

การใช้วิธีการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (EM)
แทนการจำคุกในเรือนจำ

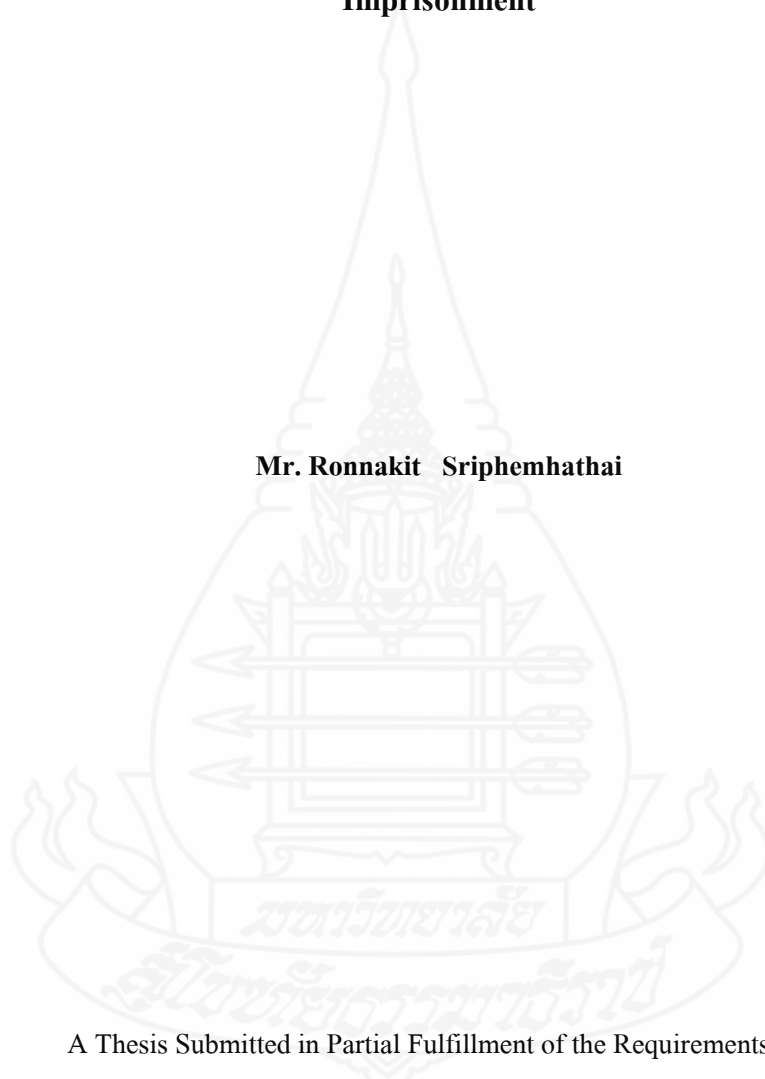
นายรณกฤษ ศรีเปรมทัตย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกกฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรม สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2558

**The Use of Electronic Monitoring (EM) of Offenders in Substitution of
Imprisonment**

Mr. Ronnakit Sriphehathai

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Laws in Criminal Law and Criminal Justice

School of Law

Sukhothai Thammathirat Open University

2015

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การใช้วิธีการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (EM) แทนการจำคุกในเรือนจำ
ชื่อและนามสกุล	นายรณกฤษ ศรีเปรมทัตย์
วิชาเอก	กฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรม
สาขาวิชา	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	1. รองศาสตราจารย์ ดร. สราวุธ ปิตียาศักดิ์ 2. รองศาสตราจารย์ชนินาฏ ลีตส์

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2559

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วราภรณ์ วนาพิทักษ์)

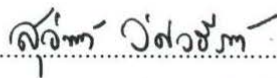
.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สราวุธ ปิตียาศักดิ์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ชนินาฏ ลีตส์)

.....ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ วิทวธีรานนท์)

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การใช้วิธีการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (EM) แทนการจำคุกในเรือนจำ” สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์จากเจ้าหน้าที่ศูนย์ควบคุมการติดตามด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ สำนักงานคุมประพฤติ กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรมทุกท่าน ที่เอื้อเฟื้อข้อมูลพื้นฐานและเอกสารประกอบ เพื่อให้ผู้วิจัยเข้าใจหลักการทำงานและแนวคิดการนำเครื่องมือ EM มาใช้ในงานคุมประพฤติดียิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ รศ.ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์ อาจารย์ประจำภาควิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ และรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือ EM และข้อเสนอแนะต่างๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณ รศ.ดร.สราวุธ ปิตยาศักดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้ข้อเสนอแนะมอบหมายงานแนะนำแหล่งค้นคว้า และเอกสารที่เกี่ยวข้องให้ไปค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติม รวมถึงการปรับแก้ไขเพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช กองบริการการศึกษา และสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นแหล่งค้นคว้าหาข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยหวังว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ ทั้งในด้านการศึกษา วิชาการ ตลอดจนเกิดประโยชน์กับผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

รณกฤษ ศรีเปรมทัตย์

มีนาคม 2559

ชื่อวิทยานิพนธ์ การใช้วิธีการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (EM) แทนการจำคุกในเรือนจำ
ผู้วิจัย นายรณกฤษ ศรีเปรมทัช **รหัสนักศึกษา** 2564002299 **ปริญญา** นิติศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา (1) รองศาสตราจารย์ ดร. สราวุธ ปิตียาศักดิ์ (2) รองศาสตราจารย์ชนินาฏ ลีดส์
ปีการศึกษา 2558

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการใช้วิธีการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (EM) แทนการจำคุกในเรือนจำ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทฤษฎีและรูปแบบการลงโทษ และหลักการคุมขังผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ 2) วิเคราะห์แนวคิดหลักการ และบทบัญญัติกฎหมายต่างประเทศว่าด้วยการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมือ EM 3) วิเคราะห์การควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมือ EM ในกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับต่างประเทศ และ 4) หาแนวทางที่เหมาะสมปรับปรุงกฎหมายและออกแบบระเบียบของกระทรวงยุติธรรมไทยเพื่อนำเครื่องมือ EM มาใช้แทนการจำคุกอย่างเต็มรูปแบบ

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาทางกฎหมาย ด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ โดยการรวบรวมบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในประมวลกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตำรา และหนังสือของไทยและต่างประเทศ เมื่อรวบรวมเสร็จจะวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายไทยกับต่างประเทศ ทั้งในทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้ององค์ประกอบของกฎหมาย และการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อจัดทำระเบียบกระทรวงยุติธรรมในการนำเครื่องมือ EM มาใช้แทนการจำคุก

ผลการวิจัยพบว่า 1) เครื่องมือ EM เป็นหนึ่งในทางเลือกของกระบวนการยุติธรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูผู้กระทำผิดเป็นสำคัญ 2) การใช้เครื่องมือ EM ในหลายประเทศทำให้ค่าใช้จ่ายลดลงกว่าวิธีการคุมขังผู้กระทำผิดในเรือนจำ และก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายที่คุ้มค่าต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา 3) การควบคุมดูแลจากชุมชนโดยใช้เครื่องมือ EM นี้บ่งชี้ถึงความรับผิดชอบของสังคมต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดจากความแออัดในเรือนจำ ลดการถูกตีตราจากสังคมเมื่อถูกจำคุก ทำให้ผู้กระทำผิดได้พัฒนาสภาพของตนเองโดยการประกอบอาชีพ ลดภาระของรัฐบาล สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว ลดความตึงเครียดของผู้กระทำผิดจากการถูกคุมขังในเรือนจำ สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับเจ้าหน้าที่เรือนจำ และคืนความสงบสุขปลอดภัยให้กับชุมชนและสังคม 4) ผลกระทบในเชิงลบของเครื่องมือ EM ก็ยังมีผู้คัดค้านหยิบยกขึ้นมา เช่น ด้านงบประมาณ เครื่องมือ และด้านสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล เป็นต้น 5) การใช้งานเครื่องมือ EM ประเทศต่างๆ ทั่วโลกนำมาใช้ได้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ก่อนการพิจารณาคดี (Pre-trial Monitoring) ภายหลังการพิจารณาคดี (Post-trial Monitoring) และภายหลังจำคุกมาระยะหนึ่ง (Post-imprisonment Monitoring) อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้มีความแตกต่างจากการศึกษาเกี่ยวกับเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในอดีตที่ผ่านมา ที่ศึกษาประเด็นต่างๆ เช่น วิเคราะห์การนำเครื่องมือ EM มาใช้กับการคุมประพฤติผู้กระทำผิดนอกเรือนจำ โดยศึกษาการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยอุปกรณ์ EM ของต่างประเทศ แง่มุมทางกฎหมาย ปัญหาและอุปสรรค ความเป็นไปได้หากนำเครื่องมือ EM มาใช้ในประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบจากผลการศึกษา มีข้อเสนอแนะ 2 ส่วน คือ 1) เสนอแนวทางแก้ไขปัญหา/อุปสรรค โดยปรับปรุงกฎหมายและจัดทำระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยแนวทางการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นเงื่อนไขอื่นๆ แทนการจำคุกในเรือนจำ เพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้นในการบังคับใช้เครื่องมือ และ 2) เสนอแนวทางปฏิบัติรวมถึงการวางแผนและกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน เพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายของการใช้เครื่องมือนี้

คำสำคัญ : เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (EM), การคุมขังโดยไม่ใช้เรือนจำ, การจำคุก โดยวิธีการอื่น

Thesis Title: The Use of Electronic Monitoring (EM) of Offenders in Substitution of Imprisonment

Researcher: Mr. Ronnakit Sriphemhathai ; **ID:** 2564002299 **Degree:** Master of Laws;

Thesis Advisors: (1) Dr.Saravuth Pitiyasak, Associate Professor; (2) Dr.Varaporn Vanapituk, Assistant Professor; **Academic year:** 2015

Abstract

This research aims to (1) to study the theories and the patterns of criminal sentencing without imprisonment; (2) to analyze approaches, concepts and foreign laws towards the electronic monitoring of offenders; (3) to provide a comparative analysis between Thai laws and foreign laws on surveillance offenders by electronic monitoring; and (4) to find an appropriate approach for applicable laws and regulations implemented by Ministry of Justice using electronic monitoring of offenders in substitution of incarceration.

This research was legal research by qualitative methodology research which uses both Thai and international electronic textbooks as well as related publications as source materials. The sources are then comparatively analyzed in regards to international law and Thai law.

The results reveal that (1) electronic monitoring is one of the alternative tools used in judicial process significantly for recovering offenders; (2) the establishment of electronic monitoring program in many countries shows that the correctional costs are reduced in comparison to traditional imprisonment, and it also shows the likelihood of effective spending in the process; (3) this community-based surveillance using electronic monitoring indicates a responsibility of society towards sustainable development in solving problems caused by prison overcrowding and alienation. It allows prisoners to develop their potentials for future careers, reduce government's burden, develop a good relationship in the family members, reduce tensions from being captive in prison, build a positive relationship with prison wardens, and restore peace and safety to community as well as society; (4) the negative effects of electronic monitoring include equipment budget and personal privacy etc. and (5) the implementation of electronic monitoring is divided into three processes; Pre-trial Monitoring, Post-trial Monitoring and Post-imprisonment Monitoring. However, there is a difference between this study and the past studies which focused on other related issues. To illustrate, this study shows the analysis of adopting electronic monitoring program on controlling offenders' behavior outside prison through the studies of using electronic monitoring of offenders in foreign countries including legal aspects, problems, obstacles and the likelihood of adopting electronic monitoring program in Thailand. Regards to the result of this study, the suggestions are divided into two parts; (1) providing legal solutions by means of legal reform and ministerial regulations for Ministry of Justice to administer electronic monitoring as an alternative condition for incarceration and (2) proposing practical guidelines, potential schemes and explicit objectives in the reduction of costs and spending.

Keywords: electronic monitoring (EM), imprisonment without prison, alternative imprisonment, incarceration, alternative incarceration

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา	9
3. ขอบเขตการศึกษา	9
4. ระเบียบวิธีวิจัย	10
5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 ทฤษฎีและรูปแบบการลงโทษ มาตรการลงโทษระดับกลาง และการควบคุม ผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (EM)	11
1. ทฤษฎีและรูปแบบการลงโทษ	11
2. การควบคุมผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ และมาตรการลงโทษระดับกลาง	19
3. การควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	24
4. ขั้นตอนการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	31
5. ผลกระทบจากการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	39
บทที่ 3 กฎหมายไทยเกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	52
1. ความเป็นมาของเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย	52
2. แนวคิดของการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในกฎหมายไทย ..	57
3. บทวิเคราะห์เงื่อนไขการนำการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ ..	79
4. บทวิเคราะห์หลักเกณฑ์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 89/2วรรคหนึ่ง (3)	90
5. กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการ เดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556	93

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 กฎหมายต่างประเทศว่าด้วยการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์.....	99
1. กฎหมายอังกฤษ	100
2. กฎหมายมลรัฐจอร์เจีย (Georgia Code)	126
3. กฎหมายมลรัฐเคนทักกี (Kentucky Revised Statutes)	141
4. กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย (West Virginia Code).....	148
5. ร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ (Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill).....	160
บทที่ 5 บทวิเคราะห์เปรียบเทียบการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ กฎหมาย ไทยกับต่างประเทศ.....	166
1. เหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	166
2. ลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	171
3. ผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	177
4. เกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	182
5. ระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	189
6. การฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์.....	194
7. ข้อดีและข้อด้อยของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์.....	200
บทที่ 6 บทสรุป และข้อเสนอแนะ	205
1. บทสรุป	205
2. ข้อเสนอแนะ	208
บรรณานุกรม	218
ภาคผนวก	223
ก กฎหมายไทย.....	224
ข กฎหมายต่างประเทศ.....	238
ประวัติผู้วิจัย	279

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 จำนวนผู้กระทำผิดที่ติดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แยกตามประเภทผู้กระทำผิด และขั้นตอนการควบคุม	55
ตารางที่ 3.2 จำนวนผู้กระทำผิดที่ติดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แยกตามประเภทคดี	55
ตารางที่ 5.1 เปรียบเทียบเหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	167
ตารางที่ 5.2 เปรียบเทียบลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	172
ตารางที่ 5.3 เปรียบเทียบผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	178
ตารางที่ 5.4 เปรียบเทียบเกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	183
ตารางที่ 5.5 เปรียบเทียบระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	190
ตารางที่ 5.6 เปรียบเทียบการฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	195

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมในปัจจุบันที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้นจากกระแสโลกาภิวัตน์ที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว จำนวนประชากรเพิ่มสูงขึ้นเป็นผลให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมตามมามากมาย รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ที่ทวีความรุนแรงและเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจึงทำให้มีการบัญญัติกฎหมายขึ้นเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยเฉพาะกฎหมายที่มีโทษทางอาญา การกระทำผิดอาญาจึงมีปริมาณสูงขึ้นตามจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น กระบวนการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดทำให้มีปริมาณคดีจำนวนมากมาสู่ศาลจนเกิดวิกฤตการณ์คดีความล้นศาล และส่งผลให้จำนวนผู้ต้องขังที่ถูกคุมขังล้นเรือนจำหรือทัณฑสถาน

ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรมทั้งระบบในด้านงบประมาณ บุคลากร การบริหาร การจัดการ ตลอดจนการอำนวยความสะดวกให้เกิดขึ้นทำให้การดำเนินคดีเกิดความล่าช้าโดยความผิดที่มีลักษณะร้ายแรง และความผิดที่กระทำโดยประมาทได้รับการปฏิบัติโดยไม่แตกต่างจากความผิดที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนา จึงเป็นอุปสรรคต่อการอบรมแก้ไขฟื้นฟู และฝึกอาชีพผู้กระทำผิด

นอกจากนี้ยังไม่มีมาตรการใหม่ๆ ที่จะระบายผู้ต้องขังออกจากเรือนจำหรือทัณฑสถาน เพื่อลดความแออัดดังกล่าว แต่สถานการณ์กลับเป็นปัญหาย้อนกลับไปสู่กระบวนการยุติธรรมและสังคมอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะการกลับมากระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่พ้นโทษไปแล้ว เนื่องจากสภาพแวดล้อมในเรือนจำ ทำให้ผู้ต้องขังสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้เทคนิคและวิธีการกระทำผิดจากสิ่งที่พบเห็นได้จึงเป็นปัญหาสำคัญต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงเป็นจุดเริ่มต้นในการหามาตรการต่างๆ เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหา ซึ่งการจำคุกโดยไม่ใช้เรือนจำเป็นหนึ่งในรูปแบบที่ถูกนำเสนอขึ้นมา

การจำคุกโดยไม่ใช้เรือนจำ เป็นวิธีการจัดการกับผู้กระทำผิดทางอาญาที่มีวิวัฒนาการความเป็นมาอันยาวนาน โดยบุคคลผู้ที่ได้จุดประกายความคิดในการพัฒนาทฤษฎีการลงโทษคือ ซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Cesare Beccaria) นักอาชญาวิทยาชาวอิตาลี โดยเขาได้เขียนหนังสือชื่อ

“อาชญาวิทยาและการลงโทษ”¹ (Essay on Crimes and Punishment) ในปี ค.ศ. 1764 ผลงานชิ้นนี้ได้จุดประกายความคิดให้กับนักปราชญ์อิตาลี และนักคิดทั่วภาคพื้นยุโรป

ในหนังสือ “อาชญาวิทยาและการลงโทษ” เบ็คคาเรีย ได้แสดงทัศนะเรื่องหลักความเสมอภาคของบุคคลภายใต้กฎหมายเดียวกัน เขาเสนอว่าบุคคลทุกคนย่อมต้องมีสิทธิเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายเดียวกันไม่ว่าผู้ใดกระทำความผิดในลักษณะเดียวกันจะต้องได้รับโทษเช่นเดียวกัน ดังนั้นเพื่อให้ทุกคนทราบว่า การกระทำความผิดเป็นความผิดและมีบทลงโทษ กฎหมายจึงต้องบัญญัติขึ้นไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้แจ้งชัดและเข้าใจได้ไม่คลาดเคลื่อน

เบ็คคาเรีย ได้คัดค้านต่อต้านวิธีการลงโทษประหารชีวิตอย่างไม่เป็นธรรม โดยให้เหตุผลว่าเป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้าย เขามีความเห็นว่าเป็นประเทศต่างๆ ควรเลิกใช้ระบบการลงโทษที่ทารุณและการลงโทษจะต้องใช้วิธีการที่เป็นธรรม โดยคำนึงถึงการป้องกันอาชญากรรมมากกว่าการลงโทษ และเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเขาต่อต้านการลงโทษที่รุนแรง เนื่องจากเห็นว่า การลงโทษที่รุนแรงนอกจากจะไม่ใช้วิธีการที่จะยับยั้งไม่ให้บุคคลกระทำความผิดแล้วยังขัดกับหลักความยุติธรรมอีกด้วย สำหรับเบ็คคาเรียนั้นการลงโทษจะต้องได้สัดส่วน สมเหตุสมผล รวดเร็ว และไม่ขัดต่อหลักมนุษยธรรม เนื่องจาก เหตุผลของการลงโทษจึงเป็นแค่การป้องกันสังคม และยับยั้งผู้อื่นมิให้ก่ออาชญากรรมเท่านั้น

วิวัฒนาการการลงโทษผู้กระทำความผิดในทุกประเทศ มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันคือ เริ่มจากการลงโทษอย่างทารุณโหดร้ายเพื่อแก้แค้นตอบแทนให้สมแค้น เพื่อข่มขู่ยับยั้งให้เกรงกลัวเจ็ดหลาย แล้วคลี่คลายลงมาเป็น การฟื้นฟูแก้ไขอบรมให้คืนดีดั้งเดิม ซึ่งรูปแบบของการลงโทษในแต่ละยุคแต่ละสมัยก็เปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะทางการปกครองและสังคมเป็นสำคัญ

สำหรับการราชทัณฑ์ของไทย ได้มีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงโดยสอดคล้องกับสังคม เศรษฐกิจการเมืองตลอดยุคสมัยที่ผ่านมาซึ่งเป็นระยะเวลาอันยาวนาน โดยแบ่งการศึกษาโดยทั่วไปออกเป็น 3 ยุค ได้แก่ ยุคแรกยุคก่อนรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ยุคที่สองยุคแห่งการปรับปรุงในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และยุคปัจจุบัน เริ่มตั้งแต่สมัยเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ซึ่งแต่ละยุคระบบงานราชทัณฑ์ของไทยก็ได้พัฒนาขึ้น โดยลำดับจนกระทั่งมีการตราพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 กำหนดให้กรมราชทัณฑ์มีหน้าที่

¹ วัชรวิวัฒน์ สุทธิโยธิน. *ทฤษฎีอาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ : แนวการศึกษาชุดวิชา 41716 กฎหมายอาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูง, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2556) หน้า 5-13

เกี่ยวกับการเรือนจำ การกักกัน คุมขัง คัดสันดานให้กับผู้ที่มีสันดานเป็นโจรผู้ร้าย รวมถึงการฝึกฝน อบรม และฝึกอาชีพให้กับผู้ต้องขัง ซึ่งถือเป็นยุคปัจจุบัน

การราชทัณฑ์ไทยเริ่มต้นมีพัฒนาการตั้งแต่ในยุคก่อนรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวหรือก่อนรัชกาลที่ 5 กิจกรรมเรือนจำได้สังกัดอยู่ตามส่วนราชการต่างๆ สอดคล้องกับการปกครองแบบจตุสดมภ์ แบ่งเป็นเรือนจำในกรุงเทพฯ และเรือนจำในหัวเมืองชั้นนอก เรือนจำในกรุงเทพฯ มี 2 ประเภท คือ คุกและตะราง โดยคุกเป็นสถานที่คุมขังผู้ต้องขังที่มีโทษตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป อยู่ในสังกัดกระทรวงนครบาล หรือกรมเวียง (เดิม) ส่วนตะรางใช้เป็นสถานที่คุมขังผู้ต้องขังที่มีโทษต่ำกว่า 6 เดือน หรือนักโทษที่มีไข้โจรผู้ร้ายสังกัดอยู่กับกระทรวง ทบวง กรม ที่บังคับกิจกรรมนั้นๆ ส่วนการเรือนจำในหัวเมืองชั้นนอก มีสถานที่คุมขังผู้ต้องขัง เรียกว่า ตะราง โดยการคุมขังอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ว่าราชการเมือง หรืออาจส่งต่อให้กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงกลาโหมรับตัวไปคุมขังแล้วแต่กรณี

ส่วนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หรือยุครัชกาลที่ 5 นั้น ได้มีการปรับปรุงระเบียบราชการใหม่ โดยโปรดให้เปลี่ยนแปลงคุกแบบเดิมใหม่ เรียกว่า กองมหันตโทษและให้เปลี่ยนแปลงตะรางใหม่ เรียกว่า กองลหุโทษซึ่งในสมัยนั้น รวมเรียกว่า กรมนักโทษสังกัดกระทรวงนครบาล ต่อมาในปี พ.ศ. 2444 (ร.ศ. 120) ได้มีพระกรุณาโปรดเกล้าให้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งกรมราชทัณฑ์ โดยมีพระยาชัยวิชิตวิศิษฎ์ธรรมธาดา (ข้า ณ ป้อมเพชร์) เป็นอธิบดีกรมราชทัณฑ์คนแรก และในปี พ.ศ. 2468 ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 6 ได้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำไปทั่วโลก งบประมาณรายได้และรายจ่ายไม่ได้คุณภาพกับการบริหารจัดการ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงยุบกรมราชทัณฑ์และให้ไปสังกัดกระทรวงยุติธรรมและต่อมาได้อโอนกรมราชทัณฑ์ไปเป็นแผนกหนึ่งสังกัดกระทรวงมหาดไทย เรียกว่า แผนกราชทัณฑ์

ต่อมาภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475 การราชทัณฑ์ได้ยกฐานะเป็นกรมราชทัณฑ์ และมีการตราพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ราชทัณฑ์มีหน้าที่เกี่ยวกับการเรือนจำ การกักกัน คัดสันดาน คุมขัง ให้กับผู้ที่มีสันดานเป็นโจรผู้ร้าย รวมถึงการฝึกฝน ฝึกอาชีพ และอบรมให้กับผู้ถูกคุมขัง โดยกรมราชทัณฑ์ในสมัยปัจจุบันตาม พ.ร.บ. ราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 ได้จัดแบ่งส่วนราชการออกเป็นราชการบริหารส่วนกลาง และราชการบริหารส่วนภูมิภาค ดังนี้ 1) ราชการส่วนกลาง มี 6 กอง ดังนี้ กองกลาง กองผลประโยชน์ กองทัณฑ์วิทยา กองมหันตโทษ กองลหุโทษ และกองอบรม และ 2) ราชการส่วนภูมิภาค มีเรือนจำจังหวัด และเรือนจำอำเภอ ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในส่วนภูมิภาคและได้รับโอนงานโรงเรียนคัดสันดานเด็กจากกรมตำรวจมาดำเนินงานเพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่ง ในปี พ.ศ. 2547 ซึ่งนับได้ว่าระบบงานราชทัณฑ์ไทยมีพัฒนาการก้าวหน้าขึ้นมาโดยลำดับ

จะเห็นได้ว่าแนวทางการลงโทษผู้กระทำผิด โดยมุ่งเน้นในการนำคนมาอยู่ในสถานที่ที่จำกัด คุ่มขัง หรือกักกัน เพื่อตัดสันดานไม่ให้ออกไปใช้ชีวิตร่วมกับบุคคลภายนอกในสังคม วิธีการดังกล่าวนอกจากจะเป็นการตัดวงจรในการกระทำผิดแล้ว ยังเป็นการคำนึงถึงหลักมนุษยธรรมมากกว่าวิธีการประหารชีวิต หรือการลงโทษแบบแก้แค้นทดแทน

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว อาชญากรรมก็มีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ผู้กระทำผิด หรืออาชญากรจำนวนมากต้องถูกคุมขังในเรือนจำ หรือทัณฑสถาน ในขณะที่พื้นที่เรือนจำหรือทัณฑสถานมีอยู่จำกัด จึงก่อให้เกิดปัญหาสำคัญคือความแออัดก่อให้เกิดผลกระทบอย่างชัดเจนตามมาหลายประการ ดังนี้

ประการแรกการที่ผู้ต้องขังต้องกิน นอน และขับถ่ายอย่างแออัดย่อมส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ต้องขัง ซึ่งโรคติดต่อที่เป็นปัญหาสำคัญ เช่น เอดส์ วัณโรค โรคผิวหนังทุกชนิด ซึ่งโรคเอดส์ส่วนใหญ่เกิดจากพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือการใช้เข็มฉีดยาเสพติดร่วมกัน เป็นต้น ส่วนปัญหาของวัณโรคหรือโรคผิวหนังเมื่อผู้ต้องขังอยู่กันอย่างแออัด เชื้อโรคย่อมสัมผัสติดต่อกันได้ง่ายและกระจายตัวเพิ่มจำนวนผู้ป่วยขึ้นอย่างรวดเร็ว

ประการที่สองปัญหาเสพติดจากข้อมูลทีกล่าวมาแล้วในข้างต้นที่พบว่าในเรือนจำมีผู้ต้องขังคดียาเสพติด โดยมีสัดส่วนเพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 56² ในปัจจุบัน (ปี 2558) ซึ่งมีทั้งผู้ค้าและผู้เสพทำให้มีการลักลอบนำยาเสพติดเข้ามาขายในเรือนจำอย่างแพร่หลายวิธีการนำเข้ามาทั้งลักลอบนำเข้ามาโดยวิธีการติดสินบนเจ้าหน้าที่ และเจ้าหน้าที่เป็นผู้นำเข้ามาจำหน่ายเองโดยเฉพาะปัญหาผู้ต้องขังซึ่งเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ที่มีอิทธิพลและสามารถทำการซื้อขายยาเสพติดกับภายนอกเรือนจำได้

ประการที่สาม การที่เรือนจำมีสภาพคับแคบมีผู้ต้องขังเป็นจำนวนมาก และไม่เพียงพอที่จะควบคุมผู้ต้องขังให้สอดคล้องกับการแก้ไขฟื้นฟูจิตใจ เพราะการมีผู้ต้องขังสันเรือนจำมีผลเสียต่อเนื่องหลายประการ นอกจากโรคติดต่อของผู้ต้องขังแล้ว ยังทำให้ผู้ต้องขังมีสภาพจิตใจที่ย่ำแย่ การแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้กระทำผิดทำได้ยาก ในทางกลับกันเกิดเป็นผลร้ายมากขึ้นเนื่องจากการถ่ายทอดพฤติกรรมที่ไม่ดีทำให้ผู้ต้องขังสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้เทคนิคและวิธีการกระทำผิดจากสิ่งที่พบเห็นได้เรียนรู้วิชาใจกันเอง นอกจากนี้ยังนำไปสู่ปัญหาการควบคุมดูแลที่ไม่ทั่วถึงเกิดปัญหาผู้ต้องขังถูกรังแกกดขี่ข่มเหงหรือข่มขืนกันเองทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมามากมาย

² กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม, สืบค้นจาก http://www.correct.go.th/index_princess.php, (สืบค้นวันที่ 15 พฤศจิกายน 2558)

ปัญหา “คดีล้นศาล คนล้นคุก” ส่งผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรมทั้งในด้านงบประมาณบุคลากร การบริหารจัดการ ตลอดจนการอำนวยความสะดวกทั้งระบบ ทำให้การดำเนินคดีเกิดความล่าช้าไม่ทันต่อสถานการณ์ จึงทำให้เป็นอุปสรรคต่อการฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำผิด นอกจากนี้ยังไม่มีมาตรการใหม่ๆ ที่จะระบายผู้ต้องขังออกจากเรือนจำหรือทัณฑสถานเพื่อลดปัญหาความแออัด แต่กลับเป็นปัญหาย้อนกลับไปสู่กระบวนการยุติธรรมและสังคมอีก โดยเฉพาะการกลับมากระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่พ้นโทษไปแล้ว จึงเป็นปัญหาวนเวียนไปไม่สิ้นสุด

สาเหตุและปัจจัยของความแออัดขัดเคืองของผู้ต้องขังในเรือนจำส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการที่ผู้กระทำผิดไม่ว่าจะเป็นคดีเล็กคดีใหญ่ คดีอาชญากรรม คดีที่ศาลตัดสินเด็ดขาดแล้วหรือคดีที่ยังไม่เด็ดขาดจะถูกส่งเข้าเรือนจำเป็นส่วนใหญ่และทำให้ประเทศไทยมีจำนวนผู้ต้องขังเพิ่มมากขึ้นในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวกรมราชทัณฑ์ไม่อาจแก้ปัญหาได้เพียงองค์กรเดียว จึงจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากองค์กรอื่นในกระบวนการยุติธรรมไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม เพื่อลดจำนวนผู้ต้องขังที่จะเข้าสู่เรือนจำ และสามารถแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในเรือนจำได้ตามมาตรฐานสากลทำให้ผู้ต้องขังที่ออกจากเรือนจำไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำแล้วต้องกลับเข้ามาอีกศาลเป็นองค์กรสำคัญในกระบวนการยุติธรรมที่จะช่วยลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำ ซึ่งก็คือการใช้อำนาจดุลพินิจในการรอการลงโทษ และการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

ในปัจจุบันได้มีกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ซึ่งกำหนดวิธีการลงโทษผู้ที่กระทำผิดทางอาญาทำให้ไม่ต้องถูกจำคุก แต่เปลี่ยนมาใช้วิธีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ต้องโทษแทน โดยใช้อุปกรณ์รับส่งสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว เรียกว่า Electronic Monitoring หรือ EM ซึ่งมีลักษณะเป็นกำไลข้อมือ หรือข้อเท้า ซึ่งสามารถตรวจสอบการเดินทางของผู้ที่สวมใส่ได้ทำให้ผู้ที่ถูกคุมประพฤติไม่ต้องถูกคุมขังในเรือนจำ หรือทัณฑสถาน

การใช้วิธีการลงโทษเช่นนี้ต้องให้ศาลเป็นผู้ออกคำสั่ง โดยเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เป็นผู้ยื่นคำร้องทั้งนี้ การจำกัดการเดินทางและอาณาเขตอาจอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับแต่ละกรณี โดยการควบคุมอาจให้อยู่แต่เฉพาะบริเวณบ้านพักอาศัย หรือในสถานที่ที่จัดไว้เป็นการเฉพาะ หรือกำหนดอาณาเขตที่ห้ามเข้าก็ได้ หรืออาจจะใช้วิธีจำกัดการเดินทางเป็นบางช่วงเวลาโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

มาตรการควบคุมผู้กระทำผิดแทนการคุมขังในเรือนจำได้แพร่หลายในต่างประเทศ ปัจจุบันมีหลายประเทศทั่วโลกที่มีการใช้เครื่องมือ EM ในการควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิด ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา ในแถบประเทศยุโรปได้มีการใช้เครื่องมือ EM ในประเทศออสเตรเลีย เบลเยียม สเปน เดนมาร์ก อังกฤษ และเวลส์ เอส โทเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน จอร์เจีย

สาธารณรัฐไอร์แลนด์ เกาะเจอร์ซี ลักซ์เซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์โปแลนด์ โปรตุเกส สกอตแลนด์ สวิตเซอร์แลนด์ และสวีเดนในฝั่งแปซิฟิก สำหรับประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ก็มีประสบการณ์ยาวนานในเรื่องการใช้เครื่องมือ EM ทางฝั่งอเมริกาได้มีหลายประเทศที่มีการใช้เครื่องมือ EM ได้แก่ อาร์เจนตินา บราซิล ชิลี โคลัมเบีย เม็กซิโก ปานามา อูรุกวัย ฯลฯ มาดูทางฝั่งเอเชียใกล้บ้านเรา ประเทศที่มีการใช้เครื่องมือ EM ได้แก่ สิงคโปร์ เกาหลีใต้ และไทย โดยทุกประเทศที่กล่าวมานี้ต่างนำเครื่องมือ EM มาประยุกต์ใช้ในรูปแบบและขั้นตอนที่แตกต่างกันตามบริบทที่ต่างกัน เช่น ในขั้นตอนการประกันตัวก่อนการพิจารณาคดีในเงื่อนไขการคุมความประพฤติ หรือในขั้นตอนพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษจำคุก โดยบางประเทศมีประสบการณ์ที่ดีและยาวนานในการใช้เครื่องมือ EM เช่นออสเตรเลียเกาหลีใต้เนเธอร์แลนด์โปรตุเกสสวีเดนสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร ในขณะที่บางประเทศอาจยังอยู่ในช่วงเริ่มต้น เช่นออสเตรเลียโปแลนด์ก็ทั้งยังพบแนวโน้มว่าประเทศที่หันมาใช้เครื่องมือ EM มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยช่วงเริ่มต้นของการนำเครื่องมือ EM มาใช้ในประเทศผู้บุกเบิกเครื่องมือดังกล่าวจะได้อธิบายในบทต่อไป

การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในประเทศไทย ปรากฏขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม 2557 ได้มีการนำเอาเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์คุมประพฤติ หรือ EM มาใช้กับผู้กระทำผิดในคดีเมาแล้วขับเป็นรายแรก ซึ่งเป็นคนขับรถแท็กซี่ วัย 41 ปี โดยศาลแขวงพระนครเหนือพิพากษาจำคุก 2 เดือน ปรับ 3,500 บาท โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ 2 ปี คุมประพฤติ 1 ปี และให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง และศาลได้สั่งให้สวมกำไลข้อมืออิเล็กทรอนิกส์ แทนการบริการสังคม 24 ชั่วโมง เป็นเวลา 7 วัน และสั่งห้ามออกจากบ้านในเวลา 22.00 - 04.00 น. ถ้าหากคนขับแท็กซี่รายนี้ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล หรือตัดทำลายสายรัดข้อมือที่ข้อมือ เครื่องก็จะส่งสัญญาณไปที่ศูนย์ควบคุม ควบคุมประพฤติ ซึ่งจะมีรายงานบันทึกการทำงานให้เจ้าหน้าที่ทราบ จากนั้นเจ้าหน้าที่คุมประพฤติก็จะรายงานให้ศาลทราบเพื่อนำตัวชายคนนี้นำมาจำคุกตามคำพิพากษาของศาลที่สั่งรอลงอาญาไว้

กรมคุมประพฤติได้ริเริ่มดำเนินโครงการนำร่องในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิด ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ.2556 ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน โดยกลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติในพื้นที่เขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ต่อมาได้ขยายกลุ่มเป้าหมายไปยังผู้กระทำผิดทุกประเภทในระบบงานคุมประพฤติจำนวนทั้งสิ้น 200 รายในปีงบประมาณ 2558 ที่ผ่านมา กรมคุมประพฤติได้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดในระบบงานคุมประพฤติทั้งเด็กและเยาวชน ผู้ใหญ่ ผู้ที่ได้รับพักการลงโทษ หรือลดวันต้องโทษจำคุกและผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยครอบคลุมพื้นที่เป้าหมาย 27 แห่ง คือ พื้นที่คุมประพฤติ กทม. 1-5 และอีก 22 จังหวัด คือ นนทบุรี สมุทรปราการ ปทุมธานี สมุทรสาคร พระนครศรีอยุธยา ลพบุรี ชลบุรี

จะเชิงเทรา นครราชสีมา อุบลราชธานี ขอนแก่น อุดรธานี สกลนคร เชียงใหม่ เชียงราย นครสวรรค์ พิษณุโลก นครปฐม เพชรบุรี สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต และสงขลา

โครงการนำร่องนี้ได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ถูกคุมความประพฤติจำนวน 200 รายในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีระยะเวลา 3 เดือน ซึ่งเดิมกำหนดกลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชน ต่อมาได้มีการขยายกลุ่มเป้าหมายไปยังผู้กระทำผิดทุกกลุ่มในระบบงานคุมประพฤติ และเนื่องจากเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองทำให้เกิดความล่าช้าและไม่ต่อเนื่องในการเริ่มดำเนินโครงการ อย่างไรก็ตามกรมคุมประพฤติได้ดำเนินการขับเคลื่อนโครงการจนเป็นผลสำเร็จ โดยเริ่มโครงการนำร่องอย่างเป็นทางการในช่วงเดือนมกราคม - มีนาคม 2557 และเริ่มมีผู้ถูกคุมประพฤติเข้าสู่ระบบ EM ได้เป็นครั้งแรกเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2557 และขยายต่อออกไปอีก 6 เดือน (เมษายน – กันยายน 2557) โดยยังคงพื้นที่นำร่องในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งครอบคลุมพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานคุมประพฤติรวมทั้งสิ้น 15 แห่ง

จากผลการดำเนินโครงการนำร่อง³ ที่ผ่านมา(ธันวาคม 2558) มีจำนวนผู้กระทำผิดที่ติดตั้งเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด 257 ราย ในจำนวนนี้เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติที่เป็นผู้ใหญ่จำนวน 193 ราย ผู้ถูกคุมความประพฤติที่ได้รับพักการลงโทษจำนวน 42 ราย และผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์/ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด จำนวน 22 ราย

ในกลุ่มผู้ถูกคุมความประพฤติที่เข้าร่วมโครงการนำร่องฯ ทั้งหมด 257 ราย พบว่ามีฐานความผิดหลากหลาย อาทิ เมาแล้วขับ/ขับรถประมาท (ร้อยละ 84) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 5) ทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 5) อื่นๆ เช่น ยาเสพติด บุกรุกสุวรรณภูมิอนาจาร ฯลฯ (ร้อยละ 6) ซึ่งจากผลการคุมความประพฤติด้วยเครื่องมือ EM พบว่าทุกรายพ้นการคุมความประพฤติด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยดี

โดยระยะเวลาการกำหนดเงื่อนไขควบคุมโดยเครื่องมือ EM อยู่ระหว่าง 7 วัน ถึง 6 เดือน ซึ่งระยะเวลาและเงื่อนไขจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้มีอำนาจสั่ง ที่จะกำหนดให้กับผู้กระทำผิดแต่ละราย โดยโครงการนำร่องฯ ได้ออกแบบมาให้สามารถรองรับคำสั่งที่หลากหลายเหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละรายได้ เงื่อนไขที่ผู้มีอำนาจสั่งสามารถกำหนดได้ เช่น การห้ามออกนอกบริเวณในเวลาที่กำหนด (curfew) ได้แก่ ห้ามออกนอกบ้านระหว่าง 22.00–04.00 น. การกำหนดพื้นที่ห้ามเข้า (zone restriction) ได้แก่ ห้ามเข้าเขตสนามบินสุวรรณภูมิการจำกัดความเร็ว (speed limit

³ ศูนย์ควบคุมการติดตามด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ สำนักงานคุมประพฤติ (2558) *การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับงานคุมประพฤติ* (แผ่นพับ). กรุงเทพมหานคร

supervision) ได้แก่ ห้ามขับรถเร็วเกิน 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมงการจำกัดเส้นทางการเดินทาง (route supervision) ได้แก่ สามารถออกนอกบ้านได้แค่เส้นทางจากบ้านถึงสถานที่ประกอบอาชีพ เป็นต้น

สิ่งที่ปรากฏได้ชัดเจนตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2556 เป็นต้นมาต่อเนื่องมาจนถึงปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 ผู้วิจัยเห็นว่ากรมคุมประพฤติได้ดำเนิน โครงการเกี่ยวกับการนำเครื่องมือ EM มาใช้กับผู้กระทำผิดในระบบงานคุมประพฤติ ตั้งแต่แรกเริ่มนำมาใช้กับผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชนแล้วพัฒนาเครื่องมือขยายให้ครอบคลุมไปถึงผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นประชาชนทั่วไป ซึ่งในปี พ.ศ. 2558 ที่ผ่านมามีกรมคุมประพฤติได้ขยายพื้นที่โครงการครอบคลุมทั้ง 23 จังหวัดทั่วทุกภาค ซึ่งอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานคุมประพฤติทั้งหมด 27 แห่ง ได้เป็นผลสำเร็จเพื่อรองรับการใช้เครื่องมือ EM กับผู้กระทำผิดในระบบงานคุมประพฤติเพิ่มขึ้นอีก 6,000 รายทั่วประเทศในปีงบประมาณ พ.ศ. 2559

จะเห็นได้ว่าแนวคิดการนำเครื่องมือ EM มาใช้กับงานคุมประพฤติในประเทศไทย จะช่วยลดปัญหาความแออัดในเรือนจำลดภาระด้านงบประมาณของรัฐ และเป็นการนำตัวผู้กระทำผิดออกจากเรือนจำให้มาอยู่กับครอบครัว และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดกลับคืนสู่สังคมได้รวดเร็วขึ้น อย่างไรก็ตาม มีความกังวลจากหลายภาคส่วนว่าวิธีการนี้จะเป็นการปล่อยอาชญากรออกมาลอยนวลนอกคุกกอยู่ร่วมกับคนทั่วไปเร็วกว่ากำหนดหรือไม่ เครื่องมืออุปกรณ์นี้มีประสิทธิภาพและความน่าเชื่อถือเพียงพอหรือไม่ เครื่องมือนี้อาจส่งผลกระทบต่อคนทั่วไปไม่เกรงกลัวความผิดหรือไม่ เนื่องจากวิธีการลงโทษที่ไม่รุนแรงในแง่ของความหลากหลาย อีกทั้งงบประมาณของรัฐมีเพียงพอในการจัดหาอุปกรณ์นี้หรือไม่ ค่าใช้จ่ายจะตกเป็นภาระของใคร และเครื่องมือนี้จะเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพตามหลักสิทธิมนุษยชนจนก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานและความอับอายแก่ผู้พบเห็นจนเกินควรหรือไม่ ปัญหาเหล่านี้ยังเป็นที่ถกเถียงกันเป็นวงกว้างในแง่มุมมองทางวิชาการ จึงมีความน่าสนใจ ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงหน้าประวัติศาสตร์ที่สำคัญตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาหลายร้อยปีของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาไทย

การศึกษาวិทยานิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งที่จะศึกษาค้นคว้าแนวคิดและทฤษฎีการลงโทษและแนวคิดการคุมขังผู้กระทำผิด โดยไม่ใช้เรือนจำ ตลอดจนหลักการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (EM) รวมถึงได้วิเคราะห์การควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทยและต่างประเทศเพื่อแสวงหาแนวทางที่เหมาะสมออกแบบกฎระเบียบ หรือข้อบังคับเพื่อนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผล เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น และเป็นพื้นฐานให้กับผู้ที่มีความสนใจศึกษาเรื่องนี้ต่อไป

2. วัตถุประสงค์การศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาทฤษฎีและรูปแบบการลงโทษ และหลักการคุมขังผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ

2.2 เพื่อวิเคราะห์แนวคิด หลักการ และบทบัญญัติกฎหมายต่างประเทศว่าด้วยการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

2.3 เพื่อวิเคราะห์การควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับต่างประเทศ

2.4 เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมออกแบบระเบียบของกระทรวงยุติธรรมไทยเพื่อนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้แทนการจำคุกอย่างเต็มรูปแบบ

3. ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการคุมประพฤติผู้กระทำผิดนอกเรือนจำ โดยศึกษาการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของต่างประเทศ ในแง่มุมทางกฎหมาย ปัญหาและอุปสรรค ความเป็นไปได้หากนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ โดยศึกษาจากประมวลกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ กฎหมาย Criminal Justice Act, The Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000 และกฎหมาย The Bail Act 1976 ของประเทศอังกฤษ กฎหมาย Georgia Codes ของมลรัฐจอร์เจีย, กฎหมาย Kentucky Revised Statutes ของมลรัฐเคนทักกี และกฎหมาย West Virginia Code ของมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และร่างกฎหมาย Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill ของประเทศนิวซีแลนด์ โดยนำมาเปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย กฎหมายอื่นๆ กฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง รวมถึงวิเคราะห์ผลดีที่เกิดขึ้นต่อระบบกระบวนการยุติธรรมอาญาไทย

อีกทั้งออกแบบระเบียบของกระทรวงยุติธรรมไทยเพื่อนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้แทนการจำคุกศึกษาหาแนวทางที่เหมาะสมเพื่อนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในประเทศไทย และวิเคราะห์พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 (ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว หลักเกณฑ์การบังคับคดีผู้ประกัน และการอุทธรณ์คำสั่งศาลที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว) ซึ่งมีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2558 ที่ผ่านมา

4. ระเบียบวิธีวิจัย

วิธีการศึกษาวิจัย จะดำเนินการศึกษาวิจัยทางเอกสาร โดยรวบรวมบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในประมวลกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตำรา และหนังสือของไทยและต่างประเทศ เมื่อรวบรวมเสร็จจะวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายไทยกับต่างประเทศ ทั้งในทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง องค์ประกอบของกฎหมาย และการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อจัดทำระเบียบกระทรวงยุติธรรมในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้แทนการจำคุก

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 ทำให้ทราบทฤษฎีและรูปแบบการลงโทษ และหลักการคุมขังผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ

5.2 ทำให้ทราบแนวคิด หลักการ และบทบัญญัติกฎหมายต่างประเทศ ว่าด้วยควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

5.3 ทำให้ทราบข้อดี ข้อด้อย ความเหมือน ความแตกต่างของการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับต่างประเทศ

5.4 ทำให้ได้แนวทางที่เหมาะสมจัดทำระเบียบเพื่อนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้แทนโทษจำคุกในประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ

บทที่ 2

บทนำ

ในบทนี้จะเป็นการศึกษาถึงทฤษฎีการลงโทษและแนวคิดมาตรการลงโทษระดับกลาง เพื่อเป็นการปูพื้นฐานให้เกิดความรู้ความเข้าใจหลักการเบื้องต้น และความเป็นมาของแนวคิดการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่แพร่หลายในต่างประเทศ ก่อนที่จะมีการรับเอาแนวคิดนี้มาดำเนินการ โครงการนำร่องการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดในประเทศไทยโดยกรมคุมประพฤติ

1. ทฤษฎีและรูปแบบการลงโทษ

1.1 ทฤษฎีการลงโทษ

ทฤษฎีการลงโทษมีด้วยกัน 4 ทฤษฎี ดังนี้ 1) ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน 2) ทฤษฎีการลงโทษแบบบรรณาธิปไตย 3) ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด และ 4) ทฤษฎีการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคม

1.1.1 ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน

การแก้แค้นเป็นปฏิกิริยาของสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายซึ่งเกิดขึ้นในสภาพธรรมชาติของสังคมมนุษย์ในความสัมพันธ์กับโลกภายนอกมาตั้งแต่สมัยโบราณ การแก้แค้นทดแทนเป็นปฏิกิริยาของสังคมต่อการกระทำอาชญากรรมที่รุนแรงโดยสมาชิกของกลุ่มหรือโดยรัฐ คานท์⁴ (Immanuel Kant) ได้ให้เหตุผลว่า เป็นที่เห็นชัดอยู่ในตัวว่า การลงโทษเป็นของคู่กับการกระทำผิด เพื่อความยุติธรรมแล้วผู้ซึ่งจงใจทำการอันไม่เป็นธรรมจะต้องถูกลงอาญา ซึ่งได้สัดส่วนพอดีทั้งในสภาพ และความหนักเบากับความผิดของเขา ถ้าสังคมไม่ลงโทษผู้กระทำผิดก็เท่ากับสังคมรับรองการกระทำของเขา และด้วยเหตุนี้ก็มีผลเหมือนกับว่าสังคมเป็นผู้สนับสนุนให้กระทำผิด คานท์ยึดถือหลักนี้อย่างเข้มงวด และไม่ยอมรับเหตุผลอย่างอื่นในการลงโทษ โดยได้กล่าวไว้ในหนังสือหลักปรัชญาของกฎหมาย (Philosophy of Law) ความว่า “จะใช้การลงโทษเป็นเพียงเครื่องมือเพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างอื่นไม่ได้ ไม่ว่าจะเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ถูกลงโทษเอง หรือแก่สังคมเป็นส่วนรวมก็ตาม การลงโทษในทุกกรณีจะต้องสืบ

⁴ เบญจะ เพ็งดิษฐ์, “การคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์”, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2532) หน้า 9

เนื่องมาจากเหตุว่า บุคคลที่ถูกลงโทษได้กระทำผิดอาญาเท่านั้น ทั้งนี้เพราะเป็นการไม่บังควรที่จะปฏิบัติต่อบุคคลหนึ่งเพียงเพื่อจะเป็นเครื่องมือให้บังเกิดผลแก่บุคคลอื่น ทุกคนมีสิทธิในฐานะที่เกิดมาเป็นมนุษย์ในอันจะไม่ถูกปฏิบัติเช่นนั้น”

จอร์จ ฟรีดริช เฮเกิล⁵ (Georg Friedrich Hegel) มีความเห็นลดหย่อนลงไปกว่าคานท์ โดยเห็นว่า การลงโทษเป็นความยุติธรรมเพราะผู้ถูกลงโทษสมควรที่จะได้รับโทษ อย่างไรก็ตาม เฮเกิลยอมให้นำสิ่งอื่นนอกจากความผิดของการกระทำเข้ามาพิจารณาการกำหนดโทษด้วย

โดยสรุปแล้วผู้วิจัยเห็นว่า การลงโทษตามทฤษฎีเพื่อแก้แค้นทดแทน ไม่ได้สนใจต่ออนาคตของผู้ถูกลงโทษหรือสังคมสนใจเพียงพฤติกรรมหรือการกระทำที่ผ่านมาของผู้กระทำผิดแต่เพียงอย่างเดียวโดยเมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นและไม่ว่าความผิดนั้นจะร้ายแรงมากน้อยเพียงใดผู้กระทำผิดสมควรได้รับโทษตามนั้นในปัจจุบันทฤษฎีการลงโทษแนวนี้มีแนวโน้มนำกลับมาใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจาก ประสิทธิภาพของการลงโทษเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูไม่ได้รับผลในทางปฏิบัติเท่าที่ควร

1.1.2 ทฤษฎีการลงโทษแบบอรรถประโยชน์

นักอาชญาวิทยาสำนักคลาสสิก (Classical School) ซึ่งมีซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Cesare Beccaria) (ค.ศ.1718-1794) และ เจเรมี เบนแธม⁶ (Jeremy Bentham) (ค.ศ. 1748– 1832) เป็นผู้เสนอทฤษฎีการลงโทษแบบอรรถประโยชน์โดยมีหลักการพื้นฐานว่ามนุษย์กระทำผิดกฎหมายโดยเจตนาใคร่ครวญไตร่ตรองก่อนที่จะดำเนินการใดๆ ดังนั้น รัฐจึงควรบัญญัติบทลงโทษสำหรับความผิดนั้นอย่างชัดเจน เมื่อกฎหมายมีบทลงโทษอย่างชัดเจนและบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนจะถูกลงโทษตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายแล้วการลงโทษก็ต้องทำอย่างรวดเร็ว แน่นอน และมีความรุนแรงอย่างเสมอภาคกันตามโทษที่กำหนดไว้ การลงโทษดังกล่าวจึงก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมในการลดปัญหาอาชญากรรมและเป็นการส่งเสริมให้คนทั่วไปเคารพกฎหมายหรือกฎระเบียบของสังคม

เพลโต (Plato)⁷ นักปรัชญาคนสำคัญในยุคกรีกโบราณได้กล่าวไว้ว่า “การที่บุคคลใดถูกลงโทษมิใช่เป็นเพราะเขาได้กระทำผิดเนื่องจากการกระทำที่ได้กระทำไปแล้วมีอาชญากรรม

⁵ อังแล้ว, เบญจะ เพ็งคิชู, หน้า 9

⁶ อังแล้ว, เบญจะ เพ็งคิชู, หน้า 8-9

⁷ วรรณพ สุจริตจันทร์, “การศึกษาทัศนคติของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมต่อการนำวิธีการควบคุมผู้กระทำผิด โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในประเทศไทย”, วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์(2533) หน้า 20

ล้างได้ แต่ที่บุคคลนั้นถูกลงโทษ เพราะเพื่อผลในอนาคตแก่ตัวเขาเองและแก่ผู้อื่นที่เห็นว่า การกระทำนั้นควรได้รับการแก้ไข และลดอัตราการทำผิดที่ผู้อื่นก่อให้เกิดขึ้น”

โทมัส ฮอบส์^๘ (Thomas Hobbes) กล่าวว่า “การแก้แค้นหรือลงโทษบุคคลไม่ควรจะพิจารณาถึงความร้ายแรงอันเกิดจากความน่าตำหนิของผู้ในอดีต แต่ควรพิจารณาถึงผลดีที่สุดที่จะตามมาจากการลงโทษ ดังนั้น การลงโทษกระทำได้เฉพาะแต่ในกรณีที่จะแก้ไขผู้กระทำผิด หรือตัดเตือนมิให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่างผู้กระทำผิด”

ผู้วิจัยเห็นว่า หากเปรียบเทียบทฤษฎีการลงโทษแบบอรรถประโยชน์กับทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนจะพบว่า มีหลักเกณฑ์ที่แตกต่างกัน คือ ทฤษฎีการลงโทษแบบอรรถประโยชน์มองว่า การลงโทษควรจะมองไปในอนาคต มากกว่ามองย้อนหลังไปในอดีต ส่วนทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน จะมองแต่เฉพาะในอดีตเท่านั้น ในส่วนจุดมุ่งหมายการลงโทษทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน เห็นว่าโทษที่จะลงต้องเหมาะสม และได้สัดส่วนกับความผิด ในขณะที่ทฤษฎีการลงโทษแบบอรรถประโยชน์ มีหลักเกณฑ์ว่า จะต้องลงโทษเพื่อป้องกันสังคม และจำนวนโทษต้องมากพอที่จะป้องกันสังคมได้ แต่ปริมาณโทษต้องไม่มากเกินไปที่จำเป็นเพื่อบรรลุผลในการป้องกันด้วย โดยจะกำหนดโทษให้สูงตามความพอใจไม่ได้ แต่ต้องพิจารณาให้เหมาะสมไม่มากหรือน้อยเกินไป

กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีการลงโทษแบบอรรถประโยชน์มีวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อป้องกันหรือข่มขู่ยับยั้งมิให้ผู้กระทำผิดกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก และขณะเดียวกันก็ป้องกันหรือข่มขู่ยับยั้งมิให้บุคคลอื่นเอาเยี่ยงอย่างด้วย นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์ในการปรับปรุงแก้ไขให้ผู้กระทำผิดกลับตัวเป็นคนดีอีกด้วย หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าเป็นการป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากอาชญากรรมโดยลงโทษผู้กระทำผิด

1.1.3 ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

นักอาชญาวิทยาสำนักโพสิทีฟ (Positive School) โดยซีซาร์ ลอมโบโซ^๙ (Cesare Lombroso) (ค.ศ. 1835– 1909) ได้เสนอว่าอาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ทางสังคม เช่นเดียวกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเช่นฟ้าร้องฟ้าผ่า ลมพายุ เป็นต้น ผู้ประกอบอาชญากรรมจึงไม่ได้มีเจตนาที่จะกระทำผิดกฎหมาย ดังนั้น เมื่อผู้ประกอบอาชญากรรมไม่ได้มีเจตนากระทำ ความผิด การลงโทษผู้ประกอบอาชญากรรมตามฐานความผิดที่กฎหมายกำหนดจึงไม่ถูกต้องตามที่ควรจะเป็น นักอาชญาวิทยาสำนักนี้จึงเน้นการศึกษาหาสาเหตุโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ว่าเพราะเหตุใดจึงกระทำผิดกฎหมาย

^๘ อังแล้ว, อรรถพ สุจริตพันธ์, หน้า 21

^๙ อังแล้ว, อรรถพ สุจริตพันธ์, หน้า 20

กล่าวโดยสรุป ผู้วิจัยเห็นว่า ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด มีวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำผิดให้เป็นคนดีไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก การลงโทษเพื่อปรับปรุงแก้ไขโดยใช้โทษจำคุกเป็นแนวคิดของสำนักคลาสสิก ด้วยเหตุผลที่ว่า การลงโทษจะทำให้เกิดความกลัวและทำให้เกิดสำนึกว่าการกระทำผิดให้ประโยชน์ไม่คุ้มกับโทษที่ได้รับ ถ้าเป็นโทษจำคุกระยะยาวจะมีผลต่อการปรับปรุงมากยิ่งขึ้น คือผู้กระทำผิดเคยชินที่จะไม่ฝ่าฝืนกฎหมายจนกลายเป็นนิสัย

การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเป็นแนวคิดของสำนักโพซิทิฟ ซึ่งเห็นว่า ผู้กระทำผิดไม่มีเจตนาในการประกอบอาชญากรรม แต่กระทำผิดไปเพราะถูกกำหนดโดยปัจจัยที่เกี่ยวกับความบกพร่องทางสภาพร่างกาย จิตใจ และสิ่งแวดล้อม

1.1.4 ทฤษฎีการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคม

นักอาชญาวิทยาสำนักป้องกันสังคม (Social Defence School) ซึ่งมีฟิลิปโป กรามาติกา (Philipo Gramatica) และมาร์ค แอนเซล¹⁰ (Mark Ancel) เป็นผู้นำทฤษฎี โดยสำนักนี้ มีทัศนะเกี่ยวกับอาชญากรรมเช่นเดียวกับนักอาชญาวิทยาสำนักโพซิทิฟ แต่มีทัศนะในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแตกต่างจากสำนักโพซิทิฟตรงที่นำกฎหมายอาญาเข้ามาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด และแตกต่างจากสำนักอาชญาวิทยาคลาสสิกในแง่ความรู้สึกที่มุ่งเน้นไปที่การคุ้มครองสังคมและการปรับปรุงแก้ไขและอบรมบ่มนิสัยมากกว่าการลงโทษผู้กระทำผิด ทฤษฎีคุ้มครองสังคมนี้มีมานาน และได้พัฒนาเรื่อยมาอย่างต่อเนื่องจนเป็นสำนักป้องกันสังคม ในปัจจุบันนักอาชญาวิทยาสำนักนี้ให้ความสนใจขององค์ประกอบต่อไปนี้ ประกอบด้วย 1)บุคลิกภาพของผู้กระทำผิด 2)กฎหมายอาญา และ 3)การควบคุมสภาพแวดล้อมเพื่อให้สังคมดีขึ้นและเพื่อป้องกันอาชญากรรม¹¹

ผู้วิจัยเห็นว่าทฤษฎีการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคมมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคมให้ปลอดภัย โดยใช้วิธีแยกผู้กระทำผิดออกจากสังคมเพื่อตัดโอกาสไม่ให้ผู้กระทำผิดได้กระทำผิดขึ้นอีก สำหรับการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคมนั้น มีหลักการสำคัญคือ การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด และอบรมบ่มนิสัยมากกว่าการลงโทษ โดยเน้นการคุ้มครองสังคมให้ปลอดภัยจากอาชญากรรม ส่วนการลงโทษจะเน้นให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล เพื่อให้มีการปรับปรุงแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้เป็นคนดี โดยบัญญัติหลักเกณฑ์ในการป้องกันควบคุม และการปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำผิดไว้ในกฎหมายอาญาดังนี้ เช่น หลักเกณฑ์การนำวิธีการเพื่อความ

¹⁰อ้างแล้ว, อรรถพ สุจริตจันทร์, หน้า 22

¹¹สุพจน์ สุโรจน์, “อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา” ใน เอกสารการสอนชุดวิชา 33435 หน่วยที่ 8-15 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2556) หน้า 141 - 143

ปลอดภัยมาใช้กับผู้กระทำผิด เป็นต้น วัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคมจึงเป็น
มาตรการเสริมที่สำคัญอันจะนำมาใช้ในการแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำผิดที่กลับตัวเป็นคนดียาก

มาตรการเสริมดังกล่าวอาจนำมาใช้ในกรณีที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษไว้
น้อยเกินไป หรือไม่เพียงพอต่อการปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำผิดบางประเภทได้จึงต้องนำมาตรการ
เสริมดังกล่าวมาผนวกใช้ด้วยเช่น การนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้กับผู้กระทำผิดซ้ำ เป็นต้น

1.2 รูปแบบการลงโทษ

รูปแบบการลงโทษ ในกฎหมายอาญาได้บัญญัติโทษทางอาญาไว้ 5 ประการ
ดังนี้ 1) ประหารชีวิต 2) จำคุก 3) คุมขัง 4) ปรับ และ 5) ริบทรัพย์สิน โดยซัทเธอร์แลนด์¹² (Sutherland) ได้แบ่งแนวทางออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1.2.1 กลุ่มที่ 1 การกำจัดออกจากหมู่คณะ

การลงโทษที่เป็นการกำจัดออกจากหมู่คณะ ประกอบด้วย 1) การประหาร
ชีวิต 2) การเนรเทศ 3) การจำคุก และ 4) การคุมขัง

1) การประหารชีวิต

การประหารชีวิตเป็นวิธีการที่ใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณ ได้แก่ ต่อยศีรษะให้
แตกแล้วเอาก้อนเหล็กร้อนใส่ลงไปจนมันสมองพุ่งขึ้นและเสียชีวิต ตัดศีรษะ เอาไฟเผา ร่าง เอน้ำมัน
เดือดราดทั่วร่าง หรือเขียนด้วยหาวจนกว่าจะตาย เป็นต้น วิธีการลงโทษประหารชีวิตนี้ก็เพื่อเป็น
การแก้แค้นทดแทนและขณะเดียวกันยังเป็นการข่มขู่มิให้ผู้อื่นกระทำความผิดหรือเอาเยี่ยงอย่างด้วย

โดยวิธีการลงโทษประหารชีวิตทั่วไปนั้นนิยมใช้การฟันคอหรือการตัด
ศีรษะด้วยดาบตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 (พ.ศ. 2451) “มาตรา 13 บัญญัติไว้ว่า ผู้ใดต้องคำ
พิพากษาให้ลงอาญาประหารชีวิตท่านให้นำมันไปตัดศีรษะ” แต่ต่อมาเห็นว่าการลงโทษประหาร
ชีวิตแบบนี้ยังเป็นการทารุณโหดร้าย จึงให้ยกเลิกไป “มาตรา 19 แห่งประมวลกฎหมายอาญา
บัญญัติว่า ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้เอาไปยิงเสียให้ตาย และกำหนดวิธีประหารชีวิตด้วยการ
ใช้อาวุธปืน” แต่ในปัจจุบัน “มาตรา 19 ได้บัญญัติว่า ผู้ใด ต้องโทษประหารชีวิตให้ดำเนินการด้วยวิธี
ฉีดยาหรือสารพิษให้ตายหลักเกณฑ์และวิธีการประหารชีวิตให้เป็นไป ตามระเบียบที่กระทรวง
ยุติธรรมกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา” โดยระเบียบตามวรรคสองนี้คือ ระเบียบ
กระทรวงยุติธรรมว่าด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการประหารชีวิต พ.ศ. 2546 ซึ่งเปลี่ยนแปลงวิธีการ
ประหารชีวิตจากการใช้ “อาวุธปืนยิง” เป็นการ “ฉีดยาตาย”

¹² ฌ็องส์ ฌ็องต์ สัทธิลโยธิน, “ทฤษฎีอาชญาวิทยา” แนวการศึกษาวิชากฎหมายอาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูงหน่วยที่ 1-7
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2556) หน้า 5 - 49

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์และวิธีการประหารชีวิตเสียใหม่ อาจมีผลกระทบในแง่ของความต้องการให้เกิดความหลากหลายเพื่อมิให้กระทำผิดอีกต่อไป การลงโทษประหารชีวิต ด้วยวิธีการที่ร้ายแรงก็เพื่อมิให้เกิดพฤติกรรมกระเลินกระเอย และเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย

2) การเนรเทศ

การลงโทษวิธีนี้มีใช้ค่อนข้างน้อย เท่าที่ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูล พบว่าเคยมีการส่งตัวผู้ต้องโทษที่กระทำผิดคดีฉ้อโกงและผู้ต้องโทษคดีการเมืองไปคุมขังไว้ยังเกาะตะรุเตา และส่งเด็กที่กระทำผิดไปควบคุมที่เกาะสีชังเพื่อเป็นการคัดค้านคดี แต่ที่มีใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ การเนรเทศคนต่างด้าวที่ลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายกลับประเทศเดิม

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การเนรเทศผู้ต้องโทษคดีการเมืองอาจถูกนำกลับมาใช้อีกครั้ง เนื่องจากปัจจุบันมีปริมาณคดีการเมืองขึ้นสู่ศาลจำนวนมาก (มีข้อบ่งชี้ว่าคดีเหล่านั้นเป็นคดีการเมือง) โดยเฉพาะคดีอันเกี่ยวเนื่องจากการชุมนุมทางการเมือง และคดีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 112 (ปรากฏในตำราของศาสตราจารย์จิติ ดิงศภัทย์¹³ ประมาจารย์ทางกฎหมายของไทยจัดให้คดีอาญามาตรา 112 เป็นคดี“ความผิดทางการเมืองโดยแท้” เนื่องจากเป็นความผิดที่บัญญัติใน ภาค 2 ลักษณะ 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา)

3) การจำคุก

ในสมัยโบราณใช้วิธีจำคุกโดยไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน ต่อมาในปัจจุบันวิธีการนี้ได้รับการพัฒนาไปทางเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดีมากยิ่งขึ้น โดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น การให้การศึกษายอบรม การฝึกอาชีพ และการอบรมจิตใจ เป็นต้น

วิธีการจำคุกเป็นวิธีการลงโทษที่ใช้มาช้านานในเกือบทุกประเทศทั่วโลก ผู้วิจัยเห็นว่าในบางกรณีวิธีการดังกล่าวเป็นการแก้ไขปัญหาที่ไม่ตรงจุด กลับก่อให้เกิดผลเลวร้ายย้อนกลับสู่กระบวนการยุติธรรมและสังคมอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะการกลับมากระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่พ้นโทษไปแล้ว เนื่องจากสภาพแวดล้อมในเรือนจำ ทำให้ผู้ต้องขังสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้เทคนิคและ วิธีการกระทำผิดจากสิ่งที่พบเห็นได้จึงเป็นปัญหาสำคัญต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

4) การคุมขัง

การคุมขังเป็นการลงโทษอีกวิธีหนึ่งตามมาตรา 18(3) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นโทษที่เบากว่าการจำคุก สถานที่ใช้ลงโทษคุมขังต้องเป็นสถานที่คุมขังไม่ใช่

¹³จิติ ดิงศภัทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 1, พิมพ์ครั้งที่ 3, (กรุงเทพฯ: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา) หน้า 1112

เรือนจำ และตามมาตรา 24 บัญญัติว่า ผู้ใดต้องโทษคุมขัง ให้กักตัวไว้ในสถานที่คุมขังซึ่งกำหนดไว้ อันมิใช่เรือนจำ สถานีตำรวจ หรือสถานที่ควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน

จากการพิจารณาถึงประเภทความผิด จะเห็นได้ว่าการลงโทษคุมขังที่นำมาใช้เป็นโทษความผิดเล็กน้อยหรือความผิดลหุโทษ และอาจเป็นการลงโทษคุมขังแทนค่าปรับได้ด้วย ในกรณีที่ผู้ต้องโทษปรับไม่สามารถชำระค่าปรับได้ซึ่งในปัจจุบันการคุมขังแทนค่าปรับให้ถืออัตรา 200 บาทต่อการคุมขัง 1 วัน

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่าในทางปฏิบัติแล้วความรู้สึกของการรับโทษคุมขังก็เกือบจะไม่แตกต่างกับการรับโทษจำคุกแต่อย่างใด เนื่องจาก เป็นวิธีการที่จำกัดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลเช่นเดียวกัน

1.2.2 กลุ่มที่ 2 การลงโทษทางกายด้วยการทรมาน

การลงโทษทางกายด้วยการทรมาน โดยเฉพาะสมัยโบราณเป็นวิธีการที่โหดร้ายทารุณ เช่น การหวดด้วยหวาย การตัดอวัยวะต่างๆ เป็นต้น ในปัจจุบันการลงโทษดังกล่าวได้ยกเลิกไปหมดแล้วแต่ที่ยังคงมีใช้อยู่ก็คือ โทษเฆี่ยนตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวพ.ศ. 2534 มาตรา 38(3) และมาตรา 39

1) การลงโทษโดยการประจาน

การลงโทษโดยการประจานหรือทำให้อับอายเป็นการลงโทษอีกวิธีหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เป็นการข่มขู่และป้องกันมิให้มีการกระทำผิดเช่นเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีก ในสมัยก่อนมีบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา การลงโทษโดยการประจานส่วนมากจะใช้ควบคู่กันกับการลงโทษประหารชีวิตและการลงโทษด้วยการทรมานอย่างอื่น เช่น การลัก ส่วนมากจะเป็นการลักบนใบหน้าซึ่งเป็นส่วนของร่างกายที่เห็นได้อย่างชัดเจนโดยมิให้หลบหนีไป ใช้วิธีสักชื่อความผิดที่กระทำเพื่อให้ผู้ที่ได้พบเห็นทราบว่าผู้นั้นได้เคยกระทำผิดฐานใดบ้างมาแล้ว เป็นต้น

แม้การลงโทษโดยการประจานจะเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลก็ตาม อย่างไรก็ตาม วิธีการประจานอาจนำมาใช้แทนการจำคุกสำหรับความผิดบางฐานที่ไม่ร้ายแรงมากนักเช่น ท้อโกง หรือบุกรุกโดยเมื่อศาลตัดสินว่าผิดแล้วให้มีการตีประกาศว่าผู้นี้มีความผิด และให้ชดใช้ค่าเสียหาย หรือโทษปรับ การประจานจะทำให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียง และเกียรติยศศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แต่ก็ยังสามารถกลับไปแก้ไขความเสียหายเหล่านั้นได้ แตกต่างกับผู้ที่ถูกลงโทษโดยการจำคุกถึงแม้ว่าได้ออกจากเรือนจำแล้ว แต่ยังคงมีมลทินติดตัวอยู่ตลอดไป

1.2.3 กลุ่มที่ 3 การลงโทษโดยการทำให้สูญเสียทรัพย์สิน

ในประเทศไทยมีโทษที่ทำให้สูญเสียเงิน 2 ประการดังนี้ 1) การปรับ และ 2) การริบทรัพย์สิน ตามมาตรา 18(4) และมาตรา 18(5) แห่งประมวลกฎหมายอาญา

1) การปรับ

โทษปรับเป็นโทษสำหรับความผิดเล็กน้อยหรือลหุโทษ ในปัจจุบันมีจำนวนผู้ต้องโทษปรับมากที่สุด โดยจากสถิติคดีอาญาทั่วไปของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ปี 2557)¹⁴ จะเห็นได้ว่าผู้ถูกจับกุมต้องโทษปรับในคดีเล็กน้อย มีถึงปีละประมาณร้อยละ 70 ของคดีทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่า อัตราค่าเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิด ตามพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 (ผ่านมา 60 ปี ปัจจุบันปี 2559) ประมวลกฎหมายอาญา และข้อกำหนดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติฉบับที่ 3 ลงวันที่ 9 ก.ค. 40 และเพิ่มเติมฉบับที่ 4 ลงวันที่ 3 ธ.ค. 2540 ซึ่งใช้อัตราเดิมมาเป็นเวลานาน (ผ่านมา 19 ปี ปัจจุบันปี 2559) ทำให้พบว่าอัตราค่าปรับที่แท้จริงในปัจจุบันมีมูลค่าต่ำกว่าอัตราค่าปรับที่เป็นตัวเงินที่แปรผันตามภาวะเศรษฐกิจค่อนข้างมาก เช่น อัตราค่าปรับ 225 บาทในกฎหมายที่ออกเมื่อปี 2499 มีอัตราค่าปรับในปัจจุบันเพิ่มขึ้นประมาณ 2,000 บาท ซึ่งเพิ่มขึ้นเกือบ 10 เท่า เป็นต้น

2) การริบทรัพย์สิน

การริบทรัพย์สินเป็นโทษในคดีอาญาสถานหนึ่ง กฎหมายอาญามาตรา 32 บัญญัติว่า ทรัพย์สินใดกฎหมายกำหนดไว้ว่าผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิดให้ริบทรัพย์สินนั้น โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าเป็นของผู้กระทำความผิดและมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ นอกจากศาลจะมีอำนาจริบทรัพย์สินตามที่กล่าวมาแล้ว ศาลยังมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินต่อไปนี้ก็ได้ 1) ทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด 2) ทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด 3) ทรัพย์สินที่มอบให้หรือรับไว้สำหรับเจ้าพนักงานในการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

การริบทรัพย์สินเป็นวิธีการลงโทษอย่างหนึ่งที่มีมาแต่โบราณ โดยใช้ร่วมกับการลงโทษประเภทอื่นๆ เช่น โทษประหารชีวิตและจำคุก เป็นต้น โดยทรัพย์สินที่ถูกริบจะตกเป็นของแผ่นดินทั้งหมด

ผู้วิจัยเห็นว่า การริบทรัพย์สินเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในแง่ของการสร้างความหยาบช้า และไม่ก่อให้เกิดผลร้ายต่อผู้กระทำความผิดตามมา อย่างไรก็ตาม ก่อนมีคำพิพากษาคดีจำเลยมักจะจำหน่ายจ่าย โอนทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดไปยังบุคคลภายนอก ดังนั้นเมื่อศาลมีคำพิพากษาคัดสินคดี และมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สิน ศาลจึงไม่มีอำนาจริบทรัพย์สินดังกล่าว เนื่องจากทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ของจำเลยอีกต่อไปจึงควรมุ่งแก้ไขปัญหาคดีที่ประเด็นดังกล่าวเป็นสำคัญ

¹⁴ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, สืบค้นจาก <http://www.royalthaipolice.go.th/> (สืบค้นวันที่ 15 พฤศจิกายน 2558)

2. การควบคุมผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำ และมาตรการลงโทษระดับกลาง

การควบคุมผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำ¹⁵ หมายถึง การใช้มาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแบบอื่นๆ แทนมาตรการคุมขังผู้กระทำผิดไว้ในเรือนจำ ซึ่งเป็นทางเลือกแทนการคุมประพฤติและการจำคุก โดยมีหลายขั้นตอน เช่น ก่อนผู้กระทำผิดถูกคุมขังในเรือนจำ และหลังจากผู้กระทำผิดถูกคุมขังในเรือนจำแล้ว เป็นต้น รวมถึงมาตรการลงโทษระดับกลางซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งของการควบคุมผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำด้วย

มาตรการลงโทษระดับกลาง (Intermediate Sanction) McCarthy (แม็คคาร์ธี)¹⁶ ได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นมาตรการทางเลือกแทนการคุมประพฤติและการจำคุก ซึ่งถูกจัดให้เป็นมาตรการลงโทษระดับกลาง หรือ Mid-Rang Disposition ซึ่งมีความร้ายแรงอยู่ระหว่างการจำคุกกับการคุมประพฤติ เพื่อใช้กับผู้กระทำผิดในชุมชน โดยสะท้อนให้เห็นการโต้ตอบต่อการกระทำผิดได้ดีกว่าการคุมประพฤติ หรือการจำคุกแต่เพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การใช้การคุมประพฤติแบบเข้มงวด การคุมขังที่บ้าน การเข้าค่ายแบบทหาร และการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

Abadinsky¹⁷ กล่าวว่า การลงโทษระดับกลางเป็นการลงโทษที่มุ่งเน้นไปที่การใช้บังคับกฎหมายให้สอดคล้องประสานกับการกระทำผิด

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์¹⁸ กล่าวว่า เป็นวิธีการสำหรับผู้กระทำผิดที่กระบวนกรสอดส่องดูแลหนักกว่าการคุมความประพฤติแต่ยังไม่ถึงขั้นจำคุกเต็มรูปแบบ ศาลจะสั่งใช้วิธีการนี้หากเห็นว่าการคุมประพฤติแบบเดิมเบาเกินไป แต่การจำคุกก็ยังไม่จำเป็น หรืออาจจะรุนแรงเกินไป

จะเห็นได้ว่ามาตรการลงโทษระดับกลาง หมายถึง วิธีการลงโทษหรือวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่ใช้กระบวนกรสอดส่องดูแลที่เข้มข้นกว่าการคุมประพฤติโดยทั่วไป แต่ยังไม่ถึงขั้นการจำคุกในเรือนจำ ผู้วิจัยเห็นว่า การคุมขังผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำและมาตรการลงโทษระดับกลาง เป็นแนวคิดใหม่ เพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษโดยการคุมขังผู้กระทำผิดบางประเภทไว้ใน

¹⁵มยุรา มณีแจ่ม, “ปัญหาอุปสรรคในการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2554) หน้า 8

¹⁶ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์, แนวทางการปรับปรุงแก้ไขอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ, วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2539) หน้า 20

¹⁷ธีราภรณ์ ทองศรี, “ทัศนนะผู้พิพากษาต่อมาตรการลงโทษระดับกลาง” สารนิพนธ์ สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2549) น. 23

¹⁸ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์, การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนกับการใช้มาตรการลงโทษระดับกลาง, เอกสารวิชาการสาขา สังคมสงเคราะห์ในกระบวนกรยุติธรรม (กันยายน 2546) น. 49

เรือนจำ แนวทางการคุมขังผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ มุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน เพื่อให้ผู้กระทำผิดได้รับการยอมรับจากสังคม และเป็นคนดีกลับคืนสู่สังคมได้ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการลงโทษระดับกลาง ซึ่ง Mccarthy (แม็คคาร์ธี)¹⁹ ได้กำหนดไว้ 3 ประการ คือ 1) คุ้มครองป้องกันชุมชน 2) สร้างลำดับขั้นของการลงโทษที่เหมาะสมกว่าการคุมประพฤติและการจำคุก และ 3) ลดค่าใช้จ่ายของเรือนจำ

มลรัฐต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา นำมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้ก็มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำลง ทั้งนี้เนื่องจากสหรัฐอเมริกามีจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำเพิ่มสูงขึ้นจนเกิดปัญหา คนล้นคุก ทำให้ต้องสร้างเรือนจำเพิ่มขึ้นจำนวนมากก่อให้เกิดปัญหาด้านงบประมาณและการพยายามแหกเรือนจำอยู่บ่อยครั้ง ส่วนรูปแบบของมาตรการลงโทษระดับกลางมีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งส่วนใหญ่มีต้นแบบมาจากมาตรการลงโทษของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา มีรูปแบบดังนี้

2.1 การทำงานบริการสังคม (Community Service)

การทำงานบริการสังคมเป็นเงื่อนไขพิเศษที่ศาลจะให้ผู้กระทำผิดทำงานชดเชยให้ชุมชนโดยไม่ได้รับค่าตอบแทน ภายใต้การดูแลสอดส่องของพนักงานคุมประพฤติ ปัจจุบันมีหลายประเทศที่ใช้วิธีนี้ เช่น ประเทศนิวซีแลนด์ มีการสั่งให้ผู้ถูกคุมประพฤติทำงานบริการสังคมประมาณ 8 - 200 ชั่วโมง แต่ประเทศสหรัฐอเมริกา กำหนดระยะเวลาทำงานบริการสังคมประมาณ 200 - 300 ชั่วโมง ในขณะที่ประเทศไทยสั่งทำงานบริการสังคมประมาณ 12 - 200 ชั่วโมง วิธีการทำงานบริการสังคมจะให้ผู้ถูกคุมประพฤติทำงานให้กับชุมชนในลักษณะต่างๆ ตามที่พนักงานคุมประพฤติและผู้ถูกคุมประพฤติเห็นสมควร เช่น เก็บขยะ ทำความสะอาดที่สาธารณะ เป็นต้น

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับการลงโทษ โดยให้ทำงานบริการสังคมแทนการลงโทษจำคุก ซึ่งให้ศาลมีทางเลือกในการลงโทษมากยิ่งขึ้น โดยนำมาใช้เป็นมาตรการลงโทษอีกประการหนึ่ง แนวทางดังกล่าวสามารถแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้เหมาะสมมีประสิทธิภาพและลดปัญหาความแออัดในเรือนจำ ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ 1) นอกจากมาตรการทางเลือกเพื่อเลี่ยงโทษจำคุกแล้วควรมีมาตรการสำหรับผู้ต้องโทษให้ทำงานและฝึกอาชีพควบคู่กันไปด้วย เพื่อเพิ่มความเชิดหลายในการจำคุกและ 2) วิธีการดังกล่าวควรนำมาเป็นเงื่อนไขและมาตรการทางเลือกสำหรับศาล สำหรับรอกการลงโทษและการคุมประพฤติเนื่องจากเป็นวิธีการที่ง่ายที่สุด โดยไม่ต้องแก้ไขหรือร่างกฎหมายและการกำหนดโครงสร้างหน่วยงานเฉพาะขึ้นมาใหม่

¹⁹ อ่างแก้ว, ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์ (2539) น. 25

2.2 การคุมประพฤติแบบเข้มงวด (Intensive Probation Supervision)

เป็นวิธีการที่บังคับไว้กับผู้กระทำผิด โดยเน้นความเข้มงวดกับเสรีภาพของบุคคล ดังกล่าวในชุมชนเพื่อเลี่ยงการจำคุกและลดการกระทำผิดในอนาคต วิธีการดังกล่าวผู้กระทำผิดจะต้องพบกับพนักงานคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่บ่อยครั้งต่อสัปดาห์ สำหรับผู้กระทำผิดที่มีโทษหนักและอาจมีความเสี่ยงต่อชุมชน เช่น มีลักษณะที่กำหนดว่า ให้ผู้ถูกคุมประพฤติต้องพบกับพนักงานควบคุมสอดส่อง หรือเจ้าหน้าที่ด้วยจำนวนครั้งที่ถี่ขึ้น พนักงานคุมประพฤติออกไปสอดส่องที่บ้านพักของผู้ถูกคุมประพฤติหลายครั้งในแต่ละสัปดาห์ และห้ามออกนอกเขตสถานในเวลาที่กำหนด

การคุมประพฤติแบบเข้มงวดเป็นการลดปริมาณคดี เพิ่มการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างพนักงานคุมประพฤติกับชุมชน เพื่อดูแลผู้ถูกคุมประพฤติให้รับผิดชอบต่อความผิดของตน ปรับปรุงการให้บริการและการแก้ไขที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังเป็นการลดอัตราการกระทำผิดซ้ำด้วย แต่ปัจจุบันวัตถุประสงค์ของการคุมประพฤติแบบเข้มงวดได้เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย กล่าวคือ เป็นการลดสถานการณ่นักโทษล้นเรือนจำอีกด้วย จึงมีการตรวจสอบสอดส่องที่เน้นการควบคุมมากขึ้น ผู้เกี่ยวข้องจึงต้องพิจารณาว่าจะมุ่งเน้นวัตถุประสงค์ใดเป็นหลัก วิธีการดังกล่าวก็น่าจะเป็นวิธีการเช่นเดียวกันกับการทำงานบริการสังคม โดยศาลอาจกำหนดเงื่อนไขอื่นๆ ตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนดเพื่อแก้ไขฟื้นฟู หรือป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดกระทำหรือมีโอกาสกระทำผิดขึ้นอีก เช่น คดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ศาลอาจกำหนดให้ผู้กระทำผิดมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหนึ่งครั้งต่อสัปดาห์ ทั้งผู้กระทำผิดต้องยินยอมให้พนักงานคุมประพฤติตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะ เพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดหวนกลับไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีก

การคุมขังที่บ้าน (House Arrest) เป็นลักษณะหนึ่งของการคุมประพฤติแบบเข้มงวดและเป็นการกำหนดให้ผู้กระทำผิดอยู่ในบ้านของตนในช่วงเวลาหนึ่ง โดยผู้กระทำผิดสามารถออกจากบ้านได้ในเฉพาะกรณีไปทำงาน ไปโรงเรียน หรือรับคำปรึกษาแนะนำ วิธีการนี้มักใช้เป็นเงื่อนไขหนึ่งในการคุมประพฤติแบบเข้มงวด อีกทั้งยังใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ซึ่งการคุมขังที่บ้านผู้กระทำผิดสามารถรายงานตัวทางโทรศัพท์ โดยจะมีการบันทึกเสียงผู้กระทำผิดเก็บไว้ และนอกจากนี้พนักงานคุมประเวดียังสามารถใช้เครื่องตรวจสัญญาณแบบมือถือเพื่อดูว่าผู้กระทำผิดอยู่บ้านหรือไม่ โดยที่ไม่ต้องเข้าไปตรวจสอบในบ้านด้วยตนเองเพียงแค่เปิดเครื่อง เมื่อมีการขับรถผ่านเท่านั้นก็สามารถตรวจสอบได้ว่าผู้กระทำผิดอยู่บ้านหรือไม่

ในมลรัฐอิลลินอย จะใช้วิธีการคุมขังที่บ้านเป็นส่วนหนึ่งของเงื่อนไขในการคุมประพฤติ ศาลอาจสั่งให้คุมขังที่บ้านตั้งแต่เวลา 30-120 วัน ทั้งนี้ผู้ถูกคุมประพฤติจะต้องเสีย

ค่าธรรมเนียมการถูกคุมขังด้วย เช่น มีค่าใช้จ่าย 30 ยูเอสดอลลาร์ (\$) ต่อเดือน เป็นต้น และการคุมขังในต่างประเทศมักจะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้เข้ามาเสริมด้วย

2.3 ศูนย์เลี้ยงโทษจำคุก (Probation Diversion Center)

ศาลอาจสั่งให้ผู้ถูกคุมประพฤติต้องเข้าไปอยู่ในศูนย์อันมีลักษณะคล้ายกับหอพักนักศึกษา ผู้ถูกคุมประพฤติมีอิสระอยู่บ้างเพราะสามารถออกไปทำงานตามปกตินอกศูนย์ในช่วงกลางวันได้ แต่ต้องจ่ายค่าที่พักในศูนย์เองโดยศาลอาจสั่งให้ผู้กระทำผิดต้องเข้าศูนย์ โดยถือว่าเป็นเงื่อนไขหนึ่งของการคุมประพฤติ

2.4 ศูนย์ควบคุมผู้ถูกคุมประพฤติ (Probation Detention Center)

เป็นที่พักสำหรับผู้ถูกคุมประพฤติที่ผิดเงื่อนไขแต่ค่อนข้างแน่นอนหน้า และมีกฎระเบียบเคร่งครัดกว่าศูนย์เลี้ยงโทษจำคุก จะใช้กับผู้ถูกคุมประพฤติที่ทำผิดเงื่อนไขของการควบคุมละผู้กระทำผิดในคดีจราจร กรณีผู้ถูกคุมประพฤติผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติ พนักงานคุมประพฤติมีอำนาจที่จะจับกุมตัวผู้กระทำผิดเงื่อนไขไปที่ศาล เพื่อให้ศาลสั่งคุมขังผู้กระทำผิดเงื่อนไขไว้ในศูนย์ โดยศูนย์จะมีระบบรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำแบบเรือนจำ ผู้ถูกคุมประพฤติจะต้องทำงานบริการสังคม โดยจะต้องอยู่ในความดูแลของพนักงานคุมประพฤติ

2.5 การคุมประพฤติแบบค่ายฝึกทหาร (Probation Boot Camp)

ใช้กับผู้กระทำผิดอุกฉกรรจ์ อายุระหว่าง 17 - 30 ปี แทนการลงโทษในระยะยาว โดยใช้ระยะเวลาในโปรแกรม 90 วัน วิธีที่ใช้จะเป็นการฝึกแบบทหารหลังจากออกจากโปรแกรมแล้วจะถูกคุมประพฤติต่อ

ปัจจุบันประเทศไทยมีการนำมามาตรการนี้มาใช้แล้วในการฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดและในการกระทำผิดอาญาบางประเภทของเด็กและเยาวชน โดยการใช้ค่ายทหาร และครูฝึกที่เป็นทหารจริงๆ เช่น โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง ซึ่งประหยัดงบประมาณในการก่อสร้างมาก แม้จะไม่ตรงกับต้นแบบที่ใช้สถานที่แบบพลเรือน ครูฝึกก็เป็นพลเรือนเพียงแต่ได้รับการฝึกฝนแบบทหาร ทั้งนี้จะต้องไม่นำการคุมประพฤติแบบค่ายฝึกทหารมาใช้เป็นครั้งคราวอย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

2.6 การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring)

วิธีการลงโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์คือการให้ผู้ต้องโทษสวมกำไลอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring หรือ EM) ไว้ที่ข้อมือ หรือข้อเท้าตลอดเวลา (กำไลข้อเท้าจะได้รับความนิยมมากกว่า) โดยมีเจ้าหน้าที่คุมประพฤติคอยติดตามควบคุมพฤติกรรมผ่านทางสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งอุปกรณ์ดังกล่าวจะส่งสัญญาณคล้ายกับสัญญาณโทรศัพท์มือถือกลับไปยังศูนย์บัญชาการของเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมตลอด 24 ชั่วโมง

การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ หรือที่เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “การติดแท็ก” มีส่วนช่วยให้บุคลากรในระบบงานยุติธรรมเกิดความสะดวกรวดเร็ว ในการกำหนดตำแหน่งสถานที่ที่ผู้กระทำผิดอยู่ และเมื่อเขาจะต้องมารายงานตัวต่อศาลก็ทำได้สะดวกมากขึ้น เมื่อผู้กระทำผิดได้เข้าร่วมโครงการและติดตั้งชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ชุดอุปกรณ์ดังกล่าวมีระบบป้องกันการถูกงัดแงะ โดยจะถูกติดตั้งไว้กับผู้กระทำผิด ชุดอุปกรณ์จะส่งสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ผ่านทางเครือข่ายโทรศัพท์เป็นสัญญาณเตือนในกรณีที่ผู้กระทำผิดเข้าเขตที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือมีความพยายามทำลายชุดอุปกรณ์

โดยหลักการทำงานของอุปกรณ์ส่งสัญญาณ ประกอบด้วย 3 ส่วนสำคัญ ดังนี้ 1) เครื่องส่งสัญญาณ 2) เครื่องรับสัญญาณหมายเลข และ 3) คอมพิวเตอร์ส่วนกลาง เครื่องส่งสัญญาณที่ถูกมัดติดกับข้อมือหรือข้อเท้าของผู้กระทำผิดจะใช้วิธีการส่งรหัสสัญญาณผ่านทางสายโทรศัพท์ ในช่วงเวลาปกติ จากนั้นรับสัญญาณจากเครื่องส่งที่ติดอยู่กับตัวผู้กระทำผิดเมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นและรายงานไปยังคอมพิวเตอร์ส่วนกลาง โดยจะสื่อสารกับผู้กระทำผิดในช่วงเวลาที่กำหนด และรายงานความเคลื่อนไหวให้เจ้าหน้าที่ทราบ และยังมีการนำระบบระบุตำแหน่งบนพื้นโลก ที่เรียกว่า Global Positioning System หรือ GPS มาใช้งาน โดยระบบ GPS นี้จะมีความสามารถในการติดตามระบุตำแหน่งผู้กระทำผิดได้ตลอดเวลาและมีประสิทธิภาพ

เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ช่วยเพิ่มทางเลือกให้ศาลสามารถนำมาใช้กับผู้กระทำผิด ผู้ต้องสงสัยระหว่างการสอบสวน รวมทั้งจำเลยก่อนการพิจารณาคดีในส่วนที่เกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราว เงื่อนไขของการปล่อยตัว ศาลจะเป็นผู้สั่งให้ผู้กระทำผิดเข้าโครงการคุมประพฤติหรือรอลงอาญาโดยนำเครื่องมือนี้มาใช้ นอกจากนี้ยังอาจถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการกำกับดูแลผู้กระทำผิดในระหว่างการปล่อยตัวให้ทำงานบริการสังคม (ในกรณีรอลงอาญา) ศาลอาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กับผู้กระทำผิด ได้แก่ ผู้ใหญ่ เด็กหรือเยาวชนโดยกำหนดเงื่อนไขที่แตกต่างกัน เมื่อนำวิธีการนี้มาใช้กับกลุ่มผู้กระทำผิดผลปรากฏว่าอัตราการกระทำผิดซ้ำมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยวิธีการจำคุกหรือการคุมขังในเรือนจำ

เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทำให้ผู้กระทำผิดไม่ต้องถูกคุมขังในเรือนจำ โดยเปลี่ยนมาใช้วิธีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ต้องโทษแทน ช่วยอำนวยความสะดวกให้ผู้ต้องโทษมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ช่วยเพิ่มโอกาสทางสังคมให้ผู้กระทำผิดกลับตัวกลับใจคืนสู่สังคม ให้ชุมชนเป็นรั้วเฝ้าระวังแทนเรือนจำ ทำให้ผู้ถูกควบคุมไม่ต้องอยู่ภายในเรือนจำหรือทัณฑสถานที่มีความแออัด ปัญหาเสพยาเสพติด พื้นที่ไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมเป็นสถานที่แก้ไขฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำผิด อีกทั้งผู้ถูกควบคุมยังสามารถกลับไปใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัวได้เป็นปกติ

ผู้วิจัยเห็นว่าเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นมีประโยชน์มากมายต่อระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เครื่องมือนี้เป็นการพลิกหน้าประวัติศาสตร์ที่สำคัญของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีปฏิวัติกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และจะนำความเป็นธรรมกลับคืนสู่ชุมชนได้หรือไม่ ยังเป็นคำถามสำคัญที่ต้องการคำตอบอยู่สำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

3. การควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

3.1 ความเป็นมาของเครื่องมือ

แนวคิดของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring หรือ EM) เพื่อควบคุมผู้กระทำผิดเริ่มต้นขึ้นในปี 1960 โดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกันชื่อ ดร. โรเบิร์ต²⁰ (Robert Schweitzgebel) โดยได้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เป็นครั้งแรก ซึ่งเขาเห็นว่าถึงประดิษฐ์นี้จะเป็นทางเลือกของกระบวนการยุติธรรมที่มีราคาถูกลง และเกิดประโยชน์กับผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยชุดเครื่องมือประกอบด้วยแบตเตอรี่และเครื่องส่งสัญญาณที่มีความสามารถในการส่งสัญญาณไปยังเครื่องรับในช่วงระยะ 4 ไมล์ แต่ยังมีได้มีลักษณะเป็นการติดตั้งไว้ที่ตัวบุคคล และในปี 1969 เขาจึงได้จดสิทธิบัตรชุดอุปกรณ์นี้

ต่อมาในปี 1980 เครื่องมือนี้ได้ถูกนำมาใช้อย่างจริงจังกับผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรม²¹ ดร. โรเบิร์ต ใช้เวลาพัฒนาเครื่องมือนี้มานานเกือบ 20 ปีเต็ม เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ถูกนำไปใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา สหราชอาณาจักร และประเทศอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาใช้แก้ไขปัญหาความแออัดในเรือนจำ ในปัจจุบันมีโครงการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อย่างต่อเนื่องในหลายประเทศทั่วโลก

ในปี 1977 ผู้พิพากษาแจ็ก (Jack Love) แห่งมลรัฐนิวเม็กซิโก สหรัฐอเมริกา ได้รับแรงบันดาลใจจากหนังสือการ์ตูนชุดสไปเดอร์แมน (Spiderman comic book series) โดยตัวเอกของเรื่องได้รับการติดแท็กด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ จึงทำให้คนร้ายสามารถติดตามตัวสไปเดอร์แมนได้ทุกการเคลื่อนไหวและสถานที่ที่ไป ต่อมาผู้พิพากษาแจ็กจึงได้ชักชวนผู้เชี่ยวชาญ ไมเคิล (Michael Goss) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ออกแบบและผลิตชุดอุปกรณ์ดังกล่าว โดยในปี 1983

²⁰ Gomme, I. M. (1995). *From big house to big brother: Confinement in the future*. In N. Larsen, Ed., the Canadian Criminal Justice System (pp. 489-516). Toronto: Canadian Scholars' Press.

²¹ Nellis, M. (1991). *The electronic monitoring of offenders in England and Wales*. British Journal of Criminology, 31(2), 165-185.

ผู้พิพากษาแจ๊คได้ตัดสินคดีที่มีโทษจำคุกและได้นำเครื่องมือนี้มาใช้กับผู้กระทำผิดเป็นครั้งแรก²² ผลปรากฏว่าเครื่องมือดังกล่าวช่วยลดปัญหาความแออัดของเรือนจำได้เป็นอย่างดี²³

ปี 1988 โครงการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ในสหรัฐอเมริกาได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มีผู้กระทำผิดเข้าโครงการมากถึง 2,300 รายใน 32 มลรัฐที่ได้รับการพิจารณาให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้²⁴ ต่อมาในปี 1998 ยอดการใช้งานเครื่องมือนี้พุ่งสูงขึ้น โดยในเดือนมกราคมมีผู้กระทำผิดที่ใช้อุปกรณ์นี้อยู่ในความดูแลของศูนย์เทคโนโลยีบังคับใช้กฎหมายราชทัณฑ์แห่งชาติ (National Law Enforcement Corrections Technology Center หรือ NLECTC) มีจำนวนมากถึง 95,000ราย²⁵ โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นที่สิบเท่าจากปี 1988 จะเห็นได้ว่ามีการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในปัจจุบันหลายหน่วยงานได้ตระหนักถึงการป้องกันสังคมจากปัญหาอาชญากรรม ขณะเดียวกันประเด็นเรื่องงบประมาณที่มีจำกัด ช่วยเสริมให้วิธีนี้กลายเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ในปี 1987 สหรัฐอเมริกามีจำนวนผู้กระทำผิดที่เข้าร่วมโครงการเพียง 826 ราย ต่อมาในปี 1998 ตัวเลขนี้ได้เพิ่มขึ้นถึงกว่า 95,000 รายที่เข้าร่วมโครงการนี้ แสดงให้เห็นถึงความต้องการใช้เครื่องมือที่เพิ่มสูงมากอย่างต่อเนื่อง ต่อจากนั้นประเทศต่างๆ เช่น แคนาดา สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สิงคโปร์ แอฟริกาใต้ สวีเดนและฮอลแลนด์ ได้ริเริ่มโครงการพัฒนาเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นำมาใช้กับผู้กระทำผิดอย่างเป็นทางการขึ้น

3.2 ระบบการทำงานของเครื่องมือ

เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ประกอบด้วยชุดอุปกรณ์พื้นฐาน 2 ส่วน ดังนี้ 1) ชุดส่งสัญญาณต่อเนื่อง (Continuously Signaling) และ 2) ชุดโปรแกรมเชื่อมต่อ (Programmed Contact)

3.2.1 ชุดส่งสัญญาณต่อเนื่อง (Continuously Signaling)

มีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน ประกอบด้วย 1) เครื่องส่งสัญญาณ 2) เครื่องรับสัญญาณหมายเลข และ 3) คอมพิวเตอร์ส่วนกลาง

โดยเครื่องส่งสัญญาณ จะถูกติดตั้งไว้กับตัวผู้กระทำผิดและเป็นกระบอกเสียงส่งรหัสสัญญาณผ่านสายโทรศัพท์ในช่วงเวลาปกติ ส่วนเครื่องรับสัญญาณหมายเลข จะรับสัญญาณจากเครื่องส่งที่ติดตั้งไว้กับผู้กระทำผิดและรายงานผลไปยังคอมพิวเตอร์ส่วนกลาง เมื่อมีและสิ้นสุดสัญญาณจากเครื่องส่ง คอมพิวเตอร์ส่วนกลางจะหยุดชะงักเมื่อมีสัญญาณพบว่า

²²อ้างแล้ว, Gomme, 1995

²³อ้างแล้ว, Nellis, 1991

²⁴อ้างแล้ว, Schmidt, 1998

²⁵อ้างแล้ว, NLECTC, 1999

ผู้กระทำความผิดเข้าเขตที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือได้มีความพยายามทำลายชุดอุปกรณ์โดยจะส่งการแจ้งเตือนไปยังเจ้าหน้าที่ให้ทราบ

Personal Identification Device (PID) หรือที่เรียกว่า Tag เป็นอุปกรณ์ส่งและรับสัญญาณ (Transmitter Device) ส่วนใหญ่ที่นิยมจะมีลักษณะคล้ายนาฬิกาข้อมือติดไว้กับตัวผู้กระทำความผิด ซึ่งอาจติดไว้ที่ข้อมือหรือข้อเท้าของผู้กระทำความผิด โดยส่วนมากจะติดไว้ที่ข้อเท้าจะทำจากวัสดุกันน้ำ เพื่อให้มีความทนทาน ทนแรงดันสูงได้ สามารถใส่ขณะทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น ทำงาน เล่นกีฬา โดยไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของ PID นอกจากนี้ สายรัดข้อมือหรือข้อเท้ายังสามารถปรับขนาดให้เหมาะสมกับผู้สวมใส่และไม่สามารถถอดได้

Strap คือ สายรัด ซึ่งออกแบบเพื่อป้องกันการทำลายอุปกรณ์ หรือเพื่อให้ปรากฏหลักฐาน หากมีความพยายามที่จะทำลายอุปกรณ์ โดยสายรัดนี้จะติดกับ PID ซึ่งสายรัดนี้จะไม่ยืดไม่หดตัวลงแม้โดนความร้อน หรือถูกทำลายด้วยวัตถุอื่นใด และหากมีการทำลายอุปกรณ์เกิดขึ้น เช่น การตัดสาย จะเกิดสัญญาณแจ้งเตือนไปยังศูนย์ปฏิบัติการควบคุมฯ เพื่อแจ้งว่ามีการทำลายอุปกรณ์เกิดขึ้น

Monitoring Center หรือศูนย์ควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์กลาง (Central Computer System) หากมีการผิดเงื่อนไขหรือทำลายอุปกรณ์จะมีการส่งสัญญาณเตือน (Alerts) มายังศูนย์ควบคุมฯนี้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการประจำศูนย์ตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างทันท่วงทีและเหมาะสม เช่น การโทรศัพท์กลับไปยังบ้านที่มีสัญญาณเตือนเกิดขึ้น หรือโทรศัพท์เข้ามือถือของผู้กระทำความผิดหรือผู้ปกครอง เพื่อสอบถามเบื้องต้นถึงสาเหตุการฝ่าฝืนเงื่อนไข และในบางกรณีที่จำเป็นอาจมีการส่งเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบได้

3.2.2 ชุดโปรแกรมเชื่อมต่อ (Programmed Contact)

ระบบคอมพิวเตอร์จะติดต่อหรือเรียกผู้กระทำความผิดในเวลาที่กำหนด และรายงานผลการติดต่อไปยังเจ้าหน้าที่ชุดโปรแกรมเชื่อมต่อนี้ เรียกว่า “Passive” โดยระบบคอมพิวเตอร์สามารถรายงานผลตั้งแต่การปรากฏตัวของผู้กระทำความผิด สถานที่พำนัก หรือสถานที่ทำงานของผู้กระทำความผิด ซึ่งผู้กระทำความผิดอาจไปปรากฏตัวในหลายสถานที่ที่เครื่องมือนี้สามารถรายงานผลได้ทุกสถานที่ โดยผู้กระทำความผิดจะสวมใส่ชุดอุปกรณ์ไว้ที่ข้อมือเพื่อใช้เชื่อมต่อสัญญาณให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบว่าผู้กระทำความผิดอยู่ ณ สถานที่ใด

บางโปรแกรมเชื่อมต่อ มีความสามารถใช้เทคโนโลยีในการตรวจสอบเสียงของผู้กระทำความผิด (Voice Verification Systems) โดยช่วยวิเคราะห์เสียงเมื่อผู้กระทำความผิดรับสายโทรศัพท์ และสามารถบันทึกเสียงในเวลาที่มีการสนทนาระหว่างผู้กระทำความผิดกับเจ้าหน้าที่ตลอดเวลาที่เข้าร่วมโครงการ ในระบบอื่นๆอาจออกแบบให้ผู้กระทำความผิดติดตั้งวิทยุติดตัวเพื่อส่ง

สัญญาณเตือนในเวลาที่กำหนด เมื่อผู้กระทำผิดอยู่ในสถานที่ที่ไม่ได้รับอนุญาตซึ่งเทคโนโลยีนี้เรียกว่า Caller-ID

อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการตรวจสอบชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันว่าสามารถติดตามความเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิดได้ตลอดเวลาหรือไม่ แต่ก็มีผลการทดลองที่ยืนยันได้ว่าผู้ที่ติดตั้งชุดอุปกรณ์นี้จะอยู่ในสถานที่ที่ได้รับการอนุญาตในเวลาที่กำหนด

ต่อมาบริษัทสัญชาติอเมริกันหลายบริษัทร่วมกันพัฒนาระบบติดตามตัวให้มีศักยภาพมากขึ้นเพื่อนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยนำเอาเทคโนโลยีการกำหนดตำแหน่งบนพื้นโลกด้วยดาวเทียม เรียกว่า ระบบการหาตำแหน่งโดยใช้ดาวเทียม (Global Positioning System หรือ GPS) มาใช้ วิธีนี้ที่ผู้กระทำผิดจะได้รับการตรวจสอบความเคลื่อนไหวตลอด 24 ชั่วโมง หากผู้กระทำผิดมีการกระทำละเมิดเงื่อนไขของการควบคุม เช่น เข้าไปในเขตที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือมีความพยายามทำลายชุดอุปกรณ์ระบบ GPS สามารถระบุตำแหน่งของผู้กระทำผิดได้อย่างแม่นยำทำให้การจับกุมตัวผู้กระทำผิดมารับโทษเป็นงานสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

ในปัจจุบันระบบ GPS ได้รับการออกแบบเพื่อให้ติดตามผู้กระทำผิดอยู่ในขั้นตอนการพัฒนา โดยชุดอุปกรณ์ต้นแบบที่ทำการทดสอบมีน้ำหนักอย่างน้อยเพียง 5 ปอนด์และต้องชาร์จแบตเตอรี่ประจุไฟใหม่ทุกวัน²⁶ จึงต้องมีการศึกษาและพัฒนาเครื่องมืออย่างต่อเนื่อง ก่อนที่เทคโนโลยี GPS จะถูกนำมาใช้เป็นวิธีการหนึ่งในการควบคุมผู้กระทำผิดในประเทศไทย

3.3 ประเภทของเครื่องมือ

อุปกรณ์และระบบของชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีใช้อยู่ในปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้ 1) สายรัดข้อมือประเภท FMD 2) สายรัดข้อมือประเภท Cell Unit 3) อุปกรณ์ในการตรวจสอบการดื่มแอลกอฮอล์ 4) ระบบการหาตำแหน่งโดยใช้ดาวเทียม GPS และ 5) การพิสูจน์ตำแหน่งที่ตั้ง

3.3.1 สายรัดข้อมือประเภท FMD (Ankle Bracelet หรือ Traditional - FMD)

สายรัดข้อมือที่ผู้กระทำผิดใช้ในการสวมใส่ประกอบสัญญาณวิทยุจะทำงานคู่กับอุปกรณ์ในการติดตามผู้กระทำผิด (Field Monitoring Device : FMD) ซึ่งได้รับสัญญาณจากโทรศัพท์ที่บ้านของผู้กระทำผิด โดยอุปกรณ์ในการติดตามตัวผู้กระทำผิด (FMD) จะใช้สัญญาณวิทยุ ซึ่งอุปกรณ์จะส่งสัญญาณเกี่ยวกับสถานที่ตั้งของผู้กระทำผิดไม่ว่าผู้กระทำผิดจะอยู่ที่ใด โดยส่งไปยังศูนย์ควบคุมส่วนกลาง หลังจากที่ศูนย์ควบคุมส่วนกลางได้รับสัญญาณแล้วจะส่งสัญญาณ

²⁶ On Guard Plus Ltd. (2000). *Frequently asked questions [On-line]*. Available : <http://www.onguard-plus.com/faq.html>

เตือนไปยังผู้กระทำผิด หากผู้กระทำผิดไม่ได้อยู่ในพื้นที่ที่กำหนดจะแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่ที่ทำการควบคุมผู้กระทำผิด

3.3.2 สายรัดข้อมือประเภท Cell Unit (Ankle Bracelet หรือ Cell Unit)

สายรัดข้อมือและวิทยุที่ทำหน้าที่ในการส่งสัญญาณที่สวมอยู่กับข้อมือผู้กระทำผิดมีการทำงานที่เชื่อมต่อกับระบบรับสัญญาณ (Cell Unit) ที่ติดตั้งไว้ในสถานที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิด ซึ่งระบบนี้ได้ประดิษฐ์โทรศัพท์เป็นระบบรับสัญญาณแทนที่ใช้สายโทรศัพท์จากสถานที่พักอาศัยของผู้กระทำผิด ซึ่งระบบการส่งสัญญาณยังคงใช้ระบบสัญญาณวิทยุเช่นเดียวกับอุปกรณ์ประเภทแรก โดยอุปกรณ์ Cell Unit จะส่งสัญญาณเกี่ยวกับสถานที่ตั้งของผู้กระทำผิดไม่ว่าผู้กระทำผิดจะอยู่ที่ใด นอกจากนี้ อุปกรณ์ Cell Unit จะมีอุปกรณ์ในการตรวจตราสถานที่ของผู้กระทำผิดไม่ให้มีการออกนอกสถานที่ที่กำหนด ถ้าผู้ถูกควบคุมไม่อยู่ในสถานที่ที่กำหนดอุปกรณ์ Cell Unit จะส่งสัญญาณไปยังศูนย์ควบคุมส่วนกลาง หลังจากทีศูนย์ควบคุมส่วนกลางได้รับสัญญาณแล้วจะส่งสัญญาณเตือนไปยังผู้กระทำผิดหากผู้กระทำผิดไม่ได้อยู่ในพื้นที่ที่กำหนด และแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่ที่ทำการควบคุมผู้กระทำผิด

สายรัดข้อมือที่มีอุปกรณ์ Cell Unit จึงมีประโยชน์ในการลดข้อจำกัดของผู้กระทำผิดในกรณีที่ไม่มีโทรศัพท์ หรือกรณีที่อยู่อาศัยอยู่ในสถานที่อื่นๆ ที่ไม่ใช่บ้าน เช่น บ้านกึ่งวิถีโรงแรม เป็นต้น

3.3.3 อุปกรณ์ในการตรวจสอบการดื่มแอลกอฮอล์ (Alcohol Monitoring หรือ SCRAM)

อุปกรณ์ในการตรวจสอบการดื่มแอลกอฮอล์ (Security Continuous Remote Alcohol Monitor : SCRAM) เป็นอุปกรณ์ที่ป้องกันการทำลายและป้องกันน้ำ ใช้ในการรัดข้อเท้าของผู้กระทำผิด เป็นอุปกรณ์ที่มีความไวต่อผิวหนังสามารถตรวจสอบการเสพสุราได้ถึง 48 ครั้งต่อวัน โดย SCRAM จะแจ้งข้อมูลไปยังเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ควบคุมผ่านทางอุปกรณ์ที่ใช้ในบ้านพักหรือสถานที่อยู่อาศัยของผู้ถูกควบคุม

อุปกรณ์ในการตรวจสอบการดื่มแอลกอฮอล์ชนิด Alcohol Testing Devices การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการควบคุมผู้กระทำผิดที่มีระบบในการป้องกันการดื่มสุราของผู้ถูกควบคุมเช่นเดียวกับการถูกควบคุมในเรือนจำได้เช่นเดียวกัน โดยจะมีการสุ่มตรวจการดื่มสุราหรือการตรวจในโอกาสพิเศษ เช่น การกลับบ้านในช่วงเทศกาลมากกว่าการตรวจเป็นกิจวัตรประจำวัน เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม บางบริษัทที่มีการเสนอขายเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อาจเสนอขายเทคโนโลยีที่สามารถเห็นภาพของผู้ถูกควบคุมโดยผ่านโทรศัพท์ ซึ่งผู้กระทำผิดสามารถยืนยันได้ว่าตนเองอยู่ที่บ้าน โดยการโทรศัพท์ที่มีภาพของตัวเองปรากฏผ่านไปยังศูนย์ที่ควบคุมถ้าผู้กระทำ

ผิดที่ถูกตรวจสอบปรากฏว่ามีผลการคัมสุราอุปกรณ์รับสัญญาณจะแจ้งการเตือนไปยังหน่วยควบคุม ส่วนกลางในการละเมิดกฎ และศูนย์กลางการควบคุมจะส่งสัญญาณเตือนไปยังผู้กระทำผิด ถ้าผลการอ่านปรากฏว่ามีแอลกอฮอล์ในเส้นเลือด เจ้าหน้าที่จะไปยังบ้านพักของผู้ถูกควบคุมตัวเพื่อไปตรวจสอบระดับแอลกอฮอล์ในเส้นเลือดอีกครั้ง

3.3.4 ระบบการหาตำแหน่งโดยใช้ดาวเทียม GPS (Global Positioning System), Active and Passive

ระบบการหาตำแหน่งโดยใช้ดาวเทียม (Global Positioning System) เป็นระบบที่ติดอุปกรณ์เคลื่อนที่ไว้กับตัวผู้กระทำผิดและใช้ดาวเทียมร่วมกับสถานีภาคพื้นดินในการตรวจหาตำแหน่งของผู้ต้องขัง โดยระบบนี้จะใช้เพื่อการควบคุม จำกัด และสังเกตเฝ้าระวัง

โดยระบบ Global Positioning System(GPS) ได้ถูกนำมาใช้ทางการทหาร ซึ่งได้ประยุกต์ใช้ในการควบคุมผู้กระทำผิดที่สามารถติดตามตัวได้ตลอด 24 ชั่วโมง สามารถติดตามตัวได้ว่าผู้กระทำผิดอยู่ที่บ้านหรือสถานที่ที่เหมาะสมหรือไม่โดยระบบนี้ประกอบด้วย

1) ระบบการตรวจสอบ (Passive System) ผู้กระทำผิดที่ถูกควบคุมจะสวมใส่เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ข้อเท้า โดยใช้ระบบ Passive จะมีอุปกรณ์ที่เรียกว่า Tracking Unit ที่คอยติดตามตัวไปด้วย โดยข้อมูลของสถานที่ของผู้กระทำผิดจะถูกส่งไปยังหน่วยควบคุมส่วนกลางเมื่อผู้กระทำผิดได้กลับไปถึงบ้าน หรือสถานที่พักอาศัย หรือนำอุปกรณ์นี้ไปชาร์จไฟ เจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ควบคุมจึงสามารถตรวจสอบสถานที่ที่ผู้กระทำผิดได้ไปในแต่ละวันว่ามีการละเมิดกฎที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งระบบ Passive จะมีความเหมาะสมกับผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงน้อยในการควบคุม หรือเหมาะสมกับผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงในการควบคุมมากกว่าการควบคุมด้วยสายรัดข้อมือ (Ankle Bracelet หรือ Traditional - FMD)

2) ระบบเชิงรุก (Active System) ผู้กระทำผิดที่ถูกควบคุมจะสวมใส่เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ข้อเท้าโดยใช้ระบบ Active จะมีอุปกรณ์ที่เรียกว่า PTU (Portable Tracking Unit) ที่คอยติดตามตัวไปด้วย ซึ่งผู้กระทำผิดจะห่างอุปกรณ์นี้ได้ไม่เกิน 50 ฟุตตลอดเวลาการติดตั้ง โดยจะมีการส่งสัญญาณจากดาวเทียมมายัง PTU ซึ่งเป็นอุปกรณ์ในการรับสัญญาณเพื่อคำนวณส่งสัญญาณตำแหน่งของผู้กระทำผิด และ PTU จะส่งสัญญาณต่อไปยังหน่วยควบคุมส่วนกลาง เจ้าหน้าที่ซึ่งทำหน้าที่คุมประพฤติจึงสามารถทราบตำแหน่งของผู้กระทำผิดได้ตลอด 24 ชั่วโมง โดยเฉพาะหากผู้กระทำผิดได้เข้าไปยังบริเวณที่ต้องห้าม เช่น บ้านหรือสถานที่ทำงานของเหยื่อ สถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสม เจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่คุมประพฤติจะเตือนไปยังผู้กระทำผิด ซึ่งหากยังคงมีการฝ่าฝืนเงื่อนไขรุกกล้าเข้าไปในสถานที่ดังกล่าวจะมีการดำเนินการที่เหมาะสมต่อไป

3.3.5 การพิสูจน์ตำแหน่งที่ตั้ง (Location Verification Units)

ระบบการพิสูจน์ตำแหน่งที่ตั้ง (Location Verification Units) เป็นระบบที่เจ้าหน้าที่สามารถติดตามตำแหน่งผู้กระทำผิดภายในระยะทาง 300 ฟุต โดยเจ้าหน้าที่คุมประพฤติสามารถจ่อครดใกล้กับสถานที่ที่ผู้กระทำผิดอาศัยอยู่ เช่น ที่บ้าน สถานที่ทำงาน และสามารถตรวจสอบภายในระยะทาง 300 ฟุตว่าผู้กระทำผิดได้อาศัยอยู่ในสถานที่ที่กำหนดหรือไม่ โดยเจ้าหน้าที่ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบด้วยสายตาหากไม่มีความจำเป็น โดยเจ้าหน้าที่ในการคุมประพฤติสามารถติดตั้งอุปกรณ์ในการตรวจสอบตำแหน่งของผู้กระทำผิดไว้ที่ยานพาหนะ ซึ่งสามารถรับสัญญาณจากเครื่องควบคุมที่ผู้กระทำผิดสวมใส่ที่ข้อเท้า

ระบบการพิสูจน์ตำแหน่งที่ตั้งชนิด Voice Verification Systems โดยระบบการตรวจสอบด้วยเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการควบคุมผู้กระทำผิด ซึ่งการติดตั้งระบบนี้จำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการติดตั้ง แต่ในระยะเริ่มต้นไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ โดยระบบนี้สามารถตรวจสอบผู้กระทำผิดได้โดยไม่จำกัดปริมาณครั้งในแต่ละวัน และสามารถตรวจสอบได้ในระยะทางไกล

เมื่อผู้กระทำผิดเข้าสู่ระบบการควบคุม จะมีการบันทึกเสียงของผู้กระทำผิดในเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ “Voice Print” และจะเก็บไว้ที่หน่วยควบคุมกลาง โดยจะให้ผู้กระทำผิดได้พูดประโยค หรือคำสั้นๆ เนื่องจากการพูดเพียงคำเดียวอาจทำให้การตรวจสอบไม่ถูกต้อง ในระหว่างการพูดไปยังหน่วยควบคุมศูนย์กลางจะมีการเปรียบเทียบความเหมือนของเสียงที่ได้บันทึกไว้ นอกจากนี้ จากการติดต่อไปยังหน่วยควบคุมโดยการใช้เสียงยังทำให้สามารถวิเคราะห์เสียงข้างเคียงได้ว่าผู้กระทำผิดได้อยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมหรือไม่

ผู้กระทำผิดจะต้องแจ้งต่อศูนย์การควบคุม หรือได้รับแจ้งว่าให้อยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมให้ผู้กระทำผิดได้ให้ข้อมูล เช่น วันเกิด เวลาของวัน หรือประโยคที่ได้บันทึกเสียงไว้ ถ้าผู้กระทำผิดได้ให้ข้อมูลส่วนตัวไม่ถูกต้อง วลีหรือประโยคที่พูดไม่สอดคล้องกับที่ได้บันทึกเสียงไว้ ผู้กระทำผิดได้แสดงให้เห็นถึงการละเมิดกฎที่ได้กำหนดและหน่วยควบคุมกลางจะแจ้งให้ผู้กระทำผิดทราบ อย่างไรก็ตาม ระบบนี้จะให้โอกาสผู้กระทำผิดในการทดสอบจำนวนสองครั้งก่อนจะมีการเตือนจากหน่วยควบคุม เพื่อป้องกันความผิดพลาดของเสียงที่เกิดจากอาการป่วย เป็นไข้หวัด กำลังเดินหรือวิ่ง และถ้าผู้กระทำผิดไม่โทรศัพท์กลับไปยังหน่วยควบคุม ทางศูนย์จะติดต่อกลับไปยังผู้กระทำผิด

ผู้วิจัยเห็นว่า ประเภทของชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีความเหมาะสมจะนำมาใช้ในประเทศไทยมากที่สุด คือ เครื่องมือชนิดที่มีระบบการหาตำแหน่งโดยใช้ดาวเทียม GPS หรือ Global Positioning System เนื่องจาก ระบบนี้มีความสามารถติดตามตัวและระบุตำแหน่งของผู้กระทำผิดที่อยู่ภาคพื้นดินได้ ซึ่งเป็นการเฝ้าตรวจสอบผู้กระทำผิดจากหน่วยควบคุมระยะไกล ทำ

ให้ลดอัตรากำลังของเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบผู้ถูกควบคุม และมีความเหมาะสมจะใช้กับจำเลยที่ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวเพื่อป้องกันการหลบหนีประกัน

4. ขั้นตอนการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นอุปกรณ์ในการเฝ้าระวังติดตามตัวผู้กระทำผิดไม่ว่าจะเป็นการห้ามเข้าเขตที่กำหนด หรือการเคอร์ฟิว (Curfew) และเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการป้องกันสังคมและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้กระทำผิดในช่วงแรกการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ค่อนข้างมากซึ่งการดำเนินงานโครงการได้รับแรงหนุนจากการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี²⁷ ในขณะเดียวกันก็มีข้อถกเถียงต่างๆที่กังวลต่อประสิทธิภาพของการใช้เครื่องมือนี้กับผู้กระทำผิด

เทคโนโลยีการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทำให้การกำกับดูแลผู้กระทำผิดเกิดความแม่นยำขึ้น โดยอาศัยหลักการทางวิทยาศาสตร์หลายข้อกำจัดต่างๆอาศัยสื่อกลางทางระบบอิเล็กทรอนิกส์²⁸ เครื่องมือนี้สะท้อนให้เห็นถึงการทำงานของระบบประมวลผลผ่านการมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงของข้อมูลดิจิทัลแทนการใช้ระบบการตัดสินใจโดยมนุษย์ และการสะท้อนให้เห็นถึงความปลอดภัยของเทคโนโลยีที่สามารถเฝ้าระวังได้ในระยะไกลผ่านระบบคอมพิวเตอร์ที่มีข้อมูลหลากหลายรวมถึงการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการสนทนาทางจอภาพ²⁹ เครื่องมือนี้จึงเป็นเทคนิคการเฝ้าระวังผู้กระทำผิดที่มุ่งเน้นไปที่การศึกษาพฤติกรรมของผู้กระทำผิดแต่ละบุคคล

อย่างไรก็ตาม เริ่มมีการวิพากษ์วิจารณ์เครื่องมือนี้ถึงประเด็นเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลโดยรัฐบาลอย่างรุนแรง³⁰ แต่ผู้ที่สนับสนุนมีความเห็นว่าการใช้เครื่องมือดังกล่าวกับผู้กระทำผิดการห้ามเข้าเขตที่กำหนด และการเคอร์ฟิวนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการปกป้องสาธารณชนซึ่งทำหน้าที่เป็นกลไกการควบคุมที่มีประโยชน์และช่วยให้ผู้กระทำผิดสามารถฟื้นฟูตนเองที่บ้านได้เป็นวิธีพิเศษเพิ่มเติมจากมาตรการนำผู้กระทำผิดออกจากสังคม โดยเป็นการคุ้มครองประชาชนทั่วไป

วิธีการเพื่อความปลอดภัย การห้ามเข้าเขตที่กำหนด หรือการเคอร์ฟิวโดยศาลจะอนุญาตให้ใช้กับผู้ต้องขังหลังจากถูกปล่อยจากเรือนจำมาแล้วเกินกว่า 3 เดือน ซึ่งใช้วิธีการควบคุมดูแลโดย

²⁷ อังแล้ว, Padgett et al, 2006

²⁸ อังแล้ว, Bottomley, Hucklesby, Mair and Nellis, 2002: 56

²⁹ อังแล้ว, Bottomly et al, 2002: 78

³⁰ อังแล้ว, Lilly and Ball, 1987

ชุมชน ถ้าหากผู้ต้องขังปฏิบัติตามเงื่อนไขจนครบกำหนดก็จะได้รับการปล่อยตัว แต่ถ้าหากผู้ต้องขังละเมิดเงื่อนไขที่กำหนดก็จะถูกส่งตัวกลับไปยังเรือนจำ

คำสั่งห้ามเข้าเขตที่กำหนดหรือการเคอร์ฟิวเป็นวิธีการกำกับดูแลโดยชุมชน โดยชั่วโมงการเคอร์ฟิวจะกำหนดโดยศาลและต้องอยู่ระหว่าง 2 ถึง 12 ชั่วโมงต่อวัน การกำหนดสถานที่ควบคุมจะต้องก่อให้เกิดการละเมิดกฎหมายให้น้อยที่สุด เช่น การขโมยทรัพย์สิน หรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เป็นต้น ผู้วิจัยคิดว่าประโยชน์ที่สำคัญประการหนึ่งของการควบคุมวิธีนี้ คือ การช่วยให้ผู้กระทำผิดรักษาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวและสามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองได้

จากการศึกษาพบปัจจัยที่ทำให้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีความน่าสนใจ และนิยมนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของวิธีการกำกับผู้กระทำผิดที่มีประสิทธิภาพและลดความเสี่ยงของการใช้โดยเครื่องมือนี้มีความทันสมัยเกี่ยวข้องกับงานคุมประพฤติและเป็นการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้ระบบตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์ที่มีประสิทธิภาพสูง³¹

เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นเทคโนโลยีตรวจสอบการเคลื่อนไหวซึ่งมีลักษณะเป็นเรียลไทม์ (Real-time) ซึ่งการลดความเสี่ยงของเครื่องมือนี้สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ซึ่งทำให้ความไม่แน่นอนเปลี่ยนเป็นความแน่นอนมากขึ้น เช่น การเฝ้าระวัง และการควบคุมที่รัดกุม เครื่องมือดังกล่าวเป็นอุปกรณ์เฝ้าระวังที่มีประสิทธิภาพสูงลดข้อจำกัดทางกายภาพต่อผู้กระทำผิด ดังนั้น ความสำคัญของการควบคุมผู้กระทำผิดจึงขึ้นอยู่กับปฏิบัติตามเงื่อนไขการเคอร์ฟิวและการห้ามเข้าเขตที่กำหนด

เครื่องมือนี้สามารถนำมาใช้กับผู้กระทำผิดผู้ต้องสงสัยและจำเลยก่อนการพิจารณาคดีในส่วนที่เกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราว และผู้กระทำผิดที่ถูกตัดสินให้รอลงอาญาหรือถูกกักบริเวณ นอกจากนี้ยังนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของวิธีการกำกับดูแลการทำงานสาธารณะภายนอกเรือนจำ ในขณะที่ส่วนใหญ่ของการนำเครื่องมือเหล่านี้ไปใช้ก่อให้เกิดผลดีอย่างไรก็ตาม ยังไม่ได้รับรายงานประเภทของการใช้งานเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อผู้กระทำผิดสูงสุด ดังนั้น การกำหนดเป้าหมายและความคาดหวังที่มีต่อการควบคุมด้วยวิธีการนี้จึงมีค่อนข้างสูง

จากการศึกษาผู้วิจัยพอจะแบ่งขั้นตอนการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ได้เป็น 2 ขั้นตอนดังนี้ 1) ขั้นตอนก่อนการพิจารณาคดี (Pre-trial Monitoring) และ 2) ขั้นตอนหลังการพิจารณาคดี (Post-trial Monitoring)

4.1 ขั้นตอนก่อนมีคำพิพากษา (Pre-trial Monitoring)

³¹ อ้างแล้ว Bottomley, et al, 2004: 71

ในบางมลรัฐของสหรัฐอเมริกา (มลรัฐจอร์เจีย มลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย มลรัฐอิลลินอยส์ ฯลฯ) การขอลปล่อยตัวชั่วคราว หรือการขอประกันตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้กระทำผิด ถ้าศาลตัดสินใจจะให้ประกันตัวศาลอาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมผู้ถูกกล่าวหาไว้ชั่วคราวในระหว่างการปล่อยตัวโดยไม่ต้องวางหลักทรัพย์ต่อศาล การนำเครื่องมือนี้มาใช้ในขั้นตอนก่อนการพิจารณาคดีจะช่วยให้ผู้กระทำผิดที่มีทรัพยากรทางการเงินที่จำกัดสามารถกลับออกไปอยู่กับครอบครัวในระหว่างรอการพิจารณาคดีเมื่อคดียังไม่ถึงที่สุดได้ ในบางครั้งการพิจารณาคดีของศาลใช้ระยะเวลาหลายเดือนหรืออาจกินเวลาเป็นปีวิธีการนี้ช่วยให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ยากจนไม่มีหลักทรัพย์มาวางศาลหลุดพ้นจากการถูกจองจำในระหว่างการพิจารณาคดี ซึ่งแต่เดิมผู้ถูกกล่าวหาที่ยากจนมักถูกควบคุมตัวในเรือนจำจนกว่าการพิจารณาคดีจะเสร็จสิ้น

ต่อมาในปี 1983 ครูไพเดอร์และเคอร์บี้ (Coopriider&Kerby)³² ได้ศึกษาการดำเนินงานของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ก่อนการพิจารณาคดีในเมืองเล็ท เคาน์ตี (Lake County) มลรัฐอิลลินอยส์ โดยในพื้นที่นั้นกำลังเผชิญวิกฤตการณ์ที่สำคัญคือปัญหาความแออัดของเรือนจำ โดยศาลได้จัดตั้งหน่วยบริการประชุมหารือ (Pretrial Services Unit) ซึ่งมีเป้าหมายหลักคือศาลจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำเลยที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการขอประกันตัวออกจากเรือนจำเพื่อบรรเทาปัญหาความแออัดของเรือนจำ และในปี 1986 ได้มีการจัดประชุมกำหนดเงื่อนไขการประกันตัวจำเลย (Pretrial Bond Supervision หรือ PTBS) โดยที่ประชุมได้เพิ่มองค์ประกอบหรือเงื่อนไขให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นหนึ่งในเครื่องมือควบคุมการกำกับดูแลของศาลอีกด้วย

ครูไพเดอร์และเคอร์บี้³³ ได้จัดทำสถิติการเปรียบเทียบอัตราการละเมิดเงื่อนไขการประกันตัวก่อนการพิจารณาคดีและอัตราความสำเร็จหรือความล้มเหลวของผู้กระทำผิดที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภายในระยะเวลา 3 ปี (ระหว่างปี 1986 ถึงปี 1988) ผลของสถิติบ่งบอกว่าการใช้เครื่องมือนี้ก่อนการพิจารณาคดีนั้น ผู้กระทำผิดมีความมุ่งมั่นที่จะละเมิดเงื่อนไขมากขึ้น (19%) มากกว่าผู้กระทำผิดที่ไม่ได้ใช้เครื่องมือนี้ (13%) ผลลัพธ์ที่ได้สามารถอธิบายระดับความเสี่ยงโดยทั่วไปที่เกิดจากผู้กระทำผิดที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อีกทั้งยังมีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มสูงขึ้นเมื่อจำเลยกระทำผิดซ้ำและมีความเสี่ยงที่สูงขึ้นในจำเลยที่ปรากฏว่ามีประวัติการกระทำผิดหรือเคยใช้สารเสพติดมาก่อนเมื่อใช้เครื่องมือนี้ในการควบคุม

³² Coopriider, K.W., & Kerby, J. (1990). *A practical application of electronic monitoring at the pretrial stage*. Federal Probation, 54(1), 28-35.

³³ อ้างแล้ว, Coopriider&Kerby, 1990,

นอกจากนี้ธรรมชาติของการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก็เป็นการเพิ่มโอกาสในการติดต่อกับตัวการร่วมกระทำผิดหรือเพิ่มโอกาสในการละเมิดเงื่อนไขการประกันตัว โดยผู้กระทำผิดที่ถูกควบคุมโดยเครื่องมือนี้ยังคงมีความมุ่งมั่นในการฝ่าฝืนเงื่อนไขมากกว่าผู้ที่ไม่ได้ใช้เครื่องมือนี้ อย่างไรก็ตาม ผู้กระทำผิดที่เพิ่งถูกจับกุมมีอัตราการละเมิดเงื่อนไขการประกันตัวมากกว่าผู้กระทำผิดที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

จากการศึกษาของครูไพเดอร์และเคอร์บี้ ทำให้มีนักวิจัยเป็นจำนวนมากนำข้อสรุปดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทางการศึกษาทางเลือกก่อนการพิจารณาคดีที่มีการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ซึ่งถือว่าเป็นทางเลือกหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยนำเครื่องมือนี้มาใช้กับผู้กระทำผิดที่ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวและมีความเสี่ยงต่อการหลบหนีต่ำเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการควบคุมนี้มีประสิทธิภาพทำให้การปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลสั่งสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าวิธีการนี้“ผู้กระทำผิดไม่ได้อยู่ในการเฝ้าระวังของเจ้าหน้าที่ตลอดเวลา เพียงแต่เป็นการเฝ้าระวังโดยชุมชนมีส่วนร่วมแทน”³⁴

4.2 ขั้นตอนหลังมีคำพิพากษา (Post-trial Monitoring)

การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หลังการพิจารณาคดีจะถูกกำหนดอย่างไรอย่างหนึ่งโดยศาลหรือเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ในรัฐบริติชโคลัมเบีย (British Columbia) ของประเทศแคนาดา มีการใช้เครื่องมือนี้ภายหลังการพิจารณาคดีเสร็จสิ้น โดยศาลหรือเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เป็นผู้ตัดสินใจว่าผู้กระทำผิดควรถูกควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และการเฝ้าระวังโดยชุมชนหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ในรัฐซัสแคตเชวัน (Saskatchewan) ของประเทศแคนาดาเช่นกัน ศาลมีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในการสั่งให้ใช้เครื่องมือนี้ควบคุมผู้กระทำผิด

ต่อมาในปี 1987 รัฐบริติชโคลัมเบียก็เป็นรัฐแรกที่นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้อย่างแพร่หลายในแคนาดา³⁵ ผู้กระทำผิดที่เข้าร่วมโครงการจะต้องมีประวัติที่ดี มีความเสี่ยงในการหลบหนีต่ำและเป็นความผิดคดีอาญาไม่ร้ายแรง ซึ่งสามารถใช้เวลาไม่น้อยกว่า 4 เดือนควบคุมผู้กระทำผิดได้ หากมีเงื่อนไขเหล่านี้ครบถ้วนผู้กระทำผิดที่เข้าโครงการจะได้รับอนุญาตให้กลับบ้านหลังจากติดตั้งชุดอุปกรณ์นี้แล้วโดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์

³⁴ อ้างแล้ว, Cooperider&Kerby, 1990, p. 35

³⁵ Bonta, J., Rooney, J., & Wallace-Capretta, S. (1999). *Electronic monitoring in Canada*. Ottawa: Public Works and Government Services Canada.

จากการศึกษาวิธีการควบคุมผู้กระทำผิดในแคนาดาศาสตราจารย์บอนต้า (Bonta) และคณะ³⁶ พบว่า 89.3% ของผู้กระทำผิดที่เข้าโครงการประสบความสำเร็จภายหลังโครงการสิ้นสุดลง ผู้วิจัยเห็นว่าผู้กระทำผิดที่เข้าร่วมโครงการมีระดับความเสี่ยงต่อการหลบหนีต่ำลง โดยประมาณ 80% ของผู้กระทำผิดมีความผิดอาญาที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรง และในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ของการเข้าร่วมโครงการเฉลี่ยประมาณ 37.3 วัน ผลปรากฏว่าอัตราการกระทำผิดซ้ำภายในเวลา 1 ปีภายหลังเสร็จสิ้นโครงการคิดเป็น 30.4% ของผู้กระทำผิดที่เข้าโครงการซึ่งจะเห็นได้ว่ามีระดับความเสี่ยงการหลบหนีที่ต่ำลง

ในปี 1994 แคนาดาได้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิด โดยกลุ่มเป้าหมายคือผู้กระทำผิดอาญาไม่ร้ายแรง ครั้งนั้นผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงต่อการหลบหนีต่ำอาจได้รับการปล่อยตัวให้ใช้เครื่องมือนี้แทน หากผู้กระทำผิดที่ถูกคุมขังมีคุณสมบัติตามที่กำหนด เขาอาจได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวและใช้เครื่องมือนี้ภายใต้การกำกับดูแลโดยตรงจากเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน

นอกจากนี้ผู้กระทำผิดที่เข้าโครงการควบคุมนี้จะต้องมีส่วนร่วมในโครงการศึกษาการเรียนรู้ด้านทรัพยากร (The Learning Resources Program หรือ LRP) โครงการ LRP โดยมุ่งเน้นผู้กระทำผิดที่ใช้สารเสพติด และผู้กระทำผิดที่มีปัญหาการควบคุมอารมณ์ในกลุ่มเป้าหมาย โดยแนะนำและให้คำปรึกษาแก่ปัญหาจัดหางานและอาชีพให้กับผู้กระทำผิดภายหลังพ้นโทษ และข้อเสนอแนะด้านอื่นๆ อีกด้วย

ศาสตราจารย์บอนต้า (Bonta) และคณะพบว่าการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในแคนาดาค่อนข้างประสบความสำเร็จในแง่การกำหนดเป้าหมายและออกแบบโปรแกรมเพื่อจัดการกับผู้กระทำผิด โดยผลปรากฏว่ามากกว่า 50% ของผู้กระทำผิดที่เข้าโครงการที่มีความเสี่ยงปานกลางหรือความเสี่ยงสูงใช้ระยะเวลาเฉลี่ยของการเข้าโครงการ 72 วันและอัตราผลสัมฤทธิ์คิดเป็น 87.5% ของผู้เข้าโครงการ ส่วนอัตราการกระทำผิดซ้ำเป็นเวลา 1 ปีหลังจากเสร็จสิ้นโครงการคิดเป็น 32.1% ของผู้เข้าร่วมโครงการทั้งหมด

ในช่วงปี 1990 และปี 1996 รัฐซัสแคตเชวัน (Saskatchewan) ได้มีการทดลองใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์โดยผู้กระทำผิดของรัฐบาลได้รับสิทธิเข้าร่วมโครงการ โครงการนี้ถูกใช้เป็นทางเลือกให้กับผู้ถูกตัดสินจำคุกโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังคนพื้นเมืองซึ่งมีจำนวนมากและผู้ถูกคุมขังที่เป็นหญิง อย่างไรก็ตาม ผลปรากฏว่า กรมราชทัณฑ์มีสิ่งอำนวยความสะดวกและการ

³⁶ อังแกว, Bonta, Rooney & Wallace-Capretta, 1999

รักษาพยาบาลที่ไม่เพียงพอความต้องการของผู้ต้องขังจำนวนมาก³⁷ ซึ่งโครงการทดลองของรัฐศาสตร์ แคนเดวั้นนั้นมีความแตกต่างกับโครงการของรัฐบริติชโคลัมเบียและโครงการ LRP ของแคนาดา โดย 2 กรณีหลังนั้นศาลตามคำพิพากษาเป็นผู้สั่งให้ใช้วิธีการควบคุมดังกล่าว ส่วนของรัฐแคนเดวั้น การควบคุมวิธีนี้เป็นทางเลือกหนึ่งที่กรมราชทัณฑ์นำมาใช้เพื่อประโยชน์ในการคุมขังผู้ต้องโทษ

จากการวิจัยดังกล่าวพบว่า 84% ของผู้กระทำผิดที่ใช้เครื่องมือนี้ประสบความสำเร็จภายหลังจากโครงการสิ้นสุดและมีผู้กระทำผิดเพียง 17.3% ที่มีส่วนร่วมในการก่ออาชญากรรมอื่นอีกภายใน 1 ปีหลังจากสิ้นสุดโครงการ โดยมีระยะเวลาเฉลี่ยของการเข้าร่วมโครงการเพียง 20 สัปดาห์หรือ 5 เดือน³⁸

ผลที่ได้ปรากฏว่าผู้ที่เข้าร่วมโครงการของรัฐแคนเดวั้นส่วนใหญ่มีโอกาสน้อยที่จะกลับไปกระทำผิดอีกคิดเป็น 17.3% ของผู้กระทำผิด และเมื่อเทียบกับ 30.4% ของผู้กระทำผิดก่อนริเริ่มโครงการและ 32.1% ของผู้กระทำผิดที่เข้าโครงการ LRP อย่างไรก็ตาม เมื่อนักวิจัยสามารถควบคุมความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำได้ พวกเขาจึงพบว่า “ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการกระทำผิดซ้ำ” ของผู้กระทำผิดที่เข้าโครงการซึ่งความแตกต่างของระยะเวลาการสิ้นสุดโครงการของทั้ง 3 โครงการนั้นก็ยังไม่มีความแตกต่างของระยะเวลาการสิ้นสุดโครงการของทั้ง 3 โครงการนั้นก็ยังไม่มีความแตกต่างของระยะเวลาการสิ้นสุดโครงการ

จากการศึกษาวิจัย นักวิจัยทั้ง 2 กลุ่มได้ประเมินผลกระทบของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ต่อการกระทำผิดซ้ำโดยผู้กระทำผิดที่ถูกปล่อยออกสู่ชุมชน ใช้วิธีการคุมประพฤติ พบว่า อัตราการกระทำผิดซ้ำต่ำที่สุดคิดเป็น 26.7% ของผู้กระทำผิดทั้งหมด ขณะที่ 33.3% ของผู้ถูกคุมประพฤติ (ระหว่างคุมประพฤติ) และ 37.9% ของผู้ต้องขังที่ถูกปล่อยตัวกระทำผิดซ้ำภายใน 1 ปี ภายหลังจากการปล่อยตัวหรือภายหลังเสร็จสิ้นโครงการ จึงเป็นที่น่าสนใจว่าไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติของการกระทำผิดซ้ำระหว่างการใช้อุปกรณ์นี้กับวิธีการอื่นเมื่อนักวิจัยทั้ง 2 กลุ่มควบคุมความเสี่ยงและความต้องการของผู้กระทำผิด โดยเฉลี่ยแล้วการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมือนี้เป็นวิธีที่มีความเสี่ยงต่ำกว่าการคุมประพฤติวิธีอื่น เมื่อเครื่องมือนี้จะถูกนำมาใช้กับบุคคลที่มีความเสี่ยงในระดับปานกลางและสูง

จากการศึกษาครั้งนี้จึงสรุปได้ว่าระดับความเสี่ยงและการกำกับดูแลมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ถูกคุมประพฤติจากผลการวิจัยของ โบนต์ต้า (Bonta) และคณะ³⁹ ช่วยทำให้

³⁷Vancise, W. J. (1997). Home alone - but not forgotten: Is electronically monitored house arrest an effective alternative to imprisonment? [Online]. Available: <http://www.acjnet.org/capcj/en/law/publications/elecmoni.html>

³⁸ อังแก้ว, Bonta, Rooney & Wallace-Capretta, 1999

³⁹ อังแก้ว, Bonta, Rooney & Wallace-Capretta, 1999

ข้อสรุปของครอสและมูนิค (Courtwright & Mutchnick)⁴⁰ ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถ้าเพิ่มการตรวจสอบและเฝ้าระวังเพียงเล็กน้อยจะมีอิทธิพลต่อโอกาสการประสบความสำเร็จของโครงการ

นอกจากนี้การศึกษาของบอนต้า (Bonta) และคณะยังเป็นทดสอบประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพื่อประเมินการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มผู้กระทำผิดที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์สำหรับโครงการLRP ผู้กระทำผิดที่ได้รับการประเมินพบว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงเพื่อลดการกระทำผิดซ้ำในผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงสูง โดยคิดเป็น 31.6% ของผู้กระทำผิดที่ผ่านโครงการLRP ขณะที่ 51.1% ของผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงสูงมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าผู้ที่ถูกพิพากษาจำคุกในคดีอาญาหลังจากถูกปล่อยตัว ซึ่งผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงต่ำอยู่ในโครงการLRP ไม่ได้รับโอกาสในการรักษาพยาบาลเหมือนผู้กระทำผิดที่ถูกพิพากษาให้จำคุก ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่าโครงการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ควรกำหนดเป้าหมายให้ครอบคลุมถึงโครงการรักษาพยาบาลผู้กระทำผิดเพื่อจะก่อให้เกิดประโยชน์มากขึ้น

ในขณะที่สหรัฐอเมริกายังมีโครงการควบคุมด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่คล้ายการทำทัณฑ์บนผู้กระทำผิด ซึ่งเบ็ค และคณะ (BeckKlein-Saffran&Wooten)⁴¹ ได้ศึกษาโครงการควบคุมด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์สำหรับทัณฑ์บนผู้กระทำผิดของรัฐบาลกลางสหรัฐ ในเขตภาคกลางของรัฐแคลิฟอร์เนียและทางตอนใต้ของรัฐฟลอริดาผู้กระทำผิดที่เข้าร่วมโครงการจะถูกควบคุมกำกับดูแลจากชุมชน การควบคุมโดยชุมชนได้รับการออกแบบมาสำหรับผู้กระทำผิดที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะถูกควบคุมภายในบ้าน ขณะที่ผู้กระทำผิดที่ไม่ต้องการถูกควบคุมที่บ้านจะเข้าโครงการโดยใช้วิธีติดแท็กหรือกำไลอิเล็กทรอนิกส์และได้รับการควบคุมโดยตรงจากชุมชน ซึ่งมีอุปกรณ์ต่อเชื่อมต่อไปยังพนักงานคุมประพฤติของรัฐบาลกลาง

โดยเบ็ค (Beck) และคณะพบว่าแรกเริ่มประสิทธิภาพการทำงานของชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นที่น่าพอใจ แต่เนื่องจากโครงการดำเนินการตั้งแต่ปี 1988 จนถึงสิ้นสุดในปี 1989 ใช้ระยะเวลา 1 ปี และเทคโนโลยียังคงอยู่ในช่วงต้นของการพัฒนาให้สมบูรณ์ การศึกษาในช่วง 1 ปีแรกพบการเปลี่ยนแปลงสัญญาณจำนวนมาก เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบแจ้งว่ามีความพยายามที่จะปรับเปลี่ยนชุดอุปกรณ์และแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญาณเกือบทั้งหมดสัญญาณเหล่านี้ได้รับการพิสูจน์ปรากฏว่าไม่ตรงกับความเป็นจริงเนื่องจากปัญหาการแก้ไขเปลี่ยนแปลงชุดอุปกรณ์ดังกล่าว

⁴⁰Courtwright, K. E., Berg, B. L., & Mutchnick, R. J. (1997). *Effects of house arrest with electronic monitoring on DUI offenders. Journal of Offender Rehabilitation, 24*(3/4), 35-51.

⁴¹Beck, J.L., Klein-Saffran, J., & Wooten, H.B. (1990). *Home confinement and the use of electronic monitoring with federal parolees. Federal Probation, 54*(4), 22-31.

ผลของการออกแบบชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทำให้การประเมินอัตราการฝ่าฝืนเงื่อนไขของผู้กระทำผิดผิดพลาด โดยสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ที่บ่งบอกถึงการละเมิดเกิดขึ้นจากสถานการณ์หลายประเภท รวมถึงการเดินทางที่ล่าช้าของสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้การสื่อสารกับผู้กระทำผิดขาดการติดต่อ สาเหตุเกิดจากปัญหาการแก้ไขตัดแปลงอุปกรณ์ ชุดอุปกรณ์สิ้นเปลืองพลังงานมาก และความไม่เสถียรของเครือข่ายส่งสัญญาณ เมื่อมีสัญญาณการละเมิดเงื่อนไขส่งไปยังคอมพิวเตอร์ส่วนกลาง เจ้าหน้าที่โครงการพยายามจะตรวจสอบเบื้องต้นก่อนว่าเกิดการฝ่าฝืนจริงหรือไม่ ก่อนจะส่งให้เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน ผลที่ตามมาทำให้ผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนทัณฑ์บนหรือการควบคุมคิดเป็น 13%ของผู้เข้าร่วมโครงการได้ถูกส่งกลับไปยังเรือนจำ

ในสหราชอาณาจักร โครงการควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีขึ้นในปี 1989 โดยนำมาใช้เป็นวิธีการควบคุมผู้กระทำผิดที่ได้รับประกันตัวก่อนการพิจารณาคดี⁴² ซึ่งเกือบ 60%ของผู้ถูกควบคุมฝ่าฝืนเคอร์ฟิว (Curfew) หลบหนีหรือไม่ก็ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำผิดช่วงที่ถูกควบคุม โครงการนี้จึงหยุดชะงักลง จนกระทั่งปี 1995 ได้มีการนำร่องโครงการใหม่ระหว่างเดือนกรกฎาคมปี 1995 และเดือนมิถุนายน 1997 ผลปรากฏว่า 82% ของผู้กระทำผิดประสบความสำเร็จภายหลังสิ้นสุดโครงการ⁴³ หลังจากความสำเร็จของโครงการควบคุมนี้ที่ใช้รูปแบบของคำสั่งให้คุมขังที่บ้าน (The Home Detention Curfew หรือ HDC) โดยได้รับการเผยแพร่ในเดือนมกราคมปี 1999⁴⁴ ซึ่งช่วยให้เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์มีสิทธิได้ถึง 6 เดือนก่อนที่จะเสร็จสิ้นโครงการควบคุมโดยชุมชนเพื่อให้สิทธิผู้กระทำผิดถูกคุมขังที่บ้าน โดยผู้ที่ได้รับสิทธิเข้าโครงการ HDC จะต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้วมากกว่า 3 เดือน แต่ไม่เกิน 4 ปี นอกจากนี้ ผู้เข้าโครงการจะต้องผ่านการประเมินความเสี่ยงและสมัครใจเข้ารับการควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การศึกษาการคุมขังที่บ้าน (HDC) ในปีแรกของการดำเนินงานนักวิจัยชื่อมอร์ติเมอร์ (Mortimer)⁴⁵ พบว่า 95% ของผู้กระทำผิดได้ถูกปล่อยตัวโดยใช้วิธีคุมขังที่บ้าน โดยผลการดำเนินงานในปีแรกประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีพบว่ามีเพียง 68% ของผู้กระทำผิดที่พยายามฝ่าฝืนเงื่อนไขการเคอร์ฟิว และมีเพียง 1% ของผู้กระทำผิดเท่านั้นที่ก่อความเสี่ยงทำให้เกิดอันตรายร้ายแรงต่อชุมชน โดยปีแรกที่เปิดตัวโครงการมีสถิติผู้กระทำผิดทั้งหมด 14,000 คนที่ได้รับการปล่อยตัวโดยใช้การคุม

⁴²Nellis, M. (1991). *The electronic monitoring of offenders in England and Wales*. British Journal of Criminology, 31(2), pp. 304-305.

⁴³Mortimer, E., Pereira, E., & Walter, I. (1999). *Making the tag fit: further analysis from the first two years of the trials of curfew orders* Research findings (105).

⁴⁴Dodgson, K., & Mortimer, E. (2000). *Home detention curfew- The first year of operation*. Research Findings (110).

⁴⁵Mortimer, E., Pereira, E., & Walter, I. (1999). *Making the tag fit: further analysis from the first two years of the trials of curfew orders* Research findings (105).

ซึ่งที่บ้านตัวเลขนี้ต่ำกว่าที่คาดการณ์ไว้โดยคิดเป็นสัดส่วน 31% ของผู้ที่กระทำผิดทั้งหมดภายหลังเสร็จสิ้นโครงการ อย่างไรก็ตาม ด็อกสัน (Dogson) และมอร์ติเมอร์ (Mortimer) พบว่าเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และพนักงานคุมประพฤติมีแนวโน้มที่จะอาศัยความพยายามในการประเมินความเสี่ยงและการอนุญาตให้ปล่อยตัวโดยใช้วิธีการนี้สำหรับผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงต่ำเป็นส่วนใหญ่

5. ผลกระทบจากการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

5.1 ทักษะของผู้กระทำผิดที่มีต่อเครื่องมือ

ผลของการประเมินโครงการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลด้านทัศนคติที่รวบรวมมาจากผู้กระทำผิดซึ่งเบ็คและคณะ (Beck Klein – Saffran & Wooten) ได้สัมภาษณ์ผู้พันโทจากการตัดสินของรัฐบาลกลางสหรัฐจำนวน 45 คน ที่เข้าร่วมหนึ่งในสองโครงการ ทั้งในเขตภาคกลางของรัฐแคลิฟอร์เนียและเขตตอนใต้ของรัฐฟลอริดา ส่วนใหญ่ของผู้กระทำผิดที่ให้สัมภาษณ์ชี้ให้เห็นว่าส่วนหนึ่งที่ดึงเครียดมากที่สุดของโครงการนี้คือข้อจำกัดด้านเวลา เช่นบางคนเห็นว่านานเกินไปที่เขาจะได้อกลับบ้านหลังจากทำงานและกิจกรรมอื่นๆเกี่ยวกับชุดอุปกรณ์และเมื่อมีโทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่เข้ามาขัดจังหวะ ส่วนใหญ่ของผู้พันโทคิดว่าวิธีการคุมขังในเรือนจำจะเข้มงวดมากกว่าและแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดไม่ได้เป็นภาระให้ชุมชน ส่วนใหญ่ของผู้กระทำผิดรู้สึกว่าการใช้เครื่องมือนี้เป็นการได้รับอนุญาตให้อยู่ร่วมกันเป็นส่วนหนึ่งกับครอบครัวของพวกเขา

จากการสำรวจในเมืองลอสแอนเจลิส (Los Angeles) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย⁴⁶ โดยการประเมินทัศนคติส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดจำนวน 186 คนที่เพิ่งผ่านการเข้าร่วมโครงการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ผลปรากฏว่า 74% ของผู้กระทำผิดที่ตอบแบบสอบถามคิดว่าเป็นสิทธิของพวกเขาที่จะได้ใช้เครื่องมือนี้ ขณะที่ผู้กระทำผิดน้อยกว่า 9% คิดว่าพวกเขาไม่ได้รับความเป็นธรรมส่วนอีก 20% รู้สึกว่าพวกเขามีโอกาสน้อยที่จะก่ออาชญากรรมขึ้นอีกหลังจากผ่านการใช้เครื่องมือนี้คุมขังที่บ้านและ 70% ของผู้กระทำผิดแสดงให้เห็นว่าพวกเขามีโอกาสน้อยมากที่พวกเขาจะก่ออาชญากรรมอื่นในขณะที่ถูกควบคุมโดยผู้ตอบแบบสอบถาม และพบว่าการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในการใช้เครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ระหว่างโครงการ ผู้กระทำผิดจำนวน 75% กล่าวว่ารูปแบบการดื่มของพวกเขามีการเปลี่ยนแปลงไปหลังจากเข้าโครงการ ส่วนผู้กระทำผิดอีก 22% แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการดื่มไม่เปลี่ยนแปลง และผู้กระทำผิดจำนวน 1% ระบุว่า การดื่มของเขาเพิ่มขึ้นหลังจากโครงการสิ้นสุดลง

⁴⁶Rubin, B. (1990). *Electronic jails: A new criminal justice concern*. Journal of Offender Monitoring, 3, 8-11.

สำหรับรัฐบริติชโคลัมเบียและรัฐแคลิฟอร์เนียการศึกษาโครงการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์โดยคณะของบอนต้า (Bonta) รูนีย์ (Rooney) และวอลเลซ (Wallace)⁴⁷ ขอให้ผู้กระทำผิดตอบชุดคำถามที่ออกแบบมาเพื่อประเมินทัศนคติการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ นักวิจัยพบว่ามีผู้กระทำผิดส่วนน้อยที่รู้สึกว่าการมีส่วนร่วมใน โครงการเป็นเรื่องยาก โดยคิดเป็น 95% ของผู้กระทำผิดที่สำรวจชี้ให้เห็นว่าประโยชน์อย่างหนึ่งของโครงการนี้คือการรักษาความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว โดยจำนวน 86% ของผู้เข้าโครงการของรัฐบริติชโคลัมเบีย และจำนวน 79% ของผู้เข้าร่วมโครงการของรัฐแคลิฟอร์เนียและจำนวน 89% ของผู้เข้าร่วมโครงการในแคนาดาเชื่อว่าโครงการนี้เป็นประโยชน์กับพวกเขา ความคิดของผู้กระทำผิดหลายคนเห็นว่าโครงการนี้ยังอนุญาตให้พวกเขาทำงาน ดูแลบุตรหลานและเข้ารับการรักษาได้ เมื่อถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับผู้บังคับบัญชา ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่รู้สึกว่าพวกเขาสามารถพูดคุยกับผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัวและผู้บังคับบัญชาช่วยเหลือพวกเขาซึ่งครั้งหนึ่งของผู้กระทำผิดตอบคำถามยืนยัน แต่มีผู้กระทำผิดส่วนน้อยในทั้ง 3 รัฐ (รัฐบริติช โคลัมเบีย รัฐแคลิฟอร์เนีย และแคนาดา) ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงผู้บังคับบัญชาเมื่อมีโอกาส

จากการศึกษาพบว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้รับการยอมรับจากชุมชนแม้ว่าโครงการจะมีข้อจำกัดด้านการติดต่อสื่อสารเวลากลางคืนโดยอาจจะเป็นกรณีหนึ่งที่ทำให้เกิดความตึงเครียด อย่างไรก็ตามผู้กระทำผิดที่เข้าโครงการจะตอบสนองอย่างไรขึ้นอยู่กับสมมติฐานสาเหตุที่พวกเขาถูกส่งตัวเข้าเรือนจำไม่ใช่การควบคุมด้วยเครื่องมือนี้ สมมติฐานนี้อาจมีอคติของพวกเขาที่มีต่อโครงการ เช่นหากผู้กระทำผิดเชื่อว่าจะได้รับโอกาสน้อยในการกลับตัว และรู้สึกว่าเครื่องมือนี้ทำให้เกิดความยากลำบากต่อตัวเองและครอบครัวของเขา ในทางตรงกันข้ามหากเขาเชื่อว่าวิธีการนี้เป็นเรื่องปกติ และมีแนวโน้มที่จะเกิดผลดีกับตัวเขา มากกว่าผลเสียความกดดันต่างๆก็จะลดลง เนื่องจากโครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำเป็นสำคัญ โดยที่ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เข้าใจว่าพวกเขาได้รับการ “ปลดจากพันธนาการ” ขณะที่ผู้กระทำผิดจำนวนไม่น้อยมีความเชื่อแบบผิดๆ

5.2 การประเมินผลเครื่องมือ

หากมองย้อนดูประวัติศาสตร์ของการแก้ไขปัญหาซึ่งส่วนใหญ่ในทุกนวัตกรรมและวิธีการได้รับความคาดหวังสูงกับกรณี “ปัญหาอาชญากรรม” ก็เช่นเดียวกันกำลังเผชิญกับการยอมจำนนต่อเทคโนโลยีการควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ

⁴⁷ อังแกว, Bonta, Rooney & Wallace-Capretta, 1999

เพื่อลดปัญหาอาชญากรรม และพิสูจน์ให้เห็นว่านวัตกรรมนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของระบบยุติธรรมทางอาญา เป็นแนวทางการแก้ไข “ปัญหาอาชญากรรม”

เกือบสี่ทศวรรษที่ผ่านมา ดร. ราล์ฟ ให้ความเห็นว่า⁴⁸ เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์จะช่วยเพิ่มความเป็นไปได้ของการสกัดกั้นการกระทำผิดบางประเภทในชุมชน โดยเฉพาะพฤติกรรม การกระทำผิดที่สามารถป้องกันได้ การปกป้องชุมชนนั้นไม่จำเป็นต้องจำคุกหรือคุมขังผู้กระทำผิดไว้ในเรือนจำ การปล่อยตัวผู้กระทำผิดออกมาเป็นการเพิ่มเสรีภาพให้กับพวกเขา ในเวลาเดียวกันชุมชนก็มีความเสี่ยงน้อยลงภายใต้ขั้นตอนการควบคุมด้วยเครื่องมือดังกล่าว

คำถามสำคัญคือแนวคิดของ ดร. ราล์ฟ ถูกต้องหรือไม่ โดยหลังจากใช้เวลานานกว่า 20 ปี การใช้งานเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้กระทำผิดคือการที่เราเข้าถึงศักยภาพในเทคโนโลยีนี้ถึงแม้ว่ายังไม่มียืนยันชัดเจนถึงผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดย ดร. ราล์ฟ ได้สร้างคำถามการวิจัยต่อประสิทธิภาพเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ที่รวบรวมประเด็นปัญหาต่างๆ ไว้อย่างครบถ้วน ดังนี้

- 1) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ส่งผลกระทบต่อการศึกษาของผู้กระทำผิดหลังการ ใช้นหรือไม่
- 2) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไม่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้กระทำผิดในช่วง ระยะเวลาการถูกควบคุมหรือไม่
- 3) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีผลกระทบเชิงบวกหรือเชิงลบอื่นๆ ที่นอกเหนือจาก พฤติกรรมของผู้กระทำผิดหรือไม่
- 4) นอกเหนือจากผลกระทบต่อการศึกษา ซึ่งเป็นผลกระทบต่อประสิทธิภาพ ของเครื่องมือ และเครื่องมือนี้อาจใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการก่อสร้างเรือนจำแห่งใหม่หรือเงื่อนไขการทารุณ อื่นๆ⁴⁹ได้หรือไม่
- 5) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ช่วยให้ผู้กระทำผิดจำนวนมากไม่ถูกใช้ความรุนแรง ถ้า หากไม่นำเครื่องมือนี้มาใช้ผู้กระทำผิดจำนวนมากจะต้องถูกควบคุมเพิ่มขึ้นหรือไม่ การใช้

⁴⁸Ralph Kirkland Schwitzgebel and his brother Robert are widely credited as being the first people to experiment with electronic monitoring devices on offenders. They both continue to write seminal articles under the changed family name of Gable.

⁴⁹For example, in a seminar at the U.S. National Justice in Washington, D.C. on April 21, 2010, titled “Less Prison, More Police, Less Crime: How Criminology Can Save the States from Bankruptcy”, Professor Lawrence Sherman argued that, in general, the crime-reduction impact of certain police innovations have been well-proven while most correctional interventions have not been; society would be safer and crime control would cost less if money currently being spent on prisons and other correctional programs were instead spent on police. <http://www.ojp.usdoj.gov/nij/events/research-real-world.htm>

เครื่องมือและวิธีการลงโทษระดับกลางอื่นๆ ที่มีศักยภาพนำมาเป็นทางเลือกของศาลในระบบ ยุติธรรมทางอาญาหรือไม่

ผู้วิจัยเห็นว่า การตั้งคำถาม 5 ข้อ นั้น เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อจัดการกับปัญหาและ อุปสรรคที่เห็น ได้อย่างชัดเจนความพยายามที่มีผู้ต้องการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับ ผู้กระทำผิดเพื่อแก้ไขปัญหาคความแออัดในเรือนจำ เพื่อแสวงหาแนวทางการตอบคำถามเหล่านั้นให้ ได้ โดยเป็นคำถามที่ต้องการคำตอบ

คำถามการวิจัยข้างต้น ทำให้การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ถูกคาดหวังแตกต่างกัน ไป โดยที่เครื่องมือนี้อาจทำให้บรรลุเป้าหมายได้ ดังนี้

- 1) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ช่วยลดการกระทำผิดซ้ำโดยการสร้างเสริมพฤติกรรม เชิงบวกของผู้กระทำผิด
- 2) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ช่วยลดการกระทำผิดซ้ำโดยการเพิ่มความรับผิดชอบ ของผู้กระทำผิดในช่วงระยะเวลาของการใช้เครื่องมือดังกล่าว
- 3) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อการกระทำผิดซ้ำ แต่จะ นำไปสู่การเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายด้านระบบอิเล็กทรอนิกส์ของกรมราชทัณฑ์ทำให้ภาระของผู้เสีย ภาษีลดลงจากการช่วยเหลือเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานก่อสร้างของเรือนจำและทัณฑสถาน
- 4) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ช่วยเพิ่มความถี่ของการกระทำผิดซ้ำอย่างเป็นทางการ ขณะเดียวกันช่วยลดปริมาณความรุนแรงจากการใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในการกั้น ผู้กระทำผิดออกจากชุมชน
- 5) เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ใช้ลดการป้องปรามอาชญากรรม ด้วยการลงโทษโดย ชุมชนในอัตราที่เพิ่มขึ้น

ศาสตราจารย์อีวาน (Evan Mayo-Wilson) ระบุว่าผลกระทบทางจิตวิทยาของ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ อาจจะค่อนข้างแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับว่าผู้กระทำผิดรับรู้ว่ามันเป็น “ของขวัญ” หรือ “การลงโทษที่รุนแรง”

5.3 ประเด็นจากการใช้เครื่องมือ

การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แพร่หลายมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน สหรัฐอเมริกา มีนักการเมือง เจ้าหน้าที่กระบวนการยุติธรรม ข้าราชการตุลาการ และบุคคลที่ เกี่ยวข้องกับกระบวนการดังกล่าว ตั้งแต่เริ่มต้นดำเนิน โครงการในต้นปี 1980 ช่วงแรกประเด็นทาง กฎหมายได้รับความสนใจมากต่อมาปลายปี 1980 ประเด็นทางเศรษฐกิจกลับกลายมาอยู่ในความ สนใจแทน ขณะเดียวกันประเด็นที่อยู่ในความสนใจของการควบคุมวิธีนี้คือผลกระทบต่อผู้กระทำ ผิดและครอบครัวของเขา

5.3.1 ประเด็นด้านกฎหมาย

การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในตอนต้นมีความกังวลว่าสิทธิตามรัฐธรรมนูญของผู้กระทำผิดอาจจะถูกละเมิด ยกตัวอย่าง เครื่องมือดังกล่าวอาจละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และความเท่าเทียมกันภายใต้รัฐธรรมนูญอเมริกา ประเด็นปัญหาเหล่านี้เป็นที่ถกเถียงกันมาช้านานมาก โดยยอมรับกันโดยทั่วไปว่าผู้กระทำผิดไม่ได้รับคุ้มครองในฐานะพลเมืองเช่นเดียวกับคนทั่วไป

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่า โดยทั่วไปแล้วผู้กระทำผิดจะรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นเมื่อได้ออกจากเรือนจำ โดยจากการศึกษารัฐธรรมนูญของหลายประเทศ พบว่า มีตัวบทที่ให้ความคุ้มครองผู้กระทำผิดในฐานะพลเมืองของรัฐทุกประเทศ

5.3.2 ประเด็นสิทธิส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด

ช่วงต้นของโครงการมีความกังวลไปทั่วโลกเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดและครอบครัว มีบางคนแย้งว่าการใช้เครื่องมือดังกล่าวทำให้บ้านเป็นเสมือนคุกของจำผู้กระทำผิด มีผู้กังวลอีกว่าการใช้เครื่องมือดังกล่าวในบ้านอย่างแพร่อาจส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของสังคม ดังนวนิยายของจอร์จ เวลล์ (George Orwell's novel) ที่การสื่อสารและความเคลื่อนไหวของประชาชนถูกควบคุมโดยหน่วยงานของรัฐ ความกังวลเหล่านี้ได้ถูกกล่าวถึงเป็นวงกว้าง อย่างไรก็ตาม การใช้เครื่องมือดังกล่าวจะต้องได้รับความยินยอมเต็มรูปแบบจากผู้เข้าโครงการ⁵⁰

5.3.3 ประเด็นความสมัครใจของผู้กระทำผิด

ความสมัครใจของผู้กระทำผิดเป็นประเด็นสำคัญสำหรับการยอมรับทางกฎหมายต่อการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ประเด็นเรื่องความสมัครใจซึ่งผู้กระทำผิดทั่วไปมีระดับการศึกษาค่อนข้างต่ำจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องอธิบายให้เกิดความชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสาธิตหลักการของอุปกรรมและการปฏิบัติตนภายหลังจากที่ได้ติดตั้งชุดอุปกรรมแล้ว นอกจากนี้ ผู้เข้าโครงการจะต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่าอุปกรรมนี้เป็นอีกทางเลือกที่อาจมีผลกระทบ คือ การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ผู้เข้าโครงการจึงต้องมีความเข้าใจและสมัครใจเข้าโครงการในทุกกรณี

⁵⁰Petersilia, J. (1988). *A man's home is his prison*. *Criminal Justice*, 2, 17-19, 40-42.

5.3.4 ประเด็นการสืบสวนและการจับกุมผู้กระทำผิด

ประเด็นสำคัญที่ถูกหยิบยกขึ้นมาเกี่ยวกับเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภายหลังจากติดตั้ง ประเด็นว่าจะจับกุมผู้กระทำความผิดอย่างไร เนื่องจากรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาให้ความคุ้มครองพลเมือง โดยระบุให้ตำรวจและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นๆ สามารถเข้าไปจับกุมผู้กระทำความผิดในบ้านของเขา โดยไม่มีหมายค้นไม่ได้ จึงเป็นการโต้แย้งสิทธิตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากผู้กระทำความผิดยินยอมสละสิทธิบางอย่างเพื่อเข้าโครงการ จึงทำให้ผู้กระทำความผิดขาดซึ่งสิทธิส่วนบุคคล⁵¹ ในขณะที่มีข้อตกลงพิเศษกับศาลเรื่องเงื่อนไขการสืบสวนหาพยานหลักฐานที่ไม่ละเมิดสิทธิตามรัฐธรรมนูญ อย่างไรก็ตาม ข้อตกลงพิเศษควรจะจำกัดเพียงแค่พนักงานคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้น ไม่ควรรวมไปถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นๆ

ศาลในรัฐแอริโซนา (Arizona) ได้ส่งพนักงานคุมประพฤติมาสืบสวนหาพยานหลักฐาน โดยช่วยศาลฎีกาในการสืบสวนหาหลักฐานจากทั้งตำรวจและเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน ในขณะที่รัฐยูทาห์ (Utah) ศาลฎีกาเลือกที่จะออกข้อจำกัดมากขึ้น โดยการกำหนดให้เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เจ้าหน้าที่ทัณฑ์บนสามารถดำเนินการสืบสวนหาพยานหลักฐานได้ ศาลฎีกากำหนดว่าเจ้าหน้าที่ทัณฑ์บนสามารถดำเนินการสืบสวนหาพยานหลักฐานก็ต่อเมื่อได้แสดงให้เห็นว่ากระบวนการนั้นเป็นส่วนหนึ่งตามอำนาจหน้าที่ ศาลฎีกายืนยันต่อไปว่าเงื่อนไขสำหรับการสืบสวนหาพยานหลักฐานไม่ได้เป็นการสละสิทธิตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด⁵² ในปัจจุบันแม้ว่าจะมีไม่กี่ประเด็นที่เกี่ยวกับสิทธิตามรัฐธรรมนูญนี้ แต่ศาลยังมองว่าการนำเครื่องมือนี้มาใช้ในการสืบสวนหาพยานหลักฐานเป็นวิธีการที่มีความสลับซับซ้อน

5.3.5 ประเด็นความเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมาย

การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อาจเป็นการเลือกปฏิบัติต่อเยาวชนและผู้ที่มีฐานะยากจนได้ ส่วนใหญ่ของค่าธรรมเนียมการใช้เครื่องมือในสหรัฐอเมริกาเรียกเก็บอยู่ระหว่างหนึ่งร้อยเยสดอลลาร์ (\$ 100) ถึงสองร้อยเยสดอลลาร์ (\$ 200)⁵³ ต่อเดือน โดยผู้กระทำความผิดจะต้องมีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งและมีเบอร์โทรศัพท์ที่ติดต่อได้ศาลจึงจะอนุมัติ ผู้กระทำความผิดที่ขาดทรัพยากรเหล่านี้ อาจพบว่าตัวเองถูกจำกัดสิทธิในบางโครงการมีความพยายามที่จะทำให้เกิดความไม่เสมอภาค โดยมีค่าธรรมเนียมที่ไม่เป็นธรรม

⁵¹ อังแล้ว, Petersilia, 1988

⁵² Del Carmen, R., & Vaughn, J. (1986). *Legal issues in the use of electronic surveillance in probation*. Federal Probation, 50(2), 60-69.

⁵³ อังแล้ว, Petersilia, 1988

ประเด็นเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทางกรณีผู้กระทำผิดที่อยู่ห่างไกลสถานที่รายงานตัว ค่าชุดเครื่องมือและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นเมื่อผู้กระทำผิดอยู่ภายนอกเรือนจำ จากการศึกษาข้อมูลพบว่า การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะมีค่าใช้จ่ายที่ถูกกว่าการจำคุก โดยผู้ที่เข้าโครงการสามารถทำงานและจ่ายภาษีค่าเครื่องมือให้รัฐได้เช่นเดียวกับการจ่ายค่าธรรมเนียมเรือนจำ โดยหากเครื่องมือนี้ไม่ถูกนำมาใช้อาจมีค่าใช้จ่ายของระบบงานราชทัณฑ์ที่เพิ่มขึ้น การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดจึงเป็นทางเลือกที่สะดวก และทำให้มีค่าใช้จ่ายถูกกว่าการจำคุก แต่จะต้องสร้างให้เกิดการเข้าถึงเครื่องมือที่เป็นธรรมและเสมอภาคกัน

5.3.6 ประเด็นความรุนแรงของความผิดและการลงโทษ

ในขณะที่ความเหมาะสมของความผิดและการลงโทษมักถูกอ้างขึ้นโดยผู้ต้องขังเพื่อท้าทายคำสั่งศาลโดยลี้มวิธีการคุมประพฤติ การทำทัณฑ์บนและการลงโทษวิธีอื่นโดยชุมชน ซึ่งการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ยังไม่ได้ลงมติว่าเป็นการละเมิดมาตรฐานของการลงโทษที่ศาลใช้ในกรณีการแก้ไขพฤติกรรมผู้กระทำผิด ผลกระทบจากวิธีการนี้จึงไม่ได้ถูกมองว่าเป็นเผด็จการ ซึ่งวิธีการนี้เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการคุมขังวิธีอื่นแล้วมองว่ามีข้อจำกัดน้อยและมีมนุษยธรรมมากขึ้น

5.3.7 ประเด็นผลกระทบต่อครอบครัวผู้กระทำผิด

เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ถูกวิพากษ์วิจารณ์เรื่องที่มีผลกระทบต่อครอบครัวผู้กระทำผิด จากการศึกษาพบว่า การใช้เครื่องมือนี้เกี่ยวข้องกับอัตราที่สูงขึ้นเล็กน้อยของความรุนแรงภายในครอบครัวโดยส่วนใหญ่ครอบครัวที่มักจะได้รับความคิดเป็นผลมาจากภาระทางการเงินของการเข้าโครงการดังกล่าว และการโทรตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ในช่วงเวลากลางคืนซึ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อผู้กระทำผิด

ในทางตรงกันข้ามประโยชน์ของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีต่อครอบครัวผู้กระทำผิด โดยในมุมมองของผู้กระทำผิดเครื่องมือนี้มีประโยชน์ทำให้สามารถอยู่กับครอบครัวและประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ขณะที่น้อยกว่า 5% ของผู้เข้าโครงการชาวแคนาดารู้สึกว่าเครื่องมือนี้รบกวนความเป็นส่วนตัวของครอบครัว⁵⁴ จากการศึกษาเปิดเผยว่า ผู้กระทำผิดสามารถรับโทษและใช้เวลาอยู่กับครอบครัวในขณะเดียวกันได้ การศึกษาในสหรัฐอเมริกา พบว่า 86% ของผู้กระทำผิดรู้สึกว่าการสัมพันธ์ของครอบครัวดีขึ้นเป็นผลมาจากใช้เครื่องมือนี้ที่บ้าน ส่วนอีก 13% ของผู้กระทำผิดระบุว่าไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆเกิดขึ้น และอีก 1% ซึ่งชี้ให้เห็นว่าผู้กระทำผิดได้สูญเสียการยอมรับเมื่อบุตรของเขาเห็นว่าบิดาไม่สามารถออกจากบ้านได้⁵⁵

⁵⁴ อังแกว, Bonta, Rooney & Wallace-Capretta, 1999

⁵⁵ อังแกว, Rubin, 1990

คน ต่อผู้กระทำผิด 175 คน ซึ่งเป็นการดูแลที่เข้มข้นกว่าแต่ก่อน⁵⁹ในปี 1989 สหราชอาณาจักรแต่เดิมนั้นเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ได้รับการว่าจ้างให้ดูแลโครงการนี้โดยมีค่าใช้จ่ายการติดแท็กผู้กระทำผิด 50ราย คิดเป็นเงินเจ็ดแสนปอนด์สเตอร์ลิง (£ 700,000)⁶⁰ หรือประมาณหนึ่งล้านเจ็ดแสนห้าหมื่น (\$ 1,750,000) ในสกุลเงินดอลลาร์แคนาดา

มีนักวิจัยจำนวนมากยืนยันว่าการเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายระหว่างเรือนจำกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ยังไม่ถูกต้องจนทำให้เกิดความเข้าใจผิด โดยความผิดพลาดประกอบด้วยเหตุผลหลายประการ เมื่อประมาณการค่าใช้จ่ายของการใช้เครื่องมือนี้มักจะไม่นรวมค่าใช้จ่ายของการจับกุมคุมขังผู้ละเมิดเงื่อนไขของศาล จากการศึกษาพบว่าอัตราความล้มเหลวของโครงการประมาณ 3% จนถึง 30%⁶¹ บ่อยครั้งที่โครงการล้มเหลวเนื่องจากผู้กระทำผิดได้ละเมิดเงื่อนไขของการควบคุม และความคิดพลาดอื่นอาจเกิดจากตัวเจ้าหน้าที่เอง

นอกจากนี้ ข้อมูลเหล่านี้ดูเหมือนจะบ่งชี้ว่าผู้กระทำผิดถูกเบี่ยงเบนออกจากเรือนจำด้วยโครงการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ส่งผลให้ประหยัดค่าใช้จ่าย แต่เนื่องจากงบประมาณส่วนใหญ่ของเรือนจำเป็นเงินเดือนของเจ้าหน้าที่ซึ่งบ่งบอกการสร้างอาคารและงบการบำรุงรักษา การมีนโยบายนำผู้กระทำผิดออกจากเรือนจำจึงไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเจ้าหน้าที่หรือค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาอาคารแต่อย่างใด นอกจากนี้ การตัดงบประมาณส่วนของผู้กระทำผิดจึงไม่ส่งผลกระทบต่องบประมาณของเรือนจำด้วย

นอกจากนั้นเมนไพค์ (Mainprize) ยังระบุว่าค่าใช้จ่ายของเรือนจำไม่เกี่ยวข้องกับงบประมาณการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เพราะโดยปกติงบประมาณด้านเครื่องมือได้รับจากงบประมาณของงานคุมประพฤติ หรือจากชุมชน โดยงบประมาณการดูแลชุดอุปกรณ์นี้มีค่าใช้จ่ายต่อหัวถูกกว่าการกำกับดูแลรูปแบบอื่นการใช้เครื่องมือนี้จึงทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับวิธีอื่น อย่างไรก็ตาม การใช้เครื่องมือนี้อาจมีราคาแพงมากขึ้น เนื่องจากผู้กระทำผิดต้องการซื้อหรือเช่าซื้อชุดอุปกรณ์ไว้เป็นของตัวเอง

ผู้วิจัยเห็นว่าในขณะที่ยังมีข้อมูลไม่เพียงพอที่แสดงให้เห็นว่าใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายให้กับกระบวนการยุติธรรม การลดจำนวนผู้กระทำผิดที่ถูกส่งไปเรือนจำจะช่วยให้ประหยัดงบประมาณค่าใช้จ่ายได้ และวิธีนี้ยังสามารถลดจำนวนของเจ้าหน้าที่เรือนจำได้และลดการใช้พัสดุอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆของราชทัณฑ์ลง โดยมี

⁵⁹อ้างแล้ว, Mainprize 1992 ,P. 173

⁶⁰Fay, S. J. (1993). *The rise and fall of tagging as a criminal justice measure in Britain.*International Journal of the Sociology of Law, 21, 301-317.

⁶¹อ้างแล้ว, Bonta, Rooney & Wallace-Capretta, 1999

หลักฐานที่พอจะแสดงให้เห็นว่าการลดจำนวนของเจ้าหน้าที่เรือนจำเป็นผลมาจากการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

การศึกษาในครั้งนี้ทำให้เราทราบเหตุผลสำคัญประการหนึ่งในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ คือ เพื่อลดจำนวนของผู้กระทำผิดในการควบคุมของเรือนจำ ขณะที่เครื่องมือนี้ต้องใช้ระดับการเฝ้าระวังสูงโดยชุมชนมีส่วนร่วมในทางทฤษฎีเหตุผลที่เป็นไปได้คือผู้กระทำผิดหลายพันคนที่ถูกควบคุมอาจจะมีการเบี่ยงเบนไปจากการควบคุมหรือฝ่าฝืนเงื่อนไขการควบคุมและงบประมาณการควบคุมผู้กระทำผิดมีปริมาณน้อยกว่างบประมาณก่อสร้างอาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกของราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์ซึ่งต้องการงบประมาณจำนวนมากจึงหิบบกประเด็นด้านงบประมาณก่อสร้างเรือนจำขึ้นมา

จากการศึกษาพบว่า โครงการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไม่ได้ทำให้เกิดผลกระทบต่ออัตราการเพิ่มขึ้นของผู้กระทำผิดที่ถูกควบคุมแต่อย่างใด เช่น ในรัฐซัสแคตเชวันการควบคุมด้วยเครื่องมือนี้พร้อมจะนำมาใช้กับการกระทำผิดข้ามจังหวัดตั้งแต่ปี 1996 โดยค่าเฉลี่ยแล้วผู้ถูกควบคุมในปี 1998 ถึงปี 1999 สูงกว่าผู้ถูกควบคุมในปี 1995 ถึงปี 1996⁶² เป็นต้น

การพัฒนาที่ค่อนข้างล่าช้าของโครงการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ และเกณฑ์การคัดเลือกผู้กระทำผิดเข้าโครงการที่เข้มงวด เป็นสิ่งที่อธิบายได้ว่าทำไมเครื่องมือนี้จึงไม่ได้ช่วยลดตัวเลขของผู้กระทำผิดในเรือนจำ คำอธิบายนี้มีความเป็นไปได้มากขึ้นเมื่อผู้กระทำผิดจำนวนมากที่เข้าโครงการมีแนวโน้มถูกส่งตัวกลับสู่เรือนจำในสหราชอาณาจักรและรัฐบริติชโคลัมเบีย ผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงต่ำมีแนวโน้มที่จะได้ใช้เครื่องมือนี้เพียงชั่วคราวเพื่อจะลดการควบคุมผู้กระทำผิดในเรือนจำ โดยใช้ในลักษณะเป็นการให้บริการ โดยชุมชนมีส่วนร่วม

การขยายตัวของการใช้เครื่องมือนี้เชื่อมโยงความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นโดยจำนวนผู้กระทำผิดในเรือนจำไม่ได้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญและการจัดตั้งโครงการต้องใช้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบและบำรุงรักษาชุดอุปกรณ์จำนวนมาก จึงเป็นเรื่องยากที่จะประเมินว่าโครงการนี้มีเฉพาะค่าใช้จ่ายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพหรือไม่ แม้ว่าในเรื่องนี้รัฐบาลจะแก้ไขโดยกำหนดค่าใช้จ่ายต่อหัวของการจำคุกและการใช้เครื่องมือนี้ก็ตาม

อย่างไรก็ตาม การเปรียบเทียบดังกล่าวไม่ได้ทำให้ประหยัดต้นทุน ถ้าการขยายตัวที่เกิดขึ้นทำให้มีต้นทุนมากขึ้นจากการใช้เครื่องมือนี้ เพื่อพิสูจน์ว่าเครื่องมือนี้ช่วยให้

⁶²Solicitor General Canada. (1998). Corrections population growth: Second progress report for the federal/provincial/territorial Ministers responsible for justice [On-line]. Available:<http://www.sgc.gc.ca/epub/corr/e199810c/e199810c.htm>

ประหยัดเงินของผู้เสียหาย และรัฐบาลต้องการลดค่าใช้จ่ายในเรือนจำก่อนและหลังการดำเนินโครงการจากนั้นจะแสดงให้เห็นว่าค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือนั้นสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายของเรือนจำได้ แต่จนถึงขณะนี้ยังไม่มีข้อมูลยืนยันแต่อย่างใด

การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ยังคงเป็นปัญหาสำคัญ เพราะถูกนำมาใช้กับผู้กระทำผิดที่รอการพิจารณาคดีคุมประพฤติพักการลงโทษ และผู้ที่ถูกตัดสินให้คุมขังที่บ้าน นอกจากนี้ ยังถูกนำมาใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่และเยาวชนที่มีระดับความเสี่ยงปานกลางและระดับสูง โดยการใช้มาตรการเดียวแต่มีประเภทผู้กระทำผิดที่แตกต่างกันซึ่งจะเห็นได้ว่าหลักการได้สัดส่วนของการลงโทษวิงวอนทางกับเหมาะสมของความผิดและประวัติความผิดของผู้กระทำ จึงไม่ยุติธรรมที่ผู้กระทำผิดในครั้งแรกและมีความเสี่ยงต่ำจะได้รับการควบคุมวิธีเดียวกับผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงสูงและมีประวัติความผิด โศก โชนผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงต่ำไม่ควรถูกใช้วิธีควบคุมดังกล่าว

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเห็นว่า ควรต้องตั้งคำถามถึงความเหมาะสมของเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่นำมาใช้กับผู้กระทำผิดก่อนการพิจารณาคดี โดยกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าจำเลยไม่มีความผิดจนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด ผู้ขึ้นจึงไม่ควรถูกลงโทษในลักษณะเดียวกันกับผู้ที่ถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดแล้วด้วยวิธีการนี้จุดสำคัญอยู่ที่การใช้เครื่องมือนี้เป็นหนึ่งในตัวเลือกที่ศาลและกรมราชทัณฑ์จะนำมาใช้กับผู้กระทำผิดทางอาญา

การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แพร่หลายในชุมชนอย่างรวดเร็วทั้งในแคนาดาและสหรัฐอเมริกา ในปี 1996 มีการเสนอให้นำวิธีนี้มาใช้แทนการคุมขังในเรือนจำโดยใช้กับผู้กระทำผิดภายในชุมชนภายใต้เงื่อนไขที่เข้มงวด มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดจะได้รับการควบคุมภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด⁶³ ดังนั้น เมื่อพบว่าผู้กระทำผิดฝ่าฝืนเงื่อนไขก็จะถูกส่งกลับเข้าเรือนจำ เห็นได้ชัดว่าศาลได้เลือกใช่วิธีการลงโทษที่เหมาะสมสำหรับผู้กระทำผิด มีบางคนกล่าวว่าถ้าหากการใช้เครื่องมือนี้ถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งศาลส่วนมากมีความเห็นว่าการนำวิธีการลงโทษนี้มาใช้

อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้ทำให้ผู้วิจัยทราบว่า การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ยังไม่ประสบความสำเร็จในแง่ลดการกระทำผิดซ้ำ โดยการควบคุมกำกับดูแลจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จึงเป็นวิธีการคุมประพฤติชั่วคราวที่นำมาเสริมการคุมขังในเรือนจำเท่านั้น

5.4 ข้อดีและข้อด้อยของเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

⁶³Roberts, J. V. (1999). *The hunt for the paper tiger: Conditional sentencing after Brady*.Criminal Law Quarterly, 42, 38-66.

นอกจากประเด็นที่เกิดขึ้นจากการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แล้ว เครื่องมือนี้ยังมีประเด็นข้อถกเถียงถึงข้อดีและข้อด้อยของเครื่องมือในแง่มุมต่างๆ ซึ่งพอจะสรุปได้ ดังนี้

5.4.1 ข้อดี

การศึกษาผลกระทบของผู้กระทำผิดที่ถูกควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในต่างประเทศ พบว่ามาตรการนี้มีข้อดี คือ เป็นการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนอันเป็นการแสดงถึงความรับผิดชอบของสังคมที่มีต่อปัญหาอาชญากรรม เป็นการลดปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำ

ผู้กระทำผิดได้รับการยอมรับจากสังคม เนื่องจากผู้กระทำผิดมีโอกาสจะเข้ารับการศึกษา เข้ารับการฝึกอาชีพ หรือเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมที่สนใจได้ ลดภาระของรัฐบาลประหยัดงบประมาณในการการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้กระทำผิด เนื่องจากผู้กระทำผิดสามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเอง และครอบครัวได้

โดยเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว เนื่องจาก ผู้กระทำผิดสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับครอบครัวได้เป็นการช่วยลดความตึงเครียดจากการถูกควบคุมตัวในเรือนจำที่เข้มงวด สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และผู้กระทำผิด และยังเป็นการสร้างความปลอดภัยแก่สังคม เนื่องจากผู้กระทำผิดจะถูกตรวจตราความประพฤติตลอด 24 ชั่วโมง

5.4.2 ข้อด้อย

สำหรับข้อด้อยของมาตรการนี้มีเล็กน้อยๆ เมื่อเปรียบเทียบกับประโยชน์ที่ได้รับข้อด้อยที่เกิดขึ้น คือ ครอบครัวของผู้กระทำผิดอาจจะประสบความตึงเครียดเนื่องจากค่าใช้จ่ายในการควบคุมด้วยวิธีการนี้เพิ่มขึ้น อาจเกิดความรุนแรงได้ในกรณีที่ผู้กระทำผิดละเมิดกฎหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการควบคุม การทะเลาะวิวาทที่อาจเกิดขึ้นจากความเครียดโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้กระทำผิดถูกบังคับให้ใช้เวลาในที่พักรักษาตัวมากขึ้นกว่าปกติ และมีการแทรกแซงหรือรบกวนความเป็นส่วนตัวเช่น การสุ่มตรวจของเจ้าหน้าที่ในที่พักรักษาตัวช่วงกลางดึก ตลอดจนอาจเป็นการทำลายความเชื่อมั่นของผู้กระทำผิดเอง และทำลายชื่อเสียงของผู้กระทำผิดและครอบครัวต่อชุมชน เป็นต้น

รวมถึงภาระต้นทุนค่าใช้จ่ายบริการที่มีเพิ่มขึ้น เพราะต้องมีรายจ่ายค่าอุปกรณ์ค่าใช้จ่ายในการควบคุมตรวจตราผู้กระทำผิด ตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งปัญหาด้านต้นทุนค่าใช้จ่ายนี้เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้หลายประเทศใช้เป็นเหตุผลหลักในการตัดสินใจว่าจะเลือกใช้เครื่องมือนี้ควบคุมผู้กระทำผิดหรือไม่ และนโยบายของรัฐในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดและความมั่นคงทางการเมืองก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะหากรัฐบาลขาดเสถียรภาพหรือไม่ให้ความสำคัญแล้วการนำเครื่องมือนี้มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดก็อาจจะประสบผลสำเร็จได้ยาก

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีทั้งข้อดีและข้อด้อยที่เกิดขึ้น และพบว่าประเทศที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมผู้กระทำผิดเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งสิ้น ประเทศเหล่านี้มีสาธารณูปโภคพื้นฐานที่ครบถ้วน ปัญหาทางเศรษฐกิจมีไม่มากนัก ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีจำนวนผู้กระทำผิดค่อนข้างน้อย และเป็นกลุ่มประเทศที่ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด โดยการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าการแก้แค้นทดแทน ทั้งนี้ปัจจุบันมีประเทศต่างๆ ที่สนใจศึกษาถึงข้อดีและข้อด้อยของการใช้เครื่องมือดังกล่าวควบคุมผู้กระทำผิด โดยกำลังดำเนินการแก้ไขกฎหมายให้มีความเหมาะสมต่อการใช้เครื่องมือนี้ เพื่อสร้างทางเลือกใหม่ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแทนการคุมขังในเรือนจำ

บทที่ 3

กฎหมายไทยเกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ในบทนี้จะเป็นการศึกษาความเป็นมาและกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ แนวคิดของการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในกฎหมายไทย การแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบทวิเคราะห์เงื่อนไขการนำการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ และกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ในแง่มุมที่รอบด้าน

1. ความเป็นมาของเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย

การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในประเทศไทย ปรากฏขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม 2557 ได้มีการนำเอาเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์คุมประพฤติ หรือ EM มาใช้กับผู้กระทำผิดในคดีมาแล้วนับเป็นรายแรก ซึ่งเป็นคนขับรถแท็กซี่ วัย 41 ปี โดยศาลแขวงพระนครเหนือพิพากษาจำคุก 2 เดือน ปรับ 3,500 บาท โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ 2 ปี คุมประพฤติ 1 ปี และให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง และศาลได้สั่งให้สวมกำไลข้อมืออิเล็กทรอนิกส์ แทนการบริการสังคม 24 ชั่วโมง เป็นเวลา 7 วัน และสั่งห้ามออกจากบ้านในเวลา 22.00 - 04.00 น.

ถ้าหากคนขับแท็กซี่รายนี้ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล หรือตัดทำลายสายรัดข้อมือทิ้ง เครื่องก็จะส่งสัญญาณไปที่ศูนย์ควบคุม ณ กรมคุมประพฤติ ซึ่งจะมีรายงานบันทึกการทำงานให้เจ้าหน้าที่ทราบ จากนั้นเจ้าหน้าที่คุมประพฤติก็จะรายงานให้ศาลทราบเพื่อนำตัวชายคนนี้มาจำคุกตามคำพิพากษาของศาลที่สั่งรอลงอาญาไว้

กรมคุมประพฤติเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบการดำเนินมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน ด้วยวิธีการไม่ควบคุมตัว (Community-based Treatment and Non-Custodial Measures) ภารกิจหลักของงานคุมประพฤติประกอบด้วย การสืบเสาะข้อเท็จจริงเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับจำเลย/ผู้ได้รับการพิจารณาพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษจำคุก การควบคุมและสอดส่องการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด การฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด งานกิจกรรมชุมชน และเป็นหน่วยงานหลักในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดในประเทศไทยภายใต้กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและ

อาณาจักร พ.ศ. 2556 ซึ่งออกตามความในมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2550 ซึ่งจะได้อธิบายในบทที่ 3

ด้านนายนิติ จิตสว่าง⁶⁴ อธิบดีอธิบดีกรมคุมประพฤติและกรมราชทัณฑ์ให้ความเห็นว่า “จุดเด่นข้อดี อธิบดีอธิบดีกรมคุมประพฤติและกรมราชทัณฑ์ให้ความเห็นว่า “จุดเด่นข้อดีของเครื่องมือ EM ก็คือ ผู้ถูกคุมประพฤตินี้ยังมีโอกาสได้กลับไปอยู่กับครอบครัว สามารถทำงานหาเลี้ยงครอบครัวต่อไปได้ โดยไม่ต้องเข้าไปอยู่ในระบบเรือนจำให้มีตราบาปติดตัว ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ที่เข้าไปอยู่ในเรือนจำแล้ว ยากต่อการกลับเนื้อกลับตัว”

อีกข้อเสนอหนึ่งของ พ.ต.อ. สุชาติ วงศ์อนันต์ชัย⁶⁵ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ คือให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้ต้องขัง 4 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) ผู้ต้องขังจำคุกที่จะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าจะต้องจำคุก เช่น ผู้ป่วยเอดส์ระยะสุดท้าย มะเร็งระยะสุดท้าย 2) ผู้ต้องขังที่จำเป็นต้องเลี้ยงบิดามารดา สามี ภรรยา บุตร ที่พึ่งพาตัวเองไม่ได้ 3) ผู้ต้องขังเจ็บป่วยเรื้อรัง ที่ต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง และต้องออกไปรับการรักษาภายนอก เช่น ฟอกไต หรือฉายรังสีทุกสัปดาห์ และ 4) ผู้ต้องขังจำคุกที่มีเหตุอันควรได้รับการดูแลการบังคับ เช่น วิกฤตจิต เพ็งคลอดบุตรหรือตั้งครรภ์

ซึ่งจากสภาพการณ์ปัจจุบันกระบวนการยุติธรรมไทยต้องเผชิญกับจำนวนผู้ต้องขังที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ก่อให้เกิดภาวะผู้ต้องขังล้นเรือนจำ ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวยิ่งจะทำให้เกิดข้อห่วงใยต่อสภาพเรือนจำและผู้ต้องขังเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังเป็นการยากขึ้นที่เรือนจำจะสามารถแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดได้อย่างเต็มศักยภาพ รัฐบาลจึงได้มีนโยบายที่จะส่งเสริมมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยกรมคุมประพฤติเป็นหน่วยงานหลักที่รองรับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดภายใต้มาตรการเลี้ยงโทษจำคุก (alternatives to custody) การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแบบไม่ควบคุมตัว (non-custodial measures) และการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชน (offender rehabilitation) เป็นต้น

กรมคุมประพฤติเห็นถึงประโยชน์และความจำเป็นเรื่องการลดความแออัดในเรือนจำ ตลอดจนการคืนคนดีสู่สังคม แต่ในขณะเดียวกันก็ยังคงให้ความสำคัญในการรักษาคุณภาพในการป้องกันสังคมจากอาชญากรรมและการกระทำผิดซ้ำ จึงสนับสนุนให้มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในชุมชนอย่างเข้มงวด โดยกรมคุมประพฤติจึงได้ริเริ่มดำเนินโครงการนำ

⁶⁴ นิติ จิตสว่าง. (2541 มีนาคม). สิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังกำลังถูกละเมิด. ราชทัณฑ์, น.30

⁶⁵ สุชาติ วงศ์อนันต์ชัย. (2556 21 สิงหาคม). *รวม.ยธ. ประกาศเอาจริงแก้ปัญหานักโทษสั้นคุก* ซึ่งตัวเลขเพิ่มเติมเนื่อง, สืบค้นจาก <http://www.mcot.net/> (สืบค้นวันที่ 15 พฤศจิกายน 2558)

ร้องในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดในระบบงานคุมประพฤติขึ้น ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2556 เป็นต้นมา ต่อเนื่องมาจนถึงปีงบประมาณ 2557

ปีงบประมาณ 2556 กรมคุมประพฤติ โดยสำนักพัฒนาการคุมประพฤติ กลุ่มงานเด็กและเยาวชน ได้ดำเนินการตามโครงการนำร่องในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับเด็กและเยาวชนในระบบงานคุมประพฤติ เนื่องจากปัจจุบัน ประเทศไทยประสบปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่นับวันจะทวีความรุนแรงและสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น โดยเป็นที่ยอมรับว่าสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เกิดจากความกึ่งคนองและต้องการการยอมรับจากผู้อื่นซึ่งเป็นไปตามแรงกระตุ้น อันเกิดจากฮอร์โมนในร่างกาย ดังนั้นเมื่อเด็กกระทำความผิดการดำเนินการส่งตัวเด็กและเยาวชนไปสถานที่ควบคุมอาจไม่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับเด็ก กรมคุมประพฤติซึ่งอยู่ในฐานะที่เป็นองค์กรที่ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ โดยอยู่ภายใต้กรอบการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชน โดยมีเป้าหมายสำคัญเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนิสัยของผู้กระทำผิด และลดโอกาสการกระทำผิดซ้ำ โดยมีพนักงานคุมประพฤติเป็นผู้ควบคุมดูแลให้ปฏิบัติตามเงื่อนไข เพื่อควบคุมปัจจัยเสี่ยง อันเป็นการปกป้องคุ้มครองสังคมจากอาชญากรรมทั้งในระดับบุคคล ชุมชน และสังคม

วัตถุประสงค์สำคัญของโครงการคือเพื่อส่งเสริมระบบการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดในระบบงานคุมประพฤตินี้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อศึกษาแนวทางการนำระบบและเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดในระบบงานคุมประพฤติ เพื่อให้ศาลมีทางเลือกสำหรับวิธีปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแทนการควบคุมตัวเพิ่มขึ้น และเพื่อให้สังคมเกิดความเชื่อมั่นในระบบงานยุติธรรม

การดำเนินงานในปี 2556 กรมคุมประพฤติได้ดำเนินการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทั้งในและต่างประเทศ จากนั้นได้มีการจัดประชุมผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในกระบวนการยุติธรรม อีกทั้งได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการตามโครงการ ซึ่งได้บูรณาการความร่วมมือจากผู้แทนจากหน่วยงานที่สำคัญหลายแห่ง เช่น ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) บริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กรมราชทัณฑ์ ฯลฯ โดยได้มีการจัดประชุมอบรม และสัมมนาตลอดจนการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานของกรมคุมประพฤติเพื่อดำเนินการตามโครงการอย่างต่อเนื่อง

ผลการดำเนินการปี 2556 กรมคุมประพฤติได้บริษัทผู้ชนะการประกวดราคา คือบริษัท แอสตราโกร และได้ดำเนินการติดตั้งศูนย์ควบคุมการติดตามตัวด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์จนเกิด

ความพร้อมในการดำเนินงานเป็นที่เรียบร้อยโดยศูนย์นี้ตั้งอยู่ที่บริเวณชั้น 1 ติดกับศูนย์อาหาร อาคารศูนย์ราชการ อาคารเอ ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มเป้าหมายที่จะดำเนินการใช้เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ในเบื้องต้น คือ กลุ่มเด็กและเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล

ในปีงบประมาณ 2557 โครงการนำร่องนี้ได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ถูกคุมความประพฤติจำนวน 200 รายในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีระยะเวลา 3 เดือน ซึ่งเดิมกำหนดกลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชน(ปี 2556) ต่อมาได้มีการขยายกลุ่มเป้าหมายไปยังผู้กระทำผิดทุกกลุ่มในระบบงานคุมประพฤติ และเนื่องจากเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองทำให้เกิดความล่าช้าและไม่ต่อเนื่องในการเริ่มดำเนินโครงการ อย่างไรก็ตามกรมคุมประพฤติได้ดำเนินการขับเคลื่อนโครงการจนเป็นผลสำเร็จ โดยเริ่มโครงการนำร่องอย่างเป็นทางการในช่วงเดือนมกราคม - มีนาคม 2557 และเริ่มมีผู้ถูกคุมประพฤติเข้าสู่ระบบ EM ได้เป็นครั้งแรกเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2557 และขยายต่อออกไปอีก 6 เดือน (เมษายน – กันยายน 2557) โดยยังคงพื้นที่นำร่องในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งครอบคลุมพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานคุมประพฤติรวมทั้งสิ้น 15 แห่ง

จากผลการดำเนินโครงการนำร่อง⁶⁶ ที่ผ่านมา (ธันวาคม 2558) มีจำนวนผู้กระทำผิดที่ติดตั้งเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด 257 ราย ในจำนวนนี้เป็นผู้ถูกคุมความประพฤติที่เป็นผู้ใหญ่จำนวน 193 ราย ผู้ถูกคุมความประพฤติที่ได้รับพักการลงโทษจำนวน 42 ราย และผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์/ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด จำนวน 22 ราย ดังตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 3.1 จำนวนผู้กระทำผิดที่ติดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แยกตามประเภทผู้กระทำผิดและขั้นตอนการควบคุม

ประเภทผู้กระทำผิด	จำนวนการสั่งใช้ (ราย)	จำนวนผู้ที่ครบกำหนดปลดอุปกรณ์(ราย)	สัดส่วนการปฏิบัติตามเงื่อนไข (ร้อยละ)
1. ผู้ใหญ่	193(75.1%)	122 (69.7%)	63.2
2. เด็กหรือเยาวชน	0	0	0
3. พักการลงโทษ	42 (16.3%)	32 (18.3%)	76.2
4. ตรวจพิสูจน์/ฟื้นฟู	22 (8.6%)	21 (12%)	95.5
รวม	257	175	

⁶⁶ศูนย์ควบคุมการติดตามด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ สำนักงานคุมประพฤติ (2558) การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับงานคุมประพฤติ (แผ่นพับ). กรุงเทพมหานคร

ในกลุ่มผู้ถูกคุมความประพฤติที่เข้าร่วมโครงการนำร่องฯ ทั้งหมด 257 ราย พบว่ามีฐานความผิดหลากหลาย อาทิ เมาแล้วขับ/ขับรถประมาท (ร้อยละ 84) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ร้อยละ 5) ทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 5) อื่นๆ เช่น ยาเสพติด บุกรุกสุวรรณภูมิอนาจาร ฯลฯ (ร้อยละ 6) ซึ่งจากผลการคุมความประพฤติด้วยเครื่องมือ EM พบว่าทุกรายพ้นการคุมความประพฤติด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยดี ดังตารางนี้

ตารางที่ 3.2 จำนวนผู้กระทำผิดที่ติดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แยกตามประเภทคดี

ประเภทคดี	จำนวนการสั่งใช้(ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
1. เมาแล้วขับ/ขับรถประมาท	216	84
2. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	13	5
3. ทำร้ายร่างกาย	13	5
4. ความผิดอื่นๆ เช่น ยาเสพติด บุกรุกสุวรรณภูมิ อนาจาร เป็นต้น	15	6
รวม	257	100

โดยระยะเวลาการกำหนดเงื่อนไขควบคุมโดยเครื่องมือ EM อยู่ระหว่าง 7 วัน ถึง 6 เดือน ซึ่งระยะเวลาและเงื่อนไขจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้มีอำนาจสั่ง ที่จะกำหนดให้กับผู้กระทำผิดแต่ละราย โดยโครงการนำร่องฯ ได้ออกแบบมาให้สามารถรองรับคำสั่งที่หลากหลาย เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละรายได้ เงื่อนไขที่ผู้มีอำนาจสั่งสามารถกำหนดได้ เช่น การห้ามออกนอกบริเวณในเวลาที่กำหนด (curfew) ได้แก่ ห้ามออกนอกบ้านระหว่าง 22.00–04.00 น. การกำหนดพื้นที่ห้ามเข้า (zone restriction) ได้แก่ ห้ามเข้าเขตสนามบินสุวรรณภูมิการจำกัดความเร็ว (speed limit supervision) ได้แก่ ห้ามขับรถเร็วเกิน 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมงการจำกัดเส้นทางเดินทาง (route supervision) ได้แก่ สามารถออกนอกบ้านได้แค่เส้นทางจากบ้านถึงสถานที่ประกอบอาชีพ เป็นต้น

ต่อมาในปี 2558 ความคืบหน้าหนึ่งของการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในประเทศไทย คือการที่คณะรัฐมนตรีซึ่งมีพล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เสนอ(ร่าง)พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่30) พ.ศ.2558 (ในส่วนของที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว หลักเกณฑ์การบังคับคดีผู้ประกัน และการอุทธรณ์คำสั่งศาลที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว) เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งที่ 46/2558 เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2558 และประกาศในราชกิจจานุเบกษาบังคับใช้เป็นกฎหมาย

เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2558 สิ่งเหล่านี้เท่ากับแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญกับประเด็นปัญหาเรื่อง “คนสิ้นยุค” อย่างจริงจัง และหาวิธีนำเครื่องมือนี้มาใช้ในขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการยุติธรรมไทย

สิ่งที่ปรากฏได้ชัดเจนตั้งแต่ปีงบประมาณ 2556 เป็นต้นมา ต่อเนื่องมาจนถึงปีงบประมาณ 2557 ผู้วิจัยเห็นว่ารัฐบาลไทยในนามของกรมคุมประพฤติได้ดำเนินโครงการเกี่ยวกับการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดในระบบงานคุมประพฤติ ตั้งแต่แรกเริ่มนำมาใช้กับผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชน แล้วพัฒนาเครื่องมือขยายให้ครอบคลุมไปถึงผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นประชาชนทั่วไป ซึ่งในปี 2558 ที่ผ่านมามีกรมคุมประพฤติได้ขยายพื้นที่โครงการครอบคลุมทั้ง 23 จังหวัดทั่วทุกภาค ซึ่งอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานคุมประพฤติทั้งหมด 27 แห่ง ได้เป็นผลสำเร็จ เพื่อรองรับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กับผู้กระทำผิดในระบบงานคุมประพฤติเพิ่มขึ้นอีก 6,000 รายทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2559

2. แนวคิดของการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในกฎหมายไทย

ในส่วนนี้จะศึกษาวิเคราะห์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายไทยซึ่งบัญญัติอยู่ในกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ซึ่งออกตามความในมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2550 โดยเริ่มตั้งแต่หลักการและความเป็นมาของมาตรา 89 ในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ และที่มาของการกำหนดเงื่อนไขต่างๆ เพื่อนำมาตรการนี้มาใช้จนเป็นหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดให้มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน รวมทั้งแนวทางตามกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2556

และศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 มาตรา 110 มาตรา 117 และมาตรา 119 ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว หลักเกณฑ์การบังคับคดีผู้ประกัน และการอุทธรณ์คำสั่งศาลที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว และได้บังคับใช้แล้วเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2558 เป็นต้นมา

2.1 แนวคิดการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25)

พ.ศ. 2550

ความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2550 แก้ไขความในมาตรา 89 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายนี้ ให้เหตุผลว่า

“ในปัจจุบันเรือนจำมีสภาพที่แออัดไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุก และไม่เหมาะสมกับสภาพของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกบางลักษณะ โดยเฉพาะสภาพชีวิตหญิงมีครรภ์ซึ่งต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ประกอบกับเทคโนโลยีในการควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวมีความก้าวหน้าเป็นอันมาก ดังนั้น เพื่อให้ผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมสมควรปรับปรุงวิธีการขังและจำคุก โดยกำหนดวิธีการหรือสถานที่ในการขังหรือจำคุกนอกเรือนจำให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกในแต่ละลักษณะตลอดจนปรับปรุงการดูแลสุขภาพบังคับโทษจำคุกหญิงมีครรภ์และเปลี่ยนโทษประหารชีวิตหญิงมีครรภ์เป็นจำคุกตลอดชีวิตเพื่อให้บุตรได้รับการเลี้ยงดูจากมารดาและสืบสายสัมพันธ์ทางครอบครัว อันจะเป็นแนวทางให้บุตรเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในสังคมต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

แนวคิดของร่างกฎหมายนี้มาจากเหตุผลที่ว่าเรือนจำแออัดไม่เหมาะกับการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดจึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีสถานที่คุมขังพิเศษสถานที่อื่นนอกจากการคุมขังในเรือนจำ เหตุผลก็เพื่อลดความแออัดของเรือนจำ อย่างไรก็ตาม เหตุผลดังกล่าวก็ทำให้เหตุผลหลักของกระทรวงยุติธรรมแต่เพียงประการเดียว แต่มาตรการตามมาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 เป็นแนวคิดการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำซึ่งเป็นมาตรการลงโทษระดับกลาง โดยจะให้ศาลมีทางเลือกในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดมากขึ้น

ในอดีตก่อนการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้มาใช้ศาลมีเพียงสองทางเลือกเท่านั้นคือ ไม่ลงโทษจำคุกก็ส่งตัวไปคุมประพฤติ หรือกรณีโทษจำคุกเล็กน้อยศาลก็เพียงแต่พิพากษาการลงโทษ ซึ่งบางที่ผู้กระทำผิดก็ไม่เกิดความหลบจำ ซึ่งมาตรการลงโทษระดับกลางตามมาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 เป็นการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำซึ่งเพิ่มทางเลือกให้ศาลลงโทษโดยใช้ดุลพินิจในการพิจารณากำหนดวิธีการหรือสถานที่ในการขัง หรือจำคุกให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกในแต่ละลักษณะ และยังเป็นเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดปรับตัวกลับคืนเข้าสู่สังคมได้ดีขึ้น มีโอกาสได้ทำงานหรือได้รับการฝึกอบรมมากขึ้น โดยมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) เป็นการควบคุมตัวโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ซึ่งสามารถจำกัดการเดินทาง

และอาณาเขตของผู้นั้นได้ และยังเปิดโอกาสให้ออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวได้อีกด้วย⁶⁷

นอกจากนี้ หลักการการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดยังต้องพิจารณาถึงลักษณะของความผิดหรือลักษณะภูมิหลังของผู้กระทำผิด ถ้าเป็นผู้ร้ายสำคัญหรือเป็นผู้ร้ายที่เป็นอันตรายต่อสังคมจะถูกควบคุมในสถานที่ที่มีความมั่นคงแข็งแรง ปลอดภัยและมีกฎระเบียบเข้มงวด เรียกว่า “เรือนจำซูเปอร์แม็กซ์” เพื่อไม่ให้ก่อความเดือดร้อนแก่สังคมและชุมชนได้ แต่ถ้าหากกรณีผู้กระทำผิดบางครั้งทำผิดโดยพลั้งพลาดหรือเกิดจากความประมาท โดยไม่ได้มีสันดานเป็นโจรผู้ร้ายก็ควรได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ นอกจากนั้นแล้วสำหรับบุคคลที่มีจิตใจดีแต่อาจพลั้งพลาดกระทำผิดไปก็อาจมีวิธีการผ่อนปรนในลักษณะของการลดการควบคุมลงมาอีก

ในส่วนของผู้กระทำผิดบางประเภท เช่น นิสิตนักศึกษาสมควรได้รับโอกาสกลับเข้าสู่สังคมได้ง่ายขึ้นเพราะถ้าหากได้เข้าไปอยู่เรือนจำคลุกคลีกับนักโทษร้ายแรงจะทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี ซึ่งทางเลือกหนึ่งคือให้โอกาสบุคคลเหล่านี้อยู่ในสังคมต่อไปและทำงานหรือเรียนหนังสือต่อไปได้โดยการถูกควบคุมตัวที่เข้มงวดมากขึ้นซึ่งก็คือ มาตรการที่อยู่กึ่งกลางระหว่างการคุมประพฤติกับราชทัณฑ์หรือที่เรียกว่า มาตรการลงโทษระดับกลาง (Intermediate Sanctions) ซึ่งเป็นวิธีการต่างๆที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตรา 89/2⁶⁸

กล่าวโดยสรุป ในการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้เกิดจากการที่มีปัญหาเรื่องสภาพเรือนจำมีความแออัดและเพื่อเพิ่มมาตรการให้ศาลใช้เป็นทางเลือกในการลงโทษจึงได้มีการเสนอวิธีการแก้ไขปัญหาดังที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 โดยสรุปมี 3 วิธีการ ดังนี้

- 1) จำคุกไว้ในสถานที่อื่นนอกจากเรือนจำ(มาตรา 89/2วรรคหนึ่ง (1))
- 2) การกำหนดให้มีการจำคุกเฉพาะวันที่กำหนด (มาตรา 89/2วรรคหนึ่ง (2)) และ
- 3) การจำคุกโดยวิธีอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ (มาตรา 89/2วรรคหนึ่ง (3))

2.2 การจัดทำพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2550

การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายไทยบัญญัติอยู่ในมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยมีที่มาจากการที่

⁶⁷สภานิติบัญญัติแห่งชาติ. รายงานการประชุมคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 1, (2550, 13 กุมภาพันธ์) กรุงเทพมหานคร.

⁶⁸สภานิติบัญญัติแห่งชาติ. รายงานการประชุมคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 2 (2550, 19 กุมภาพันธ์) กรุงเทพมหานคร.

กระทรวงยุติธรรมได้เสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .. ให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาก่อนนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาต่อไป โดยกระทรวงยุติธรรมได้เสนอมตรา 3 แห่งร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่..) พ.ศ. .. ให้ยกเลิกความในมาตรา 89 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 89 เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น หมายขังหรือหมายจำคุกต้องจัดการให้เป็นไปตามนั้นในเขตของศาลซึ่งออกหมาย

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น เมื่อพนักงานสอบสวนร้องขอและศาลได้สวนแล้วศาลอาจสั่งขังผู้ต้องหาไว้ ณ สถานที่ที่พนักงานสอบสวนร้องขอโดยให้อยู่ในความควบคุมของพนักงานสอบสวนตามกำหนดเวลาที่ศาลเห็นสมควร

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น เมื่อศาลเห็นสมควรหรือผู้ที่ถูกขังหรือจำคุก สามีภรรยาหรือญาติของผู้นั้น หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับพนักงานอัยการ หรือผู้บัญชาการเรือนจำหรือพัศดี ร้องขอต่อศาล ศาลอาจสั่งให้ขังหรือจำคุกผู้นั้นด้วยวิธีการใดวิธีหนึ่งหรือหลายวิธีดังต่อไปนี้ โดยศาลอาจกำหนดเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้

(1) ขัง หรือจำคุกในสถานที่ที่พนักงานสอบสวนร้องขอตามวรรคสอง หรือเรือนจำ โดยกำหนดวันเฉพาะเจาะจงในการขังหรือจำคุก

(2) ขัง หรือจำคุกในสถานที่อื่นนอกจากสถานที่ที่พนักงานสอบสวนร้องขอตามวรรคสอง หรือเรือนจำ

(3) ขัง หรือจำคุกโดยวิธีอื่นหรือสถานที่อื่นอันควรนอกจาก (1) และ (2) ที่สามารถจำกัดการเดินทางหรืออาณาเขตของผู้นั้นได้”

จากร่างพระราชบัญญัติข้างต้นคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานกิจการยุติธรรมและกรมราชทัณฑ์) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรมและผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว มีประเด็นสำคัญสรุปได้ ดังนี้

ประการแรก การปฏิบัติต่อผู้ถูกฝากขังกับผู้ต้องจำคุกจะต้องมีหลักการที่แตกต่างกัน เพราะฉะนั้นกรณีร่าง มาตรา 89 วรรคสามที่กระทรวงยุติธรรมเสนอมามีทั้งเรื่องการขังและจำคุกอยู่ในวรรคเดียวกัน จึงอาจไม่สอดคล้องเหมาะสมกับหลักการดังกล่าว

ซึ่งในกรณีของการขังมีประเด็นต้องพิจารณาว่าการขังมี 2 กรณี คือ 1) การขังระหว่างสอบสวนที่เรียกว่า “ฝากขัง” และ 2) การขังที่เป็นโทษ คือ กรณีการต้องโทษคุมขังตาม

มาตรา 24 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และการคุมขังแทนค่าปรับตามมาตรา 29 แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยในการปฏิบัติก็มีความแตกต่างกัน กรณีการขังที่เป็น โทษจะต้องออกเป็น “หมายคุมขัง” ส่วนการขังระหว่างการสอบสวนจะออกเป็น “หมายขัง” ทั้งสองกรณีจึงเป็นคนละประเภทกัน “หมายขัง” เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งเป็นกระบวนการในระหว่างการสอบสวน แต่ถ้าเป็นกรณีการบังคับโทษโดยวิธีคุมขัง จะเรียกว่า “หมายคุมขัง” ซึ่งศาลจะต้องมีคำพิพากษาให้คุมขังซึ่งเป็นกระบวนการลงโทษ แม้ในประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะไม่ปรากฏคำว่า “หมายคุมขัง” ก็ตาม ซึ่งกระบวนการออกหมายคุมขังดังกล่าวเป็นการดำเนินการเพื่อรองรับคำพิพากษาของศาลหรือการบังคับโทษนั่นเอง

ในกรณีการคุมขังที่เป็นโทษตามประมวลกฎหมายอาญาซึ่งอาจเป็นกรณีของการเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษคุมขังและการคุมขังแทนค่าปรับเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการคุมขังตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2506⁶⁹ โดยพระราชบัญญัตินี้กำหนดวิธีปฏิบัติต่อผู้ต้องคุมขังไว้เฉพาะ ส่วนหมายขังระหว่างสอบสวนและระหว่างพิจารณาดำเนินการตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 ถือเป็นผู้ต้องขังประเภทหนึ่ง การปฏิบัติจึงแตกต่างกัน⁷⁰

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า สาระสำคัญของ การออกหมายขังกับหมายจำคุกนั้นแตกต่างกัน เพราะหมายขังนั้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 (ได้ถูกยกเลิกโดยการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ) ได้กำหนดไว้ให้ใช้เมื่อมีความจำเป็นต้องควบคุมตัวผู้กระทำความผิดกว่าสี่สิบแปดชั่วโมง แต่จะควบคุมตัวไว้ได้มากที่สุดไม่เกินแปดสิบสี่วันตามมาตรา 87 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (แก้ไขใหม่) ตามที่รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวกำหนดไว้ คือ

- 1) กรณีที่เป็นคดีที่มีโทษจำคุกเกินกว่าสามปีขึ้นไปหรือเป็นความผิดอาญาร้ายแรง
- 2) กรณีเป็นที่เชื่อว่าผู้กระทำความผิดอาจไปทำให้เกิดความเสียหายแก่รูปคดีหรือพยานหลักฐานหรือบุคคลที่เป็นพยานหลักฐาน ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อกระบวนการพิจารณา

ส่วนการออกหมายจำคุกจะต้องพิจารณาจากสภาพของการกระทำความผิดและโทษที่กระทำนั้นว่าสมควรได้รับโทษจำคุกหรือไม่ เพียงใด อันเป็นกระบวนการภายในเรือนจำตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ โดยจะมีมาตรการอื่นที่กำหนดให้สามารถนำผู้กระทำความผิดไปขังไว้ที่อื่นได้

⁶⁹พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการคุมขังตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2506 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 80 ตอนที่ 109 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2506

⁷⁰สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. รายงานการประชุมฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 1/2548 (2547, 9 พฤศจิกายน) กรุงเทพมหานคร.

ซึ่งภายหลังได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดสถานที่อื่นที่ใช้ในการขัง จำคุก หรือควบคุมผู้ต้องหา จำเลยหรือผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุด พ.ศ. 2552⁷¹ โดยออกตามความในมาตรา 89/1 มาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (1) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมฉบับดังกล่าว ดังนั้น การจะให้ปฏิบัติตามกระบวนการอื่น นอกเหนือจากหมายก็ต้องพิจารณาข้อเท็จจริงและสาระสำคัญที่จะอนุญาตให้ใช้กระบวนการนั้นด้วย

กล่าวโดยสรุป จากเหตุผลดังกล่าวที่ประชุมจึงได้ข้อยุติว่าการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้เห็นว่าควรจะต้องพิจารณาแยกออกเป็นรายกรณีไป โดยแยกเรื่องการขังกับการ จำคุกออกจากกัน เพราะมีหลักการพื้นฐานที่ต่างกัน

ประการที่สอง ในการพิจารณาได้มีการแก้ไขปรับปรุงร่างกฎหมายในส่วนที่ เกี่ยวกับมาตรา 89/2 ที่สำคัญ ดังนี้

“มาตรา 89/2 ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น เมื่อศาลเห็นสมควรหรือพนักงานอัยการผู้ บัญชาการเรือนจำหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอศาลจะมีคำสั่งอย่างใด อย่างหนึ่งก็ได้ ดังต่อไปนี้

(1) ให้จำคุกไว้ในสถานที่อื่นตามที่ศาลเห็นสมควรหรือตามที่บุคคลดังกล่าวร้อง ขอนอกจากเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดในหมายจำคุก

(2) ให้จำคุกจำเลยไว้ในเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุก เฉพาะวันที่ กำหนด

(3) ให้จำคุกโดยวิธีการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลกำหนดผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการ ดำเนินการตามคำสั่ง และอาจกำหนดเงื่อนไขเพื่อป้องกันการหลบหนีไว้ด้วยก็ได้

ก่อนมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลไต่สวนและต้องสอบถามผู้เสียหาย เจ้าพนักงาน ที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก หรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องว่ามีข้อคัดค้านประการใดหรือไม่ และในการพิจารณาของศาลให้คำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติของจำเลยหรือผู้ถูกจำคุก สวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย

ลักษณะของสถานที่อื่นตามวรรคหนึ่ง (1) ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง กฎกระทรวงนั้นจะกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่จะเกิดขึ้นและ วิธีการควบคุมด้วยก็ได้

⁷¹กฎกระทรวงกำหนดสถานที่อื่นที่ใช้ในการขัง จำคุก หรือควบคุมผู้ต้องหา จำเลยหรือผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำ พิพากษาถึงที่สุด พ.ศ. 2552 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 126 ตอนที่ 78 ก. หน้า 1 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2552

เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือมีพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการเป็นไปตามหมายจำคุกได้”⁷²

“มาตรา 89/3 ความในมาตรา 89/2 มิให้ใช้บังคับกับผู้ซึ่งต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต และความผิดดังต่อไปนี้

- (1) ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร
- (2) ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย
- (3) ความผิดดังต่อไปนี้ ซึ่งศาลมีคำพิพากษาให้จำคุกไม่ต่ำกว่าสิบปี (ก) ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน (ข) ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง (ค) ความผิดเกี่ยวกับเพศ (ง) ความผิดเกี่ยวกับชีวิต (จ) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ฉ) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ”⁷³

“มาตรา 89/3 ความในมาตรา 89/2 มิให้ใช้บังคับกับผู้ถูกจำคุกในกรณีดังต่อไปนี้

- (1) ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร
- (2) ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย
- (3) ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
- (4) ได้รับโทษจำคุกมาแล้วยังไม่เกินกว่ากึ่งหนึ่งของกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้น หรือยังไม่เกินกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต
- (5) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”⁷⁴

กล่าวโดยสรุป จากการพิจารณาประเด็นต่างๆในที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวของกระทรวงยุติธรรม จนท้ายที่สุดได้พิจารณาปรับปรุงเนื้อความในร่างนี้ แล้วนำเสนอผ่านสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยสภาได้พิจารณาและมิได้แก้ไขด้วยบทบัญญัติที่สำคัญแต่อย่างใดเพียงแค่แก้ไขเพิ่มเติมในส่วนของเหตุผลในการออกกฎหมายฉบับนี้เล็กน้อยทำให้มีผลบังคับเป็นกฎหมายปัจจุบัน โดยการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 124 ตอนที่ 53 ลงวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2550 มีผลใช้บังคับเมื่อพ้น 30 วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา คือวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2550 ดังนี้

⁷²สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 1312-6/2548 (2548, 2 มีนาคม) กรุงเทพมหานคร, น. 11-12.

⁷³อ้างแล้ว, น. 11-12.

⁷⁴สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 1313-7/2548 (2548, 9 มีนาคม) กรุงเทพมหานคร, น. 17-20.

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2550 ให้ไว้ ณ วันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ. 2550

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในมาตรา 89 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2539 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 89 หมายถึงหรือหมายจำคุกต้องจัดการให้เป็นไปตามนั้นในเขตของศาล ซึ่งออกหมาย เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น”

มาตรา 4 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“มาตรา 89/1 ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นระหว่างสอบสวนหรือพิจารณา เมื่อพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายขังร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้ขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ในสถานที่อื่นตามที่บุคคลดังกล่าวร้องขอ หรือตามที่ศาลเห็นสมควรนอกจากเรือนจำก็ได้ โดยให้อยู่ในความควบคุมของผู้ร้องขอ หรือเจ้าพนักงานตามที่ศาลกำหนด ในกรณีนี้ศาลจะกำหนดระยะเวลาตามที่ศาลเห็นสมควรก็ได้

ในการพิจารณาเพื่อมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ศาลจะดำเนินการไต่สวนหรือให้ผู้เสียหาย หรือเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายขังคัดค้านก่อนมีคำสั่งก็ได้

สถานที่อื่นตามวรรคหนึ่งต้องมีใช้สถานีตำรวจ หรือสถานที่ควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน โดยมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งต้องกำหนดวิธีการควบคุมและมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนี หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นด้วย

เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ปฏิบัติตาม วิธีการหรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการตามหมายขังได้”

“มาตรา 89/2 ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น เมื่อพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้จำคุกผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น หรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต โดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ก็ได้

(1) ให้จำคุกไว้ในสถานที่อื่นตามที่บุคคลดังกล่าวร้องขอหรือตามที่ศาลเห็นสมควร นอกจากเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุก ทั้งนี้ ลักษณะของสถานที่ดังกล่าวให้เป็นไป

ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งต้องกำหนดวิธีการควบคุมและมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นด้วย

(2) ให้จำคุกในเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุกหรือสถานที่อื่นตาม

(1) เฉพาะวันที่กำหนดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(3) ให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการพิจารณาของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย ทั้งนี้ ให้ศาลดำเนินการไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหาย เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในท้องที่นั้น หรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง

คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้นเป็นผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง และให้นำความในมาตรา 89/1 วรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

จากบทบัญญัติมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ตัดทอนเนื้อหาความกำหนดฐานความผิดมาตรา 89/3 ของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ...) พ.ศ... ที่เสนอโดยกระทรวงยุติธรรมผ่านทางสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

2.3 แนวคิดการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30)

พ.ศ. 2558

ความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 แก้ไขความในมาตรา 108 มาตรา 110 มาตรา 117 และมาตรา 119 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายนี้ ให้เหตุผลว่า⁷⁵

“โดยที่ปัจจุบันมีการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการบังคับตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสมควรให้นำอุปกรณ์ดังกล่าวไปใช้ในการติดตามตัวผู้ถูกปล่อยชั่วคราวถ้ามีการทำลายอุปกรณ์ดังกล่าวหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใดให้สันนิษฐานว่าผู้ถูกปล่อยชั่วคราวนั้นหนีหรือจะหลบหนีและมีให้เรียกหลักประกันเงินสมควรเพื่อให้ผู้ต้องหาและ

⁷⁵สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ. บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่...) พ.ศ... (2558) กรุงเทพมหานคร, น.(ก)

จำเลยมีโอกาสได้รับการปล่อยชั่วคราวมากขึ้นอีกทั้งสมควรกำหนดให้มีการสั่งการบังคับตามสัญญาประกันหรือลดจำนวนเงินที่ต้องใช้ตามสัญญาประกัน โดยคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามผู้ที่หลบหนีรวมทั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใดและแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การบังคับตามสัญญาประกันในกรณีที่ต้องมีการบังคับคดีโดยเจ้าพนักงานบังคับคดีกรมบังคับคดีเพื่อให้การบังคับตามสัญญาประกันมีประสิทธิภาพมากขึ้นจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

แนวคิดของร่างกฎหมายนี้มาจากปัญหาผู้ต้องขังในเรือนจำ หรือปัญหาความแออัดยัดเยียดของผู้ต้องขังในเรือนจำ ซึ่งเป็นปัญหาที่รุมเร้าระบบการราชทัณฑ์ไทยมาโดยตลอดทางหนึ่งซึ่งอาจช่วยแก้ปัญหานี้ได้คือการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว ซึ่งจะจำกัดการเดินทางของผู้ต้องหาได้ด้วย วิธีนี้จะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในการดูแลนักโทษและช่วยกรองคนที่ทำผิดไม่รุนแรงออกจากระบบเรือนจำ ซึ่งในต่างประเทศมีทางเลือกอื่นแทนการจำคุกมานานกว่าร้อยปีแล้ว ขณะที่ประเทศไทยโดยสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) เพิ่งประกาศใช้ พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว หลักเกณฑ์การบังคับคดีผู้ประกัน และการอุทธรณ์คำสั่งศาลที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว) เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2558 โดยมีหลักการสำคัญ 6 ประการ ดังนี้

- 1) กำหนดให้ศาลหรือเจ้าพนักงานที่สั่งปล่อยชั่วคราวมีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ในกรณีที่ผู้นั้นยินยอม
- 2) กำหนดมิให้มีการเรียกประกันหรือหลักประกันเกินสมควร โดยต้องคำนึงถึงมาตรการป้องกันที่ใช้กับผู้ถูกปล่อยชั่วคราวประกอบด้วย
- 3) กำหนดให้การสั่งลดจำนวนเงินที่ต้องใช้ตามสัญญาประกันต้องคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามผู้ที่หลบหนีรวมทั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใด
- 4) กำหนดหลักเกณฑ์ในการบังคับคดีผู้ประกันและระยะเวลาการบังคับคดี
- 5) กำหนดหลักเกณฑ์ในการอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว
- 6) กำหนดโทษสำหรับผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งได้รับการปล่อยชั่วคราวแล้วไม่มาตามหมายเรียกหรือตามนัดของศาล

2.4 **สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558**

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 11) ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 ที่สำนักงานศาลยุติธรรมเสนอแล้วสรุปสาระสำคัญได้ 4 ประการ⁷⁶ ดังนี้

ประการแรก แก้ไขเพิ่มเติมให้เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวเพื่อป้องกันการหลบหนี ภัยอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้ และต้องเป็นกรณีที่ผู้นั้นยินยอม (มาตรา 3 แก้ไขมาตรา 108 วรรคสาม)

“มาตรา 108 วรรคสาม ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่หรือเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติ หรือในกรณีที่ผู้นั้นยินยอมจะสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการหลบหนี หรือภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น แต่ถ้าผู้ถูกปล่อยชั่วคราวมีอายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แม้ผู้นั้นยินยอม จะสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ต่อเมื่อผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น”

มาตรานี้กำหนดให้การใส่เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวเพื่อป้องกันการหลบหนีนั้นผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวจะต้องยินยอม โดยในการอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว อาจนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์ที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางมาใช้กับผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวก็ได้ถ้าผู้นั้นยินยอม เพื่อป้องกันการหลบหนีหรืออันตรายต่างๆ แต่ถ้าหากผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวนั้นอายุไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ การจะนำอุปกรณ์ดังกล่าวมาใช้ได้ก็ต่อเมื่อผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรงหรือมีเหตุสมควรอื่น

ประการที่สอง แก้ไขเพิ่มเติมการเรียกประกันหรือหลักประกันตามมาตรา 110 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ว่าจะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้ โดยให้คำนึงถึงเงื่อนไขและมาตรการป้องกันต่างๆ ที่ได้ใช้กับ ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวประกอบด้วย (มาตรา 4 แก้ไขมาตรา 110 วรรคสาม)

“มาตรา 110 วรรคสามการเรียกประกันหรือหลักประกันตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองจะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้และต้องคำนึงถึงเงื่อนไขและมาตรการป้องกันต่าง ๆ ที่

⁷⁶สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ. รายงานของคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (2558) กรุงเทพมหานคร, น.1-3

ได้ใช้กับผู้ถูกปล่อยชั่วคราวประกอบด้วย ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ กำหนดในกฎกระทรวง หรือข้อบังคับของประธานศาลฎีกาแล้วแต่กรณี”

มาตรานี้กำหนดห้ามมิให้เรียกประกันเกินควร วัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มโอกาสจำเลย ได้ปล่อยตัวชั่วคราวมากขึ้นในกฎหมายฉบับเดียวกันยังกำหนดว่า ไม่ให้เรียกประกันหรือ หลักประกันเกินควร และจะต้องคำนึงถึงเงื่อนไขและมาตรการต่างๆ ที่ได้ใช้กับผู้ถูกปล่อยตัว ชั่วคราวประกอบด้วย โดยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข แล้วแต่กรณี โดยให้ ออกเป็นกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของประธานศาลฎีกา เพื่อให้ผู้ต้องหาและจำเลยมีโอกาสได้รับ การปล่อยชั่วคราวมากขึ้น

ประการที่สาม เพิ่มบทสันนิษฐานในกรณีที่เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใด ให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งถูกปล่อยชั่วคราวหนีหรือจะหลบหนี (มาตรา 5 แก้ไขมาตรา 117 วรรคสอง)

“มาตรา 117 วรรคสองในกรณีที่มีคำสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรือ อุปกรณ์อื่นใดตามมาตรา 108 วรรคสามกับผู้ต้องหาหรือจำเลยใด ถ้าปรากฏว่าอุปกรณ์ดังกล่าว ถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใดให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหนีหรือ จะหลบหนี”

กำหนดให้การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดตามมาตรา 108 วรรคสามถ้าหากพบการทำลายอุปกรณ์ ทำให้เสียหาย หรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใด ให้ ศาลสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ถูกปล่อยชั่วคราวนั้นคิดหนีหรือจะหลบหนีการปล่อยชั่วคราว

ประการที่สี่ แก้ไขเพิ่มเติมในกรณีผิดสัญญาประกันต่อศาลให้ศาลอาจสั่งงดการ บังคับตามสัญญาประกันหรือลดจำนวนเงินที่ต้องใช้ตามสัญญาประกัน โดยคำนึงถึงความ พยายามของผู้ประกันในการติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หลบหนี รวมทั้งความเสียหายที่ เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใด แก้ไขเพิ่มเติมกรณีที่ต้องมีการบังคับคดีเพราะผิดสัญญา ประกันต่อศาลให้พนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกัน และให้ เจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขาย ทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากพนักงานอัยการ และถ้าจะต้องขายทรัพย์สินที่วางเป็นหลักประกัน ไว้ต่อศาล เมื่อศาลส่งทรัพย์สินหรือหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สินนั้น ไปยังเจ้าพนักงานบังคับ คดี กรมบังคับคดี ให้ถือว่าได้มีการยึดทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว และมีให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่า ฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี ทั้งนี้ การบังคับคดีตามมาตรา นี้ ให้ ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม เว้นแต่ประธานศาลฎีกาโดยความ

เห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะออกข้อบังคับกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น (มาตรา 6 แก้ไข มาตรา 119)

“มาตรา 119 ในกรณีพิศัญญาประกันต่อศาล ศาลมีอำนาจสั่งบังคับตามสัญญาประกันหรือตามที่ศาลเห็นสมควร โดยมีต้องฟ้อง ทั้งนี้ ศาลอาจสั่งงดการบังคับตามสัญญาประกันหรือลดจำนวนเงินที่ต้องใช้ตามสัญญาประกันก็ได้ โดยคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หลบหนี รวมทั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใด ประกอบด้วย และเมื่อศาลสั่งประการใดแล้วฝ่ายผู้ถูกบังคับตามสัญญาประกันหรือพนักงานอัยการมีอำนาจอุทธรณ์ได้ คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

เงินสดหรือหลักทรัพย์อื่นที่นำมาวางต่อศาลเพื่อเป็นหลักประกันตามมาตรา 114 ไม่อยู่ในข่ายที่จะถูกยึดหรืออายัดเพื่อชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้อื่นจนกว่าความรับผิดชอบตามสัญญาประกันจะระงับสิ้นไปเว้นแต่ศาลเห็นว่าหนี้ของเจ้าหนี้นั้นมิได้เกิดจากการฉ้อฉลและมีคำสั่งให้ปล่อยทรัพย์ดังกล่าว

ในกรณีที่ต้องมีการบังคับคดีเพราะพิศัญญาประกันตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีหรือคำสั่งอื่นใดเพื่อบังคับเอาแก่ทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา โดยให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งและพนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกัน และให้เจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากศาล หรือพนักงานอัยการ และถ้าจะต้องขายทรัพย์สินที่วางเป็นหลักประกันไว้ต่อศาล เมื่อศาลส่งทรัพย์สินหรือหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สินนั้นไปยังเจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี ให้ถือว่าได้มีการยึดทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้มิให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี

การบังคับคดีตามมาตรา นี้ ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยอนุโลมเว้นแต่ประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะออกข้อบังคับกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นข้อบังคับนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

ในส่วนของกรณีพิศัญญาประกันตามมาตรา นี้ ศาลอาจสั่งงดการบังคับตามสัญญาประกัน หรือลดจำนวนเงินประกันที่ต้องใช้ตามสัญญาประกันก็ได้ โดยจะคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามตัวหลบหนี รวมถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใด เมื่อศาลสั่งแล้ว ก็สามารถอุทธรณ์ได้ทั้งสองฝ่ายโดยคำวินิจฉัยศาลอุทธรณ์นั้นให้เป็นที่สุด

ขณะเดียวกันก็มีการแก้ไขหลักเกณฑ์การบังคับคดีสำหรับกรณีพิศัญญาประกัน เพื่อให้การบังคับตามสัญญาประกันมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยให้ศาลมีอำนาจออกหมายหรือมี

คำสั่งเพื่อบังคับเอาทรัพย์สิน(หรือหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สิน) ของบุคคลที่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้ เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาโดยให้เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้ง และพนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกัน และให้เจ้าพนักงานบังคับคดีกรมบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากศาลหรือพนักงานอัยการ

ซึ่งการใช้คำว่า “ทรัพย์สิน” หรือ “หนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สิน” แทนคำว่า “หลักทรัพย์”(เดิม) ในวรรคสามนี้ก็เพื่อให้มีความชัดเจนและครอบคลุมไปถึงทรัพย์สินหรือหลักทรัพย์อื่นที่นำมาวางต่อศาล เช่น พันธบัตร สลากออมสิน เชื้อธนาคาร ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา 304⁷⁷ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งด้วย

นอกจากนี้ในตอนท้ายของพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558มีการกำหนดว่า เมื่อกฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับมาครบ 3 ปี ให้คณะรัฐมนตรี (ครม.) ประเมินความคุ้มค่าและค่าใช้จ่ายของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่น ถ้าครม.เห็นควรให้เก็บค่าใช้จ่ายจากผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวที่ใช้อุปกรณ์นี้ ให้กำหนดอัตราค่าใช้จ่าย หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขต่างๆ ซึ่งต้องมีข้อยกเว้นให้กับผู้ที่ไม่มีทรัพย์สินพอที่จะจ่ายด้วย ดังนี้

“เมื่อครบสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คณะรัฐมนตรีจัดให้มีการประเมินความคุ้มค่าและภาระค่าใช้จ่ายของรัฐในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใด ตามมาตรา 108 วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีเห็นสมควรให้เก็บค่าใช้จ่ายจากผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวที่ใช้อุปกรณ์ดังกล่าว ให้กำหนดอัตราค่าใช้จ่าย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งต้องมีข้อยกเว้นในการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากผู้ที่ไม่มทรัพย์สินพอที่จะชำระด้วย”

จะเห็นได้ว่าการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้จะมีผลให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่มีฐานะยากจนซึ่งไม่มีประกันหรือหลักประกันเพียงพอจะนำมาวางแก่เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยตัวชั่วคราวหรือศาล มีโอกาสได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวมากขึ้น สามารถกลับไปประกอบอาชีพหรือดำเนินชีวิตได้ตามปกติ และรัฐยังคำนึงถึงผู้ที่มีฐานะยากจนไม่มีทรัพย์สินชำระหนี้ค่าใช้จ่าย

⁷⁷มาตรา 304 การยึดอสังหาริมทรัพย์ของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้น ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีจัดทำโดยนำเอาหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สิน นั้นมา และฝากไว้ ณ สถานที่ใด หรือแก่บุคคลใดตามที่เห็นสมควร และแจ้งการยึดนั้นให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาและเจ้าพนักงานที่ดิน ผู้มีหน้าที่ทราบ ให้เจ้าพนักงานที่ดินบันทึกการยึดไว้ในทะเบียน ถ้าหนังสือสำคัญยังไม่ได้ออก หรือนำมาแสดงไม่ได้หรือหาไม่พบ ให้ถือว่ากรณีที่ได้อำนาจการยึดต่อลูกหนี้ตามคำพิพากษาและเจ้าพนักงาน ที่ดินนั้น เป็นการยึดตามกฎหมายแล้ว

อุปกรณ์ดังกล่าว ให้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องถูกเรียกเก็บค่าใช้จ่าย พระราชบัญญัติฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและไม่เป็นภาระต่องบประมาณรัฐในการดูแลผู้ต้องหาหรือจำเลยขณะถูกคุมขัง ซึ่งเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนให้เป็นไปได้ด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.5 การจัดทำพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558

2.5.1 ความเป็นมา

ตามที่สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ นร 0503/23745⁷⁸ ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2557 ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2557 อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ...) พ.ศ. (ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว หลักเกณฑ์การบังคับคดีผู้ประกัน และการอุทธรณ์คำสั่งศาลที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว) ที่สำนักงานศาลยุติธรรมเสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา แล้วส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ก่อนเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาต่อไป

ในการตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 11) ทำหน้าที่พิจารณา โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) ผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (กรมคุมประพฤติ กรมบังคับคดี กรมราชทัณฑ์ และสำนักงานกิจการยุติธรรม) ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงนำเสนอคณะรัฐมนตรี โดยร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสนอโดยคณะรัฐมนตรีชุดที่มี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2558 เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557

⁷⁸ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ...) พ.ศ.(2558) กรุงเทพมหานคร, น.3

2.5.2 เนื้อหา

พระราชบัญญัติฉบับนี้ประกอบด้วย 6 มาตรา โดยสรุปเนื้อหา ได้ดังนี้

แก้ไขเพิ่มเติมให้เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวเพื่อป้องกันการหลบหนี ภัยอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้ และต้องเป็นกรณีที่ผู้นั้นยินยอม ตามร่างมาตรา 3 แก้ไขมาตรา 103 วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

แก้ไขเพิ่มเติมการเรียกประกันหรือหลักประกันตามมาตรา 110 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสองว่าจะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้ โดยให้คำนึงถึงเงื่อนไขและมาตรการป้องกันต่างๆ ตามร่างมาตรา 4 แก้ไขมาตรา 110 วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เพิ่มบทสันนิษฐานในกรณีที่เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใด ให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งถูกปล่อยชั่วคราวหนีหรือจะหลบหนี ตามร่างมาตรา 5 แก้ไขมาตรา 117 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

แก้ไขเพิ่มเติมในกรณีผิดสัญญาประกันต่อศาลให้ศาลอาจสั่งงดตามสัญญาประกันหรือลดจำนวนเงินที่ต้องใช้ตามสัญญาประกัน โดยคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หลบหนี รวมทั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใด แก้ไขเพิ่มเติมกรณีที่จำเป็นต้องมีการบังคับคดีเพราะผิดสัญญาประกันต่อศาลให้พนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกัน และให้เจ้าพนักงานบังคับคดีกรมบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากพนักงานอัยการ และถ้าจะต้องขายทรัพย์สินที่วางเป็นหลักประกันไว้ต่อศาล เมื่อศาลส่งทรัพย์สินหรือหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สินนั้นไปยังเจ้าพนักงานบังคับคดีให้ถือว่ามีการยึดทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว และมีให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี ทั้งนี้ การบังคับคดีตามมาตรา นี้ ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม เว้นแต่ประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะออกข้อบังคับกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ตามร่างมาตรา 6 แก้ไขมาตรา 119 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ผู้วิจัยเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้มีเนื้อหาสาระเป็นการปรับปรุงหลักเกณฑ์การอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว โดยให้เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว

หรือศาล มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวก็ได้ ในกรณีที่ผู้ยื่นขออนุญาตเป็นมาตรการป้องกันมิให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวทำการหลบหนี

เมื่อมีการสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวแล้วนั้น เจ้าหน้าที่งานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะเรียกประกันหรือหลักประกันจนเกินควรแก่กรณีมิได้ และจะต้องคำนึงถึงมาตรการป้องกันที่ได้ใช้กับผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราวด้วย เช่น การจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราว เงื่อนไข และข้อตกลงที่ผู้ประกันได้ให้ไว้กับเจ้าพนักงาน

การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้จะมีผลให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่มีฐานะยากจนซึ่งไม่มีประกันหรือหลักประกันเพียงพอจะนำมาวางแก่ศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว มีโอกาสจะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวมากขึ้น โดยสามารถกลับไปประกอบอาชีพหรือดำเนินชีวิตได้ตามปกติซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและไม่เป็นภาระต่องบประมาณภาครัฐในการดูแลผู้ต้องหาหรือจำเลยขณะถูกคุมขัง

อีกทั้ง พระราชบัญญัติฉบับนี้ ยังมีเนื้อหาสาระเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การบังคับตามสัญญาประกันในกรณีที่ต้องมีการบังคับคดี โดยให้พนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่บังคับตามสัญญาประกัน และให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาด เพื่อให้การอำนวยความสะดวกกรรมแก่ประชาชนเป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.6 บทวิเคราะห์การจัดทำพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558

จากบันทึกของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ...) พ.ศ..... ในการจัดทำร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มีการเพิ่มเติมข้อความมาตรา 108 ซึ่งเดิมเป็นเรื่องเกี่ยวกับเกณฑ์การพิจารณาคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราว รวมถึงการรับฟังข้อเท็จจริง การรายงานความเห็นเจ้าพนักงานประกอบการพิจารณาสั่งคำร้อง

“มาตรา 108 ในการวินิจฉัยคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว ต้องพิจารณาข้อเหล่านี้ประกอบ

- (1) ความหนักเบาแห่งข้อหา
- (2) พยานหลักฐานที่ปรากฏแล้วมีเพียงใด
- (3) พฤติการณ์ต่างๆ แห่งคดีเป็นอย่างไร
- (4) เชื่อถือผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันได้เพียงใด

(5) ต้องหาหรือจำเลยน่าจะหลบหนีหรือไม่

(6) ภัยอันตรายหรือความเสียหายที่จะเกิดจากการปล่อยชั่วคราวมีเพียงใดหรือไม่

(7) ในกรณีที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องขังตามหมายศาล ถ้ามีคำคัดค้านของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ โจทก์ หรือผู้เสียหาย แล้วแต่กรณี ศาลพึงรับประกอบการวินิจฉัยได้

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลอาจรับฟังข้อเท็จจริง รายงานหรือความเห็นของเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวกับการนั้นเพื่อประกอบการพิจารณาสั่งคำร้องด้วยก็ได้”

โดยในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา 108 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 จากเดิม

“มาตรา 108 วรรคสาม (เดิม) ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว หรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่ของผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว หรือกำหนดเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเพื่อป้องกันภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยชั่วคราวก็ได้”

และให้แก้ไขใหม่ โดยใช้ข้อความต่อไปนี้แทนข้อความเดิม

“มาตรา 108 วรรคสาม ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่หรือเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติ หรือในกรณีที่ผู้นั้นยินยอมจะสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการหลบหนี หรือภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น แต่ถ้าผู้ถูกปล่อยชั่วคราวมีอายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แม้ผู้นั้นยินยอม จะสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ต่อเมื่อผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น”

การแก้ไขมาตรา 108 วรรคสามในครั้งนี้ก็เพื่อเปิดโอกาสให้มีการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ โดยกำหนดให้ศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวมีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ในกรณีที่ผู้นั้นยินยอม ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวมีเสรีภาพมากขึ้น ทั้งนี้ คำว่า “อุปกรณ์อื่นใดที่สามารถ

ใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราว”ที่เพิ่มเข้ามาเพื่อให้มีความหมายครอบคลุมอุปกรณ์อื่นๆ ที่จะใช้ในการติดตามผู้ต้องหาหรือจำเลยในอนาคตหากจะมีขึ้นอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม มีความกังวลว่าการแก้ไขมาตรา 108 วรรคสามนั้นให้รวมถึงการปล่อยตัวชั่วคราวของผู้เสพยาเสพติดด้วยหรือไม่ และสมควรให้ศาลเท่านั้นเป็นผู้สั่งปล่อยตัวชั่วคราวของคดีผู้เสพยาเสพติดหรือไม่ เนื่องจากผู้ต้องหาในคดีประเภทนี้หนีประกันเป็นจำนวนมาก

พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมข้อความมาตรา 110 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จากเดิมวรรคหนึ่งและวรรคสองเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดอัตราโทษในคดีที่ต้องมีประกันและหลักประกัน

“มาตรา 110 ในคดีมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินห้าปีขึ้นไป ผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราวต้องมีประกันและจะมีหลักประกันด้วยหรือไม่ก็ได้

ในคดีอย่างอื่นจะปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันเลย หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันด้วยก็ได้”

โดยในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา 110 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 จากเดิม

“มาตรา 110 วรรคสาม (เดิม) การเรียกประกันหรือหลักประกันตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง จะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของประธานศาลฎีกา แล้วแต่กรณี”

และให้แก้ไขใหม่ โดยใช้ข้อความต่อไปนี้แทนข้อความเดิม

“มาตรา 110 วรรคสามการเรียกประกันหรือหลักประกันตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองจะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้และต้องคำนึงถึงเงื่อนไขและมาตรการป้องกันต่างๆ ที่ได้ใช้กับผู้ถูกปล่อยชั่วคราวประกอบด้วย ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือข้อบังคับของประธานศาลฎีกาแล้วแต่กรณี”

สาเหตุในการแก้ไขมาตรา 110 วรรคสาม ก็เพื่อกำหนดมิให้มีการเรียกประกันหรือหลักประกันเกินสมควร โดยต้องคำนึงถึงเงื่อนไขและมาตรการป้องกันต่างๆ ที่ได้ใช้กับผู้ถูกปล่อยตัวชั่วคราว โดยคำว่า “เงื่อนไข” ที่เพิ่มเข้ามาเพื่อให้มีความหมายครอบคลุมถึงการกำหนดเงื่อนไขในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วย

ประเด็นการแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในวรรคสองของมาตรา 117 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งเดิมมีเพียงวรรคแรกวรรคเดียว บัญญัติเรื่องการจับกุมเมื่อ

ผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งได้รับการปล่อยชั่วคราวหนีหรือจะหลบหนี และการให้อำนาจบุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันจับกุมผู้ต้องหาหรือจำเลย

“มาตรา 117 เมื่อผู้ต้องหาหรือจำเลยหนีหรือจะหลบหนี ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่พบการกระทำดังกล่าวมีอำนาจจับผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นได้ แต่ในกรณีที่บุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันเป็นผู้พบเห็นการกระทำดังกล่าว อาจขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ใกล้ที่สุดจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ ถ้าไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานได้ทันทั่วถึงก็ให้มีอำนาจจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้เองแล้วส่งไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ใกล้ที่สุด และให้เจ้าพนักงานนั้นริบจัดส่งผู้ต้องหาหรือจำเลยไปยังเจ้าพนักงานหรือศาล โดยคิดค่าพาหนะจากบุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันนั้น”

โดยในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา 117 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 ดังนี้

“มาตรา 117วรรคสอง ในกรณีที่มีคำสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดตามมาตรา 108 วรรคสามกับผู้ต้องหาหรือจำเลยใด ถ้าปรากฏว่าอุปกรณ์ดังกล่าวถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใดให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหนีหรือจะหลบหนี”

การเพิ่มข้อความในมาตรา 117 วรรคสองในครั้งนี้ก็เพื่อใช้เป็นมาตรการป้องกันมิให้มีการทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ซึ่งเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดตามมาตรา 108 วรรคสาม ในกรณีมีคำสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวกับผู้ต้องหาหรือจำเลยคนใด ทั้งนี้ เมื่อปรากฏว่าอุปกรณ์นี้ถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ร่างเดิม “ให้ถือว่าผู้ต้องหาหรือจำเลย...” แก้ไขเป็น “ให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลย...” เพื่อเป็นการใช้วิธีการที่คาดคะเนโดยพิจารณาจากหลักฐานมากกว่าการบังคับให้ยอมรับโดยกฎหมาย อันจะเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติฉบับนี้ในมาตรา 119 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จากเดิมเป็นเรื่องเกี่ยวกับการบังคับตามสัญญาประกันเมื่อผิดสัญญาประกันต่อศาล การอุทธรณ์คำสั่ง และอำนาจออกหมายบังคับคดีทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบสัญญาประกัน

“มาตรา 119 ในกรณีผิดสัญญาประกันต่อศาล ศาลมีอำนาจสั่งบังคับตามสัญญาประกันหรือตามที่ศาลเห็นสมควรโดยมิต้องฟ้อง เมื่อศาลสั่งประการใดแล้ว ฝ่ายผู้ถูกบังคับตามสัญญาประกันหรือพนักงานอัยการมีอำนาจอุทธรณ์ได้ คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”

“เพื่อประโยชน์ในการบังคับคดี ให้ศาลชั้นต้นที่พิจารณาชี้ขาดตัดสินคดีนั้น มีอำนาจออกหมายบังคับคดีเอาแก่ทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาและให้ถือว่าหัวหน้าสำนักงานประจำศาลยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาในส่วนที่เกี่ยวกับหนี้ตามสัญญาประกันดังกล่าว”

โดยในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 ให้ยกเลิกความในมาตรา 119 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 โดยใช้ข้อความต่อไปนี้แทนข้อความเดิม

“มาตรา 119 วรรคหนึ่ง ในกรณีผิดสัญญาประกันต่อศาล ศาลมีอำนาจสั่งบังคับตามสัญญาประกันหรือตามที่ศาลเห็นสมควรโดยมิต้องฟ้อง ทั้งนี้ ศาลอาจสั่งงดการบังคับตามสัญญาประกันหรือลดจำนวนเงินที่ต้องใช้ตามสัญญาประกันก็ได้ โดยคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หลบหนี รวมทั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใดประกอบด้วย และเมื่อศาลสั่งประการใดแล้วฝ่ายผู้ถูกบังคับตามสัญญาประกันหรือพนักงานอัยการมีอำนาจอุทธรณ์ได้ คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”

การแก้ไขข้อความในมาตรา 119 วรรคหนึ่ง ก็เพื่อกำหนดให้การลดจำนวนค่าปรับต้องคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามตัวผู้ต้องหาที่หลบหนี กำหนดหลักเกณฑ์ในการอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้น และตัดบทบัญญัติที่กำหนดให้หัวหน้าสำนักงานประจำศาลยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาในส่วนที่เกี่ยวกับหนี้ตามสัญญาประกันออกและการให้อำนาจศาลในการบังคับคดีตามสัญญาประกันหรือตามที่ศาลเห็นสมควรโดยมิต้องฟ้อง ซึ่งเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการบังคับคดีของศาลในกรณีที่มีผู้รับผิดชอบตามสัญญาประกัน

อย่างไรก็ตาม ในวรรคหนึ่งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าควรระบุให้อำนาจแก่พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการยื่นคำร้องให้ศาลออกหมายบังคับคดีได้ด้วย เนื่องจากเป็นการผิดสัญญาประกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และควรเพิ่มอำนาจพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการให้สามารถออกหมายเรียกหรือหมายนัดของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการที่มีคำสั่งให้ปล่อยชั่วคราว โดยจะต้องมีบทลงโทษตามมาตรา นี้ เมื่อไม่มาตามหมายเรียกหรือหมายนัดโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือหลบหนี ซึ่งถือเป็นการผิดสัญญาประกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาคด้วย

“มาตรา 119 วรรคสอง เงินสดหรือหลักทรัพย์อื่นที่นำมาวางต่อศาลเพื่อเป็นหลักประกันตามมาตรา 114 ไม่อยู่ในข่ายที่จะถูกยึดหรืออายัดเพื่อชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้อื่นจนกว่าความรับผิดชอบตามสัญญาประกันจะระงับสิ้นไปเว้นแต่ศาลเห็นว่าหนี้ของเจ้าหนี้นั้นมีได้เกิดจากการฉ้อฉลและมีคำสั่งให้ปล่อยทรัพย์ดังกล่าว”

“มาตรา 119 วรรคสาม ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการบังคับคดีเพราะผิดสัญญาประกันตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีหรือคำสั่งอื่นใดเพื่อบังคับเอาแก่ทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา โดยให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งและพนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกัน และให้เจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากศาล หรือพนักงานอัยการ และถ้าจะต้องขายทรัพย์สินที่วางเป็นหลักประกันไว้ต่อศาล เมื่อศาลส่งทรัพย์สินหรือหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สินนั้นไปยังเจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี ให้ถือว่าได้มีการยึดทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้มิให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี”

การแก้ไขข้อความในมาตรา 119วรรคสองและวรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การบังคับตามสัญญาประกันในกรณีที่จำเป็นต้องมีการบังคับคดีโดยให้พนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกัน และให้เจ้าพนักงานบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาด เพื่อให้การบังคับตามสัญญาประกันมีประสิทธิภาพมากขึ้น และห้ามมิให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี

การที่บัญญัติให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีแก่ทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา เป็นไปเพื่อประโยชน์ในการบังคับคดีในกรณีที่มีผู้รับผิดชอบตามสัญญาประกัน โดยที่ไม่ต้องฟ้องหรือร้องเป็นคดีขึ้นใหม่ จึงเป็นประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาและศาล สำหรับการใช้คำว่า “ทรัพย์สิน” หรือ “หนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สิน” แทนคำว่า “หลักทรัพย์”(เดิม) ในวรรคสามมาตรานี้ ก็เพื่อให้มีความชัดเจนและครอบคลุมไปถึงทรัพย์สินหรือหลักทรัพย์อื่นที่นำมาวางต่อศาล เช่น พันธบัตร สลากออมสิน เช็คนาคาร์ เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งอีกด้วย

“มาตรา 119 วรรคสี่ การบังคับคดีตามมาตรานี้ ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลมเว้นแต่ประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะออกข้อบังคับกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นข้อบังคับนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

การแก้ไขข้อความในมาตรา 119 วรรคสี่ เป็นการกำหนดกระบวนการในการ บังคับคดีว่าให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้ปฏิบัติโดยอนุโลมเว้นแต่ประธาน ศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะออกข้อบังคับกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น จึงปฏิบัติตามข้อบังคับที่กำหนดไว้

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 มีเนื้อหาสาระเป็นการปรับปรุงหลักเกณฑ์การอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ให้เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรือ อุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวก็ได้ ในกรณี ที่ผู้นั้นยินยอมเพื่อเป็นมาตรการป้องกันมิให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวหลบหนี เมื่อมีการสั่งให้ใช้ อุปกรณ์ดังกล่าวแล้ว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะเรียกประกันหรือ หลักประกันจนเกินควรแก่กรณีมิได้ และต้องคำนึงถึงมาตรการป้องกันที่ได้ใช้กับผู้ถูกปล่อยตัว ชั่วคราวแล้วด้วย เช่น การจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวและเงื่อนไข และข้อตกลงที่ผู้ประกันได้ให้ไว้กับเจ้าพนักงาน

การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้จะมีผลให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่มีฐานะ ยากจนซึ่งไม่มีประกันหรือหลักประกันเพียงพอจะนำมาวางแก่เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ ปล่อยชั่วคราวหรือศาล มีโอกาสจะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวมากขึ้น สามารถกลับไปประกอบ อาชีพหรือดำเนินชีวิตได้ตามปกติซึ่งจะเป็น ประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและไม่เป็นภาระต่อ งบประมาณรัฐในการดูแลผู้ต้องหาหรือจำเลยขณะถูกคุมขัง นอกจากนี้ พระราชบัญญัติฉบับนี้ ยังมีเนื้อหาสาระเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การบังคับตามสัญญาประกัน ในกรณีที่ต้องมี การบังคับคดี โดยให้พนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกัน และ ให้เจ้าพนักงานบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาด เพื่อให้การดำเนินยุติธรรมแก่ประชาชนเป็น ไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. บทวิเคราะห์เงื่อนไขการนำการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

3.1 ประเภทความผิด

การพิจารณาประเภทความผิดของการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้จะเป็น อำนาจตามใช้ดุลยพินิจของศาล อย่างไรก็ตาม จะต้องมิบทบัญญัติกำหนดเกณฑ์ที่ชัดเจนเพื่อให้ศาล ได้มีกรอบในการใช้ดุลพินิจ ซึ่งศาลสามารถทำได้ 2 แนวทาง คือ 1) ให้ประธานศาลฎีกาออก ข้อกำหนด และ 2) ฝ่ายนิติบัญญัติระบุให้ชัดว่าคดีใดไม่ควรใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมือ

อิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) อาจเป็นโทษร้ายแรงซึ่งเป็นการพิจารณาจากฐานความผิด เช่น ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือคดีที่มีโทษประหารชีวิต เป็นต้น หรืออาจกำหนดเป็นระยะเวลาจำคุก คือให้พิจารณาจากโทษที่รับมาแล้วก็ได้

เมื่อพิจารณาหลักการกำหนดห้ามไม่ให้ใช้มาตรการตามร่างมาตรา 89/2 นั้น โดยจะให้ใช้วิธีการพิจารณาจากฐานความผิด หรือพิจารณาจากโทษที่รับมาแล้ว ตัวบุคคลนั้นจะได้รับการใช้มาตรการนี้หรือไม่ ต้องพิจารณาจากตัวบุคคลนั้นเป็นหลัก ซึ่งในต่างประเทศบางประเทศกำหนดจากระยะเวลาจำคุกที่ได้รับมาแล้ว บางประเทศพิจารณาจากฐานความผิด ซึ่งทั้ง 2 หลักการเป็นหลักการสากลโดยอาจจะใช้หลักการทั้งสองประกอบกันก็ได้

กรณีความผิดร้ายแรง ควรจะพิจารณาจากความผิดที่มีผลกระทบต่อสังคมเป็นส่วนรวม โดยได้กำหนดฐานความผิดใหญ่ๆ ไว้ 3 ฐาน คือ 1) ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคง 2) ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย และ 3) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รวมถึงกรณีที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งตามหมายศาล

ความผิดทั้ง 3 ฐานดังกล่าว แม้จะเป็นความผิดร้ายแรงที่ไม่น่าจะนำมาตรา 89/2 มาใช้ได้ แต่หากเป็นความผิดตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอาจต้องมีการยกเว้นในกรณีของ“ผู้เสพ”โดยหลักการมาตรา 89/2 จะใช้ในกรณีที่บุคคลนั้นได้รับโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้วระยะหนึ่ง โดยเป็นไปตามหลักสากลซึ่งจะต้องได้รับโทษมาระยะหนึ่งแล้วเท่านั้น มิฉะนั้นจะกลายเป็นว่าผู้กระทำความผิดนั้นไม่ได้รับโทษอะไรเลย อันจะทำให้คำพิพากษาของศาลไม่มีความหมาย จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดจากระยะเวลาจำคุกที่ได้รับมาแล้วและเมื่อจะใช้ฐานระยะเวลาที่ได้รับโทษมาแล้วนั้นเป็นกรอบในการใช้อำนาจของศาลการกำหนดให้รับโทษจำคุกไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งอาจสูงเกินไปหากกำหนดโทษไว้สูงมากเช่นนี้ มาตรการตามมาตรา 89/2 อาจจะนำมาใช้ได้ยาก ที่ประชุมคณะกรรมการจึงเห็นสมควรกำหนดเพียงหนึ่งในสามของโทษที่ได้รับมา⁷⁹

ดังนั้น ที่ประชุมคณะกรรมการส่วนใหญ่เห็นว่ามาตรการตามมาตรา 89/2 ควรจะใช้ภายใต้เงื่อนไข ดังนี้

- (1) ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร
- (2) ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย
- (3) ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
- (4) ได้รับโทษจำคุกมาแล้วยังไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามหมาย

ศาลในขณะนั้น หรือยังไม่เกินกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต⁸⁰

⁷⁹อ้างแล้ว, น. 4-12.

⁸⁰อ้างแล้ว, น.13-16.

ซึ่งต่อมาที่ประชุมคณะกรรมการส่วนใหญ่พิจารณากรณีที่กำหนดฐานความผิดโดยเห็นควรให้ตัดออก และนำ (4) มาเป็นเงื่อนไขประการเดียว เพราะกรณีฐานความผิดที่กำหนดไว้นั้นเป็นความผิดที่ร้ายแรงศาลมีกรอบในการใช้ดุลพินิจอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องกำหนดไว้เพื่อประกอบดุลพินิจศาลในการพิจารณาอีกต่อไป อีกทั้งในมาตรา 89/2 วรรคสองกำหนดให้การมีคำสั่งของศาลต้องพิจารณาจากฐานความผิดประกอบด้วย หากศาลเห็นว่าเป็นความผิดร้ายแรงก็สามารถไม่อนุญาตได้ จึงไม่ต้องกำหนดในกฎหมาย

ส่วนระยะเวลาที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วนั้น ถ้ากำหนดให้รับโทษจำคุกหนึ่งในสามซึ่งข้อเท็จจริงหลักการตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ใช้คำว่า“หมายศาลในขณะนั้น” คือหมายจำคุกหลังสุด เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงโทษโดยการพระราชทานอภัยโทษคณะกรรมการอภัยโทษจะเป็นผู้เสนอให้ศาลออกหมายใหม่และมีการแก้ไขหมายทุกครั้ง แต่ในกรณีอื่น เช่น กรณีการลดโทษ จะไม่มีการแก้ไขหมายจำคุก เนื่องจากการลดโทษเป็นเรื่องภายในซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับผู้ถูกจำคุกที่จะได้รับการพักโทษ แต่มิใช่การลดอัตราโทษ

และโดยหลักการมาตรา 89/3 ตามร่างดังกล่าวนี้ กำหนดไว้เพื่อประโยชน์แก่ผู้ถูกจำคุก การใช้คำว่า “ในขณะนั้น” จึงจะเป็นประโยชน์ และถ้าผู้เจตนาของมาตรานี้ที่ต้องการเยียวยา เพื่อประโยชน์ในการกลับเข้าสู่สังคมของผู้กระทำผิด ซึ่งการอนุญาตให้ใช้มาตรการตามมาตรา 89/2 ต้องมีการพิจารณาหลักเกณฑ์อื่นประกอบด้วยจึงเป็นเพียงเงื่อนไขที่ศาลจะนำมาประกอบการพิจารณาเท่านั้น มิใช่ศาลจะต้องอนุญาตทุกกรณี ถ้ากำหนดจากโทษตามคำพิพากษาแม้จะมีข้อดีว่าเป็นหลักการเดียวกัน แต่โทษประหารชีวิตจะไม่ได้รับประโยชน์ตามมาตรานี้เว้นแต่จะมีการกำหนดเพิ่ม หรือกรณีโทษจำคุกบางกรณีก็อาจจะไม่ได้รับประโยชน์ตามมาตรานี้ แต่การกำหนดให้ต้องรับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามตามหมายศาลในขณะนั้น ทำให้การกำหนดว่าให้รับโทษมาแล้วหนึ่งในสามเกิดความไม่แน่นอน เนื่องจากหมายศาลมีการปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากกำหนดจากโทษตามคำพิพากษาซึ่งเป็นคำพิพากษาถึงที่สุดจะมีความชัดเจนกว่า นอกจากนี้ กระบวนการจะไปอยู่ที่กรมราชทัณฑ์เป็นเจ้าภาพทั้งหมด⁸¹

ส่วนกรณีเมื่อกำหนดให้ผู้ต้องโทษจะใช้มาตรการตามมาตรา 89/2 ได้จะต้องรับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้นหรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีจำคุกตลอดชีวิต เมื่อพิจารณาแล้วหากกรณีคำพิพากษานั้นศาลออกหมายในใบแจ้งโทษฉบับแรกว่ามีโทษจำคุกห้าสิบปี หมายความว่า จะต้องได้รับโทษหนึ่งในสามของโทษจำคุกห้าสิบปี ซึ่งจะทำให้ระยะเวลาคุมขังยาวนานกว่าผู้ต้องโทษตลอดชีวิตซึ่งใช้

⁸¹ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 1317-1/2549 (2549, 18 มกราคม) กรุงเทพมหานคร, น. 16-20.

ระยะเวลาจำคุกแต่สิบปีก็สามารถใช้มาตรการนี้ได้ซึ่งทำให้กรณีผู้ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตกลับได้รับประโยชน์มากกว่าโทษที่มีกำหนดระยะเวลาทำให้เกิดความลักลั่นกัน

แต่ถ้าหากจะกำหนดระยะเวลาที่จะให้ใช้มาตรการนี้ได้ข้างโดยเพิ่มระยะที่ได้รับโทษในกรณีผู้ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตจะไม่สามารถนำมาใช้ได้ทางปฏิบัติเพราะวัตถุประสงค์ของมาตรการนี้เพื่อนำผู้ที่มีความประพฤติดีออกสู่สังคมด้วย อีกทั้งกรณีผู้ต้องโทษจำคุกอัตราสูงถ้ามีการปฏิบัติตามกฎหมายอื่น เช่น การลดโทษตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ครั้งเดียวจากจำคุกตลอดชีวิตเหลือจำคุกยี่สิบห้าปี ลดอีกครั้งเหลือจำคุกสิบสองปีครึ่งซึ่งจะปรับเปลี่ยนตลอดเวลาโอกาสที่จะนำมาตรา 89/2 มาใช้จึงมีน้อย เนื่องจากจะต้องนับระยะเวลาการต้องโทษจำคุกใหม่

ดังนั้น เมื่อได้หลักเกณฑ์ว่าต้องได้รับโทษมาแล้วหนึ่งในสามและสิบปีเป็นเกณฑ์เพื่อแก้ปัญหาการลักลั่นมิให้บุคคลที่ได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิตได้รับประโยชน์มากกว่าบุคคลที่ได้รับโทษที่มีกำหนดเวลา อันเป็นการสอดคล้องกับหลักการทางอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา ซึ่งผู้กระทำผิดควรจะได้รับโทษมาพอสมควรและได้สัดส่วนกับการกระทำผิดและโดยที่อัตราโทษที่ปรากฏในหมายจำคุกอาจมีการเปลี่ยนแปลงจากการพระราชทานอภัยโทษตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ก็ตาม จึงกำหนดให้การจะใช้มาตรการดังกล่าวผู้ต้องโทษต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษา หรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกเกินกว่าสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต

กล่าวโดยสรุป การนำการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ตามมาตรา 89/2 วรรคแรก (3) ได้กำหนดโทษจำคุกขั้นต่ำที่ต้องได้รับมาแล้ว 2 กรณี ดังนี้

กรณีแรก คือ ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสาม สำหรับโทษตามที่ระบุในหมายตามคำพิพากษาถึงที่สุด ซึ่งต้องดูตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ออกครั้งแรกไม่ว่าจะมีการลดโทษกี่ครั้งก็ตาม

กรณีที่สองคือได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปีสำหรับโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือโทษจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งอาจจะไม่ใช่โทษตามคำพิพากษาถึงที่สุด โดยสามารถใช้ได้กับโทษที่ได้รับล่าสุดอีกด้วย

3.2 วิธีการควบคุมการหลบหนี

หลักเกณฑ์และวิธีการควบคุมผู้ต้องโทษโดยอิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556⁸² ดังนี้

⁸²กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 130 ตอนที่ 28 ก. ลงวันที่ 22 มีนาคม 2556

“ข้อ 5 ให้เจ้าพนักงานจัดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบผู้ถูกจำกัดตามสมควร เพื่อมิให้บุคคลใดคัดแปลง ทำให้เสียหาย ทำลาย เคลื่อนย้าย หรือถอดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไม่ว่าด้วยกรณีใดๆเพื่อมิให้มีการบังคับตามคำสั่งศาล

ในกรณีที่พบว่ามิเหตุตามวรรคหนึ่ง หรือเหตุอื่นใดที่ทำให้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ชำรุดเสียหายหรือไม่สามารถใช้งานได้ตามคำสั่งศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อเจ้าพนักงานทราบทันที”

“ข้อ 6 เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามกฎกระทรวงนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ถูกจำกัดฝ่าฝืนเงื่อนไขหรือสอบถามบุคคลที่อยู่ในที่นั้นๆ เพื่อรวบรวมข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ อุปนิสัยและความประพฤติของผู้ถูกจำกัด

(2) รายงานข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อันเป็นเหตุควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัดแก่เจ้าพนักงานทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

(3) สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือผู้ถูกจำกัดตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ

(4) ตรวจสอบการดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข และแผนดำเนินการที่ศาลให้ความเห็นชอบตามข้อ 3”

การกำหนดผู้มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมและวิธีการควบคุมผู้ถูกจำกัดตามข้อ 5 และข้อ 6 ของกฎกระทรวงฉบับนี้ ก็เพื่อป้องกันมิให้ผู้ถูกจำกัดฝ่าฝืนเงื่อนไขการควบคุม ตลอดจนการทำให้เกิดความเสียหายกับชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยวิธีการต่างๆ และเพื่อให้พนักงานผู้มีอำนาจเข้าไปแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างทันที่

ส่วนกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยอิเล็กทรอนิกส์ โดยศาลกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ตามหมายนั้นเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง และให้นำความในมาตรา 89/1 วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลมคือ ถ้าหากภายหลังผู้ต้องโทษไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการที่กำหนดไว้ หรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการตามหมายจำคุกได้

การกำหนดพนักงานผู้มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมผู้ต้องโทษที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นเดิมก่อนจะมีกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว ที่ประชุมคณะกรรมาการพิจารณาว่าอาจกำหนดได้ 3 วิธีคือ 1) กำหนดให้ผู้ขอเป็นผู้รับผิดชอบ 2) กำหนดให้ศาลเป็นผู้

กำหนด หรือ 3) กำหนดให้ไประบุไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งโดยหลักการแล้ว บุคคลใดร้องขอจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการดูแล แต่ถ้ากำหนดให้ผู้ร้องขอเป็นผู้รับผิดชอบบางกรณีผู้ร้องอาจจะไม่สามารถควบคุมดูแลได้ทุกเรื่อง เช่น หากพนักงานอัยการร้องขอแล้วให้พนักงานอัยการดูแลคงเกิดปัญหาในทางปฏิบัติ จึงให้ศาลเป็นผู้กำหนดเอาจากตัวผู้ร้องขอเองหรือจากเจ้าพนักงานอื่นที่เห็นว่ามีความเหมาะสมต่อมาภายหลังได้ออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่น ๆ ข้อ 5 ได้กำหนดพนักงานเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลผู้ถูกจำกัดโดยอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว

และการที่มาตรา 89/2 วรรคท้าย ระบุให้ศาลกำหนดตัวผู้ที่มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่งนั้น เนื่องจาก ถ้าหากไปตั้งบุคคลอื่นนอกจากเจ้าหน้าที่บุคคลนั้นต้องยินยอมจะปฏิบัติตามคำสั่งศาลและเสนอตัวเข้ามาจึงจะมีหน้าที่ แต่ถ้าหากเขาไม่ยินยอมเสนอตัวเข้ามาโดยหลักการศาลไม่ควรจะไปตั้งบังคับบุคคลภายนอก

และในกรณีที่ให้บุคคลภายนอกหรือเอกชนเป็นผู้รับผิดชอบยังเกิดปัญหาว่าจะถือเป็นเจ้าพนักงานหรือไม่ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาความรับผิดชอบที่ต่างกันระหว่างผู้ที่เป็นเจ้าพนักงานกับไม่ใช่เจ้าพนักงานตามมาด้วย และการที่ไม่กำหนดให้เป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่หรือบุคลากรของรัฐ(กรมราชทัณฑ์) นั้น เนื่องจากตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์จะควบคุมดูแลเฉพาะผู้ต้องขังในเรือนจำเท่านั้น ไม่รวมถึงสถานที่อื่น เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องจำคุกในเรือนจำถูกส่งตัวไปอยู่ ณ สถานที่อื่น เช่น ถูกลำตัวไปรักษาที่ โรงพยาบาล กรณีนี้เจ้าหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์จึงจะควบคุมตัวไปได้

แม้ว่าในหลักการแล้ว ผู้ใดร้องขอผู้นั้นก็จะเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบดูแล แต่อาจมีกรณีที่ศาลเห็นสมควรเองจึงได้กำหนดเปิดกว้างให้ศาลสามารถกำหนดตัวผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเพื่อดำเนินการตามคำสั่งได้ เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นในการใช้มาตรการตามมาตรา 89/2 เนื่องจากการใช้มาตรการตามมาตรานี้อาจเกิดปัญหาในทางปฏิบัติตามมาได้เช่น การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หากมีการออกไปอยู่นอกพื้นที่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์หรือตำรวจซึ่งเป็นเจ้าพนักงานย่อมมีหน้าที่ แต่เมื่อมีการกำหนดไว้เช่นนี้แล้วจะเห็นได้ว่าไม่ได้หมายถึงแต่เฉพาะเจ้าพนักงานเท่านั้น แต่ยังเปิดช่องให้หมายความรวมไปถึงเอกชนด้วย⁸³

3.3 เกณฑ์ผู้มีอำนาจร้องขอ

การยกร่างกฎหมายของกระทรวงยุติธรรมนั้นเดิมได้พิจารณาในประเด็นของผู้มีอำนาจร้องขอให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์โดยพิจารณาไว้ 3 ส่วน ดังนี้

- 1) เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งได้แก่ ศาล พนักงานอัยการ และผู้บัญชาการเรือนจำ

⁸³ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 1318-2/2549, (2549, 2 กุมภาพันธ์), กรุงเทพมหานคร

2) ราษฎร ซึ่ง ได้แก่ ผู้ถูกขัง

3) ผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับผู้ถูกขัง ซึ่ง ได้แก่ สามัญภรรยา หรือญาติของผู้นั้น

โดยใน ส่วนที่ เปิดโอกาสให้ผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องสามารถร้องขอ นั้น เกิดจากความ คิดที่ว่าตัวผู้ถูกขังเอง อาจจะดำเนินการ ได้ไม่สะดวกจึงควรขยให้ผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องร้องขอ ได้ด้วย ซึ่งถ้าหากไม่จำกัดตัวบุคคลที่จะร้องขอเอาไว้ก็จะกลายเป็นว่าตัวบุคคลที่จะมาร้องขอมี กว้างมาก ซึ่งอาจจะมากกว่ากรณีที่ถูกจำกัดเอาไว้ และในกรณีที่มีการจำกัดบุคคลเอาไว้แล้วหากมี บุคคลอื่นนอกเหนือจากนี้ร้องขอเข้ามา กรณีนี้ศาลก็สามารถยกคำร้องได้ทันที โดยไม่ต้องพิจารณา ในส่วนของเนื้อหาอีก

แต่ถ้าหากไม่กำหนดตัวบุคคลก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งศาลจะต้องพิจารณาในส่วนตัว เนื้อหาด้วยว่ามีเหตุสมควรที่จะนำไปขังในสถานที่อื่นหรือไม่ โดยการเพิ่มหลักการใหม่เข้ามา คือ ต้องการให้ผู้ต้องโทษนำเสนอข้อเท็จจริงต่อศาลได้ด้วยตนเอง จึงเพิ่มสิทธิของผู้ถูกจำคุกไว้ด้วย แต่ เนื่องจากบางครั้งผู้ถูกจำคุกอยู่ในเรือนจำไม่สามารถดำเนินการเองได้ จึงจะต้องกระทำผ่านทางพัศดี ดังนั้นเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ต้องขังจึงมีการเปิดช่องให้สามัญภรรยาหรือญาติของผู้นั้น หรือผู้มี ประโยชน์เกี่ยวข้องสามารถเข้ามาช่วยดำเนินการแทนผู้ต้องขังได้หรือจะดำเนินการผ่านพนักงาน อัยการก็ได้ พนักงานอัยการก็จะพิจารณาเหตุผลเฉพาะคดีประกอบกับลักษณะพฤติกรรมของจำเลย ว่าสามารถไ้มาตรการอื่นแทนมาตรการที่ใช้อยู่ในปัจจุบันได้หรือไม่ ตามร่างพระราชบัญญัติแก้ไข เพิ่มเติมดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการร่างของกระทรวงยุติธรรมได้นำบุคคลผู้มีสิทธิยื่นคำ ร้องตามมาตรา 90 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาพิจารณา ซึ่งเป็นเรื่องการขังโดย มิชอบด้วยกฎหมายที่กำหนดไว้ซึ่งไม่ถูกต้องนัก เนื่องจาก มาตรา 90 เป็นเรื่องที่บุคคลใดก็ได้ที่ เห็นว่าการขังไม่ถูกต้องจึงเข้ามาร้องขอต่อศาลซึ่งเป็นคนละหลักการกัน เพราะโดยหลักการของร่าง พระราชบัญญัติมาตรา 89/2 นี้เป็นเรื่องที่กระบวนกรถูกต้องตามกฎหมายโดยตลอด จึงสมควร จำกัดตัวบุคคลที่มาร้องขอ⁸⁴

กรณีผู้มีสิทธิร้องขอตามมาตรา 89/2 นั้นเป็นเรื่องของหมายจำคุก โดยเป็นเรื่องที่ ศาลได้พิจารณา พิพากษาว่าเป็นผู้กระทำผิดและได้รับโทษแล้ว ผู้กระทำผิดจึงสมควรถูกกักกันออก จากสังคมโดยการออกหมายจำคุก แต่ในกรณีที่ผู้นั้นกระทำความผิดครั้งแรกแล้วนำไปจำคุกปะปนกับ พวกอาชญากรซึ่งกระทำความผิดร้ายแรง ก็อาจจะเกิดปัญหาเรื่องของการชิมชับเอาสิ่งไม่ดีตามมา ดังนั้น หากนำผู้กระทำผิดไปขังรวมกันไว้ ก็อาจเกิดปัญหาเรื่องของสภาพจิตใจ ซึ่งในทางปฏิบัติหากจะให้

⁸⁴ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา ครั้งที่ 1310-4/2548 (2547 15 ธันวาคม) ,กรุงเทพมหานคร

ผู้ถูกจำคุกมีสิทธิร้องขอก็สามารถทำได้แต่หากกำหนดไว้ในลักษณะให้สิทธิจะก่อให้เกิดภาระต่อศาลเกินควรหรือไม่ ถ้ามีการร้องขอเข้ามาเรื่อยๆซึ่งในปัจจุบันกฎหมายราชทัณฑ์กำหนดให้ผู้ถูกจำคุกร้องขอได้ 2 กรณี ดังนี้

- 1) เรื่องของอันตรายต่อสุขภาพร่างกาย และ
- 2) เรื่องเหตุจำเป็นอย่างอื่น

โดยผู้ถูกจำคุกสามารถร้องขอเข้ามาได้ เพียงแต่กระบวนการไม่ได้เปิดให้ร้องโดยตรงเท่านั้น แต่ถ้าเปิดให้ร้องได้โดยตรง ก็อาจเกิดปัญหาการร้องแบบไม่มีที่สิ้นสุดเรื่องการให้ผู้ถูกจำคุกหรือนักโทษยื่นคำร้องนั้นมีการเสนอให้นำไปกำหนดไว้ในกฎหมายราชทัณฑ์ เช่นเดียวกับเรื่องการพักโทษ แต่ที่ประชุมส่วนใหญ่เห็นว่าในเรื่องของการร้องขอ หรือการพิจารณาคดี ควรกำหนดอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เนื่องจากกฎหมายราชทัณฑ์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจะเน้นในเรื่องการร้องทุกข์ถวายฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษซึ่งถ้าหากเขาเป็นผู้ถูกจำคุกแล้ว เขาสามารถร้องทุกข์ถวายฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษได้ตามมาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 แต่ในส่วนของลักษณะการร้องขอให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้ควรจะอยู่ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามากกว่า

นอกจากนี้ โดยหลักการแล้วการออกพระราชบัญญัตินี้เป็นเรื่องของนโยบายของรัฐเพื่อต้องการลดปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำมากกว่า คือ แทนที่จะขังไว้ที่เรือนจำแต่กลับนำมาขังไว้ในสถานที่อื่น ดังนั้นนักโทษระดับใด ประเภทความผิดใด รัฐควรจะเป็นผู้กำหนด และดำเนินการตามมาตรการเหล่านั้น ซึ่งไม่ควรให้ผู้มีส่วนได้เสียเข้ามาเกี่ยวข้องและกำหนดให้บุคคลใดก็ได้มาร้องขอตามใจชอบ

และมีข้อสังเกตว่า หากกำหนดให้ผู้ถูกจำคุก หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องสามารถร้องขอได้ จะเป็นภาระการทำงานของศาลเกินไปหรือไม่ โดยอาจเกิดปัญหาเรื่องปริมาณคำร้องที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งศาลไต่สวนไม่ไหว เนื่องจาก คงมีการร้องขอเข้ามามากมาย เพราะเป็นที่เชื่อได้ว่าผู้ต้องโทษจะต้องร้องขอในทุกคดี เนื่องจากไม่ต้องการอยู่ในเรือนจำ และโดยพฤติการณ์ปกติกรณีผู้ต้องโทษยื่นคำร้องต่อศาลได้อยู่แล้วเนื่องจากเป็นคู่กรณี ถึงแม้ว่าจะไม่ได้กำหนดไว้โดยปล่อยให้เป็นเรื่องในทางปฏิบัติ

ถ้าหากผู้ต้องโทษไม่ได้รับความสะดวกในระหว่างถูกคุมขังอย่างไรก็ตาม เขาสามารถร้องขอได้ตามกฎหมายว่าด้วยการราชทัณฑ์ โดยไม่ต้องกำหนดเอาไว้ในตัวบทวิธีพิจารณาความอาญาส่วนกรณีผู้บัญชาการเรือนจำร้องขอโดยหลักการของการออกกฎหมายต้องการให้มาตรการนี้ช่วยให้กรมราชทัณฑ์สามารถเข้าไปบริหารจัดการนักโทษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นผู้บัญชาการเรือนจำจึงมีสิทธิร้องขอได้

กล่าวโดยสรุป ที่ประชุมคณะกรรมการส่วนใหญ่เห็นสมควรให้มีบุคคลอื่นนอกจากผู้บัญชาการเรือนจำร้องขอให้ศาลไต่สวนได้ แต่ไม่ต้องการให้ผู้ถูกจำคุกเองหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือราษฎรร้องขอได้ ดังนั้นจึงเหลือเพียงกรณีที่ศาลเห็นสมควร ผู้บัญชาการเรือนจำหรือพัศดี พนักงานอัยการ และเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกเท่านั้นที่จะร้องขอได้ตามตัวบทในมาตรา 89/2 วรรคแรกนอกจากนั้น มาตรการนี้ยังบัญญัติว่าให้สามารถออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดเงื่อนไขหลักเกณฑ์และวิธีการได้โดยจะได้อีกต่อไป

3.4 เกณฑ์เหตุจำเป็นในการร้องขอ

เดิมตามร่างกฎหมายมาตรา 89/2 ของกระทรวงยุติธรรมเสนอให้พิจารณานั้นมีหลักการให้ใช้ได้อย่างกว้างขวางและกำหนดให้ผู้มีสิทธิร้องขอได้หลายฝ่ายคำว่า “เหตุจำเป็น” ตามร่างกฎหมายของกระทรวงยุติธรรมจึงอาจพิจารณาได้ตามผู้ที่มาร้องขอ ซึ่งตามร่างมาตราดังกล่าว วรรคสองนั้น เมื่อพนักงานสอบสวนร้องขอเห็นได้ชัดว่าต้องเป็นเหตุเพื่อประโยชน์ในการสอบสวนเพราะให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้มีสิทธิร้องขอแต่เพียงผู้เดียว

แต่ตามวรรคสามกำหนดให้บุคคลหลายประเภทเป็นผู้ร้องขอ โดยบุคคลประเภทแรก ได้แก่ ตัวผู้ถูกขังหรือจำคุก ซึ่งการให้บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ยื่นคำร้องขออาจจะมาจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัยหรือชีวิต ร่างกายของเขาเองโดยตรง

ส่วนบุคคลประเภทที่สอง คือ สามีภรรยาหรือญาติของผู้นั้น หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้อง ซึ่งบุคคลเหล่านี้อาจร้องขอเพื่อประโยชน์ของบุคคลประเภทแรก

บุคคลประเภทที่สาม คือ พนักงานอัยการ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่จะต้องดูแลความปลอดภัยของสังคมหรือผลประโยชน์ส่วนรวม

บุคคลประเภทสุดท้าย คือ ผู้บัญชาการเรือนจำหรือพัศดี จึงเกิดปัญหาว่า “เหตุจำเป็น” นี้หมายถึง เหตุจำเป็นของบุคคลใดและเป็นเหตุจำเป็นในเรื่องใดเพราะในทางปฏิบัติที่ผ่านมาจะอ้างเหตุจำเป็นว่าเพื่อจะต้องการทำการสอบสวนเท่านั้น⁸⁵ ส่วนกรณีเจ็บป่วยซึ่งเป็นเรื่องสุขภาพอนามัย หรือในเรื่องความจำเป็นเรื่องอื่นที่เป็นอันตรายร้ายแรงนั้นตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์กำหนดให้สามารถยื่นคำร้องต่อผู้บัญชาการเรือนจำหรือพัศดีได้และกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ยังได้กำหนดเงื่อนไขให้อำนาจพัศดีหรือผู้บัญชาการเรือนจำในการพิจารณาว่าจะคุมขังหรือควบคุมบุคคลใดไว้นอกเรือนจำได้⁸⁶

⁸⁵ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 1308-2/2548 (2547, 3 พฤศจิกายน) กรุงเทพมหานคร, น. 5-7.

⁸⁶ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่ 1312-6/2548 (2548, 2 มีนาคม) กรุงเทพมหานคร

เมื่อพิจารณาถึงหลักการและเหตุผลของการออกกฎหมายแล้วเป็นเรื่องการแก้ไข ปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำ ดังนั้น คำว่า “เหตุจำเป็น” ประกอบด้วย 1) เหตุจำเป็นของตัวผู้ต้องขังเอง หรือ 2) เหตุจำเป็นของเรือนจำที่สามารถใช้มาตรการนี้ได้ เช่น บุคคลที่มีปัญหาด้านสุขภาพ บุคคลที่มี ภาระต้องดูแลบุคคลอื่นเป็นพิเศษ บุคคลที่ไม่ได้ช่วยโดยสันดาน การบัญญัติไว้เช่นนี้จึงมีความ เหมาะสม เพื่อให้ศาลใช้ดุลยพินิจในการวินิจฉัยได้อย่างกว้างขวางเนื่องจาก หากระบุว่าเป็นกรณี ไດบ้างก็เป็นเฉพาะเรื่องเฉพาะรายไป ศาลควรเป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการวินิจฉัยอย่างไรก็ตามการให้ ศาลใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาเป็นรายคดี⁸⁷ และใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาเรื่องความจำเป็น เหมาะสมกว่าซึ่งคำว่า “เหตุจำเป็น” นั้นเป็นคำที่มีใช้อยู่แล้วในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา ซึ่งศาลจะรู้เองว่ากรณีใดเป็นเหตุจำเป็น

นอกจากนี้ เพื่อไม่ให้เป็นการกั๊กศาลมากเกินไปในการใช้ดุลยพินิจพิจารณาเรื่อง ความจำเป็นและวิธีการที่เหมาะสมเป็นรายคดีไป จึงต้องมีกระบวนการในการตรวจสอบว่า ผู้ต้องโทษ มีความจำเป็นหรือไม่ อย่างไร ไม่เช่นนั้น “ความจำเป็น” ที่บัญญัติไว้อาจจะไม่ใช่ความจำเป็นอีก ต่อไป โดยนักโทษหากต้องการออกจากเรือนจำไปอยู่ที่อื่นก็จะมองว่าเป็นความจำเป็นทั้งสิ้น ดังนั้น จึงควรอยู่ในขอบเขตของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการใช้ดุลยพินิจว่ามีความจำเป็นหรือไม่และถ้าปล่อย ออกไปจะเป็นการรบกวนพยานหรือไม่ เป็นการก่อกวนในชั้นหนึ่งก่อนซึ่งจะเป็นการปิดช่องให้ เล็กกลง คือ ให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือผู้บัญชาการเรือนจำพิจารณาดูในชั้นหนึ่ง ก่อนที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นสมควรใช้คำว่า “เหตุจำเป็น” จึงเพียงพอแล้ว

ปัจจุบันได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการ อื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 เพื่อกำหนดกรอบการพิจารณากรณี “เหตุ จำเป็น” ให้กับพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือผู้บัญชาการเรือนจำหรือพัศดี รวมถึงการใช้ ดุลยพินิจของศาล ดังนี้

“ข้อ 2 ในการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้มีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตแก่ผู้ ซึ่งต้องจำคุกผู้ใด ให้เจ้าพนักงานคำนึงถึงเหตุจำเป็นซึ่งรวมถึงเหตุ ดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก
- (2) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้

และขาดผู้อุปการะ

- (3) ผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง
- (4) ผู้ซึ่งต้องจำคุกมีเหตุควรได้รับการดูแลการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ”

⁸⁷ อ่างแล้ว, น. 10-11

กฎกระทรวงฉบับนี้ได้กำหนดกรอบการพิจารณาให้กับเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงศาลในกรณีการพิจารณาถึง “เหตุจำเป็น” ให้พิจารณารวมถึงเหตุจำเป็นต่อไปนี้ด้วย คือ 1) อันตรายแก่ชีวิต 2) ต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร ที่พึ่งตนเองไม่ได้และขาดคนดูแล 3) เจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่องและ 4) เหตุอื่นๆที่สมควรทุเลาการจำคุก เป็นต้น เพื่อเป็นการกำหนดขอบเขตการใช้ดุลยพินิจที่มีมาก

3.5 กระบวนการพิจารณาคำร้อง

เมื่อพิจารณาตามร่างกฎหมายของกระทรวงยุติธรรมที่เสนอให้พิจารณาหลักการ และเหตุผลในการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ประสงค์จะให้มีการไต่สวนในทุกคดี เนื่องจาก หากสามารถดำเนินการอย่างเป็นระบบแล้วศาลก็ไม่จำเป็นต้องไต่สวน การให้ศาลไต่สวนจะเป็นภาระแก่ศาลมากเกินไป โดยศาลสามารถใช้ดุลยพินิจได้ว่าเรื่องใดควรไต่สวนหรือไม่ ส่วนนี้จะลดหย่อนลงให้เป็นดุลยพินิจของศาลในการพิจารณาเป็นรายคดีไป เพราะในบางคดีศาลอาจจะไม่เห็นถึงความจำเป็นในการไต่สวนก็ได้ โดยในทางพิจารณาที่ผ่านมามีกรณีที่เป็นคดีเล็กน้อยซึ่งศาลเห็นว่าไม่มีความจำเป็นต้องไต่สวนศาลก็อาจสั่งได้เลย ซึ่งเรื่องนี้จะกลายเป็นดุลยพินิจของศาลในการพิจารณาว่าถ้าคดีใดเป็นคดียุ่งยากศาลก็อาจพิจารณาสั่งไต่สวนเพิ่มได้

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากพิจารณาในด้านผู้เสียหายที่ยื่นฟ้องต่อศาลก็ประสงค์จะให้จำเลยถูกลงโทษ แต่เมื่อมีการร้องขอเพื่อเปลี่ยนแปลงวิธีการจำคุกหากไม่มีการสอบถามผู้เสียหายเลยอาจจะเกิดความไม่เหมาะสม และหากจะกำหนดให้ศาลใช้ดุลยพินิจว่าจะสอบถามผู้เสียหายหรือไม่ก็ได้คงไม่เหมาะสมเช่นกัน เนื่องจากการตัดโอกาสของผู้เสียหายโดย “ผู้เสียหาย” ในที่นี้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(4) ซึ่งหมายถึง บุคคลผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ดังที่บัญญัติในมาตรา 4, 5 และ 6 ดังนั้นจึงอาจหมายถึงญาติของบุคคลนั้นได้ด้วย

การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นวิธีการจำคุกตามมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) ซึ่งเป็นวิธีการใหม่ การใช้วิธีการนี้ต้องพิจารณาความเป็นธรรมและสภาพจิตใจของผู้เสียหายด้วย นอกจากนี้ตามทฤษฎีอาชญากรรม เช่น คดีเกี่ยวกับเพศ สิทธิของผู้เสียหายถูกกระทบกระเทือนมากในทุกขั้นตอนการพิจารณาคดีจึงต้องคำนึงถึงสิทธิของผู้เสียหายด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีการลงโทษแล้วแสดงว่าบุคคลนั้นกระทำผิดจริง การจะให้ผู้ผู้นั้นไปจำคุกในสถานที่ใดอย่างน้อยต้องให้ผู้เสียหายทราบก่อน

การพิจารณาเรื่องเจตนารมณ์การลงโทษจะหนักเบาเพียงใดได้ผ่านพ้นไปแล้ว กระบวนการในขั้นนี้ต้องพิจารณาความปลอดภัยต่อสังคมและผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลแรกที่ต้องคำนึงถึง เนื่องจากเขามีอัตราความเสี่ยงสูง เพราะฉะนั้น การบังคับให้ศาลต้องไต่สวนหรือสอบถาม

ผู้เสียหายตามมาตรา 89/2 วรรคสอง จึงเหมาะสมแล้ว เพียงแต่ในบางกรณีที่ดีผ่านไปหลายปี แล้วหาตัวผู้เสียหายไม่พบศาลจะดำเนินการอย่างไร หลักการที่ต้องศาลต้องไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหายจะต้องนำมาใช้หรือไม่ เนื่องจาก สอบถามไม่ได้เพราะผู้เสียหายไม่อยู่ กฎหมายควรเปิดช่องไว้หรือไม่ซึ่งบางกรณีหาตัวผู้เสียหายไม่พบก็อาจสอบถามผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเน้นให้ศาลพิจารณาถึงฐานความผิด ความประพฤติสวัสดิภาพของจำเลยหรือผู้ถูกจำคุก รวมถึงสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมเป็นหลัก

กล่าวโดยสรุป ที่ประชุมคณะกรรมการร่างพระราชบัญญัติส่วนใหญ่เห็นสมควรพิจารณาสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ โดยจะต้องมีการไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหายหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเรื่องนี้ต้องพิจารณาให้รอบด้านเนื่องจากเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคม และวิธีการนี้เป็นมาตรการใหม่หากไม่มีการไต่สวนให้รอบด้านอาจเกิดความไม่เป็นธรรมได้ จึงต้องมีการฟังความเห็นของทุกฝ่ายเช่น คู่ความทั้ง 2 ฝ่าย พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ โดยให้อยู่ในดุลพินิจของศาลที่ต้องคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติสวัสดิภาพของจำเลยหรือผู้ถูกจำคุก สวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมเป็นหลัก ประกอบกัน โดยอย่างน้อยที่สุดต้องสอบถามพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจถึงทะเบียนประวัติอาชญากรของผู้ต้องจำคุกนั้น ซึ่งถ้ากำหนดไว้เป็นเงื่อนไขว่าศาลจะถามหรือไม่ก็ได้จึงอาจไม่ถูกต้องเหมาะสม ดังนั้น มาตรา 89/2 วรรคสอง จึงได้กำหนดเป็นบทบังคับให้ศาลต้องไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหาย เจ้าพนักงานที่ที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี

4. บทวิเคราะห์หลักเกณฑ์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3)

การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นทางเลือกให้ศาลโดยไม่ต้องใช้เรือนจำเป็นสถานที่ในการควบคุมผู้ต้องโทษในทุกกรณีเหมือนในอดีต ซึ่งเป็นการบริหารกระบวนการลงโทษที่เพิ่มประสิทธิภาพและยังรักษาความปลอดภัยให้กับสังคมอีกประการหนึ่ง ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยได้กำหนดไว้ในมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“มาตรา 89/2 ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น เมื่อพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้จำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุ

ไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น หรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต โดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ก็ได้

(3) ให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการพิจารณาของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องถูกจำคุก ตลอดจนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย ทั้งนี้ให้ศาลดำเนินการไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหาย เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในท้องที่นั้น หรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง

คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่งให้ศาลกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้น เป็นผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง และให้นำความในมาตรา 89/1 วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

“มาตรา 89/1 วรรคสี่เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ปฏิบัติตาม วิธีการหรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการตามหมายขังได้”

4.1 หลักเกณฑ์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

จากบทบัญญัติของกฎหมายข้างต้นทำให้ได้หลักเกณฑ์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของกฎหมายไทย ดังนี้

4.1.1 ประเภทของผู้ต้องโทษ

1) ผู้ต้องโทษต้องเป็นผู้ได้รับคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกและต้องได้รับการจำคุกในเรือนจำมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของโทษจำคุกที่ได้ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น หรือ

2) ผู้ต้องโทษต้องเป็นผู้ได้รับโทษตามคำพิพากษาให้จำคุกและต้องได้รับการจำคุกในเรือนจำมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี ในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือโทษจำคุกตลอดชีวิต

4.1.2 ผู้มีอำนาจร้องขอตามกฎหมาย

1) พนักงานอัยการ เป็นผู้มีอำนาจร้องขอต่อศาลเพื่อให้ผู้ต้องโทษใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น

2) บัญชาการเรือนจำ เป็นผู้มีอำนาจร้องขอต่อศาลเพื่อให้ผู้ต้องโทษใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น

3) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกเป็นผู้มีอำนาจร้องขอต่อศาล เพื่อให้ผู้ต้องโทษใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น หรือ

4) ศาลเห็นสมควรเอง นอกจากนี้แม้ไม่มีผู้มีอำนาจตามกฎหมายร้องขอให้ใช้ก็ตาม แต่เมื่อศาลเห็นสมควร ศาลอาจสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ต้องมีการร้องขอก็ได้

4.2 กระบวนการสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

1) มีเหตุจำเป็นซึ่งอาจเป็นความจำเป็นของสถานที่หรือความจำเป็นของผู้ต้องโทษ ที่จะต้องถูกจำคุกโดยวิธีการอื่น

2) ผู้ร้องขอ ได้แก่ พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุก หรือถ้าหากไม่มีผู้ร้องขอศาลอาจเห็นสมควรสั่งเองได้

3) ผู้ที่จะได้รับการจำคุกโดยวิธีการอื่นจะต้องเป็นผู้ต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษา ถึงที่สุดให้จำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของโทษที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา หรือได้รับโทษ จำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี สำหรับโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือโทษจำคุกตลอดชีวิต โดย อาจไม่ใช่โทษตามคำพิพากษาถึงที่สุด แต่สามารถใช้ได้กับโทษที่ได้รับล่าสุดได้

4) ในการพิจารณาของศาลที่สั่งอนุญาตให้นำการควบคุมโดยเครื่องมือ อิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้ต้องโทษจะต้องมีข้อพิจารณาตามที่ระบุไว้ในมาตรา 89/2 วรรคสาม โดย ศาลต้องคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สุขภาพของผู้ซึ่งต้องถูกจำคุก ตลอดจนสุขภาพ และความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย โดยให้ศาลดำเนินการได้ส่วนหรือสอบถาม ผู้เสียหาย เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในท้องที่นั้น หรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อทราบข้อมูลดังกล่าวแล้วสั่งการก็ได้

5) เมื่อศาลได้พิจารณาแล้ว ศาลมีอำนาจสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัด การเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงกำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ตาม มาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งก็คือคำสั่งให้ใช้ มาตรการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

4.3 กระบวนการหลังจากการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

เมื่อศาลได้พิจารณาแล้วและสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมือ อิเล็กทรอนิกส์ศาลจะต้องกำหนดให้มีเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้นเป็นผู้ที่มีหน้าที่ และรับผิดชอบในการดำเนินการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นไปตามคำสั่ง และหากภายหลังผู้ต้องโทษไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการ คือ การฝ่าฝืนข้อกำหนดของการ

ควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ได้กำหนดไว้ หรือมีพฤติการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งให้ใช้เครื่องมือดังกล่าว กรณีเช่นนี้ ศาลมีอำนาจสั่งการเปลี่ยนแปลงคำสั่ง ที่ให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในทางที่ผ่อนคลายหรือเข้มงวดขึ้นได้ หรือให้ดำเนินการตามหมายจำคุกโดยให้ผู้ต้องโทษกลับไปรับโทษจำคุกในเรือนจำได้เช่นเดียวกับ หลักการบังคับหมายขังตามมาตรา 89/1 วรรคท้าย แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

5. กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการ เดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556

เนื่องจากการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตตามความ ในมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้เป็นไปตามที่กำหนด ไว้ในกฎกระทรวง และเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2556 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุก โดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ได้ประกาศอย่างเป็นทางการใน ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 130 ตอนที่ 28 ก หน้า 15 ให้ไว้ ณ วันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2556 กฎกระทรวงนี้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการที่ใช้ในการจำกัดการเดินทางและอาณาเขต อธิบายได้ ดังนี้

5.1 คำนิยาม

บทนิยามความหมายของคำต่างๆ ได้ถูกกำหนดไว้ในกฎกระทรวงกำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการที่ใช้ในการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ชัดเจน และไม่คลาดเคลื่อน โดยได้บัญญัติไว้ในข้อ 1 ดังนี้

ข้อ 1 ในกฎกระทรวงนี้

“ผู้ถูกจำกัด หมายความว่า ผู้ซึ่งศาลมีคำสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัด การเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้น”

“การจำกัดการเดินทางและอาณาเขตให้ หมายความว่า รวมถึง คำสั่งศาลให้จำคุกโดย วิธีการห้ามออกนอกเคหสถานหรือสถานที่อื่นใดในช่วงเวลาที่กำหนดโดยใช้เครื่องมือ อิเล็กทรอนิกส์”

โดยเป็นการนิยามคำว่า “การจำกัดการเดินทางและอาณาเขต” โดยเน้นหลักการ การจำคุกโดยวิธีการอื่น ตามมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3)

“เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ หมายความว่า เครื่องอุปกรณ์รับส่งสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือใดๆ ที่ใช้ติดตามตัว หรือใช้สวมใส่ข้อมือ ข้อเท้า หรืออวัยวะส่วนอื่นใดของผู้ถูกจำกัดรวมทั้งระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัดได้”

เนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยีมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว จึงได้กำหนดนิยามความหมายเพื่อรองรับระบบเทคโนโลยีในอนาคตที่จะสามารถนำมาใช้ในการควบคุมตัวผู้ถูกจำกัดได้

“เจ้าพนักงาน หมายความว่า ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุก”

“พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามกฎหมายนี้”

5.2 เหตุจำเป็นในการยื่นคำร้องต่อศาล

เหตุจำเป็นในการยื่นคำร้องต่อศาลได้ถูกกำหนดไว้ในข้อ 2 ของกฎกระทรวงฉบับนี้ เพื่อให้ประกอบดุลพินิจของเจ้าพนักงาน ดังนี้

“ข้อ 2 ในการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้มีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตแก่ผู้ซึ่งต้องจำคุกผู้ใด ให้เจ้าพนักงานคำนึงถึงเหตุจำเป็นซึ่งรวมถึงเหตุ ดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก
- (2) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้

และขาดผู้อุปการะ

- (3) ผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง

- (4) ผู้ซึ่งต้องจำคุกมีเหตุควร ได้รับการดูแลการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ”

คำว่า “เหตุจำเป็น” นั้น ได้มีการพิจารณาในชั้นกฤษฎีกาโดยหลักการกำหนดให้มีลักษณะเปิดกว้าง เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจพิจารณาอนุญาตนำมาตรา 89/2 วรรคหนึ่ง (3) มาใช้ได้อย่างกว้างขวางโดยการกำหนดเหตุจำเป็นไว้ 3 กรณี(กรณี (4) เป็นเหตุอื่นๆ)นั้น ไม่ได้เป็นการบังคับให้เจ้าพนักงานต้องพิจารณาเฉพาะเหตุจำเป็นดังกล่าวเท่านั้น เพียงแต่กำหนดไว้ให้เป็นข้อควรคำนึงสำหรับเจ้าพนักงานในการยื่นคำร้องเพื่อประกอบการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานเท่านั้น

5.3 การยื่นคำร้องต่อศาล

การยื่นคำร้องต่อศาลได้ถูกกำหนดไว้ในข้อ 3 ของกฎกระทรวงฉบับนี้ โดยในการร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้ร้องขออาจยื่นแนวทางการปฏิบัติ เงื่อนไข หรือแผนดำเนินการประกอบการพิจารณาด้วยเพื่อสร้างระบบให้มีการจัดทำแผน เช่นเดียวกับเงื่อนไขการคุมประพฤติ ซึ่งอาจรวมถึงวิธีการ ระยะเวลา และเงื่อนไขอื่นๆ โดยอาจ

กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ทำความตกลงกับผู้ถูกจำกัดก่อนเสนอพร้อมทั้งคำร้องเพื่อให้ศาลพิจารณามีคำสั่ง จึงกำหนดไว้ดังนี้

“ข้อ 3 ในการยื่นคำร้องตามข้อ 2 ให้เจ้าพนักงานผู้ร้องขอเสนอแนวทางปฏิบัติ เงื่อนไขหรือแผนดำเนินการประกอบการพิจารณาของศาลด้วย”

5.4 วิธีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขต

ในส่วนแนวทางการปฏิบัติ เงื่อนไข หรือแผนการดำเนินการเจ้าพนักงานที่ร้องขออาจเสนอวิธีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตได้ตามข้อ 4 ของกฎกระทรวงฉบับนี้ ดังนี้

“ข้อ 4 แนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข หรือแผนดำเนินการตามข้อ 3 เจ้าพนักงานผู้ร้องขออาจเสนอเงื่อนไขห้ามมิให้ออกนอกเคหสถานหรือสถานที่อื่นใดในช่วงเวลาที่กำหนด ร่วมกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้”

การกำหนดวิธีการห้ามออกนอกเคหสถานหรือสถานที่ในช่วงเวลาที่กำหนด ควบคู่ไปกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นมาตรการหลักในการจำกัดการเดินทางและอาณาเขต โดยศาลอาจสั่งให้ใช้วิธีการที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตได้หลายวิธีการและผสมผสานกันได้มากกว่า 1 วิธีการ ซึ่งในต่างประเทศก็ใช้มาตรการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคู่ไปกับวิธีการดังกล่าว

5.5 การตรวจสอบและป้องกันการหลบหนี

การตรวจสอบและป้องกันการหลบหนีได้ถูกกำหนดไว้ในข้อ 5 ของกฎกระทรวงฉบับนี้ เพื่อป้องกันมิให้เกิดกรณีฝ่าฝืนมาตรการในการจำกัดการเดินทางและอาณาเขต ดังนี้

“ข้อ 5 ให้เจ้าพนักงานจัดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบผู้ถูกจำกัดตามสมควร เพื่อมิให้บุคคลใดดัดแปลง ทำให้เสียหาย ทำลาย เคลื่อนย้าย หรือถอดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไม่ว่าด้วยกรณีใดๆเพื่อมิให้มีการบังคับตามคำสั่งศาล

ในกรณีที่พบว่ามิเหตุตามวรรคหนึ่ง หรือเหตุอื่นใดที่ทำให้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ชำรุดเสียหายหรือไม่สามารถใช้อย่างบังคับได้ตามคำสั่งศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อเจ้าพนักงานทราบทันที”

การห้ามมิให้บุคคลใดดัดแปลง ทำให้เสียหาย ทำลาย เคลื่อนย้ายหรือถอดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์สามารถแยกพิจารณาออกได้เป็น 2 กรณี ประการแรกกรณีผู้ถูกจำกัดยินยอมให้บุคคลอื่นดำเนินการหรือผู้ถูกจำกัดดำเนินการเองเพื่อมิให้มีการบังคับตามคำสั่งศาลและประการที่สอง กรณีบุคคลอื่นดำเนินการโดยผู้ถูกจำกัดไม่ยินยอม โดยกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ตรวจสอบรายงานต่อเจ้าพนักงาน

5.6 อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่

กฎหมายกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ในข้อ 6 ของกฎกระทรวงฉบับนี้ เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายนี้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

“ข้อ 6 เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามกฎกระทรวงนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ถูกจำกัดฝ่าฝืนเงื่อนไขหรือสอบถามบุคคลที่อยู่ในที่นั้นๆ เพื่อรวบรวมข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ อุปนิสัยและความประพฤติของผู้ถูกจำกัด

(2) รายงานข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อันเป็นเหตุควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัดแก่เจ้าพนักงานทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

(3) สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือผู้ถูกจำกัดตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ

(4) ตรวจสอบการดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข และแผนดำเนินการที่ศาลให้ความเห็นชอบตามข้อ 3”

อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่นั้นจำเป็นต้องกำหนดไว้เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถปฏิบัติงานได้ โดยข้อ 1 ของกฎกระทรวงฉบับนี้กำหนดคำนิยาม “พนักงานเจ้าหน้าที่” ให้ความหมายรวมถึง “เจ้าพนักงาน” ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมด้วย

ส่วนข้อ 6 (1) กำหนดให้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจรวบรวมข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ อุปนิสัย และความประพฤติของผู้ถูกจำกัด เนื่องจากข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถูกจำกัด จึงกำหนดให้สามารถรวบรวมข้อมูลนี้เฉพาะในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ถูกจำกัดฝ่าฝืนเงื่อนไขเท่านั้น

5.7 การออกกระเบียบหรือประกาศ

ในส่วนการออกกระเบียบหรือประกาศเพื่อให้การดำเนินการตามกฎกระทรวงนี้เป็นไปโดยมีประสิทธิภาพ โดยได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวงข้อ 7 มีเนื้อความ ดังนี้

“ข้อ 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจออกกระเบียบหรือประกาศ เพื่อกำหนดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัดหน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือเงื่อนไขอื่นใด เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้”

การกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศเพื่อกำหนดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หน่วยงานที่รับผิดชอบ รวมถึงเงื่อนไขอื่นใดเกี่ยวกับศูนย์ควบคุมหรือบทบาทในการดำเนินการต่างๆ ของศูนย์ควบคุมและเนื่องจากในเวลานั้นยังไม่มีหน่วยงานใดที่รับผิดชอบศูนย์ควบคุมดังกล่าวโดยตรง จึงอาจกำหนด “หน่วยงานที่รับผิดชอบ” โดยการออกระเบียบหรือประกาศในภายหลังได้

ปัจจุบันการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักพัฒนาการคุมประพฤติ กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก

จะเห็นว่า แม้รัฐบาลจะตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ และนำแนวทางการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด โดยไม่ใช่เรือนจำเข้ามาบัญญัติไว้ในกฎหมาย และพยายามศึกษาแนวทางการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในต่างประเทศ โดยผู้กระทำผิดบุคลากรเจ้าหน้าที่ ประชาชนทั่วไป และผู้บริหารในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมคุมประพฤติ กรมราชทัณฑ์ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศาลต่างก็เห็นด้วยกับการนำเครื่องมือนี้มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิด

ประกอบกับในปัจจุบันกรมคุมประพฤติได้พยายามผลักดันให้มีโครงการนำร่องควบคุมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบสัญญาณดาวเทียม GPS (Global Positioning System หรือ GPS) โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 138 (8) ซึ่งได้นำเครื่องมือนี้มาใช้กับเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครคดีเกี่ยวกับการแข่งรถจักรยานยนต์บนทางสาธารณะ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 แล้วก็ตาม แต่การควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมือนี้ก็ยังมีข้อควรพิจารณาที่สำคัญ กล่าวคือ

การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมตัวผู้กระทำผิดมีข้อดีในการประหยัดงบประมาณ และการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้กระทำผิด แต่การใช้เครื่องมือนี้ก็อาจก่อให้เกิดปัญหาต้นทุนค่าใช้จ่าย เพราะต้องมีรายจ่ายค่าอุปกรณ์ ค่าใช้จ่ายในการควบคุมตรวจตราผู้กระทำผิด ตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งปัญหาด้านต้นทุนค่าใช้จ่ายนี้เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้หลายประเทศใช้เป็นเหตุผลหลักในการตัดสินใจว่าจะเลือกใช้เครื่องมือนี้ควบคุมผู้กระทำผิดหรือไม่ และนโยบายของรัฐในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดและความมั่นคงทางการเมืองก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะหากรัฐบาลขาดเสถียรภาพหรือไม่ให้ความสำคัญแล้ว การนำเครื่องมือนี้มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดก็อาจจะประสบผลสำเร็จได้ยาก

การควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นสิ่งที่ใหม่มากสำหรับสังคมไทย การจะผลักดันเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนผู้เป็นเจ้าของเทคโนโลยี รวมทั้งต้องมีความรู้ความเข้าใจเพื่อให้เกิดการยอมรับและความเชื่อมั่นต่อการใช้เครื่องมือนี้ในการควบคุมตัวผู้กระทำผิด ถ้าหากสามารถปฏิบัติได้เช่นนี้แล้วปัญหาต่างๆของระบบงานราชทัณฑ์ไทยคงจะหมดสิ้นไป อีกทั้งเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในประเทศ และพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทยทั้งระบบอีกด้วย

บทที่ 4

กฎหมายต่างประเทศ

ว่าด้วยการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

บทนี้จะศึกษาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในกฎหมายต่างประเทศ โดยศึกษาถึงตัวบทกฎหมาย และหลักเกณฑ์การนำมาตราการนี้ไปใช้ในขั้นตอนต่างๆของกระบวนการยุติธรรม โดยศึกษากฎหมายของ 3 ประเทศ ดังนี้

1) กฎหมาย Criminal Justice Act, The Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000และกฎหมายThe Bail Act 1976ประเทศอังกฤษ

2) กฎหมายGeorgia Codesของมลรัฐจอร์เจีย, กฎหมายKentucky Revised StatutesของมลรัฐเคนทักกีและกฎหมายWest Virginia Codeของมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียประเทศสหรัฐอเมริกา

3) ร่างกฎหมาย Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill ประเทศนิวซีแลนด์

สำหรับการใช้งานเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์สามารถนำมาใช้ได้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

(1) การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนการพิจารณาคดี (Pre-trial Monitoring) มักใช้กับจำเลยที่ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว ตัวอย่างประเทศที่ใช้ระบบนี้ ได้แก่ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา และแคนาดา เป็นต้น

(2) การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภายหลังการพิจารณาคดี (Post-trial Monitoring) ถือเป็นทางเลือกหนึ่งของศาลในการสั่งลงโทษผู้กระทำผิดแทนการส่งตัวเข้าเรือนจำโดยใช้เครื่องมือนี้คุมขังผู้กระทำผิดที่บ้าน ตัวอย่างของประเทศที่ใช้ระบบนี้ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลีย เป็นต้น

(3) การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภายหลังจำคุกมาระยะหนึ่ง (Post-imprisonment Monitoring) ใช้เพื่อการเตรียมความพร้อมระยะสุดท้ายของการลงโทษจำคุก เพื่อให้ผู้กระทำผิดสามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติสุข ตัวอย่างของประเทศที่ใช้ระบบนี้ ได้แก่ อังกฤษ และนิวซีแลนด์ เป็นต้น

การศึกษาในบทนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้อธิบายมาพิจารณาความเหมาะสมต่อไปว่าจะสามารถนำส่วนที่ดีของบทบัญญัติต่างๆของกฎหมายต่างประเทศมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย

1. กฎหมายอังกฤษ

กฎหมายหลักที่กำหนดหลักเกณฑ์การลงโทษของศาลในปัจจุบันมีกฎหมายอยู่ 4 ฉบับ ได้แก่

กฎหมายฉบับแรก คือ The Criminal Justice Act 1991 หรือเรียกว่า“CJA 1991” กฎหมายนี้กำหนดหลักเกณฑ์การกำหนดโทษของศาล โดยให้คำนึงถึงปัจจัยต่างๆในการพิจารณาว่าโทษที่ร้ายแรงก็ควรได้รับการลงโทษร้ายแรงตามสัดส่วน

กฎหมายฉบับที่สอง The Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000 หรือเรียกว่า“PCC(S)A 2000” โดยประมวลมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายอาญาให้อยู่ในกฎหมายฉบับเดียวกันเพื่อให้การบังคับโทษเป็นไปโดยเหมาะสมกับความผิดและผู้กระทำผิด และทำที่สุดก็มีการปรับปรุงกระบวนการกำหนดโทษฉบับล่าสุดซึ่งมีหลักเกณฑ์ที่แก้ไขหลักเกณฑ์การลงโทษและดุลพินิจในการกำหนดโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายสองฉบับแรกและมีผลใช้ทั่วสหราชอาณาจักร โดยขยายหลักเกณฑ์บางเรื่องไปใช้กับความผิดในไอแลนด์เหนือและสกอตแลนด์ด้วย

กฎหมายฉบับที่สาม คือ The Criminal Justice Act 2003 หรือเรียกว่า“CJA 2003” โดยถือเป็นกฎหมายหลักที่มีอยู่ในปัจจุบันในการกำหนดโทษที่มีในอังกฤษ แนวคิดในการลงโทษโดยพิจารณาถึงความเสียหายของผู้กระทำผิดในการก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมนี้ ทำให้ CJA 2003 ได้กำหนดมาตรการให้ศาลออกคำสั่ง หรือใช้มาตรการทางอาญาเพื่อดำเนินการแก่ผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงในการก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมเพื่อให้อยู่ในความควบคุมและมีมาตรการอื่นๆ เพื่อใช้ในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลเหล่านี้

กฎหมายฉบับที่สี่ คือ The Bail Act 1976 ในมาตรา 3AA (6) (7) (8) (9)⁸⁸ ได้กำหนดบทบาทบัญญัติทั่วไปของการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพิ่มเติม มีสาระสำคัญอธิบายถึงผู้รับผิดชอบเครื่องมือ และอำนาจในการออกกฎระเบียบของเลขาธิการแห่งรัฐดังนี้

มาตรา 3AA (6) ในกรณีที่ศาลได้กำหนดความต้องการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งความต้องการนั้นรวมถึงการจัดเตรียมสำหรับการจัดผู้รับผิดชอบในการตรวจสอบนั้น และผู้ที่ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อให้เป็นผู้รับผิดชอบต้องมีรายละเอียดที่ระบุไว้ในคำสั่งที่ออกโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(7) เลขาธิการแห่งรัฐทำหน้าที่ออกกฎระเบียบในการควบคุม

⁸⁸ The Bail Act 1976 : Section 3AA (6)

(ก) การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และการปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับเด็กหรือเยาวชน ที่เป็นเงื่อนไขของการประกันตัวและ

(ข) โดยปราศจากอคติตามวรรค (ก) ข้างต้น การทำงานของบุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการรักษาความปลอดภัยการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้ให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดดังกล่าว

(8) บทบัญญัติตามมาตรานี้อาจทำให้มีข้อกำหนดที่แตกต่างกันสำหรับกรณีที่แตกต่างกัน

(9) อำนาจใดๆ ของเลขาธิการแห่งรัฐเพื่อให้มีคำสั่งหรือกฎตามมาตรานี้จะต้องใช้สิทธิตามพระราชบัญญัตินี้

โดยเงื่อนไขการกำหนดให้ใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการให้ประกันตัว กรณีเด็กและเยาวชนตามมาตรา 3AA(1) (2) (3) (4) โดยจะได้อธิบายต่อไป

บทบัญญัติของ CJA 2003 กำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนกว่ากฎหมายเดิม (CJA 1991) โดยศาลควรกำหนดโทษ โดยเฉพาะโทษจำคุกหรือโทษคุมขังโดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความคิดและพฤติกรรมของผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ และโทษที่กำหนดนี้แยกออกเป็นโทษที่สูงกว่า 12 เดือนจนถึงตลอดชีวิตซึ่งพิจารณาได้จากคำฟ้องและโทษที่จำคุกหรือคุมขังน้อยกว่า 12 เดือนซึ่งเป็นการสรุปการพิจารณาคดี โดยในกรณีหลังนี้อาจใช้มาตรการควบคุมและการกำหนดเงื่อนไขโดยชุมชนหรือใช้การลงโทษโดยชุมชนได้เนื่องจากเป็นความคิดที่ไม่ร้ายแรง⁸⁹

การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในประเทศอังกฤษอาจเรียกว่า The Home Detention Curfew (HDC) โดยได้นำเครื่องมือนี้ไปใช้ในขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการยุติธรรม อาทิ ขั้นตอนก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial) การใช้เป็นทางเลือกในการลงโทษแทนการจำคุก (Primary Sentencing) และการใช้ภายหลังการจำคุกมาระยะเวลาหนึ่ง (Post-Prison) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

1.1 ก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial)

1.1.1 หลักเกณฑ์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การปล่อยชั่วคราวในขั้นตอนก่อนมีคำพิพากษามาตาม The Bail Act 1976 มีหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ดังนี้

⁸⁹สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, “โครงการวิจัย เรื่อง ศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดชั้นโทษและการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา”, มิถุนายน 2549, น. 65-67.

ในการปล่อยชั่วคราวตามมาตรา 3(6)⁹⁰ กำหนดให้บุคคลที่ได้รับการประกันตัวอาจถูกกำหนดให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดก่อนการปล่อยชั่วคราวโดยมีหลักประกันเนื่องจาก เป็นการจำเป็นเพื่อประกันว่า บุคคลนั้นยินยอมให้คุมขังโดยจะไม่กระทำความผิดในขณะที่ให้ประกันตัว และจะไม่รบกวนพยานหรือกระทำการอย่างอื่นอันเป็นการขัดขวางแนวทางการปฏิบัติเพื่อความยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่นหรือเพื่อจุดมุ่งหมายที่จะสามารถสอบสวนหรือรายงานช่วยให้ศาลพิจารณาเกี่ยวกับความผิดเพื่อการคุมขังได้ก่อนกำหนดเวลา โดยมีการเข้ารับการสัมภาษณ์จากผู้ที่มีความรู้ทางกฎหมาย ปรัชญากฎหมายหรือทนายความผู้เชี่ยวชาญ ตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา 3(6) บุคคลที่ได้รับการประกันตัวต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดก่อนการปล่อยชั่วคราวโดยมีหลักประกัน ดังนี้

- (1) บุคคลนั้นต้องยินยอมให้คุมขัง
- (2) บุคคลนั้นจะต้องไม่กระทำความผิดขณะที่ให้ประกันตัว
- (3) บุคคลนั้นจะไม่รบกวนพยาน
- (4) บุคคลนั้นจะไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นการขัดขวางแนวทางการปฏิบัติเพื่อความยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่นหรือเพื่อจุดมุ่งหมายที่จะสามารถสอบสวนได้

(5) บุคคลนั้นมีสิทธิให้ทนายความ หรือผู้ที่ไว้วางใจ ให้ดำเนินการแทนตนได้ ข้อกำหนดที่บัญญัติขึ้นตามมาตรา 3(6) นั้น รวมถึงข้อกำหนดการควบคุมตัวโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วย โดยการกำหนดข้อกำหนดการควบคุมตัวโดยเครื่องมือนี้มีเงื่อนไขเพิ่มเติมแบ่งเป็นกรณีตามมาตรา 3AA ถึงมาตรา 3AC

กรณีตามมาตรา 3AA นั้นเป็นกรณีที่น่ามาใช้กับบุคคลซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ส่วนกรณีมาตรา 3AB เป็นกรณีที่น่ามาใช้กับบุคคลทั่วไปและกรณีมาตรา 3AC นั้นสามารถนำมาใช้กับทุกกรณี ซึ่งข้อกำหนดการควบคุมตัวโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 3AA ถึงมาตรา 3AC นี้หมายถึงข้อกำหนดที่บัญญัติเพื่อจุดมุ่งหมายเป็นการประกันตัวโดยใช้การควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ และการปฏิบัติตามข้อกำหนดอื่นที่กำหนดเป็นเงื่อนไขในการประกันตัว⁹¹

เงื่อนไขการกำหนดให้ใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการให้ประกันตัว กรณีเด็กและเยาวชน⁹²

⁹⁰The Bail Act 1976 : Section 3 (6)

⁹¹The Bail Act 1976: Section 3 (6ZAA) (6ZAB)

⁹²The Bail Act 1976: Section 3AA

“มาตรา 3AA การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการปฏิบัติตามเงื่อนไขการประกันตัว

(1) การร้องขอให้ควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ศาลจะไม่กำหนดให้ใช้กับเด็กหรือเยาวชนเว้นแต่จะเข้าเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(2) เงื่อนไขแรกคือเด็กหรือเยาวชนได้อายุครบ 12 ปีบริบูรณ์แล้ว

(3) เงื่อนไขที่สองคือ

(ก) เด็กหรือเยาวชนที่จะถูกทำโทษต้องกระทำผิดร้ายแรงหรือความผิดเกี่ยวกับเพศหรือความผิดที่มีโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ซึ่งมีโทษจำคุก 14 ปีหรือมากกว่านั้น

(ข) เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกจับเพราะได้กระทำความผิดหนึ่งครั้งหรือมากกว่าในความผิดที่มีโทษจำคุกร่วมกับความผิดอื่นที่มีโทษจำคุกที่เขาได้กระทำในขณะที่ถูกจำคุกอยู่นั้น โดยพิจารณาจาก

1) จำนวนความผิด หรือ

2) ถ้าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งเป็นเหตุให้เขาถูกจับซ้ำอีกขณะที่อยู่ในประกันหรือถูกคุมขังให้อยู่ในที่พักอาศัย

(4) เงื่อนไขที่สามคือศาลเห็นว่าเป็นข้อกำหนดที่จำเป็นสามารถทำได้ภายใต้การจัดการสำหรับการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของศาลที่ให้ประกันตัวโดยสามารถใช้ได้ในแต่ละพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง

(5) เงื่อนไขที่สี่คือคณะบุคคลได้แจ้งต่อศาลถึงความเห็นในการวางข้อกำหนดให้การควบคุมโดยวิธีนี้เหมาะสมจะนำมาใช้กับกรณีเด็กหรือเยาวชน โดยคณะบุคคลประกอบด้วยเจ้าหน้าที่คุมประพฤติ นักสังคมสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่ตำรวจ และผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับสาธารณสุขและด้านการศึกษา”

ส่วนเงื่อนไขการกำหนดให้ใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการประกันตัวกรณีบุคคลทั่วไปนั้น ศาลจะไม่วางข้อกำหนดการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีอายุ 17 ปีบริบูรณ์ยกเว้นเข้าเงื่อนไขดังกล่าว ดังต่อไปนี้

เงื่อนไขแรกคือ ศาลเห็นว่าถ้าไม่วางข้อกำหนดการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ แล้วบุคคลนั้นจะไม่ได้รับการประกันตัว

เงื่อนไขที่สองคือ ศาลเห็นว่าถ้าเป็นข้อกำหนดที่จำเป็นสามารถทำได้ภายใต้การจัดการสำหรับการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของศาลซึ่งสามารถใช้ได้ในแต่ละพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง

เงื่อนไขที่สามคือ ถ้าเป็นกรณีบุคคลที่อายุ 17 ปีบริบูรณ์ ผู้กระทำผิดต้องแจ้งต่อศาลว่ามีความเห็นในการวางข้อกำหนดให้ควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ มีความเหมาะสมจะนำมาใช้กับเด็กหรือเยาวชนได้⁹³

นอกจากนี้ เงื่อนไขทั่วไปของการกำหนดให้ใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการให้ประกันตัว กรณีที่ศาลวางข้อกำหนดให้การควบคุมโดยเครื่องมือนี้เป็นเงื่อนไขของการประกันตัวโดยข้อกำหนดนั้นต้องรวมถึงข้อกำหนดความรับผิดชอบเนื่องจากการควบคุมด้วย แต่บุคคลนั้นอาจไม่ต้องรับผิดชอบในการควบคุมตัวโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของผู้ซึ่งประกันตัวยกเว้นที่กำหนดไว้เฉพาะในคำสั่งของเลขาธิการแห่งรัฐ(The Secretary of state) ตามมาตรา 3AC⁹⁴

อย่างไรก็ตาม ในการวางข้อกำหนดนั้นเลขาธิการแห่งรัฐอาจกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อวางระเบียบของข้อกำหนดการควบคุมตัวโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการประกันตัวซึ่งข้อกำหนดนั้นอาจแตกต่างกันในกรณีแต่ละกรณี⁹⁵

1.1.2 กระบวนการหลังจากการใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

เมื่อได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยมีการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แล้ว หากมีการกระทำที่ผู้กระทำผิดได้หลบหนีกฎหมายกำหนดไว้ว่า

“ถ้าบุคคลซึ่งถูกปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันในกระบวนการพิจารณาคดีอาญาไม่ยินยอมให้คุมขังโดยปราศจากมูลเหตุอันสมควรเขาจะต้องมีความผิดหรือถ้าบุคคลซึ่งปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันในกระบวนการพิจารณาคดีอาญา และมีมูลเหตุอันสมควรจึงไม่ยินยอมให้คุมขังตามสถานที่ที่กำหนดทันทีหลังจากเวลาที่กำหนดซึ่งสามารถทำได้อย่างมีเหตุผล เขาจะมีความผิด”

โดยความผิดนั้นเป็นโทษซึ่งถ้าไม่ตัดสินลงโทษอย่างรวบรัดก็จะเป็นการละเมิดอำนาจศาลอาญาซึ่ง ศาลชั้นต้นสหราชอาณาจักร (Magistrates Court) จะพิพากษาลงโทษบุคคลในความผิดฐานหลบหนีดังกล่าว แต่ถ้าศาลคิดว่าพฤติการณ์ของความผิดควรจะลงโทษสำหรับความผิดนั้นเกินอำนาจศาลที่จะลงโทษหรือในกรณีที่ส่งตัวให้ศาลสูงคดีอาญา (Crown Court) พิจารณา

สำหรับความผิดอื่นที่ศาลก่อนได้พิจารณาไว้แล้ว ความผิดซึ่งกระทำในการคุมขังหรือให้ประกันตัวให้ศาลสูง (Crown Court) พิจารณา โดยบุคคลซึ่งกระทำผิดเล็กน้อยและ

⁹³The Bail Act 1976: Section 3AB

⁹⁴The Bail Act 1976: Section 3AC

⁹⁵The Bail Act 1976: Section 3AC (3)

กระทำผิดโดยประมาทให้ศาลสูง พิพากษา โดยจะมีโทษจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือนหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนบุคคลที่พิพากษาว่ากระทำผิดหรือเป็นการละเมิดอำนาจศาลอาจถูกจำคุกไม่เกิน 12 เดือนหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ

1.2 การใช้เป็นทางเลือกในการลงโทษแทนการจำคุก (Primary Sentencing)

1.2.1 หลักเกณฑ์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ในขั้นตอนที่ให้ศาลใช้มาตรการดังกล่าวเป็นทางเลือกในการลงโทษหรือใช้แทนการจำคุกนั้นเป็นการกำหนดให้ศาลมีทางเลือกในการสั่งโดยไม่ต้องใช้เรือนจำเป็นสถานที่ในการควบคุมซึ่งเป็นการบริหารกระบวนการลงโทษที่เพิ่มประสิทธิภาพและยังคงรักษาความปลอดภัยให้กับสังคมโดยศาลออกคำสั่งให้ใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 177 และมาตรา 181 ของ CJA 2003 ซึ่งมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

1) การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 177

กรณีบุคคลอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไปถูกพิพากษาลงโทษในความผิดหรือก่อนที่เขาจะถูกพิพากษานั้น ศาลมีอำนาจสั่งแก่ผู้กระทำผิดที่มีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป โดยอาจสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างตามมาตรา 177 ดังนี้

- (1) สั่งให้ทำงาน โดยไม่จ่ายค่าตอบแทน
- (2) สั่งให้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
- (3) สั่งให้เข้าโปรแกรม
- (4) สั่งห้ามกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
- (5) สั่งห้ามออกนอกสถานที่
- (6) สั่งห้ามเข้าสถานที่หรือเขตที่กำหนด
- (7) สั่งให้อยู่ในสถานที่ที่กำหนด
- (8) สั่งให้บำบัดรักษาโรคจิต
- (9) สั่งให้บำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด
- (10) สั่งให้ฟื้นฟูผู้ติดสุรา
- (11) สั่งให้อยู่ในการคุมประพฤติ
- (12) สั่งให้เข้าสู่ศูนย์ฝึกอบรมกรณีที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ (Curfew Order) หรือห้ามเข้าเขตที่กำหนด (Exclusion Requirement) ศาลต้องออกคำสั่งให้ใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยเว้นแต่ในกรณีที่ผู้นั้นไม่ยินยอมให้ใช้มาตรการดังกล่าวตามมาตรา 215(2) และ

ในกรณีสถานที่และอาณาบริเวณนั้นไม่สามารถจัดการให้ใช้มาตรการดังกล่าวได้ตามมาตรา 118(4) หรือเมื่อศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าสิ่งแวดล้อมไม่เหมาะสมในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้⁹⁶

ส่วนมาตรการอื่นๆของการลงโทษในชุมชนนั้นอาจมีคำสั่งให้ใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้หากศาลเห็นว่ามีความจำเป็นตามมาตรา 177(4)⁹⁷

คำสั่งให้ลงโทษในชุมชนนั้นศาลจะต้องกำหนดเวลาไว้อย่างแน่นอนในคำพิพากษาและต้องไม่เกิน 3 ปีนับแต่วันออกคำสั่งตามมาตรา 177(5) คำสั่งของศาลอาจมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้โดยข้อเสนอของเลขาธิการแห่งรัฐตามมาตรา 178⁹⁸ และการฝ่าฝืน การเพิกถอน หรือการแก้ไขคำสั่งให้ลงโทษในชุมชนได้กำหนดในหมวดที่ 8 (schedule 8) ของกฎหมายนี้⁹⁹

นอกจากนี้ ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งให้ลงโทษในชุมชนตั้งแต่ 2 ข้อกำหนดตามมาตรา 177 นั้นศาลต้องพิจารณาสภาพแวดล้อมว่าในแต่ละข้อกำหนดสามารถนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาปฏิบัติได้¹⁰⁰

2) การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 181

ในกรณีศาลลงโทษจำคุกหรือคุมขังน้อยกว่า 12 เดือน ศาลอาจใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ตามบทบัญญัติ CJA2003 มาตรา 181 มีหลักเกณฑ์ว่า ศาลมีอำนาจออกคำสั่งพร้อมกับจำคุก เมื่อศาลมีคำพิพากษาต้องระบุระยะเวลาจำคุกที่สิ้นสุดด้วยการปล่อยตัวผู้กระทำความผิดโดยมีการคุมประพฤติและคำสั่งที่เป็นข้อกำหนดการคุมประพฤติให้ผู้กระทำความผิดปฏิบัติตามในระยะเวลาที่เหลือซึ่งโทษจำคุกต้องไม่ต่ำกว่า 2 สัปดาห์และต้องไม่เกิน 13 สัปดาห์ ส่วนคำสั่งนั้นต้องไม่เกิน 26 สัปดาห์¹⁰¹ โดยการกำหนดคำสั่งระหว่างที่ถูกจำคุกศาลอาจออกคำสั่งได้ 9 กรณีตามมาตรา 182 (1) ดังนี้

- (1) สั่งให้ทำงานโดยไม่จ่ายค่าตอบแทน
- (2) สั่งให้ทำกิจกรรม
- (3) สั่งให้เข้าโปรแกรม
- (4) ห้ามกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
- (5) ห้ามออกนอกสถานที่
- (6) ห้ามเข้าเขตกำหนด

⁹⁶CJA 2003: Section 177(3)

⁹⁷CJA 2003: Section 177 (4)

⁹⁸CJA 2003: Section 178

⁹⁹CJA 2003: Section 179

¹⁰⁰CJA 2003: Section 177 (6)

¹⁰¹CJA 2003: Section 181

- (7) สั่งให้อยู่ในการคุมประพฤติ
- (8) สั่งให้เข้าศูนย์ฝึก อบรมที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี
- (9) การจำคุกผ่อนส่ง

ตามมาตรา 189¹⁰² แห่งกฎหมาย CJA2003 ศาลอาจมีคำสั่งเพิ่มเติมได้ และกำหนดระยะเวลาในการควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

(1) ศาลอาจมีคำสั่งให้จำคุกอย่างน้อย 28 สัปดาห์ แต่ไม่เกิน 51 สัปดาห์ตามมาตรา 181 และอาจมีคำสั่ง ดังนี้

(ก) สั่งให้ผู้กระทำความผิดปฏิบัติตามเงื่อนไขตามช่วงเวลาที่ระบุไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในวรรคนี้ (จะเรียกว่า “ระยะเวลาการกำกับดูแล”) ที่มีหนึ่งความต้องการหรือมากกว่าหนึ่งความต้องการตามมาตรา 190(1) ที่ระบุไว้ในคำสั่งและ

(ข) คำสั่งจำคุกจะมีผลบังคับใช้ไม่ได้เว้นแต่ ต่อไปนี้

1) ในช่วงระยะเวลาการดูแลผู้กระทำความผิดที่ไม่ปฏิบัติตามความต้องการที่กำหนดตามวรรค (ก) หรือ

2) ในช่วงระยะเวลาที่ระบุไว้ในคำสั่งเพื่อวัตถุประสงค์ในอนุวรรคนี้(จะเรียกว่า “ระยะเวลาการดำเนินงาน”)ผู้กระทำความผิดที่กระทำในสหราชอาณาจักร และการกระทำความผิดตามกฎหมายอื่น(ลงโทษด้วยการจำคุก) และศาลมีอำนาจทำคำสั่งให้มีผลบังคับใช้ในภายหลังตามวรรค 8 กำหนดการที่ 12

(2) กรณีที่สองที่กำหนดการทำหน้าที่ติดต่อกันในโอกาสเดียวกันอาศัยอำนาจตามความในส่วยย่อย (1) ไม่ได้ใช้สิทธิในความสัมพันธ์กับใดๆ ของผู้กระทำความผิด ไม่เกิน 65 สัปดาห์ที่ผ่านมา

(3) ระยะเวลาการกำกับดูแลการดำเนินงานและระยะเวลาที่แต่ละคนจะต้องถูกควบคุมเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือนและไม่เกิน 2 ปีตั้งแต่วันที่ถูกลงโทษ

(4) ระยะเวลาการกำกับดูแลต้องไม่ใช่ระยะเวลานานกว่าระยะเวลาการดำเนินงาน

(5) ศาลที่มีคำสั่งสำหรับความผิดที่เกี่ยวกับบุคคลใดๆ ในกรณีนี้อาจจะไม่ได้กำหนดให้ชุมชนมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการกระทำความผิดกฎหมายหรืออื่นๆที่เป็นความผิดซึ่งถูกตัดสินก่อนโดยศาลหรือจัดการโดยศาล

¹⁰²CJA 2003: Section 189

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ (Curfew Order) หรือห้ามเข้าเขตที่กำหนด (Exclusion Requirement) ศาลต้องออกคำสั่งให้ใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วย เว้นแต่กรณีที่ผู้ยื่นไม่ยินยอมให้ใช้มาตรการดังกล่าวตามมาตรา 215(2) และกรณีสถานที่และอาณาบริเวณนั้นไม่สามารถจัดการให้ใช้มาตรการตามมาตรา 218(4) ได้ หรือเมื่อศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าสิ่งแวดล้อมไม่เหมาะสมในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ ส่วนคำสั่งอื่นๆ อาจมีคำสั่งให้ใช้เครื่องมือติดตามตัวอิเล็กทรอนิกส์ได้หากศาลเห็นว่ามีความจำเป็น¹⁰³

นอกจากนี้ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งคุมประพฤติพร้อมการจำคุกตั้งแต่ 2 ข้อกำหนดตามมาตรา 182(1) นั้นศาลต้องพิจารณาสภาพแวดล้อมของกรณีดังกล่าวว่าในแต่ละข้อนั้นสามารถปฏิบัติได้หรือไม่¹⁰⁴

คำสั่งห้ามออกนอกเคหสถาน (Curfew Order Requirement) หมายถึง คำสั่งให้ผู้กระทำผิดต้องอยู่ในสถานที่ที่กำหนดภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยระยะเวลาที่กำหนดนั้นต้องไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงและไม่เกิน 12 ชั่วโมงภายใน 1 วัน ก่อนออกคำสั่งห้ามออกนอกเคหสถาน ศาลจะต้องได้รับข้อมูลและได้พิจารณาเกี่ยวกับสถานที่ที่จะห้ามมิให้ผู้กระทำผิดออกนอกสถานที่ด้วย รวมทั้งความเห็นของบุคคลที่อาจได้รับผลกระทบจากการที่ผู้กระทำผิดออกนอกสถานที่ภายในระยะเวลาที่กำหนดด้วยตามมาตรา 204

คำสั่งห้ามเข้าเขตที่กำหนด (Exclusion requirement) หมายถึง คำสั่งห้ามผู้กระทำผิดเข้าไปในสถานที่ หรือพื้นที่ใดที่กำหนดภายในระยะเวลาตามคำสั่ง ในกรณีที่คำสั่งห้ามเข้าเขตที่กำหนดเป็นคำสั่งที่ศาลสั่งโดยการลงโทษในชุมชนจำนวนวันที่ห้ามเข้าเขตที่กำหนดต้องไม่เกิน 2 ปีหรือ 24 เดือนตามมาตรา 205

การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) เป็นคำสั่งที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อควบคุมผู้กระทำผิดภายในเวลาที่กำหนดตามมาตรา 215

มาตรา 215(1)¹⁰⁵ คำสั่งควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หมายถึง ข้อกำหนดแห่งกฎหมายเพื่อความปลอดภัยด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้กระทำผิดที่ให้ ความยินยอม รวมถึงข้อกำหนดอื่นๆ ในระหว่างช่วงเวลาที่ศาลกำหนด หรือเข้าพนักงานที่รับผิดชอบกำหนด

¹⁰³ CJA 2003: Section 182

¹⁰⁴ CJA 2003: Section 182 (5)

¹⁰⁵ CJA 2003: Section 215

(2) (ก) คำสั่งควบคุม โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์รวมถึงข้อตกลงตามมาตรา 111 ด้วยเว้นแต่

(จ) ไม่ใช่เครื่องมือนี้กับบุคคลอื่นที่ไม่ให้ความยินยอมร่วมมือนอกจากผู้กระทำผิด

(3) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดความรับผิดชอบของผู้ต้องรับผิดชอบการควบคุมที่เกี่ยวข้องด้วยคำสั่งควบคุม โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

(4) ก่อนเริ่มบังคับใช้คำสั่งควบคุม โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เจ้าพนักงานและผู้รับผิดชอบต้องชี้แจงผลกระทบในระยะเวลาที่ตกลงให้กับบุคคล ต่อไปนี้

(ก) ผู้กระทำผิด

(จ) ผู้รับผิดชอบในการควบคุม และ

(ค) บุคคลใดก็ตามที่ตกอยู่ภายใต้อนุมาตรา (2) (จ)

1.2.2 กระบวนการพิจารณาสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

เนื่องจากกฎหมายอังกฤษ ได้ให้ดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดไว้กว้างๆ ซึ่งการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมือนี้เป็นมาตรการหนึ่งของการลงโทษโดยชุมชน (Community Sentence) ที่มีกรอบในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษดังนี้

1) มาตรการนี้ไม่สามารถนำมาใช้ได้กับความผิดที่กำหนดไว้ตายตัวตามกฎหมาย หรือ ความผิดตามมาตรา 51A(2) ของ The Firearm Act 1968, มาตรา 110(2) หรือมาตรา 111(2) ของ PCC(S) 2000 และมาตรา 225-228 ของ CJA 2003¹⁰⁶

2) ก่อนที่ศาลจะกำหนดโทษศาลต้องพิจารณารายงานการสืบเสาะก่อน (Pre-sentencing Report) ซึ่งรายงานสืบเสาะเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการกระทำผิด และความผิดที่เกี่ยวข้องกับความผิดที่ได้กระทำรวมถึงเหตุเพิ่มโทษหรือเหตุลดโทษและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของผู้กระทำผิดประกอบเว้นแต่ ศาลจะเห็นว่าไม่จำเป็นต้องมีการรายงานก่อนการกำหนดโทษ¹⁰⁷

โดยการพิจารณาและตัดสินใจในการเลือกชนิดและความเข้มงวดของมาตรการนั้นมีขั้นตอนดังนี้

- 1) ประเมินความร้ายแรงของความผิดว่าอยู่ในระดับต่ำ กลางหรือสูง
- 2) จุดประสงค์ในการลงโทษของศาล

¹⁰⁶ CJA 2003: Section 50

¹⁰⁷ CJA 2003: Section 156

- 3) ความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำ
- 4) ความสามารถในการปฏิบัติตามข้อกำหนด
- 5) ความสามารถของข้อกำหนดในท้องที่บังคับใช้¹⁰⁸

ส่วนกรอบการใช้ดุลพินิจของศาลในการสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กำหนดไว้ในกฎหมาย CJA 2003 ข้อ 1.1.33 ความว่า การใช้มาตรการนี้ ต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมว่าเหมาะสมหรือไม่ และควรใช้มาตรการนี้เพื่อวัตถุประสงค์เบื้องต้นในการส่งเสริมและควบคุมการปฏิบัติตามข้อกำหนดต่างๆ ในสภาพแวดล้อมที่ลงโทษ ผู้กระทำผิด และ/หรือจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของสาธารณชนและป้องกันการกระทำผิดซ้ำซึ่ง เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงมากที่สุด

1.2.3 กระบวนการหลังจากใช้การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

เมื่อผู้กระทำผิดล้มเหลวจากการใช้มาตรการนี้โดยปราศจากเหตุผลที่จะแก้ตัวในการปฏิบัติตามข้อกำหนด เจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบอาจให้คำเตือนหรือเริ่มดำเนินการตามกฎหมายเกี่ยวกับการฝ่าฝืนในกรณีที่ผู้กระทำผิดฝ่าฝืนมาตรการ โดยปราศจากเหตุผลที่จะแก้ตัวได้ เป็นครั้งที่ 2 ภายในระยะเวลา 12 เดือน เจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบจะต้องเริ่มดำเนินการตามกฎหมาย¹⁰⁹

ในการพิจารณาของศาลนั้น ถ้าศาลไม่เพิ่มความรุนแรงของการลงโทษที่ใช้ อยู่ เช่น กำหนดเงื่อนไขที่ยากขึ้นรวมทั้งเพิ่มข้อกำหนดในการบังคับ เป็นต้น ก็ต้องยกเลิกมาตรการลงโทษที่ใช้อยู่และกลับไปดำเนินการตามกฎหมายพิพากษาตามความผิดเดิม ศาลต้องเรียกให้ทำการบันทึกสภาพแวดล้อมที่ฝ่าฝืน ซึ่งมีผลกระทบกับผู้กระทำผิด กรณีเมื่อพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมที่ผู้กระทำผิดตั้งใจและคืออื่นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ไม่สมควรได้รับโทษจำคุก ศาลสามารถออกคำสั่งจำคุกได้ไม่เกิน 51 สัปดาห์¹¹⁰

1.3 การใช้ภายหลังจำคุกมาระยะเวลาหนึ่ง (Post-Prison)

1.3.1 หลักเกณฑ์การใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ขั้นตอนที่ศาลใช้มาตรการดังกล่าวภายหลังจำคุกมาระยะหนึ่งนั้นเป็นการกำหนดให้ศาลมีคำสั่งลงโทษโดยชุมชนหรือกำหนดเงื่อนไขหลังปล่อยโดยเมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกหรือคุมขังไปได้ระยะหนึ่งและจะมีการบังคับโทษนอกเรือนจำหรือสถานที่คุมขัง ศาลมีอำนาจที่จะกำหนดเงื่อนไขการปฏิบัติเมื่อกลับสู่สังคมแล้วแต่ยังไม่ครบเวลาให้ลงโทษจำคุก

¹⁰⁸

¹⁰⁹ New Sentences: CJA 2003 section 1.1.41

¹¹⁰ CJA 2003 Schedule 8 paragraph 9

หรือคุมขังตามคำพิพากษาซึ่งการกำหนดเงื่อนไขการควบคุม โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ มีหลักเกณฑ์ ดังนี้

กรณีที่ศาลลงโทษจำคุกหรือคุมขังตั้งแต่ 12 เดือนขึ้นไป โดยทั่วไปเมื่อผู้ต้องโทษได้รับโทษจำคุกหรือคุมขังแล้วจะได้รับการเปลี่ยนเป็นการลงโทษโดยชุมชนเมื่อได้รับโทษจำคุกหรือคุมขังมาแล้วครึ่งหนึ่งของโทษที่ได้รับ แต่ในกฎหมาย CJA 2003 มีแนวทางการป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากผู้ต้องโทษที่เป็นอันตรายหรือผู้ต้องโทษที่กฎหมายถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงโดยจะต้องได้รับโทษจำคุกหรือคุมขังมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ใน 4 ของโทษที่กำหนดไว้โดยคำพิพากษา หลังจากนั้น โทษที่กำหนดไว้โดยคำพิพากษาจะได้รับการพิจารณาเปลี่ยนเป็นการลงโทษโดยชุมชน โดยการกำหนดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยภายใต้คำแนะนำของศาล ในการวางข้อกำหนด¹¹¹ โดยการลงโทษในชุมชนจะต้องมีเงื่อนไขที่กำหนดไว้เพื่อประโยชน์ในการป้องกันมิให้ผู้นั้นก่อให้เกิดการกระทำผิดซ้ำอีกตามที่กฎหมาย CJA 2003 กำหนด หากฝ่าฝืนศาลจะมีอำนาจสั่งให้มารับโทษจำคุกหรือคุมขังต่อไปตามข้อ 2.1.5 และ 2.1.6 แห่ง CJA 2003

นอกจากนี้ มาตรา 229 ได้กำหนดองค์ประกอบที่ใช้พิจารณาความผิดร้ายแรง (Serious Offence) ไว้ดังนี้

(1) เป็นผู้ที่ได้กระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในกฎหมายโดยเฉพาะ (ความผิดที่กำหนดไว้ในมาตรา 224)

(2) ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้นั้นมีความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดอันก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม เนื่องจาก กระทำความผิดซ้ำๆ กัน โดยข้อมูลที่น่ามาพิจารณาเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาล มาจากลักษณะของการกระทำผิด ลักษณะของผู้กระทำผิด และพฤติกรรมที่เป็นความผิดครั้งก่อนๆ ของผู้กระทำ

ดังนั้น หากผู้ต้องโทษเป็นผู้ต้องโทษอันตรายหรือผู้ที่กฎหมายถือว่าเป็นผู้กระทำความผิดร้ายแรงดังกล่าวข้างต้นแล้วจะได้รับการพิจารณาถึงความเหมาะสมในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ก็ต่อเมื่อได้รับโทษจำคุกหรือคุมขังมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ใน 4 ของโทษที่กำหนดไว้โดยคำพิพากษา

ส่วนหลักเกณฑ์การปล่อยตัวผู้กระทำความผิดที่ได้รับโทษจำคุกมาระยะหนึ่งแล้ว ปรากฏอยู่ใน Criminal Justice Act 1991 (CJA 1991) โดยนักโทษมีสิทธิที่จะได้รับการปล่อยตัวตาม CJA 1991 มาตรา 33 ดังนี้¹¹²

¹¹¹New Sentences: CJA 2003 section 2.1.3

¹¹²CJA 1991: Section 33 (b)

มาตรา 33¹¹³ หน้าที่ในการปล่อยตัวนักโทษที่ต้องจำคุกระยะสั้นและนักโทษที่ต้องจำคุกระยะยาว

(1) เมื่อนักโทษที่ต้องจำคุกระยะสั้นได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาแล้วถึงหนึ่งเลขาธิการแห่งรัฐ (The Secretary of state) มีหน้าที่ที่จะต้อง

(ก) ปล่อยนักโทษอย่างไม่มีเงื่อนไข ในกรณีต้องคำพิพากษาให้จำคุกไม่เกินกว่า 12 เดือน

(ข) ปล่อยนักโทษโดยมีการคุมประพฤติ ในกรณีต้องคำพิพากษาให้จำคุกตั้งแต่ 12 เดือนขึ้นไป

(1A) เมื่อนักโทษที่ต้องจำคุกระยะยาว ได้รับโทษกึ่งหนึ่งของคำพิพากษามาแล้วเป็นหน้าที่ของเลขาธิการแห่งรัฐที่จะปล่อยตัวไปโดยใช้วิธีการคุมประพฤติแทน

(1B) ตามมาตรา (1A) นั้นไม่นำมาใช้กับกรณีนักโทษที่ต้องจำคุกระยะยาว ถ้าความผิดที่ลงโทษนั้นถูกกำหนดไว้ในตารางที่ 15 ของกฎหมาย CJA 2003

(1C) ตามมาตรา (1B) ความผิดที่กำหนดไว้ในตารางที่ 15 ของกฎหมาย CJA 2003 รวมถึงความผิดดังต่อไปนี้ด้วย

(ก) ความผิดตามมาตรา 70 ของกฎหมาย The Army Act 1955 หรือมาตรา 42 ของกฎหมาย The Naval Discipline Act 1957 ซึ่งพิจารณาว่าคล้ายกันกับความผิดทางแพ่งที่เ็นความผิดที่กำหนดไว้ในตารางนั้นและ

(ข) ความผิดภายใต้มาตรา 42 ของกฎหมาย The Armed Forces Act 2006 ซึ่งพิจารณาว่าคล้ายกันกับความผิดตามกฎหมายของประเทศอังกฤษและเวลส์

(1D) มาตรา 48 ของกฎหมาย The Armed Forces Act 2006 สำหรับจุดมุ่งหมายตาม (1C) (ข) ที่อ้างถึงมาตรา (3) (ข) ของทุกข้อกำหนดที่ตามมาของกฎหมายนั้น

(2) เมื่อนักโทษที่ต้องจำคุกระยะยาวซึ่งตาม (1A) ไม่นำมาใช้นั้นได้รับโทษจำคุกแล้วสองในสามของโทษตามคำพิพากษา

(3) เมื่อนักโทษที่ต้องโทษจำคุกระยะสั้นและระยะยาว เป็นบุคคลซึ่ง

(ก) ได้รับการปล่อยโดยมีการคุมประพฤติภายใต้อนุมาตรา (1)(ข) หรือ (2) หรือ มาตรา 35 หรือ 36(1) และ

¹¹³ CJA 1991: Section 33

(ข) ใต้ถูกเรียกกลับไปยังเรือนจำตามมาตรา 38(2) หรือ 39(1) จะได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาแล้วสามในสี่ โดยเลขาธิการแห่งรัฐมีหน้าที่จะต้องปล่อยตัวนักโทษอย่างไม่มีเงื่อนไข

(4) เมื่อนักโทษที่ได้รับโทษตามคำพิพากษาน้อยกว่า 12 เดือนได้รับการปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติตามมาตรา 36(1) และถูกเรียกกลับเข้าเรือนจำตามมาตรา 38(2) โดยภายใต้มาตรา 38 (3) มีผลให้โทษจำคุกตามคำพิพากษาสามในสี่ของผู้กระทำผิดถูกแทนด้วยโทษเพียงกึ่งหนึ่ง

(5) ในบทนี้

นักโทษที่ต้องจำคุกระยะยาว หมายความว่า บุคคลที่ต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาเป็นระยะเวลาตั้งแต่สี่ปีขึ้นไป

นักโทษที่ต้องจำคุกระยะสั้น หมายความว่า บุคคลที่ต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาเป็นระยเวลาน้อยกว่าสี่ปี

โดยระยะเวลาและเงื่อนไขของการอนุญาตตามมาตรา 33(1A) และอื่น ๆ นั้น กำหนดไว้ในมาตรา 37ZA ดังนี้

(1) เมื่อนักโทษที่ต้องโทษจำคุกระยะยาวถูกปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติตามมาตรา 33(1A) การคุมประพฤติควรบังคับใช้ในส่วนที่เหลือของคำพิพากษา (ซึ่งทำให้เกิดการเพิกถอนบ้างตามมาตรา 254 แห่ง CJA 2003)

(2) มาตรา 250(1) (4) และ (8) แห่ง CJA 2003 นำไปใช้กับการอนุญาตตามมาตรา 33(A) ของกฎหมายนี้

(3) บุคคลที่ได้รับการอนุญาตตามมาตรา 33(1A) ต้องยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขสำหรับเวลาที่ถูกกำหนดไว้ในการอนุญาต

(4) บุคคลที่อ้างถึงในมาตรา 254(1) แห่ง CJA 2003 คือบุคคลซึ่งถูกปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติตามบทที่ 6 ตอนที่ 12 ของกฎหมายนี้ รวมถึงบุคคลที่ถูกปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติตามมาตรา 33(1A)

ส่วนอำนาจในการปล่อยตัวผู้ต้องโทษจำคุกระยะสั้นโดยมีการคุมประพฤติปรากฏอยู่ในมาตรา 34A ดังนี้¹¹⁴

¹¹⁴ CJA 1991: Section 34A

มาตรา 34A

(1) ภายใต้อนุมาตรา (2) อนุมาตรา (3) นำมาใช้เมื่อนักโทษที่ต้องโทษจำคุกกระชั้นอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ได้รับคำพิพากษาลงโทษจำคุกในระยะเวลามากกว่า 3 เดือน

(2) อนุมาตรา (3) ไม่นำมาใช้ในกรณี

(ก) การลงโทษตามคำพิพากษาที่เป็นการเพิ่มโทษตามความหมายของมาตรา 55 ของกฎหมาย The Crime and Disorder Act 1998

(ข) การลงโทษตามคำพิพากษาสำหรับการกระทำความผิดภายใต้มาตรา 1 ของกฎหมาย The Prisoners (Return to Custody) Act 1995

(ค) การลงโทษตามคำพิพากษาที่บังคับตามวรรค 3(1)(ง) หรือ 4(1)(ง) ในตารางที่ 2 ของกฎหมายนี้ กรณีที่นักโทษไม่ปฏิบัติตามคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่

(ง) นักโทษภายใต้คำสั่งให้รักษาตัวในโรงพยาบาลตามมาตรา 37 มาตรา 45A หรือ มาตรา 47 ของกฎหมาย The Mental Health Act 1983

(จ) นักโทษที่ต้องไปปรับผิคนอกสหราชอาณาจักรตามวัตถุประสงค์ของมาตรา 46

(ช) นักโทษที่ได้รับอนุญาตให้ปล่อยตัวภายใต้มาตรานี้ได้ตลอดเวลาและอาจถูกเรียกกลับเข้าสู่เรือนจำภายใต้มาตรา 38A (1) (ก)

(ญ) นักโทษที่ปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติภายใต้มาตรานี้ หรือ มาตรา 36 ระหว่างการรับโทษตามคำพิพากษาปัจจุบันและถูกเรียกกลับเข้าเรือนจำตามมาตรา 39(1) หรือ (2)

(ฎ) นักโทษที่กลับเข้าสู่เรือนจำภายใต้มาตรา 40 ได้ตลอดเวลา

(ฏ) ช่วงเวลาระหว่าง

(1) วันที่นักโทษจะได้รับช่วงเวลากการลงโทษ และ

(2) วันที่นักโทษจะได้รับการลงโทษครั้งหนึ่งน้อยกว่า 14 วัน

(3) หลังจากที่นักโทษได้รับช่วงเวลากการลงโทษตามคำพิพากษาของเลขาธิการแห่งรัฐ ซึ่งอาจจะปล่อยนักโทษโดยมีการคุมประพฤติภายใต้มาตรา 37A

(4) ในมาตรานี้ช่วงเวลากการลงโทษ หมายความว่า

(ก) กำหนดเวลา 3 เดือนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 4 เดือนระยะเวลา 30 วัน

(ข) กำหนดเวลา 4 เดือนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 8 เดือน ระยะเวลาเท่ากับหนึ่งในสี่ของกำหนดเวลาข้างต้น

(ค) กำหนดเวลา 8 เดือนขึ้นไป ระยะเวลา 60 วันน้อยกว่ากึ่งหนึ่งของ กำหนดเวลาข้างต้น

(5) เลขานุการแห่งรัฐอาจจะสั่งการ โดยการบัญญัติเป็นกฎหมายลำดับรอง ดังนี้

(ก) ยกเลิกคำว่า “ตั้งแต่อายุ 18 ปี” ในอนุมาตรา (1)

(ข) แก้ไขนิยามของ “ช่วงเวลาการลงโทษ” ในอนุมาตรา (4) และ

(ค) จัดทำบทบัญญัติเปลี่ยนผ่านให้ปรากฏว่ามีความจำเป็นหรือสมควรเชื่อมโยงกับการยกเลิกหรือแก้ไข

(6) ไม่มีคำสั่งใดที่อาจจัดทำภายใต้อนุมาตรา 5 เว้นแต่ร่างคำสั่งนั้นจะ ได้รับการเสนอและเห็นชอบโดยมติของสภาก่อน

ทั้งนี้เงื่อนไขการห้ามออกนอกสถานที่จะถูกรวมอยู่ในคำสั่งอนุญาต ตามมาตรา 34A ดังนี้

มาตรา 37A(1)¹¹⁵ บุคคลไม่ควรถูกได้รับการปล่อยตัวตามมาตรา 34A(3) เว้น แต่ การอนุญาตนี้จะรวมเงื่อนไขการห้ามออกนอกสถานที่ ดังนี้

(ก) กำหนดให้ปล่อยตัวบุคคล ช่วงเวลาการระบุนเวลาในเงื่อนไขของ สถานที่และเวลาซึ่งอาจจะเป็นหอพักที่กรมคุมประพฤติเห็นชอบ และ

(ข) รวมถึงคำสั่งสำหรับการรักษาความปลอดภัยโดยใช้การควบคุมโดย เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในสถานที่นั้นช่วงเวลาที่กำหนด

(2) เงื่อนไขการห้ามออกนอกสถานที่ที่กำหนดอาจถูกระบุให้แตกต่าง สถานที่หรือเวลาในแต่ละวัน แต่ไม่ควรระบุเป็นระยะเวลาน้อยกว่า 9 ชั่วโมงในแต่ละวัน ยกเว้นวัน แรกและวันสุดท้ายของระยะเวลาในการบังคับตามเงื่อนไข

(3) เงื่อนไขการห้ามออกนอกสถานที่ที่ยังคงถูกใช้บังคับจนกว่าจะถึงวันที่ บุคคลที่ถูกปล่อยนั้นได้รับโทษตามคำพิพากษาถึงหนึ่ง

(4) เงื่อนไขการห้ามออกนอกสถานที่ควรจะกำหนดผู้รับผิดชอบใน สถานที่ที่ปล่อยตัวบุคคลนั้นในช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ในเงื่อนไข และบุคคลผู้มีหน้าที่ รับผิดชอบควรจะถูกระบุไว้ในคำสั่งที่จัดทำโดยเลขานุการแห่งรัฐ

(5) อำนาจตามอนุมาตรา 4 ข้างต้น

(ก) ควรจะปฏิบัติตามกฎหมายลำดับรอง

¹¹⁵ CJA 1991: Section 37A

(ข) ควรรวมถึงอำนาจในการกำหนดบทบัญญัติที่แตกต่างในกรณีที่แตกต่างกันด้วย

ในการปล่อยตัวตามมาตรา 250 ผู้ต้องโทษยังต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในการอนุญาตปล่อยตัว (CJA2003 ข้อ 2.1.3)¹¹⁶ ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรอง (Statutory instruments) ตาม The Criminal Justice (Sentencing) (License Conditions) Order 2003 โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 250 แห่ง CJA2003 ดังนี้

เงื่อนไขมาตรฐานของการอนุญาตผู้ต้องโทษต้องปฏิบัติ ดังนี้

1) ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานที่รับผิดชอบ
 2) ได้รับการเชื่อมตามคำสั่งของเจ้าพนักงานที่รับผิดชอบ
 3) อาศัยในที่อยู่ที่เจ้าพนักงานที่ผู้รับผิดชอบเห็นชอบและได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบก่อนสำหรับการไปค้างคืนที่อื่น

4) ทำงานได้เฉพาะกรณีที่ได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบเท่านั้นรวมทั้งงานอาสาสมัคร และต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบก่อนการเปลี่ยนงาน

5) ไม่เดินทางออกนอกสหราชอาณาจักรโดยปราศจากการได้รับอนุญาตล่วงหน้าจากเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบ

6) มีความประพฤติดีและไม่ประพฤติไปในทางนอกเหนือไปจากการอนุญาตซึ่งเป็นการป้องกันสังคมการป้องกันการกระทำผิดซ้ำและสนับสนุนความสำเร็จในการปรับตัวให้เข้ากับชุมชน

7) ไม่กระทำความผิดซ้ำอีก

นอกจากนี้ยังมีเงื่อนไขอื่นๆ การอนุญาตปล่อยออกจากเรือนจำในกรณีผู้ต้องโทษที่ได้รับโทษจำคุกน้อยกว่า 12 เดือน ผู้ต้องโทษจะต้องปฏิบัติ ดังนี้

1) เข้าพบตามกำหนดนัดของจิตแพทย์นักจิตวิทยา หรือแพทย์และปฏิบัติตามคำแนะนำในการบำบัดรักษา

2) ไม่เข้าทำงานรวมทั้งงานอาสาสมัคร หรือเข้าร่วมกิจกรรมซึ่งจะเกี่ยวข้องกับบุคคลที่อายุต่ำกว่าที่เจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบกำหนด

3) ไม่ไปค้างคืนกับบุคคลที่อายุต่ำกว่าที่เจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบกำหนด

¹¹⁶ CJA 2003: Sentencing Guidelines 2.1.3

4) ไม่ติดต่อกับบุคคลที่เจ้าพนักงานกำหนด โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และผู้ซึ่งกำหนดไว้เฉพาะซึ่งอายุต่ำกว่า 18 ปี

5) ไม่เข้าไปในสถานที่หรือพื้นที่ที่กำหนดโดยเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบก่อน

6) อยู่ในสถานที่ที่กำหนดในเวลาที่เขาพนักงานกำหนด

ส่วนเงื่อนไขอื่นๆ ในการอนุญาตกรณีผู้ต้องโทษที่ได้รับโทษจำคุกมากกว่า 12 เดือนนั้นผู้ต้องโทษต้องปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรม หรือกิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำอีกและเพื่อสนับสนุนความสำเร็จในการปรับตัวให้เข้ากับชุมชนของผู้ต้องโทษ

1.3.2 กระบวนการพิจารณาสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

สำหรับการกำหนดเงื่อนไขที่ปฏิบัติระหว่างการถูกจำคุกหรือคุมขังนั้น ศาลจะต้องปรึกษากับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องหรือเลขาธิการแห่งรัฐเพราะเป็นเจ้าพนักงานหรือผู้ที่จะรับผิดชอบในการดูแลและรายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติตามเงื่อนไขและพิจารณารายงานก่อนการพิพากษาหรือคำสั่งนอกจากนี้ยังได้แนะนำให้ผู้พิพากษาปรึกษากับหน่วยงานคุมประพฤติและผู้ว่าราชการจังหวัดในการกำหนดวิธีการภายหลังปล่อยผู้ต้องโทษออกจากเรือนจำ โดยมีเงื่อนไขคุมประพฤติหรือให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งก่อน เนื่องจาก เป็นหน่วยงานที่รู้ข้อมูลว่ากรณีใดจึงเหมาะสมและเมื่อได้รับข้อมูลแล้วจึงรับฟังความเห็นจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นความเห็นสุดท้าย ก่อนจะออกคำสั่งหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเกี่ยวกับเงื่อนไขที่ได้ส่งไปแล้ว (CJA2003 ข้อ 2.1.11-2.1.14)

1.3.3 กระบวนการหลังจากใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การฝ่าฝืนเงื่อนไขคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ที่กำหนดไว้ในมาตรา 38A ว่าเมื่อปรากฏแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่าผู้ต้องโทษที่ปล่อยตัวไปตามมาตรา 34A ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ หรือตำแหน่งที่ตั้งของผู้ต้องโทษนั้นไม่สามารถควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ยาวนานพอในสถานที่ตามเวลาที่ได้กำหนดไว้ในเงื่อนไขหรือมีความจำเป็นที่ต้องออกคำสั่งเพื่อป้องกันสาธารณชนจากความอันตรายร้ายแรงของผู้ต้องโทษ โดยรัฐมนตรีอาจเพิกถอนการอนุญาตปล่อยตัวนั้นและเรียกผู้ต้องโทษกลับเข้าเรือนจำได้ผู้ที่ได้รับอนุญาตปล่อยตัวไปแล้วนั้นเมื่อได้รับการพิจารณาแล้วรัฐมนตรีเห็นสมควรเพิกถอนคำสั่งอนุญาตปล่อยตัวก็สามารถเพิกถอนคำสั่งและเรียกกลับมาเข้าเรือนจำอีกได้

กล่าวโดยสรุป การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภายหลังจากจำคุกมาระยะหนึ่งแล้วนั้น กฎหมาย Crime and Disorder Act 1998 ได้แก้ไขกฎหมาย CJA1991 ในส่วนที่เกี่ยวกับประเภทของผู้ต้องโทษที่แน่นอนหลังจากประเมินความเสี่ยงแล้วสามารถใช้การควบคุมโดยเครื่องมือนี้ในส่วนที่เหลือของการลงโทษจำคุกตามคำพิพากษาได้โดยนักโทษอาจถูกปล่อยตัวก่อนเป็นเวลามากที่สุดถึง 135 วันถ้าได้รับการประเมินโดยเจ้าหน้าที่เรือนจำ(The Prison Service)ว่าเป็นผู้ที่เหมาะสมจะใช้มาตรการดังกล่าวซึ่งการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อาจนำมาใช้กับผู้ต้องโทษเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 14 วันและสูงสุดถึง 135 วันตามมาตรา 34A ของกฎหมาย CJA1991 โดยขึ้นอยู่กับระยะเวลาของโทษตามคำพิพากษาที่ได้รับซึ่งเลขาธิการแห่งรัฐมีอำนาจออกคำสั่งแก้ไขระยะเวลาที่ใช้มาตรการนี้ได้ตามมาตรา 246(5) ของกฎหมาย CJA 2003

คำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ที่กำหนดและผู้ต้องโทษจะถูกควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้มั่นใจว่าผู้ต้องโทษจะปฏิบัติตามคำสั่งในช่วงเวลาที่ห้ามออกนอกสถานที่ถ้าผู้ต้องโทษฝ่าฝืนคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่และเงื่อนไขมาตรฐานอื่นๆในการอนุญาต เช่น ผู้ต้องโทษมีความประพฤติไม่ดี ผู้นั้นอาจถูกเรียกกลับเข้าเรือนจำตามมาตรา 254 ของกฎหมาย CJA 2003 ซึ่งกำหนดให้เลขาธิการแห่งรัฐมีอำนาจเพิกถอนการอนุญาตและเรียกผู้ต้องโทษกลับเข้าเรือนจำได้¹¹⁷

การพิจารณาผู้ต้องโทษเพื่อใช้ในการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีการประเมินความเสี่ยงและไม่ใช่ว่าผู้ต้องโทษทุกคนจะมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการปล่อยตัวภายใต้โครงการควบคุมตัวโดยเครื่องมือนี้ ผู้ต้องโทษที่ไม่เหมาะสมรวมถึงผู้ต้องโทษที่ได้รับการลงโทษที่จัดไว้สำหรับความผิดร้ายแรง (Dangerous Offenders) และผู้ต้องโทษที่ต้องไปปรับพิคนอกราชอาณาจักรโดยเฉพาะผู้ต้องโทษที่มีระยะเวลาจำเป็นที่ต้องจำคุกตามคำพิพากษาน้อยกว่า 14 วัน ไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะใช้ในการควบคุมโดยเครื่องมือนี้ซึ่งกฎหมายได้กำหนดรายละเอียดกรณีบุคคลที่ไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการใช้มาตรการตามมาตรา 246(4)¹¹⁸ ดังนี้

- (1) การลงโทษตามคำพิพากษาที่กำหนดภายใต้มาตรา 227หรือมาตรา 228
- (2) การลงโทษตามคำพิพากษาสำหรับการกระทำผิดภายใต้มาตรา 1 ของกฎหมาย The Prisoners (Return to Custody) Act 1995
- (3) ผู้ต้องโทษภายใต้คำสั่งให้รักษาตัวในโรงพยาบาลตามมาตรา 37 มาตรา 45A หรือมาตรา 47 ของกฎหมาย The Mental Health Act 1983

¹¹⁷CJA 1991: Section 38A

¹¹⁸The Bail Act 1976: Section 246(4)

(4) การลงโทษตามคำพิพากษาที่กำหนดตอนที่ 9(1)(ข) หรือ (ค) หรือ 10(1) (ข) หรือ (ค) ของตาราง 8 ในกรณีที่ผู้ต้องโทษไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดห้ามออกนอกสถานที่ตามคำสั่งลงโทษโดยชุมชน

(5) ผู้ต้องโทษตามข้อกำหนดซึ่งประกาศตามตอนที่ 2 ของกฎหมาย The Sexual Offences Act 2003

(6) ผู้ต้องโทษที่ต้องไปปรับผิคนอกสหราชอาณาจักร

(7) ผู้ต้องโทษที่ปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติภายใต้มาตรา 17 ระหว่างการรับโทษตามคำพิพากษาปัจจุบันและถูกเรียกกลับเข้าเรือนจำตามมาตรา 255(1)(ก)

(8) ผู้ต้องโทษที่ปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติภายใต้มาตรา 248 ระหว่างการรับโทษตามคำพิพากษาปัจจุบัน และถูกเรียกกลับเข้าเรือนจำตามมาตรา 254 หรือ

(9) ในกรณีของผู้ต้องโทษซึ่งมีคำสั่งภายใต้มาตรา 240 เกี่ยวกับช่วงเวลา ระหว่างวันที่ผู้ต้องโทษจะได้รับโทษตามคำพิพากษาและวันที่ผู้ต้องโทษจะได้รับโทษจำคุก ระยะเวลาที่จำเป็นน้อยกว่า 14 วันหรือการพิพากษาลงโทษจำคุกบางวันจำนวนวันที่บังคับให้รับโทษจำคุกเหลือน้อยกว่า 14 วัน

ส่วนผู้ต้องโทษที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการปล่อยตัวด้วยการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์คือ

(1) ผู้ต้องโทษอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปซึ่งได้รับคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนแต่ไม่เกิน 4 ปีและได้ผ่านการประเมินความเสี่ยง โดยจะได้รับการอนุมัติจากเจ้าหน้าที่ควบคุมความประพฤติ (The Probation Service) และมีที่พักอาศัยที่เหมาะสม

(2) ผู้ต้องโทษซึ่งได้รับคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไปตามกฎหมาย CJA 2003 ซึ่งกฎหมายไม่ได้ห้ามเด็ดขาดในการใช้มาตรการนี้ แต่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าไม่เหมาะสมในการปล่อยตัว ยกเว้นมีสภาพแวดล้อมที่ดีเป็นพิเศษ

1.4 การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แทนการคุมขังแทนค่าปรับ

1.4.1 การคุมขังแทนค่าปรับ

โทษปรับตามกฎหมายอังกฤษ PCC(S)A 2000 S.127¹¹⁹ กำหนดให้ศาลสามารถกำหนดโทษปรับแก่ผู้กระทำผิดได้โดยพิจารณาจากฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำผิดแล้วจึงกำหนดโทษปรับตามที่เห็นสมควร โดยศาลกำหนดโทษปรับตามความร้ายแรงของความผิดซึ่งต้องคำนึงถึงความเสียหายของทรัพย์สินที่ถูกลักไป หรือสิ่งของที่ถูกทำลายและฐานะของผู้กระทำผิด

¹¹⁹ PCC(S) A 2000: Section 127

ด้วย แต่ถ้าในรายงานการสืบเสาะของศาลไม่เพียงพอจะทราบถึงเกณฑ์ในการพิจารณาแล้ว ศาลมีอำนาจกำหนดค่าปรับได้ตามที่เห็นสมควร (S. 128)¹²⁰

การที่ศาลจะทราบฐานะทางการเงินของผู้กระทำผิด ศาลจะออกคำสั่งให้จำเลยแสดงหลักฐานของรายได้ของตน เมื่อได้รับคำสั่งจำเลยต้องแสดงหลักฐานต่อศาลก่อนที่จะมีการกำหนดโทษปรับจึงจะเห็นได้ว่าศาลชั้นต้น (Magistrate) กำหนดโทษปรับในคดีที่พิจารณาเป็นหลักในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นเยาวชนที่มีอายุไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ไม่ว่าจะรับสารภาพหรือปรากฏหลักฐานในคดีว่าผู้นั้นกระทำความผิดต้องโทษปรับไม่เกิน 1,000 ปอนด์ (PCC(S)A 2000, S. 135 (1)) แต่ถ้าผู้กระทำผิดเป็นเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปีบริบูรณ์ โทษปรับที่ศาลจะลงได้ต้องไม่เกิน 250 ปอนด์ (PCC(S)A 2000, S. 135 (2)) แต่ในศาลสูง (Crown Court) ไม่มีข้อจำกัดอำนาจศาลในการกำหนดค่าปรับแก่ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กหรือเยาวชน

อย่างไรก็ดีสำหรับโทษปรับที่ศาลสั่งปรับแก่เยาวชนนั้น ศาลอาจสั่งให้ผู้ปกครองเป็นผู้ชำระค่าปรับได้ (PCC(S)A 2000 S. 137)

ส่วนการบังคับชำระค่าปรับกรณีไม่อาจชำระค่าปรับได้นั้น เมื่อศาลสูงหรือศาลชั้นต้นลงโทษปรับแล้ว โดยหลักผู้ต้องโทษปรับต้องนำเงินมาชำระต่อศาลเป็นเงินสดหรือเช็ค หากไม่ได้ชำระต่อศาลในทันทีศาลอาจมีดุลพินิจกำหนดเวลาให้ชำระค่าปรับได้ตามที่เห็นสมควร หากไม่ชำระศาลมีอำนาจออกคำสั่งให้บังคับค่าปรับจากทรัพย์สินอื่นหรืออาจสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ (ซึ่งต้องเป็นเพศเดียวกับผู้ต้องโทษปรับ) เพื่อค้นตัวผู้ต้องโทษปรับและหากพบเงินในตัวผู้นั้นก็นำมาชำระค่าปรับได้หรืออาจผ่อนชำระค่าปรับให้ผู้ต้องโทษปรับได้ และหากบังคับโดยทางอื่นไม่ได้ก็อาจสั่งคุมขังแทนค่าปรับแทน ในกรณีที่ศาลอนุญาตให้ผ่อนชำระค่าปรับ โดยทั่วไปศาลจะให้ผ่อนได้ภายใน 12 เดือน แต่มีบางคดีที่ศาลอนุญาตให้ผ่อนชำระค่าปรับเกินกว่า 1 ปีได้แต่ต้องพิจารณาว่าจะให้ผ่อนได้นาน 2 หรือ 3 ปีนั้นต้องเป็นกรณีที่เป็นความผิดร้ายแรง ซึ่งต้องโทษปรับเป็นจำนวนมากหรือไม่¹²¹

ในกรณีที่ผู้ต้องโทษปรับไม่อาจชำระค่าปรับหรือผ่อนชำระค่าปรับ ศาลมีอำนาจสั่งจำคุกหรือคุมขังได้ (PCC(S)A 2000, S. 139 (2)) ผู้นั้นต้องมีอายุกว่า 18 ปี แต่ถ้าผู้นั้นมีอายุกว่า 18 ปีแต่ไม่เกิน 20 ปีศาลมีอำนาจใช้การคุมขังแทนค่าปรับได้ ซึ่งจะใช้โทษจำคุกไม่ได้ (PCC(S)A, 2000, S. 108) ระยะเวลาที่ศาล Crown Court จะกำหนดให้จำคุกหรือคุมขังแทนค่าปรับนั้นต้องมีกำหนดไม่เกินกว่าที่ (PCC(S)A 2000, S. 139 (4)) บัญญัติไว้ ดังนี้

¹²⁰ PCC(S) A 2000: Section 128

¹²¹ สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, “ศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดชั้นโทษและการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา”, มิถุนายน 2549, น. 90-91.

จำนวนโทษปรับ	ระยะเวลาจำคุก
ไม่เกิน 200 ปอนด์	7 วัน
เกิน 200 แต่ไม่เกิน 500 ปอนด์	14 วัน
เกิน 500 แต่ไม่เกิน 1,000 ปอนด์	28 วัน
เกิน 1,000 แต่ไม่เกิน 2,500 ปอนด์	45 วัน
เกิน 2,500 แต่ไม่เกิน 5,000 ปอนด์	3 เดือน
เกิน 5,000 แต่ไม่เกิน 10,000 ปอนด์	6 เดือน
เกิน 10,000 แต่ไม่เกิน 20,000 ปอนด์	12 เดือน
เกิน 20,000 แต่ไม่เกิน 50,000 ปอนด์	18 เดือน
เกิน 50,000 แต่ไม่เกิน 100,000 ปอนด์	2 ปี
เกิน 100,000 แต่ไม่เกิน 250,000 ปอนด์	3 ปี
เกิน 250,000 แต่ไม่เกิน 1,000,000 ปอนด์	5 ปี
เกิน 1,000,000 ปอนด์	10 ปี

แนวทางการกำหนดโทษของศาลสูง(Crown Court)นั้น โทษปรับเป็นโทษที่ศาลจะพิจารณาเป็นอันดับแรก ทั้งนี้ โทษปรับที่ศาลจะลงโทษต้องพิจารณาตามความร้ายแรงของความผิดที่ผู้ต้องหาได้กระทำ (PCC(S)A 2000, S 128(2)) และผู้ต้องหาได้กระทำผิดหรือไม่เพียงใด และในประการที่สอง สถานภาพทางเศรษฐกิจของผู้กระทำมีเพียงใด เพื่อกำหนดโทษปรับให้เหมาะสมกับความผิดและบุคคลนั้น อันมีผลในการยับยั้งการกระทำผิดในอนาคต

มาตรการที่กำหนดไว้ในกฎหมาย CJA 2003 มีการปรับปรุงวิธีการบังคับค่าปรับในกรณีที่ผู้ต้องหาไม่มีเงินเสียค่าปรับหรือหลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าปรับ โดยกำหนดไว้ในมาตรา 300-301 ซึ่งใช้กับการชำระค่าปรับในชั้น ศาล Magistrate และศาล Crown Court นำมาใช้ ไม่ใช่การลงโทษจำคุกแทนค่าปรับโดยอาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

1) ศาลสั่งให้ทำงานบริการ โดยไม่จ่ายค่าตอบแทนตามมาตรา 199 ของกฎหมาย CJA2003 หรือสั่งห้ามออกนอกสถานที่ (Curfew Order) ตามมาตรา 204 แทนการชำระค่าปรับ

2) ค่าปรับอาจขยายเวลาในการชำระค่าปรับให้แก่ผู้กระทำผิดได้ในเวลาที่คาดว่าเขามีเงินที่จะชำระได้หรือใช้ผ่อนชำระค่าปรับ

3) ในกรณีที่มีคำสั่งให้ทำงานโดยไม่จ่ายค่าตอบแทน หรือการสั่งห้ามออกนอกสถานที่แล้วหากผู้ต้องหาฝ่าฝืนการบังคับให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตาม Schedule 8, 9 และ 10

4) ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับรถได้ตามกฎหมาย The Road Traffic Act 1988¹²²

จะเห็นได้ว่าตามกฎหมายอังกฤษในกรณีที่ผู้ต้องโทษไม่มีเงินเสียค่าปรับ หรือหลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าปรับกฎหมายไม่ใช้การลงโทษจำคุกในเรือนจำแทนค่าปรับ แต่ศาลอาจออกคำสั่งให้ทำงานโดยไม่จ่ายค่าตอบแทน หรือการสั่งห้ามออกนอกสถานที่ซึ่งกรณีหลังนี้ศาลต้องสั่งให้มีการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยตามมาตรา 177 แห่งกฎหมาย CJA2003

สำหรับเกณฑ์การคำนวณจำนวนวันที่ทำงานหรือวันที่ถูกห้ามออกนอกสถานที่เทียบกับจำนวนค่าปรับอัตราเท่าใด กำหนดไว้ใน Schedule 31 ดังนี้

1) จำนวนวันที่ศาลจะสั่งให้ทำงานโดยไม่จ่ายค่าแรงต้องไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง โดยมีเกณฑ์ให้ทำงาน โดยจ่ายค่าแรงไม่เกินกำหนด ดังนี้

จำนวนโทษปรับ	จำนวนชั่วโมงที่ทำงาน (ชั่วโมง)
1) ไม่เกิน 200 ปอนด์	40
2) เกิน 200 แต่ไม่เกิน 500 ปอนด์	60
3) เกิน 500 ปอนด์ขึ้นไป	100

2) ในกรณีสั่งห้ามออกนอกสถานที่แทนการชำระค่าปรับ มีเกณฑ์คำนวณ ดังนี้

จำนวนเงินที่ปรับ	จำนวนที่ถูกห้าม(ชั่วโมง)
1) ไม่เกิน 200 ปอนด์	20
2) เกิน 200 แต่ไม่เกิน 500 ปอนด์	30
3) เกิน 500 แต่ไม่เกิน 1,000 ปอนด์	60
4) เกิน 1,000 ปอนด์ แต่ไม่เกิน 2,500 ปอนด์	90
5) เกิน 2,500 ปอนด์ขึ้นไป	180

1.3.2 การลงโทษคุมขังโดยชุมชน

การลงโทษคุมขังโดยชุมชนในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพื่อควบคุมผู้กระทำผิดตามกฎหมาย PCC(S)A 2000 มาตรา 36B¹²³ มีรายละเอียด ดังนี้

¹²² CJA 2003: Section 300

¹²³ PCC(S)A 2000: Section 36B

มาตรา 36B ความต้องการของชุมชนในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

(1) ภายใต้หัวข้อย่อย (2) (4) นี้ ความต้องการของชุมชนอาจรวมถึงข้อกำหนดสำหรับการรักษาความปลอดภัยของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการปฏิบัติของผู้กระทำผิดที่มีความต้องการใดๆ ที่กำหนด

(2) ศาลไม่รวมอยู่ในความต้องการของชุมชนที่อยู่ภายใต้ส่วนย่อย (1) นี้ เว้นแต่ ศาลจะสั่งต่อไปนี้

(ก) ได้รับความแจ้งจากเลขาธิการแห่งรัฐเพื่อเตรียมการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องซึ่งระบุไว้ในหัวข้อย่อย (7) (10) ดังต่อไปนี้ และ

(ข) เป็นที่พอใจว่ามีบทบัญญัติที่จำเป็นสามารถทำได้ภายใต้การเตรียมการเหล่านั้น

(3) สถานที่ใด

(ก) เสนอให้รวมอยู่ในข้อกเว้นการนำมาใช้ที่จำเป็นสำหรับการรักษาความปลอดภัยของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 36B นี้แต่

(ข) ผู้อื่นที่ไม่ใช่ผู้กระทำผิด ไม่ต้องปฏิบัติเพื่อรักษาความปลอดภัยการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ และไม่ถูกรวมอยู่ในคำสั่ง โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมของบุคคลนั้น

(4) สถานที่ใด

(ก) จะเสนอให้การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพื่อการฟื้นฟูชุมชนหรือการลงโทษโดยชุมชนและเพื่อการฟื้นฟูความจำเป็นสำหรับการรักษาความปลอดภัยของเครื่องมือนี้ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่มีความต้องการตามที่กล่าวในวรรคที่ 8 (1) ของตารางเวลาที่ 2 พระราชบัญญัตินี้แต่

(ข) ผู้อื่นที่ไม่ใช่ผู้กระทำผิด ไม่ต้องปฏิบัติเพื่อรักษาความปลอดภัยการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ และไม่ถูกรวมอยู่ในคำสั่ง โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมของบุคคลนั้น

(5) การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ ซึ่งรวมถึงความต้องการตาม (1) นี้ ให้หมายความรวมถึงการจัดเตรียมโปรแกรมในการตรวจสอบสำหรับผู้รับผิดชอบนั้น และผู้ที่รับผิดชอบต้องมีรายละเอียดที่ระบุในคำสั่งที่ออกโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(6) เลขาธิการแห่งรัฐอาจออกกฎระเบียบสำหรับการควบคุม ดังต่อไปนี้

(ก) การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในการนำเครื่องมือนี้มาใช้ในชุมชน และ

(ข) การปฏิบัติตามข้อกำหนดการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์โดยปราศจากอคติตาม วรรค (ก) นี้ ควบคุมการทำงานโดยบุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการรักษาความปลอดภัยโครงการ

(7) ในกรณีที่มีคำสั่งใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรือคำสั่งห้ามผู้กระทำความผิดออกนอกบ้านในระยะเวลาที่กำหนด (เคอร์ฟิว) ยกเว้น บางพื้นที่ที่กำหนด โดยจะต้องระบุไว้ในคำสั่งเสมอ

ในหมวดนี้ “สถานที่” ในความสัมพันธ์ และการยกเว้นการใช้ มีความหมายเช่นเดียวกับมาตรา 40A

(8) ในกรณีที่มีการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการฟื้นฟูชุมชนหรือการลงโทษโดยชุมชนและเพื่อการฟื้นฟูพื้นที่แต่ละพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(ก) ซึ่งจะมีการเสนอให้รวมอยู่ในลำดับพื้นที่ที่มีความจำเป็นสำหรับการรักษาความปลอดภัยให้สอดคล้องกับความต้องการเช่นการกล่าวถึงในอนุวรรค (1) ของวรรค 7 ของตารางการแข่งขันที่ 2 ของพระราชบัญญัติพื้นที่ที่กล่าวถึงในอนุวรรค (5) ของวรรคนั้น

(ข) ซึ่งจะมีการเสนอให้รวมอยู่ในคำสั่งที่จำเป็นสำหรับการรักษาความปลอดภัยให้สอดคล้องกับความต้องการเช่นการกล่าวถึงในอนุวรรค (1) ของวรรค 8 ของตารางการแข่งขันในบริเวณที่กล่าวถึงในอนุวรรค (5) ของวรรคนั้น

(ค) ซึ่งจะมีการเสนอให้รวมถึงความต้องการในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ สำหรับการรักษาความปลอดภัยตามข้อกำหนดอื่นๆ ในพื้นที่ที่เสนอให้มีการระบุไว้ในมาตรา 41(3) นี้

(9) ในกรณีของการลงโทษโดยชุมชนเพื่อการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด และเพื่อการเลิกยาเสพติด โดยการกำกับดูแลโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรือการนำคำสั่งแผนปฏิบัติการเฉพาะพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง โดยการประชุมอนุกรรมการเสนอให้มีการระบุไว้ในคำสั่งพื้นที่ดังกล่าว

(10) ในกรณีที่มีคำสั่งการเข้าร่วมประชุมอนุกรรมการพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง โดยการประชุมอนุกรรมการซึ่งในที่ประชุมเสนอให้มีการระบุไว้ในคำสั่งที่ตั้งพื้นที่ดังกล่าว

โดยมาตรา 36B ของกฎหมาย PCC(S)A 2000 ได้กำหนดรายละเอียดของการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพื่อคุมขังผู้กระทำความผิดในชุมชน เช่น ให้เลขาธิการแห่งรัฐอาจออกกฎระเบียบสำหรับการควบคุมผู้กระทำความผิดในชุมชน กำหนดนิยามสถานที่ควบคุม การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้สำหรับการรักษาความปลอดภัยในชุมชน และการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดโดยการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในชุมชน เป็นต้น

กฎหมายสหรัฐอเมริกา

การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) ถูกใช้เป็นเงื่อนไขปล่อยตัวผู้ต้องโทษทางอาญาที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และของเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในการควบคุมผู้ต้องโทษในชุมชน โดยการตรวจตราผู้ต้องโทษอย่างใกล้ชิดมากกว่าวิธีการอื่นๆ แต่ก่อนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งหมดและการลงโทษในชุมชน (Community Corrections) บทบาทของการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีไม่มากนัก แต่ปัจจุบันเทคโนโลยีได้พัฒนาขึ้นมา โดยเฉพาะระบบการค้นหาตำแหน่งโดยใช้ดาวเทียม (Global Positioning System หรือ GPS)

การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ถูกใช้เพิ่มมากขึ้นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหรัฐอเมริกาทั้งในระดับรัฐบาลกลาง มลรัฐ และระดับท้องถิ่น กล่าวคือมีไม่น้อยกว่า 33 มลรัฐที่ควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมือนี้ โดยระบบการหาตำแหน่งโดยดาวเทียม (Global Positioning System หรือ GPS)¹²⁴ ส่วนมลรัฐอื่นๆ ควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) โดยระบบอื่น¹²⁵

แม้ว่าปัจจุบันในสหรัฐอเมริกาโปรแกรมการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะมุ่งเน้นผู้กระทำความผิดทางเพศ การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ยังใช้ในการควบคุมผู้ต้องโทษ หลายประเภท เช่น ใช้ในการคุมประพฤติในชั้นก่อนพิจารณา ชั้นลงโทษจำคุก และพักการลงโทษ¹²⁶ บางครั้งการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมือนี้ยังใช้ในการลงโทษแทนการจำคุกทั้งหมด¹²⁷ ซึ่งตามกฎหมายหรือข้อบังคับอาจเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ โดยการใช้เครื่องมือนี้ต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมหรืออาจให้ใช้ควบคู่ไปกับการจำคุกเลย¹²⁸

¹²⁴ มลรัฐฟลอริดาเริ่มใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) โดยระบบการหาตำแหน่งโดยดาวเทียม (Global Positioning System or GPS) ในปี 1997 ซึ่งเป็นรัฐแรกที่ใช้ระบบ GPS

¹²⁵ Pennsylvania Department of the Auditor General, Bureau of Special Performance Audits, "Using GPS technology to monitor sex offenders: Should Pennsylvania do more?" (Harrisburg, PA: Pennsylvania Department of the Auditor General, 2008), 5.

¹²⁶ Ann H. Crowe, Linda Sydney, Pat Bancroft, and Beverly Lawrence, "Offender Supervision with Electronic Technology: A User's Guide", (Lexington, KY: American Parole and Probation Association, 2002), 5.

¹²⁷ Tracy M.L. Brown, Steven A. McCabe, and Charles Wellford, "Global Positioning System (GPS) Technology for Community Supervision: Lessons Learned", (Falls Church, VA: Center for Criminal Justice Technology, 2007), 25.

¹²⁸ Crowe et al., "Offender Supervision with Electronic Technology: A User's Guide", 18.

2. กฎหมายมลรัฐจอร์เจีย (Georgia Code)

มลรัฐจอร์เจียได้นำการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) มาใช้ในกระบวนการยุติธรรม โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial)

2.1.1 ประมวลกฎหมายของมลรัฐจอร์เจียลักษณะที่ 17 บทที่ 6 มาตรา 1.1

หลักเกณฑ์การใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามประมวลกฎหมายของ มลรัฐจอร์เจียลักษณะที่ 17 บทที่ 6 มาตรา 1.1 ได้วางหลักเกณฑ์การปล่อยตัวจำเลยในระหว่างการพิจารณาที่ต้องใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

ถ้าปรากฏแก่ศาลว่าจำเลยที่อยู่ในเขตอำนาจศาลนั้นเป็นผู้มีความเหมาะสมจะใช้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาเป็นอำนาจของศาลที่สามารถใช้ดุลพินิจตัดสินและให้สิทธิจำเลยที่มีคุณสมบัติตามประมวลกฎหมายในส่วนนี้เข้าร่วมโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาได้ ผู้พิพากษาเท่านั้นที่มีอำนาจในการใช้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา ถ้าศาลนั้นมีเขตอำนาจคุมขังในความคิดที่ได้เกิดขึ้นและจำเลยก็มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการคุมขังภายใต้อนุมาตรา e ของประมวลกฎหมายมาตรา 17-6-1 เมื่อศาลซึ่งมีเขตอำนาจคุมขังจำเลยกำหนดว่า จำเลยเป็นผู้มีคุณสมบัติที่จะได้ประกันตัวตามมาตรา 17-6-1.1(e) ของมาตรา 17-6-1 และได้ชดใช้เงินตามที่ศาลกำหนดในการปล่อยจากที่คุมขัง แล้วศาลจะแจ้งไปยังเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) ว่าจำเลยจะถูกปล่อยตัวในเงื่อนไขโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา¹²⁹

ส่วนคุณสมบัติที่จะได้ประกันตัวตามมาตรา 17-6-1(e)¹³⁰ ศาลจะอนุญาตให้ประกันตัวได้ถ้าพบว่า

- 1) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะหลบหนีจากเขตอำนาจศาลหรือจะไม่ปรากฏตัวต่อศาลเมื่อศาลต้องการ
- 2) ผู้ต้องหาไม่คุกคามหรือเป็นอันตรายต่อบุคคลและทรัพย์สินใดๆ ในชุมชน
- 3) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดร้ายแรงในระหว่างพิจารณา และ
- 4) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงจะข่มขู่พยานหรือทำการขัดขวางใดๆ ต่อการ

จัดการความยุติธรรม

¹²⁹ Georgia Code: Section 17-6-1.1(b)

¹³⁰ Georgia Code: Section 17-6-1 (e)

อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ต้องหาถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดทางอาญาที่มีความรุนแรง (A serious violent felony) และถูกตัดสินว่ามีความผิดอาญาที่มีความรุนแรง หรือความผิดตามกฎหมายของมลรัฐอื่นหรือของรัฐบาลกลางถ้าการกระทำผิดในมลรัฐนี้ถือเป็นความผิดชนิด A serious violent felony บุคคลนั้นจะต้องพิสูจน์และโต้แย้งว่าไม่ใช่เงื่อนไขที่จะทำให้ลดความเชื่อมั่นในการที่ผู้ต้องหาจะมาปรากฏตัวต่อศาล เมื่อศาลต้องการหรือเพื่อความปลอดภัยต่อผู้อื่นและชุมชน ซึ่งความผิดที่เป็นความผิดทางอาญาที่มีความรุนแรง (A serious violent felony) นั้นกำหนดไว้ในมาตรา 17-10-6.1

นอกจากวิธีประกันตัวภายหลังหรือเงื่อนไขพิเศษของการคุมขังจำเลยสามารถถูกปล่อยออกจากที่คุมขังในระหว่างพิจารณาได้ในเงื่อนไขที่จำเลยได้ปฏิบัติตามหลักการและเงื่อนไขของโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาซึ่งได้รับความเห็นชอบตามมาตรา 17-6-1.1(j) แล้วเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) จะเข้าทำสัญญากับผู้จัดหาโปรแกรมที่ได้รับความเห็นชอบ บริษัทที่เกี่ยวข้องกับการคุมขัง ตัวแทนที่เกี่ยวข้องกับการคุมขังหรือผู้จัดหาบริการในระหว่างพักการลงโทษจะเป็นผู้จัดหาในบริการนี้¹³¹

จากหลักกฎหมายข้างต้น ได้วางหลักเกณฑ์การใช้มาตรการควบคุมจำเลยโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา ดังนี้

ประการแรก การอนุญาตให้ใช้มาตรการการควบคุมจำเลยโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาเป็นอำนาจของศาลที่มีเขตอำนาจในการตัดสินคดี

ประการที่สอง จำเลยที่มีสิทธิใช้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในชั้นก่อนมีคำพิพากษา โดยจะต้องเป็นผู้ที่มีความเหมาะสมจะใช้โปรแกรมนี้และจำเลยต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติที่จะได้รับการประกันตัวตามมาตรา 17-6-1.1(e) ของประมวลกฎหมายนี้ นอกจากนี้จำเลยต้องให้เงินประกันตามที่ศาลกำหนด

2.1.2 กระบวนการพิจารณาสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

จากประมวลกฎหมายของมลรัฐจอร์เจียมาตรา 17-6-1.1(a)(b) การที่ศาลจะสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาเป็นเรื่องดุลพินิจของศาลเท่านั้นคือ สั่งได้เฉพาะจำเลยที่อยู่ในเขตอำนาจศาลนั้น ถ้าศาลเห็นว่าเป็นผู้ที่มีความเหมาะสมจะใช้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา และที่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการประกัน

¹³¹ Georgia Code: Section 17-6-1.1 (a) (j)

ตัวตามมาตรา 17-6-1.1(e) ศาลก็สามารถใช้ดุลพินิจและให้สิทธิปล่อยตัวจำเลยภายใต้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมือนี้ก่อนมีคำพิพากษาได้ซึ่งลักษณะที่ศาลอนุญาตให้ประกันตัวได้ มีดังนี้

1) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะหลบหนีจากเขตอำนาจศาลหรือจะไม่ปรากฏตัวต่อศาลเมื่อศาลต้องการ

2) ผู้ต้องหาไม่คุกคามหรือเป็นอันตรายต่อบุคคลและทรัพย์สินใดๆในชุมชน

3) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดร้ายแรงในระหว่างพิจารณา และ

4) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงจะข่มขู่พยานหรือทำการขัดขวางใดๆต่อการจัดการความยุติธรรม

แต่จำเลยอาจไม่ถูกปล่อยตัวหรือยังคงอยู่ในที่คุมขังแม้จะใช้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาถ้าจำเลยเป็นผู้ที่ได้รับหมายหรือถูกกล่าวโทษ ถูกจับ หรือได้รับคำสั่งจากศาลอื่น เป็นตัวแทนที่ถูกบังคับตามกฎหมาย หรือเจ้าหน้าที่พักการลงโทษหรือคุมประพฤติซึ่งถูกร้องขอภายหลังการคุมขังหรือการตัดสินใจ¹³²

2.1.3 กระบวนการหลังจากใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ประการแรก จำเลยที่ถูกปล่อยโดยโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาจะต้องผูกพันภายใต้เงื่อนไขที่ศาลกำหนดเกี่ยวกับ โปรแกรมรวมทั้งสิ่งต่อไปนี้¹³³

(1) ระยะเวลาคุมขังที่บ้าน
(2) การปฏิบัติตามเงื่อนไขของผู้จัดหาโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา

(3) ปฏิบัติตามคำสั่งศาลหรือเงื่อนไขพิเศษของการคุมขัง ซึ่งรวมทั้งคำสั่งโดยตรงซึ่งไม่มีในสัญญาหรือคำสั่งที่สร้างขึ้นไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมกับผู้เสียหายหรือบุคคลที่เข้ามาหรืออยู่ใกล้กับที่คุมขัง

(4) คำสั่งโดยตรงให้จำเลยอุปการะและจัดหาค่าอุปการะเลี้ยงดูแก่ผู้อยู่ในอุปการะของตนอย่างเต็มความสามารถ

(5) การจำกัดและควบคุมการใช้เครื่องมือแอลกอฮอล์

(6) การห้ามออกจากบ้านยามวิกาล

(7) การจำกัดการทำงานและการจ้างงาน

¹³² Georgia Code: Section 17-6-1.1 (d)

¹³³ Georgia Code: Section 17-6-1.1 (e)

- (8) คำสั่งโดยตรงที่ผู้ต้องหาต้องได้รับการตรวจการหายใจเลือดและ
ปัสสาวะในเวลาใดเวลาหนึ่ง
- (9) การจำกัดในการเดินทาง
- (10) คำสั่งโดยตรงเกี่ยวกับอุปกรณ์ของโปรแกรมการควบคุม โดยเครื่องมือ
อิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาจะต้องถูกเก็บรักษาในสภาพการใช้งานได้ดี
- (11) คำสั่งโดยตรงถึงบุคคลที่ละเว้นจากการฝ่าฝืนกฎหมายอาญาของรัฐ
เมืองหรือเทศบาล
- (12) คำสั่งโดยตรงเกี่ยวกับการจ่ายค่าธรรมเนียมของโปรแกรมการควบคุม
โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา
- (13) การหักเงินเพื่อชดใช้ค่าธรรมเนียมของโปรแกรมการควบคุม โดย
เครื่องมือ อิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา
- (14) ข้อกำหนดในการอนุญาตให้มีการรักษาพยาบาลอย่างเหมาะสม
- (15) ข้อกำหนดในการจัดหาสิ่งจำเป็นอย่างเหมาะสม เช่น ชื้อของกิน ของใช้
เป็นต้น
- (16) ข้อกำหนดสำหรับการเข้าร่วมการศึกษาฟื้นฟูหรือโปรแกรมบำบัด และ
- (17) เงื่อนไขอื่นๆที่ศาลเห็นสมควร
- นอกจากนี้ยังมีเงื่อนไขเพิ่มเติมของ โปรแกรมการปล่อยตัวโดยใช้การ
ควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา
- (1) จำเลยที่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วม โปรแกรมจากศาลจะต้องจ่าย
ค่าธรรมเนียมอย่างเหมาะสมสำหรับโปรแกรมการใช้อุปกรณ์และการควบคุมของผู้จัดหาโปรแกรม
และไม่สามารถเรียกคืนได้ ค่าธรรมเนียมที่เรียกเพิ่มเติมจากผู้จัดหาจะเป็นค่าธรรมเนียมที่อนุญาต
ให้เพิ่มขึ้นตามประมวลกฎหมายมาตรา 17-6-30 มาตรา 42-8-34 และมาตรา 42-8-100
- (2) ค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมการปล่อยโดยใช้การควบคุมโดย
เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาจะถูกจ่ายตามระยะเวลาที่กำหนดโดยจำเลยที่เข้าร่วม
โปรแกรมปล่อยตัวโดยใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาตามหลักการของโปรแกรม
ที่ได้รับความเห็นชอบจากศาล การไม่จ่ายเงินตามระยะเวลาที่กำหนดจะถือว่าเป็นการฝ่าฝืน
โปรแกรมการปล่อยตัวนี้ และเป็นผลให้จำเลยจะถูกส่งกลับเข้าสู่ที่คุมขังโดยทันที
- (3) จำเลยที่มีเงื่อนไขในการรักษาพยาบาลจะได้รับการรักษาพยาบาลตามที่
กำหนดโดยศาลและผู้ที่จะได้รับคัดเลือกโดยศาลจะต้องมีมาตรฐานตามที่ศาลกำหนด ซึ่งมี

ค่าธรรมเนียมโปรแกรมการปล่อยตัวนี้ที่จ่ายโดยเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) โดยความยินยอมของเจ้าหน้าที่รัฐผู้มีอำนาจ¹³⁴

ประการที่สอง การใช้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาห้ามไม่ให้นำอุปกรณ์การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไปไว้ภายในผิวหนังของบุคคลใด

ประการที่สาม ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการเพิกถอนจำเลยจากการเป็นผู้เข้าร่วมโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาในเวลาใดก็ได้ซึ่งกรณีนี้จำเลยต้องกลับเข้าสู่ที่คุมขังโดยทันที ถ้าคดีของจำเลยยังไม่ได้ถูกมอบหมายให้แผนกใดในศาลหรือให้ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเป็นผู้มีอำนาจ¹³⁵ และในกรณีที่ศาลที่มีเขตอำนาจพบว่าจำเลยละเมิดหลักการหรือเงื่อนไขของโปรแกรมนี้อะไรหรือเงื่อนไขของการคุมขังไว้ที่บ้านตามที่บัญญัติในวรรค 1 ของมาตรา 17-6-1.1(e) แห่งประมวลกฎหมายนี้หรือพบว่าจำเลยให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับคุณสมบัติในการเข้าร่วมโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมือนี้ รวมทั้งชื่อ วันเกิด ที่อยู่ หรือข้อมูลส่วนตัวอื่นๆ ไม่ถูกต้อง การเข้าร่วมโปรแกรมนี้อาจสิ้นสุดลงทันทีและจำเลยจะถูกจับกุมตัว

สำหรับการฝ่าฝืนการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงาน จำเลยจะถูกนำกลับไปคุมขังในเรือนจำ หรือสถานที่ที่จำเลยถูกปล่อยออกมา¹³⁶

ประการสุดท้าย การที่จำเลยถูกปล่อยตัวภายใต้โปรแกรมการปล่อยโดยใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาภายใต้ประมวลกฎหมายนี้ไม่ถือว่าเป็นตัวแทน ผู้รับจ้าง อาสาสมัครหรือผู้จัดหาโปรแกรมการปล่อยตัวโดยใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา เมื่อถูกปล่อยตัวจำเลยสามารถทำงาน หรือเข้าร่วมการฝึกอบรมหรือไปสถานที่ที่จำเลยทำงานหรือฝึกอบรมได้

นอกจากนี้ ผู้จัดหาโปรแกรมการปล่อยตัวด้วยการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาและเจ้าพนักงานมณฑลไม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิดอาญาของจำเลยที่ถูกปล่อยตัวตามประมวลกฎหมายส่วนนี้¹³⁷

¹³⁴ Georgia Code: Section 17-6-1.1(h)

¹³⁵ Georgia Code: Section 17-6-1.1(c)

¹³⁶ Georgia Code: Section 17-6-1.1(g)

¹³⁷ Georgia Code: Section 17-6-1.1(i)

2.1.4 ผู้จัดหาให้บริการโปรแกรมการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

บุคคลหรือองค์กรใดที่ได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าศาล และเจ้าพนักงานมณฑล โดยมี คุณสมบัติดังต่อไปนี้ จะถูกได้รับความเห็นชอบให้เป็นผู้จัดหาให้บริการโปรแกรมการปล่อยตัวด้วยการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา¹³⁸

(1) ผู้จัดหาจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐ และของท้องถิ่น รวมทั้งกฎระเบียบและข้อบังคับที่ตั้งขึ้นโดยผู้พิพากษาหัวหน้าศาลและเจ้าพนักงานมณฑลของรัฐที่ผู้จัดหาจะต้องจัดหาให้บริการ โปรแกรมการปล่อยตัวโดยใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา

(2) ผู้จัดหาต้องแจ้งชื่อตนเองแก่ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลและเจ้าพนักงานมณฑล รวมทั้งชื่อของบุคคลที่เข้าทำสัญญาแทนผู้จัดหาและเบอร์โทรศัพท์สำหรับติดต่อด้วย

(3) ผู้จัดหาต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงที่อยู่เจ้าของบริษัท และคุณสมบัติอื่นๆ ภายใต้ประมวลกฎหมายในส่วนนี้แก่ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลและเจ้าพนักงานมณฑลภายใน 3 วันทำการภายหลังการเปลี่ยนแปลง

(4) ผู้จัดหาจะต้องจัดหาอุปกรณ์การบันทึกทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลการควบคุม การกำหนดทิศทาง การคุมขังในบ้านและการคุ้มครองเหยื่อเกี่ยวกับบุคคลที่ให้บริการโปรแกรมการปล่อยตัวโดยใช้การควบคุมโดยเครื่องมือนี้ และ

(5) ผู้จัดหาจะต้องปฏิบัติเหมือนเป็นผู้กำกับการคุมขัง นอกจากนั้นเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) จะต้องเป็นผู้เก็บรักษารายชื่อของผู้จัดหาให้บริการ โปรแกรมการปล่อยตัวโดยใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาที่ได้รับความเห็นชอบและเจ้าพนักงานมณฑลสามารถใช้ดุลพินิจในการยกเลิกบริษัท ออกจากรายชื่อผู้จัดหาให้บริการ โปรแกรมการปล่อยตัวนี้ที่ได้รับความเห็นชอบไม่ว่าชั่วคราวหรือถาวรได้โดยเจ้าพนักงานมณฑลสามารถใช้ดุลพินิจในการยกเลิกการให้บริการถ้าผู้ให้บริการกระทำการดังต่อไปนี้

- 1) ไม่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายในส่วนนี้
- 2) ไม่ควบคุมจำเลยให้เหมาะสมตามที่ผู้จัดหาได้รับการร้องขอ
- 3) มีการเปลี่ยนแปลงค่าธรรมเนียมที่สูงเกินไปสำหรับการใช้อุปกรณ์การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรือ

¹³⁸ Georgia Code: Section 17-6-1.1(j)

4) การกระทำหรือไม่กระทำตามที่เจ้าพนักงานมณฑลเห็นสมควรซึ่งเป็นเหตุให้ปลดออก¹³⁹

2.2 ทางเลือกในการลงโทษหรือการใช้แทนการจำคุก (Primary Sentencing)

2.2.1 หลักเกณฑ์และกระบวนการพิจารณาสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

มลรัฐจอร์เจียได้นำการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการคุมประพฤติด้วย โดยมีหลักการว่าในกรณีที่ศาลสั่งให้ผู้กระทำผิดถูกคุมประพฤติ หากผู้ถูกคุมประพฤติฝ่าฝืนเงื่อนไขที่กำหนดศาลสามารถสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ตามมาตรา 42-8-153(a) แต่มีความผิดบางประเภทเมื่อศาลสั่งให้ผู้กระทำผิดคุมประพฤติแล้วอาจจัดให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้โดยตามมาตรา 42-8-35(b) นั้น

การที่ศาลจะมีคำสั่งคุมประพฤติผู้กระทำผิดได้นั้นมีหลักเกณฑ์กำหนด ดังนี้ ประการแรก ต้องเป็นกรณีที่คณะลูกขุนมีคำพิพากษาว่าผู้ใดกระทำความผิดอาญา และมีใช้ความผิดที่มีโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีใดๆ เว้นแต่ ศาลเยาวชน ศาลท้องถิ่น อาจกำหนดเวลาเพื่อคุมประพฤติผู้นั้นได้

ประการที่สอง ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งคุมประพฤติศาลต้องพิจารณาถึงข้อมูลที่ได้มีการสืบเสาะและคำแนะนำของพนักงานคุมประพฤติผู้กระทำผิดและรายงานประวัติการก่ออาชญากรรมตลอดจนสิ่งแวดล้อมของผู้กระทำผิดนั้นแล้ว

ประการที่สาม ถ้าความปรากฏแก่ศาลว่าผู้กระทำผิดไม่เหมาะสมกับการได้รับความทุกข์ทรมานจากบทบัญญัติของกฎหมาย ศาลจะกำหนดโทษไว้แต่รอการลงโทษไว้ก่อน โดยให้ผู้นั้นอยู่ภายใต้การสอดส่องและควบคุมพฤติกรรมโดยพนักงานคุมประพฤติ ส่วนระยะเวลาในการคุมประพฤติหรือรอการลงโทษต้องไม่เกินอัตราสูงสุดของคำสั่งจำคุกที่ผู้นั้นได้รับ¹⁴⁰

คำสั่งคุมประพฤติดังกล่าวอาจกำหนดระยะเวลาและเงื่อนไขให้ผู้ถูกคุมประพฤติต้องปฏิบัติตามได้ดังต่อไปนี้

- 1) หลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดอันตรายและพฤติกรรมที่ทารุณโหดร้าย
- 2) หลีกเลี่ยงการคบค้าสมาคมติดต่อกับบุคคลที่จะทำให้เสื่อมเสีย หรือ หลีกเลี่ยงการเข้าไปในสถานที่ที่จะก่อให้เกิดอันตราย

¹³⁹ Georgia Code: Section 17-6-1.1 (k)

¹⁴⁰ Georgia Code: Section 42-8-34

- 3) ต้องมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติด้วยตนเอง
- 4) ต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานคุมประพฤติที่ควบคุมดูแลก่อนทุกครั้งไม่ว่าจะเดินทางไปสถานที่ใดหรือแม้แต่ที่พักอาศัยของตน
- 5) ต้องทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต
- 6) ต้องอยู่ภายในพื้นที่ที่กำหนดไว้เท่านั้น
- 7) ต้องจ่ายเงินทดแทนความเสียหายหรือเงินชดเชยให้แก่บุคคลที่ได้รับความเสียหายหรือที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำผิดของตนตามจำนวนที่ศาลกำหนด เว้นแต่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นห้ามมิให้จ่ายเงินทดแทนความเสียหายหรือเงินชดเชยให้แก่บุคคลที่ได้รับความเสียหายหรือที่ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำผิดของตน ถ้าเงินจำนวนนั้นยังเป็นที่โต้แย้งกันอยู่ เว้นแต่จะเหมือนกับที่เคยได้รับการวินิจฉัยไว้ในคดีก่อนแล้ว
- 8) จ่ายเงินทดแทนความเสียหายหรือเงินชดเชยคืนแก่เทศบาลหรือมณฑลเนื่องจากได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แก่ผู้กระทำความผิดขณะถูกคุมขังตามบทที่ 4 ของลักษณะนี้ ห้ามมิให้จ่ายเงินทดแทนความเสียหาย หรือเงินชดเชยให้กับหน่วยงานราชการท้องถิ่น (Local Governmental Unit) สำหรับบทบัญญัติในเรื่องของค่ารักษาพยาบาล ถ้าเงินจำนวนนั้นยังเป็นที่โต้แย้งกันอยู่ เว้นแต่จะเหมือนกับที่เคยได้รับการวินิจฉัยในคดีก่อน
- 9) จ่ายค่าเสียหายใดๆ แก่เทศบาลหรือมณฑลอีกครั้งหนึ่ง สำหรับการกระทำผิดของผู้ถูกคุมขังภายใต้มาตรา 71 ลักษณะ 42 บทที่ 4
- 10) ช่วยเหลือด้านกฎหมายของผู้ถูกคุมประพฤติซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถที่เหมาะสมที่สุดของผู้ถูกคุมประพฤติ
- 11) ประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ภายใต้กฎหมาย ห้ามละเมิดกฎหมายท้องถิ่น กฎหมายของมลรัฐ หรือกฎหมายของรัฐบาลกลาง และมีความประพฤติที่ดี
- 12) หากได้รับอนุญาตให้เคลื่อนย้ายหรือให้เดินทางไปยังรัฐอื่น โดยเขตอำนาจศาลที่พบผู้กระทำความผิดควรระงับการส่งผู้กระทำความผิดกลับคืนยังรัฐเดิมและมีให้โต้แย้งอำนาจศาล
- 13) ยินยอมให้ประเมินหรือทดสอบเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูหรือเข้าร่วมในโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูให้สำเร็จโดยสมบูรณ์ ตามที่กำหนดโดยกรมคุมประพฤติ

แต่ถ้าการกระทำผิดทางอาญานั้นเกิดกับเหยื่อที่เป็นผู้เยาว์ หรือความผิดทางเพศที่เป็นอันตราย (Dangerous Sexual Offense) ศาลอาจมีคำสั่งให้คุมประพฤติโดยกำหนดระยะเวลาและเงื่อนไขของการคุมประพฤติโดยใช้การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยซึ่งเครื่องมือนี้ต้องสามารถติดตามตำแหน่งของผู้ถูกคุมประพฤติได้ หมายถึง

การสอดส่องทางเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรือการหาตำแหน่งผ่านดาวเทียมนั่นเอง โดยกรมราชทัณฑ์จะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการใช้มาตรการดังกล่าวจากผู้ถูกคุมประพฤติ¹⁴¹

ดังนั้นความผิดที่ศาลอาจมีคำสั่งให้คุมประพฤติโดยใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ คือ ความผิดทางอาญากับเหยื่อที่เป็นผู้เยาว์ (A criminal offense against a victim who is a minor)¹⁴² ตามมาตรา 12 ลักษณะที่ 42 บทที่ 1 ดังนี้

- (1) ลักพาตัวผู้เยาว์ยกเว้นกระทำโดยบิดามารดา
 - (2) การคุมขังผู้เยาว์โดยไม่ชอบ ยกเว้นกระทำโดยบิดามารดา
 - (3) กระทำความผิดทางเพศต่อผู้เยาว์
 - (4) ชักชวนผู้เยาว์ให้มีส่วนร่วมกระทำความผิดทางเพศ
 - (5) ใช้ผู้เยาว์ในการสนองความใคร่ทางเพศ
 - (6) ชักชวนผู้เยาว์ให้ค้าประเวณี
 - (7) ใช้ประโยชน์จากผู้เยาว์เพื่อให้กระทำความผิดทางเพศในการผลิตสื่อลามก
 - (8) พิมพ์ขาย แจกจ่าย ครอบครอง วัตถุที่เป็นภาพผู้เยาว์หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายผู้เยาว์ที่ถูกใช้ให้กระทำความผิดทางเพศ
 - (9) ถ่ายทอด ผลิต ขาย ซื้อมี เผยแพร่ทางคอมพิวเตอร์ที่บอกถึงหรือแสดงข้อมูลเกี่ยวกับเด็กโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอหรือชักชวนให้กระทำความผิดทางเพศ
 - (10) สมคบในการขนส่งรับและแปลงสัญชาติหรือเผยแพร่ภาพของเด็กที่ถูกใช้ให้กระทำความผิดทางเพศ
 - (11) การกระทำอื่น ๆ ที่เป็นความผิดเกี่ยวกับเพศซึ่งกระทำต่อผู้เยาว์
- ส่วน ความผิดทางเพศที่เป็นอันตราย (Dangerous sexual offense)¹⁴³ หมายถึง ความผิดเกี่ยวกับเพศที่ร้ายแรง ซึ่งกำหนดไว้ในประมวลกฎหมายมาตรา 12 ลักษณะที่ 42 บทที่ 1 ดังนี้

- (1) การทำร้ายร่างกายจนได้รับอันตรายสาหัส
- (2) ลักพาตัวเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี ยกเว้น โดยบิดามารดา
- (3) คุมขังเด็กอายุน้อยกว่า 14 ปี โดยมีชอบด้วยกฎหมายยกเว้น โดยบิดามารดา
- (4) ข่มขืนกระทำชำเรา

¹⁴¹ Georgia Code: Section 42-8-35

¹⁴² Georgia Code: Section 42-1-12(a)(9)(B)

¹⁴³ Georgia Code: Section 42-1-12(a)(10)(A)

- (5) ข่มขืนกระทำชำเราแบบวิถิตถาร
- (6) ข่มขืนกระทำชำเราแบบวิถิตถารอย่างร้ายแรง
- (7) ข่มขืนกระทำชำเรา ในกรณีผู้กระทำผิดอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป
- (8) การทำร้ายเด็กโดยใช้กำลังประทุษร้าย
- (9) การทำร้ายเด็กโดยใช้กำลังประทุษร้ายอย่างร้ายแรง
- (10) ล่อลวงเด็กเพื่อการอนาจาร
- (11) การข่มขืนผู้ซึ่งอยู่ในความควบคุม
- (12) ฐานมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่มีสายโลหิตเดียวกัน
- (13) กระทำผิดฐาน โทรมหญิงเป็นครั้งที่สอง
- (14) โทรมหญิง
- (15) แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก
- (16) จัดหาระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นวัตถุลามกต่อผู้เยาว์
- (17) หาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้องจากเด็กและภาพลามกเด็ก
- (18) ใ้ช้วาจากล่าวคำลามกทางโทรศัพท์
- (19) การกระทำอื่นๆที่เป็นความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อผู้เยาว์ หรือพยายามกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อผู้เยาว์

2.2.2 กระบวนการหลังจากใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นเงื่อนไขพิเศษที่เพิ่มขึ้นจากเงื่อนไขปกติของการคุมประพฤติ หากผู้ถูกคุมประพฤติฝ่าฝืนเงื่อนไขดังกล่าวศาลมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งคุมประพฤติและพิพากษาให้ผู้นั้นได้รับโทษจำคุก

โดยถ้าละเมิดคำสั่งคุมประพฤติและมีพยานหลักฐานพิสูจน์ได้ชัดเจน หรือผู้กระทำผิดยอมรับว่าได้กระทำความผิดอย่างร้ายแรงศาลอาจเพิกถอนคำสั่งคุมประเวตินั้น¹⁴⁴ หรือถ้าละเมิดคำสั่งคุมประพฤติและมีพยานหลักฐานพิสูจน์ได้ชัดหรือผู้กระทำผิดยอมรับว่าได้ละเมิดเงื่อนไขพิเศษของคำสั่งคุมประพฤติ ศาลอาจเพิกถอนคำสั่งคุมประพฤติ และให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษจำคุก¹⁴⁵

¹⁴⁴ Georgia Code: Section 42-8-34.1.(d)

¹⁴⁵ Georgia Code: Section 42-8-34.1. (e)

นอกจากนี้ผู้กระทำผิดไม่ควรต้องอยู่ภายใต้การคุมประพฤติ รวมทั้งหมดมากกว่า 2 ปีทั้งก่อนหรือหลังการจำคุกในแต่ละฐานความผิดยกเว้นกรณีตามมาตรา 1 (a)(2) ลักษณะที่ 17 บทที่ 10¹⁴⁶

2.3 การใช้ภายหลังการจำคุกระยะเวลาหนึ่ง (Post-Prison)

2.3.1 หลักเกณฑ์การใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การคุมขังไว้ในบ้าน (Home arrest) หมายถึง การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) ไว้ในที่พักอาศัยโดยผ่านความเห็นชอบและยอมรับโดยศาล เจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) หรือประธานหรือผู้บริหารโปรแกรมการคุมขังไว้ในบ้าน (The director or administrator of the home arrest program)¹⁴⁷

ประมวลกฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ลักษณะที่ 42 บทที่ 1 มาตรา 8 ได้วางหลักเกณฑ์การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไว้ดังนี้

ผู้ใดถูกจำคุกไว้ในเรือนจำท้องถิ่น มีลำดับดังนี้ 1) หลังจากถูกตัดสินและลงโทษ 2) จนกว่าจะทำรายงานสืบเสาะเสร็จสมบูรณ์หรือ 3) กลับมาจำคุกหลังจากที่ฝ่าฝืนการคุมประพฤติ โดยดุลพินิจของเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) และเพื่อความเหมาะสมที่จะได้รับเลือกตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 42-1-8 (b) ที่กำหนดให้ใช้โปรแกรมการคุมขังไว้ในบ้านภายใต้การควบคุมของเจ้าพนักงานมณฑล ถ้าปรากฏต่อศาลว่า ผู้ต้องหาที่อยู่ในเขตอำนาจศาลเหมาะสมที่จะใช้วิธีคุมขังในบ้าน ศาลจะสั่งบุคคลที่เหมาะสมตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 42-1-8 (d) ของประมวลกฎหมายในส่วนนี้ให้ใช้โปรแกรมคุมขังไว้ในบ้าน เจ้าพนักงานมณฑลหรือศาลมีอำนาจกำหนดให้ผู้ต้องโทษเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาหรือโปรแกรมการฟื้นฟูอื่นๆ เพิ่มเติมจากโปรแกรมการคุมขังไว้ในบ้าน¹⁴⁸

จากบทบัญญัติข้างต้นได้วางหลักเกณฑ์การใช้มาตรการการควบคุมผู้ต้องโทษโดยนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ ดังนี้

ประเภทของผู้ต้องโทษ คือ ผู้ต้องโทษที่ถูกจำคุกในเรือนจำท้องถิ่น เป็นผู้ต้องโทษที่กระทำความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือที่เรียกว่า ความผิดลหุโทษ (Misdemeanor) ซึ่งเมื่อศาลลงโทษในความผิดลหุโทษนี้ผู้ต้องโทษจะถูกส่งไปคุมขังในเรือนจำท้องถิ่น เมื่อผู้ต้องโทษถูกตัดสินว่ากระทำความผิดและได้รับโทษจำคุกหรือถูกจำคุกอยู่นกว่าจะทำรายงานสืบเสาะเสร็จสมบูรณ์หรือผู้ต้องโทษที่ได้กลับมาถูกจำคุกเนื่องจากได้ฝ่าฝืนการคุมประพฤติ

¹⁴⁶ Georgia Code: Section 42-8-34.1 (g)

¹⁴⁷ Georgia Code: Section 42-1-8 (a) (3)

¹⁴⁸ Georgia Code: Section 42-1-8 (b)

และผู้ต้องโทษต้องมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะใช้โปรแกรมการคุมขังไว้ในบ้านตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 42-1-8 (d) ซึ่งผู้ต้องโทษต้องมีลักษณะ ดังนี้

- (1) ต้องไม่มีหมายศาลหรือคำสั่งจากศาลอื่น
 - (2) ต้องไม่มีประวัติอาชญากรรมภายในเวลา 5 ปีในข้อหาทำร้ายร่างกาย ที่รุนแรง รวมทั้งข้อหาข่มขืน คุกคามทางเพศต่อเด็ก ข้อหาปล้นทรัพย์จำหน่ายสารที่ควบคุม หรือกัญชา ข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยยานพาหนะ หนีประกันศาล หรือ
 - (3) ต้องไม่เจ็บป่วยร้ายแรงและต้องมีความสามารถในการทำงานเป็นปกติ¹⁴⁹
- ส่วนผู้มีอำนาจร้องขอตามกฎหมายคือ เจ้าพนักงานมณฑลหรือศาล ซึ่งมีอำนาจกำหนดให้ผู้ต้องโทษเข้าร่วมโปรแกรมการคุมขังไว้ในบ้าน

2.3.2 กระบวนการพิจารณาสั่งให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

เจ้าพนักงานมณฑลมีดุลพินิจจะเลือกผู้ต้องโทษที่มีคุณสมบัติเหมาะสม ตามที่บัญญัติไว้ตามมาตรา 42-1-8 (d) ให้ใช้โปรแกรมการคุมขังไว้ในบ้าน หรือถ้าปรากฏต่อศาล เองว่าผู้ต้องหาที่อยู่ในเขตอำนาจศาลเหมาะสมที่จะใช้วิธีคุมขังไว้ในบ้าน ศาลจะสั่งผู้ต้องโทษที่ เหมาะสมตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 42-1-8 (d) ให้ใช้โปรแกรมคุมขังที่บ้านได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อเจ้าพนักงานมณฑลกำหนดให้ผู้ต้องหาใช้โปรแกรมคุม ขังไว้ในบ้านศาลซึ่งตัดสินผู้ต้องโทษหรือก่อนที่คดีผู้ต้องโทษนั้นจะเสร็จสิ้นจะต้องได้รับแจ้งเป็น หนังสือจากเจ้าพนักงานมณฑลหรือประธานหรือผู้บริหาร โปรแกรมคุมขังไว้ในบ้าน ไปยังสถานที่ ที่ผู้ต้องโทษทำงานถึงโปรแกรมการศึกษาหรือโปรแกรมการฟื้นฟูที่ผู้ต้องโทษเข้าร่วม โดยศาลมี อำนาจใช้ดุลพินิจเพิกถอนการเข้าร่วม โปรแกรมนี้ที่กำหนดโดยศาลหรือเจ้าพนักงานมณฑล

นอกจากนี้ เจ้าพนักงานมณฑลหรือประธานและผู้บริหาร โปรแกรมการคุม ขังไว้ที่บ้านต้องเข้าทำสัญญายอมรับ โปรแกรมนี้ และต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการคุมขังไว้ในบ้าน ทั้งหมด¹⁵⁰

2.3.3 กระบวนการหลังจากใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ต้องโทษที่ถูกควบคุม โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์สามารถทำงานได้โดย การจ้างงานตามประมวลกฎหมายนี้ และต้องเป็นนายจ้างที่กฎหมายกำหนด โดยผู้ต้องโทษไม่มี อำนาจออกจากบ้านหรือพื้นที่ทำงานที่กำหนด ผู้ต้องโทษที่ละทิ้งโปรแกรมการศึกษาหรือ

¹⁴⁹ Georgia Code: Section 42-1-8 (d)

¹⁵⁰ Georgia Code: Section 42-1-8 (c)

โปรแกรมการฟื้นฟูหรือผู้ต้องโทษที่ออกไปจากสถานที่ทำงานที่กำหนดจะมีความผิดเล็กน้อยหรือความผิดลหุโทษ ถ้าผู้ต้องโทษออกจากบริเวณหรือสถานที่ที่ถูกจำกัดจะมีความผิดข้อหาหลบหนีภายใต้ประมวลกฎหมายนี้มาตรา 16-10-52 โดยผู้ต้องโทษที่มีข้อหาเล็กน้อยภายใต้มาตรานี้หรือข้อหาหลบหนีจะขาดคุณสมบัติในการเข้าร่วมโปรแกรมการคุมขังไว้ในบ้านต่อไปในระหว่างการคุมขังครั้งนี้¹⁵¹

ส่วนรายได้ที่หาได้โดยผู้ต้องโทษที่ใช้โปรแกรมคุมขังไว้ในบ้านภายใต้ประมวลกฎหมายนี้ที่สั่งการโดยศาลหรือเจ้าพนักงานมณฑล จะถูกจ่ายให้ประธานและผู้บริหารของโปรแกรมคุมขังที่บ้านหลังจากที่ได้หักเงินตามกฎหมายของรัฐแล้ว¹⁵²

2.4 การควบคุมผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

2.4.1 หลักเกณฑ์ตามกฎหมาย

ในสหรัฐอเมริกาโปรแกรมการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) ในหลายมลรัฐมุ่งเน้นผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ มลรัฐจอร์เจียก็เช่นเดียวกัน ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายให้ใช้มาตรการนี้กับผู้ต้องโทษที่ได้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศที่ร้ายแรงไว้โดยเฉพาะซึ่งมีหลักเกณฑ์การพิจารณาและนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

คณะกรรมการจะประเมินความเป็นไปได้ที่ผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศจะไปก่ออาชญากรรมต่อผู้เยาว์ซึ่งอายุต่ำกว่า 18 ปีหรือผู้ต้องโทษเข้าใจว่าอายุต่ำกว่า 18 ปีในขณะกระทำความผิด (Crime against a victim who is a minor)¹⁵³ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศที่ร้ายแรง (A dangerous sexual offense)

คณะกรรมการได้กำหนดผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำผิดภายในหรือหลังจากวันที่ 1 กรกฎาคม 2006 ของประมวลกฎหมายอาญาที่กระทำต่อผู้เยาว์หรือกระทำผิดเกี่ยวกับเพศที่ร้ายแรงและผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่ถูกจำคุกในวันที่ 1 กรกฎาคม 2006 แต่กระทำผิดก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม 2006 ของประมวลกฎหมายอาญาจะถูกทำการประเมินโดยมาตรการนี้ โดยจะไม่ถูกร้องขอให้นำวิธีการนี้มาใช้จนกระทั่งวันที่ 1 มกราคม 2007

ผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศจะถูกประเมินความเสี่ยงและจัดลำดับเพื่อแบ่งแยกประเภทความผิด แบ่งเป็น 3 ประเภทดังนี้ ลำดับที่ 1 หมายถึง ประเภทที่มีความผิดน้อยและมีความเสี่ยงน้อยที่จะกระทำความผิดซ้ำในอนาคต¹⁵⁴ ลำดับที่ 2 หมายถึง ประเภทที่มีความผิดปาน

¹⁵¹ Georgia Code: Section 42-1-8 (e)

¹⁵² Georgia Code: Section 42-1-8 (f)

¹⁵³ Georgia Code: Section 42-1-12 (a) (14)

¹⁵⁴ Georgia Code: Section 42-1-12 (a) (12)

กลาง และมีความเสี่ยงปานกลางที่จะกระทำความผิดซ้ำในอนาคต¹⁵⁵ และประเภทที่ 3 คือผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศที่ร้ายแรง (Asexually dangerous predator) โดยประเมินมาจากหลักเกณฑ์และข้อมูลที่ได้รับและตรวจสอบโดยคณะกรรมการ

โดยผู้ต้องโทษจะต้องจัดหาข้อมูลรวมทั้งแบบประเมินทางจิตวิทยา ประวัติทางเพศ ประวัติในการบำบัดรักษา ประวัติส่วนตัว สังคม การศึกษา และการทำงานให้คณะกรรมการประเมินจิตวิทยาทางเพศ ประวัติทางเพศจะต้องได้ทำและได้รับความเห็นชอบโดยคณะกรรมการ ถ้าผู้ต้องโทษได้รับการบำบัดรักษาผ่านกรมราชทัณฑ์ประวัติการรักษาจะถูกยอมรับโดยคณะกรรมการสำหรับการประเมินด้วย พนักงานอัยการจะจัดหาข้อมูลช่วยเหลือ คณะกรรมการในการทำความเห็น รวมทั้งจัดหาข้อมูลอาชญากรรมและบันทึกที่เกี่ยวข้องกับประวัติการกระทำผิดทางอาญาในครั้งก่อนด้วย¹⁵⁶

2.4.2 กระบวนการพิจารณา

ก่อนและหลังวันที่ 1 กรกฎาคม 2006 เจ้าหน้าที่ศาลต้องส่งสำเนาการตัดสินใจของผู้ต้องโทษไปยังคณะกรรมการ และประกาศให้คณะกรรมการทราบว่า การประเมินผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศจะถูกดำเนินการ โดยคณะกรรมการจะต้องทำความเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อการแยกประเภทและประเมินความเสี่ยงของผู้ต้องโทษ ดังต่อไปนี้

(1) ภายใน 60 วัน ของการรับคำร้องขอประเมินกรณีผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศถูกลงโทษตามมาตรา 17-10-6.2(c)

(2) ภายใน 6 เดือน ก่อนที่ผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศจะถูกปล่อยออกจากการจำคุกกรณีผู้ต้องโทษถูกจำคุกอยู่

(3) ภายใน 45 วัน ในการรับคำร้องขอข้อมูลลงทะเบียน กรณีผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศได้เข้ามาในมลรัฐนี้ โดยมาจากมลรัฐอื่นและลงทะเบียนเป็นผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ

คณะกรรมการต้องส่งสำเนารายการจัดประเภทประเมินความเสี่ยงของผู้ต้องโทษให้กรมราชทัณฑ์ผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ และศาลที่ตัดสินถ้าสามารถทำได้

กรณีผู้ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศถูกลงโทษตามมาตรา 17-10-6.2(c) หลังจากได้รับคำแนะนำจากคณะกรรมการที่ได้จัดลำดับความเสี่ยงว่าเป็นประเภทใดแล้ว ผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่ร้ายแรง (Sexually dangerous predator)¹⁵⁷ สามารถร้องขอต่อศาลที่

¹⁵⁵ Georgia Code: Section 42-1-12 (a) (13)

¹⁵⁶ Georgia Code: Section 42-1-14 (a)

¹⁵⁷ Georgia Code: Section 42-1-12 (a) (21)

ตัดสินให้กำหนดวันในการพิจารณาและเปิดโอกาสให้ผู้ต้องโทษแสดงคำให้การหรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับความเห็นในการจัดประเภทผู้ต้องโทษภายหลังการพิจารณาภายใน 60 วันของการได้รับรายงาน ศาลจะกำหนดประเด็นว่าผู้ต้องโทษนั้นถูกจัดให้อยู่ในประเภทผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่ร้ายแรงหรือไม่ ถ้าศาลตัดสินว่าเป็นประเภทผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่ร้ายแรงศาลจะแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงสำนักงานสืบสวนของมลรัฐจอร์เจีย (The Georgia Bureau of Investigation) และเจ้าพนักงานมณฑลของท้องถิ่นที่ผู้ต้องโทษอาศัยอยู่

ในกรณีผู้ต้องโทษที่เปลี่ยนที่อยู่อาศัยจากมลรัฐอื่นหรือเขตอำนาจของสหรัฐอเมริกาไปยังมลรัฐจอร์เจียนี้ผู้ต้องโทษไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่ร้ายแรง (Sexually dangerous predator) ผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศจะต้องร้องขอข้อมูลลงทะเบียนโดยจะถูกนำส่งโดยเจ้าพนักงานมณฑลของท้องถิ่นที่ผู้ต้องโทษลงทะเบียนไปยังคณะกรรมการเพื่อจุดประสงค์ในการจัดประเภทประเมินความเสี่ยงของผู้ต้องโทษ เมื่อได้รับความเห็นจากคณะกรรมการว่าต้องโทษในความผิดทางเพศที่ร้ายแรง (Sexually dangerous predator) ผู้นั้นสามารถร้องขอให้ศาลพิจารณาภายใน 30 วันหลังจากประกาศการจัดประเภทของผู้ต้องโทษ โดยในการพิจารณาจะดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความทางปกครองลักษณะที่ 13 บทที่ 50 ว่าด้วยการตัดสินของผู้พิพากษา ตามกฎหมายปกครองจะถือเป็นคำตัดสินที่ถึงที่สุดของกรรมการที่เป็นไปตามการทบทวนของศาลเมื่อมีคำตัดสินสุดท้ายแล้วจะถูกส่งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงสำนักงานสืบสวนของจอร์เจีย (The Georgia Bureau of Investigation) และเจ้าพนักงานมณฑลของท้องถิ่นที่ผู้ต้องโทษอาศัยอยู่¹⁵⁸

ผู้ต้องโทษความผิดทางเพศที่ร้ายแรง (Sexually dangerous predator) จะต้องถูกกำหนดให้สวมใส่ระบบการควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) ซึ่งต้องมีลักษณะอย่างน้อยดังนี้

(1) ความสามารถในการหาตำแหน่งและบันทึกตำแหน่งของผู้ต้องโทษความผิดทางเพศที่เป็นอันตรายโดยเชื่อมโยงกับระบบดาวเทียม

(2) ความสามารถในการตั้งเวลาทำงานและบันทึกกริยาอาการของผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่เป็นอันตรายขณะใกล้หรือภายในที่เกิดเหตุอาชญากรรมหรือเขตพื้นที่ต้องห้ามหรือการออกเดินทางของผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่เป็นอันตรายโดยกำหนดเขตพื้นที่แคบและ

(3) การเตือนด้วยระบบการทำงานอัตโนมัติและเผยแพร่ตำแหน่งของผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่เป็นอันตรายถ้าตำแหน่งควบคุมดาวเทียมถูกเคลื่อนย้ายหรือก่อกวน

¹⁵⁸ Georgia Code: Section 42-1-14 (c)

โดยบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตามที่กฎหมายบังคับให้บำรุงรักษาหรือมีการเคลื่อนย้ายชุดเครื่องมือของระบบการควบคุมผู้ต้องโทษด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์¹⁵⁹

ระบบการควบคุมผู้ต้องโทษด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะถูกติดตั้งที่ร่างกายของผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่ร้ายแรงเพื่อให้เห็นถึงชีวิตปกติของผู้ต้องโทษ โดยผู้ต้องโทษจะต้องชำระค่าใช้จ่ายของระบบให้กรมราชทัณฑ์ถ้าผู้ต้องโทษนั้นอยู่ในระหว่างคุมประพฤติหรือต้องจ่ายให้คณะกรรมการอภัยโทษและพักการลงโทษถ้าผู้ต้องโทษนั้นอยู่ในระหว่างพักการลงโทษและผู้ต้องโทษต้องจ่ายให้เจ้าพนักงานมณฑลหลังจากที่ได้สิ้นสุดการคุมประพฤติและพักการลงโทษแล้วหรือในกรณีที่ย้ายมาจากรัฐอื่นหรือเมืองอื่นแล้วเข้ามาอยู่ในมลรัฐจอร์เจียนี้

นอกจากนี้ ระบบการควบคุมผู้ต้องโทษด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะถูกติดตั้งที่ร่างกายของผู้ต้องโทษก่อนจะถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำ ซึ่งถ้าไม่อยู่ในเรือนจำภายใน 72 ชั่วโมงหลังจากที่ศาลตัดสินให้เป็นผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่ร้ายแรงตามมาตรา 42-1-14(b) หรือ คำตัดสินเป็นที่สุดตามมาตรา 42-1-14(c) ของประมวลกฎหมายนี้ไม่ว่าใช้กรณีไหนก็ตาม เพื่อตำแหน่งของผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศ ผู้นั้นต้องรายงานเจ้าพนักงานมณฑลท้องถิ่นที่ผู้ต้องโทษพักอาศัย เพื่อจุดประสงค์ในการติดตั้งระบบการควบคุมผู้ต้องโทษด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้น

3. กฎหมายมลรัฐเคนทักกี (Kentucky Revised Statutes)

กฎหมายมลรัฐเคนทักกีได้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) มาใช้เพื่อเป็นเงื่อนไขในการคุมขังผู้กระทำผิดหรือจำเลยไว้ที่บ้าน เพื่อใช้เป็นหลักประกันความปลอดภัยให้ชุมชน และเตรียมพร้อมผู้กระทำผิดหรือจำเลยเมื่อพ้นโทษภายหลังออกจากเรือนจำ สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดในการนำตัวผู้กระทำผิดออกจากการคุมขังในเรือนจำและใช้วิธีการคุมขังภายในบ้านที่แพร่หลายไปทั่วสหรัฐอเมริกา

3.1 ก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial)

3.1.1 การกำหนดนิยามเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยประเภทของผู้ต้องโทษและเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

โดยกฎหมาย Kentucky Revised Statutes ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 532.200¹⁶⁰ ซึ่งมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

¹⁵⁹ Georgia Code: Section 42-1-14 (e)

มาตรา 532.200 (1) “Home” หมายถึง ที่อยู่อาศัยชั่วคราวหรือถาวรของผู้ต้องโทษ (จำเลย) ซึ่งต้องเป็นอาณาบริเวณที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยอย่างแท้จริง ถ้าในบริเวณพื้นที่หรือสถานที่หนึ่งๆ มีที่อยู่อาศัยมากกว่าหนึ่งหน่วยหรือมีครอบครัวมากกว่าหนึ่งครอบครัว “Home” จะไม่ได้หมายความรวมถึงที่อยู่อาศัยของบุคคลอื่นซึ่งมิใช่สมาชิกในครอบครัวของผู้ต้องโทษ นอกจากนี้ยังอาจหมายถึงสถานที่อื่น ๆ ที่มีลักษณะดังกล่าวมาแล้วด้วย

(2) “Home Incarceration” หมายถึง การใช้ที่อยู่อาศัยของบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์ในการคุมขังผู้กระทำความผิด

(3) “Violet felony offense” หมายถึง การกระทำความผิดอย่างร้ายแรง ซึ่งกำหนดไว้ดังต่อไปนี้ และการพยายามกระทำความผิดในความผิดเหล่านี้ด้วย รวมทั้งผู้ที่เคยต้องโทษในความผิดดังกล่าวไม่เกิน 5 ปีด้วย โดยความผิดนี้จะใช้การคุมขังผู้กระทำความผิดไว้ในที่อยู่อาศัยไม่ได้

(4) “Terminal illness” หมายถึง การวิจัยทางการแพทย์ซึ่งให้ความเห็นว่าผู้ป่วยจะต้องตายภายใน 6 เดือน

(5) “Approved monitoring device” หมายถึง เครื่องมือควบคุมอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการรับรองแล้วจากคณะกรรมการราชทัณฑ์ หรือเป็นเครื่องมือชนิดใดชนิดหนึ่งซึ่งจำกัดให้ทำงานได้เฉพาะเพื่อการบันทึกหรือตรวจสอบว่าผู้ต้องโทษอยู่หรือไม่อยู่ในบ้านเท่านั้น โดยเครื่องมือนี้จะต้องไม่บันทึกหรือตรวจสอบข้อมูล ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นภาพที่เห็นได้

(ข) เป็นคำพูดหรือดักฟังการสื่อสารใดๆ

(ค) ข้อมูลการเคลื่อนไหวหรือกิจกรรมใดๆ ของผู้ต้องโทษภายในบ้าน

จากบทบัญญัติข้างต้นทำให้เราได้ทราบถึงนิยาม ความหมาย และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ อันจะนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการคุมขังที่บ้านเพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการควบคุมด้วยวิธีการดังกล่าว

กฎหมายมลรัฐเคนทักกีของสหรัฐอเมริกา กำหนดหลักเกณฑ์ห้ามนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำความผิดชนิดร้ายแรง หรือ Violet felony offense และการพยายามกระทำความผิดในความผิดชนิดร้ายแรงเหล่านี้ด้วย รวมถึงผู้ที่เคยต้องโทษในความผิดร้ายแรงนี้มาในระยะเวลาไม่เกิน 5 ปีด้วย โดยสรุปแล้วกฎหมายมลรัฐเคนทักกี ได้กำหนดให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเล็กน้อยหรือความผิดลหุโทษ (Misdemeanor) นั่นเอง

¹⁶⁰KRS: Section 532.200

3.1.2 บทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการคุมขังที่บ้าน

บทบัญญัติมาตรา 431.517¹⁶¹ ของกฎหมาย Kentucky Revised Statutes ได้บัญญัติถึงวิธีการที่ศาลสั่งให้คุมขังที่บ้าน

มาตรา 431.517 บัญญัติวิธีการคุมขังที่บ้านซึ่งเป็นรูปแบบของการควบคุมที่ศาลร่วมสั่งการให้มีระบบการตรวจสอบควบคุมผู้ต้องขัง ดังนี้

(1) ข้อยกเว้นตามที่กำหนดไว้ในส่วนนี้ให้คุมขังที่บ้าน โดยจัดเป็นรูปแบบการประชุมรายงานตัวภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดโดยบทบัญญัติในมาตรา 532.200 - 532.250

(2) ศาลสั่งคุมขังที่บ้านซึ่งเป็นรูปแบบของการปล่อยให้มีการประชุมรายงานตัวตามส่วนนี้อาจมีคำสั่งให้จำเลยที่มีส่วนร่วมในโปรแกรมระบบการตรวจสอบในระหว่างการควบคุมทั้งหมดหรือบางส่วนในระยะเวลาการควบคุมผ่านการใช้งานของโปรแกรมกำหนดเขตโดยดำเนินการตามมาตรา 67.372 และมาตรา 67.374 โดยไม่ได้เป็นโปรแกรมที่ดำเนินการโดยกรมราชทัณฑ์ตามมาตรา 532.210 – มาตรา 532.250

(3) การมีส่วนร่วมของศาลในการนำโปรแกรมควบคุมการตรวจสอบมาใช้กับจำเลยตามมาตรา นี้ มีเกณฑ์ ดังนี้

(ก) จำเลยจะต้องออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด หรือบางส่วนของค่าใช้จ่ายในการตรวจสอบ ตามคำสั่งศาลฎีกาของเคนทักกีที่ตั้งระบุไว้ในมาตรา 403.761 และค่าใช้จ่ายในการบริหารระบบสำหรับการมีส่วนร่วมในระบบ

(ข) จัดให้มีระบบการตรวจสอบที่มีลายลักษณ์อักษร หรือการคัดลอกสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ระบุเงื่อนไขของการปล่อยตัว และ

(ค) จัดให้มีระบบการตรวจสอบที่มีการติดต่อกับสำนักงานนายความหรือนายความเขตตามความเหมาะสม หรือค่าบริการประชุมสำหรับการละเมิดการรายงานตัว

(4) เจ้าหน้าที่เขตหรือองค์กรอื่นๆ ที่สมัครใจอาจตกลงออกค่าใช้จ่ายในส่วน of ค่าใช้จ่ายในการตรวจสอบจำเลยที่มีประสิทธิภาพตามที่ระบุไว้ในมาตรา 403.761

จากบทบัญญัติมาตรา 431.517 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปของการคุมขังที่บ้าน อาทิ รูปแบบของการควบคุม (การประชุมรายงานตัว) การมีส่วนร่วม ค่าใช้จ่ายและค่าบริการของระบบการตรวจสอบเป็นต้น ทำให้เกิดความชัดเจนในการใช้วิธีการนี้ควบคุมผู้ต้องโทษ โดยให้ความสำคัญกับเกณฑ์ในการนำโปรแกรมควบคุมการตรวจสอบมาใช้กับจำเลย มีดังนี้

1) จำเลยจะต้องออกค่าใช้จ่ายในการเข้าร่วมโครงการ

¹⁶¹KRS: Section 431.517

- 2) การจัดให้มีระบบการตรวจสอบข้อมูล
- 3) จัดให้มีการติดต่อกับสำนักงานทนายความ หรือทนายความเขต

3.1.3 กระบวนการพิจารณาและการร้องขอ

กระบวนการพิจารณาและการร้องขอใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ได้ถูกบัญญัติไว้ในมาตรา 532.210¹⁶² อธิบายได้ ดังนี้

มาตรา 532.210(1) ผู้ที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด คนใดก็ตามที่มีสิทธิที่จะยื่นคำร้องต่อศาลที่มีคำพิพากษาหรือต่อเรือนจำท้องถิ่นเพื่อขอให้ศาลสั่งให้การคุมขังตนไว้ในที่อยู่อาศัยแทนการจำคุกในเรือนจำไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งศาลจะเป็นผู้พิจารณาและมีคำสั่งคำร้องเช่นว่านี้

(2) ในการพิจารณานั้นศาลจะต้องพิจารณาจากบันทึกและรายละเอียดในคำร้องของผู้ต้องโทษแต่ละคนอย่างละเอียด ซึ่งจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

(ก) ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและอุปนิสัยของผู้ต้องโทษซึ่งถูกรวบรวมหรือเขียนบันทึกขึ้นโดยเรือนจำท้องถิ่น หรือสำนักงานควบคุมผู้กระทำความผิด

(ข) ข้อเสนอสำหรับการนำ “Home Incarceration” มาใช้กับผู้ต้องโทษ

(ค) การกำหนดเงื่อนไขเพื่อใช้ “Home Incarceration” ที่เหมาะสม รวมถึงการชดเชยความเสียหายด้วย

(ง) กำหนดเวลาทั้งหมดหรือบางส่วนของคำพิพากษาลงโทษจำคุกในเรือนจำสามารถเปลี่ยนมาใช้ “Home Incarceration” แทนได้ โดยระยะเวลาใช้นั้นจะต้องไม่เกิน 6 เดือน

(จ) หลักประกันการปฏิบัติตามเงื่อนไข และข้อบังคับที่จะให้นำผู้ต้องโทษกลับมาจำคุก หากมีการผิดเงื่อนไข

(ฉ) กำหนดปล่อยตัว

(3) ผู้ต้องโทษต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ ที่ได้ตกลงไว้กับศาล สำหรับการนำ “Home Incarceration” โดยเงื่อนไขเหล่านี้เป็นการยินยอมพร้อมใจและเป็นข้อบังคับในตัวเอง ซึ่งเงื่อนไขนี้จะได้แจ้งต่อเรือนจำท้องถิ่นและสำนักงานควบคุมผู้กระทำความผิดด้วย

(4) ระยะเวลาในการใช้ควบคุมผู้ต้องโทษจะถูกเทียบจากโทษจำคุกที่ได้รับ

(5) ผู้ต้องโทษจะอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเรือนจำท้องถิ่น ยกเว้นเมืองที่มีการจัดตั้งสำนักงานควบคุมผู้กระทำความผิด โดยเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจสอบดูแลการปฏิบัติตาม

¹⁶²KRS: Section 532.210

เงื่อนไขต่างๆของการใช้ “Home Incarceration” ส่วนค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายต่างๆ นั้นให้จ่ายโดยตรงต่อหน่วยงานรับผิดชอบ

จากมาตรา 532.210 สรุปได้ ดังนี้

- 1) ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอต่อศาล คือ ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาว่ากระทำผิด
- 2) การพิจารณาของศาลต้องมีการบันทึกข้อมูลไว้ในคำร้องอย่างละเอียด ได้แก่ ข้อมูลประวัติผู้ต้องโทษ ข้อเสนอสำหรับการนำเครื่องมือมาใช้บังคับ การกำหนดเงื่อนไขการกำหนดเวลาใช้เครื่องมือ หลักประกันการปล่อยตัว และกำหนดการปล่อยตัว
- 3) ผู้ต้องโทษจะต้องยินยอมและปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด
- 4) ระยะเวลาการควบคุมจะถูกเทียบจากโทษจำคุก
- 5) หน่วยงานที่รับผิดชอบ และค่าธรรมเนียมค่าใช้จ่าย ให้จ่ายโดยตรงต่อหน่วยงานที่รับผิดชอบ

3.1.4 เขตอำนาจศาลและอำนาจพิจารณา

สำหรับในเรื่อง เขตอำนาจศาลและอำนาจพิจารณา กฎหมายได้บัญญัติไว้ในมาตรา 532.230¹⁶³ โดยกำหนดรายละเอียดไว้เพียงเล็กน้อย ดังนี้

มาตรา 532.230 บุคคลที่ไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจพิจารณาและเขตอำนาจศาลของรัฐ และผู้กระทำผิดในความผิดร้ายแรง (Violent felony) ไม่มีสิทธิได้รับการพิจารณาให้ใช้ Home Incarceration

โดยกำหนดแต่เพียงว่า ผู้ที่ไม่มีสิทธิได้รับการพิจารณาให้ใช้ Home Incarceration ได้แก่บุคคล ดังนี้

- 1) ผู้ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจพิจารณาและเขตอำนาจศาลของรัฐ
- 2) ผู้ที่กระทำผิดในความผิดร้ายแรง (Violent felony)

3.2 ทางเลือกในการลงโทษหรือการใช้แทนการจำคุก (Primary Sentencing)

3.2.1 หลักเกณฑ์และเงื่อนไขของการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

มาตรา 532.220¹⁶⁴ ได้บัญญัติถึงหลักเกณฑ์และเงื่อนไขของการคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

¹⁶³KRS: Section 532.230

¹⁶⁴KRS: Section 532.220

มาตรา 532.220 เงื่อนไขของการคุ้มครองผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยรวมถึงสิ่งต่อไปนี

- (1) ผู้ถูกคุมขังจะถูกคุมขังไว้ที่บ้านของเขาตลอดเวลา ยกเว้นเมื่อ
 - (ก) กำลังทำงานรวมทั้งขณะที่เดินทางไปกลับระหว่างที่ทำงานกับที่บ้าน
 - (ข) กำลังหางานทำ
 - (ค) อยู่ภายใต้การรักษาพยาบาลของแพทย์ จิตแพทย์ หรืออยู่ระหว่างให้การดูแลและคำปรึกษา
 - (ง) อยู่ระหว่างการศึกษาศึกษาในสถาบันหรือเข้าร่วมโปรแกรม
 - (จ) ปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา
 - (ฉ) อยู่ในขณะทำงานเพื่อเป็นการบริการสังคม
- (2) การฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ (1) ข้างต้น จะต้องมีความผิดฐานหลบหนีการควบคุม (KRS 520.030)
- (3) ผู้ต้องโทษจะต้องปฏิบัติตามตารางเวลาที่ได้จัดทำขึ้นกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานควบคุมว่าเวลาใดจะอยู่บ้านหรือเวลาใดไม่อยู่ตามข้อยกเว้นในข้อ (1) รวมทั้งสถานที่ที่จะไปอยู่ด้วย
- (4) ผู้ต้องโทษจะต้องไม่กระทำความผิดใดๆ ขึ้นอีกระหว่างที่ถูกควบคุม
- (5) ผู้ต้องโทษจะย้ายที่อยู่อาศัยหรือเปลี่ยนแปลงตารางเวลาไม่ได้ เว้นแต่ จะได้รับความยินยอมจากสำนักงานควบคุมก่อน
- (6) ผู้ต้องโทษจะต้องติดเครื่องควบคุมไว้กับตัวตลอดเวลา รวมทั้งต้องติดตั้งอุปกรณ์อีกส่วนหนึ่งกับโทรศัพท์ หรือเครื่องส่งสัญญาณอื่นในบ้านด้วย
- (7) อาจกำหนดเงื่อนไขอื่นๆ ที่สมควร โดยศาลหรือสำนักงานควบคุมได้ รวมถึงสิ่งต่อไปนี้
 - (ก) การชดใช้ค่าเสียหาย
 - (ข) ค่าใช้จ่ายต่างๆ
 - (ค) เงื่อนไขอื่นๆ
- (8) จะต้องมีหนังสือยินยอมที่ได้รับการรับรองอย่างถูกต้องของผู้ที่จะอยู่ร่วมกับผู้ต้องโทษในบ้านตลอดช่วงระยะเวลาของการควบคุม ซึ่งศาลจะได้เก็บเอกสารนี้ไว้
- (9) ค่าใช้จ่ายในการดูแลหรือเงื่อนไขทางการเงินอื่นๆ ยกเว้นการชดใช้ความเสียหาย จำเลยต้องชำระโดยตรงให้กับบุคคลหรือองค์กรที่กำหนดโดยศาล ตามคำสั่งที่เป็นหนังสือ

ยกเว้นค่าธรรมเนียมหรือเงินไปทางการเงินอื่นๆ ที่ค้างชำระกับกรมราชทัณฑ์จะต้องจ่ายผ่านทางกลไกของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

จากมาตรา 532.220 ได้อธิบายเงื่อนไขของการควบคุมผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัย ได้ดังนี้

1) ผู้ต้องโทษจะถูกควบคุมไว้ในที่อยู่อาศัยตลอดเวลา ยกเว้น กรณีดังนี้ 1) ขณะกำลังทำงาน หรือเดินทางไปกลับที่ทำงาน 2) ขณะกำลังหางานทำ 3) ขณะอยู่ภายใต้การดูแลของแพทย์ 4) ขณะอยู่ระหว่างการศึกษา 5) ขณะอยู่ระหว่างการปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา และ 6) ขณะทำงานบริการสังคม

2) การฝ่าฝืนการควบคุมจะมีความผิดฐานหลบหนี

3) ผู้ต้องโทษต้องปฏิบัติตามตารางเวลาที่กำหนด

4) ผู้ต้องโทษต้องไม่กระทำความผิดขณะถูกควบคุม

5) ห้ามผู้ต้องโทษย้ายที่อยู่ หรือเปลี่ยนแปลงตารางเวลา เว้นแต่ ได้รับความ

ยินยอมจากสำนักงาน

6) ผู้ต้องโทษต้องติดตั้งเครื่องมือควบคุมไว้กับตัวตลอดเวลา

7) เงื่อนไขที่กำหนดโดยศาล ได้แก่ การชดใช้ค่าเสียหาย ค่าใช้จ่ายและ

เงินอื่นๆ

8) ศาลต้องได้รับหนังสือยินยอมจากเจ้าบ้านที่ผู้ต้องโทษอาศัยอยู่

9) ค่าใช้จ่ายในการดูแลจะต้องจ่ายผ่านทางกลไกเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

3.2.2 เงื่อนไขความรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนตัวของผู้ต้องโทษ

ในบทบัญญัติ Kentucky Revised Statutes (KRS) มาตรา 532.240¹⁶⁵ ได้กำหนดเรื่องเงื่อนไขความรับผิดชอบค่าใช้จ่ายส่วนตัวของผู้ต้องโทษไว้ ดังนี้

มาตรา 532.240 ผู้ต้องโทษจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายส่วนตัวเกี่ยวกับอาหารที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า และยารักษาโรคด้วยตนเอง แต่ยังคงมีสิทธิได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากรัฐ เช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดที่ได้รับพักการลงโทษหรือรอการลงโทษโดยคุมประพฤติ

จากบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ได้กำหนดให้ผู้ต้องโทษรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า และยารักษาโรคด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม ผู้ต้องโทษยังคงมีสิทธิได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากรัฐอื่นๆ เช่นเดียวกับการคุมประพฤติผู้ที่ได้รับพักการลงโทษ และผู้ที่รอการลงโทษ

¹⁶⁵ KRS: Section 532.240

3.3 กระบวนการหลังจากใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

3.3.1 กระบวนการตรวจสอบรายการ

ในส่วนมาตรา 532.250¹⁶⁶ ได้บัญญัติถึงกระบวนการตรวจสอบรายการ ซึ่งอธิบายในรายละเอียดได้ดังนี้

มาตรา 532.250 เจ้าหน้าที่ควบคุมจะต้องจัดทำรายการตรวจสอบส่งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายท้องถิ่น (Local enforcement agencies) อย่างน้อย 1 ครั้งภายใน 30 วัน โดยในทะเบียนรายการนั้น จะมีข้อมูลต่างๆ ดังนี้

- (1) สถานที่ตั้งของบ้านที่ใช้ Home Incarceration
- (2) ประเภทของอาชญากรรมที่ผู้ต้องโทษทำขึ้น
- (3) กำหนดวันที่การลงโทษจะเสร็จสิ้น
- (4) ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบต่อการควบคุม

มาตราดังกล่าวกำหนดให้เจ้าหน้าที่จัดทำทะเบียนรายการส่งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายท้องถิ่น อย่างน้อย 1 ครั้งภายใน 30 วัน ทะเบียนรายการจะต้องมีข้อมูล ดังนี้ 1) สถานที่ตั้งของบ้านที่ใช้ควบคุม 2) ประเภทของอาชญากรรมที่ผู้ต้องโทษก่อขึ้น 3) กำหนดวันเสร็จสิ้นการลงโทษ และ 4) ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบการควบคุมผู้ต้องโทษ

4. กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย (West Virginia Code)

บทบัญญัติของ West Virginia Code หรือเรียกว่า “WVC” ที่เกี่ยวข้องกับการคุมขังที่บ้าน ได้กำหนดไว้ในบทที่ 62 ว่าด้วยกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ข้อที่ 11B เรื่อง พระราชบัญญัติการคุมขังที่บ้าน

บทบัญญัติของ West Virginia Code ได้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring) มาใช้เพื่อเป็นเงื่อนไขในการคุมขังผู้กระทำผิดหรือจำเลยไว้ที่บ้าน เพื่อใช้เป็นหลักประกันความปลอดภัยให้ชุมชน และเตรียมพร้อมผู้กระทำผิดหรือจำเลยเมื่อพ้นโทษ ซึ่งจะได้ อธิบายในรายละเอียด

¹⁶⁶KRS: Section 532.250

4.1 ก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial)

4.1.1 การบังคับใช้

กฎหมาย West Virginia Code มาตรา 2¹⁶⁷ ได้วางระบบการคุมขังที่บ้านเกี่ยวกับการบังคับใช้ไว้ดังนี้

มาตรา 2 บทความนี้ให้ใช้บังคับกับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ซึ่งได้กระทำความผิดทางอาญาซึ่งกระทำโดยผู้ใหญ่เด็กและเยาวชนซึ่งถูกตัดสิทธิจากการกระทำความผิดทางอาญาที่มีโทษถึงจำคุก

มาตราดังกล่าวกำหนดให้การคุมขังที่บ้านใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดทางอาญาที่เป็นผู้ใหญ่ รวมถึงใช้บังคับกับเด็กและเยาวชนซึ่งกระทำความผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุก

4.1.2 การกำหนดนิยามเกี่ยวกับการคุมขังที่บ้านและเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

โดยมาตรา 3¹⁶⁸ ได้กำหนดนิยามความหมายเกี่ยวกับการคุมขังที่บ้านและเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไว้ดังนี้

มาตรา 3 คำนิยามตามที่ใช้ในบทความนี้

(1) “Home” หมายถึงพื้นที่ใช้สอยที่แท้จริงของการอยู่อาศัยชั่วคราวหรือถาวรของผู้กระทำความผิด รวมถึงโรงพยาบาลและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการดูแลสุขภาพที่บ้านพักรับรองบ้านกลุ่มสถานที่รักษาที่อยู่อาศัยและหอพัก

(2) “Monitoring device” หมายความว่าเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่เป็น

(ก) อุปกรณ์ที่มีความสามารถในการบันทึกหรือการส่งข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงตนของผู้กระทำความผิด เมื่อออกจากที่บ้านของผู้กระทำความผิดหรือดัดแปลงเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์หรือสารควบคุม

(ข) อุปกรณ์ตรวจสอบเมื่อล่วงล้ำความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่นที่อาศัยอยู่ในบ้านของผู้กระทำความผิดนั้น และ

(ค) ความสามารถในการบันทึกหรือส่ง

1) ภาพที่มองเห็น

2) การสื่อสารทางการพูด หรือเสียงใดๆ หรือ

¹⁶⁷WVC: Section 62-11B-2

¹⁶⁸WVC: Section 62-11B-3

3) ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมของผู้กระทำผิดในขณะที่อยู่ภายในบ้านของผู้กระทำผิด โดยได้รับความยินยอมจากผู้กระทำผิด

(3) “Offender” หมายความว่าผู้ใหญ่ซึ่งถูกตัดสินลงโทษในความผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุกหรือคุมขังในคุกหรือเรือนจำของรัฐ หรือเด็กและเยาวชนซึ่งถูกตัดสินจากการกระทำผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุกหรือถูกตัดสินให้จำคุกในเรือนจำของรัฐ

จากบทบัญญัติข้างต้นทำให้เราได้ทราบถึงนิยาม ความหมายของบ้านและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์รวมถึงผู้กระทำผิดอันจะนำเครื่องมือนี้มาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการคุมขังที่บ้าน เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการควบคุมด้วยวิธีดังกล่าว

กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียของสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้อย่างกว้างๆ ไว้โดยใช้คำว่า Offender หมายถึง ผู้ใหญ่ซึ่งถูกตัดสินลงโทษในความผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุกหรือคุมขังในคุกหรือเรือนจำของรัฐ หรือเด็กและเยาวชนซึ่งถูกตัดสินลงโทษจากการกระทำผิดทางอาญาที่มีโทษถึงจำคุกหรือถูกตัดสินให้จำคุกในเรือนจำของรัฐซึ่งสรุปแล้วกฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียได้กำหนดให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่และเยาวชนที่ถูกตัดสินลงโทษให้จำคุก

4.1.3 บทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการคุมขังที่บ้าน

บทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการคุมขังที่บ้าน มาตรา 4¹⁶⁹ กำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการคุมขังที่บ้านระยะเวลาการคุมขังที่บ้าน และการบังคับใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

มาตรา 4 การคุมขังที่บ้านระยะเวลาในการคุมขังที่บ้าน และการบังคับใช้

(ก) ใช้ในฐานะที่เป็นเงื่อนไขของการทดลองหรือการประกันตัวหรือเป็นทางเลือกในอีกรูปแบบหนึ่งของการจำคุกสำหรับการละเมิดทางอาญาใด ๆ ของกฎหมายนี้ซึ่งศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำผิดถูกคุมขังในบ้านของผู้กระทำผิดเป็นระยะเวลาหนึ่งของการคุมขังที่บ้านและศาลที่มีคำพิพากษามีอำนาจกำหนดเงื่อนไขของการประกันตัวสำหรับการละเมิดทางอาญาตามกฎหมายนี้ศาลจะตั้งค่าประกัน และมีคำสั่งให้ผู้กระทำผิดถูกคุมขังในบ้าน โดยใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ ระบบการตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์อาจจะไม่จำเป็นต้องใช้ในเฉพาะกรณีถ้าศาลเห็นว่าตามคำร้องดังกล่าวพบว่าเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นไม่จำเป็น

¹⁶⁹ WVC: Section 62-11B-4

(ข) ระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านอาจจะต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่อง โดยศาลจะมีคำสั่ง แต่ระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านต้องไม่เกินระยะเวลาของการจำคุกหรือคุมขังที่กำหนดโดยกฎหมายนี้สำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยผู้กระทำผิด

(ค) ค่าใช้จ่ายของการจำคุกที่บ้านภายใต้กฎหมายนี้ถือว่าสลесสิทธิในการหักเงินใด ๆ สำหรับการดำเนินการภายใต้บทบัญญัติของมาตรา 27 บทที่ 28 ของกฎหมายนี้

(ง) เมื่อการจัดเก็บภาษีการคุมขังที่บ้านเป็นเงื่อนไขของการประกันตัว ผู้พิพากษาจะอย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับการประกาศใช้โดยศาลฎีกาสาลอุทธรณ์ มาตราดังกล่าวกำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการคุมขังที่บ้าน ระยะเวลาในการคุมขังที่บ้าน และการบังคับใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

- 1) ใช้วิธีนี้เป็นเงื่อนไขในการประกันตัว หรือเป็นทางเลือกในการจำคุก
- 2) ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไข หรือตั้งค่าประกัน หรือมีคำสั่งให้ใช้หรือไม่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เฉพาะกรณี
- 3) ระยะเวลาการคุมขังที่บ้านศาลจะเป็นผู้กำหนดแต่จะต้องไม่เกินระยะเวลาของการจำคุกในเรือนจำ
- 4) ค่าใช้จ่ายในการนี้จะไม่มีการหักค่าใช้จ่ายใดๆ
- 5) ศาลกำหนดวิธีการจัดเก็บภาษีการคุมขังที่บ้าน

4.1.4 เขตอำนาจศาล

บทบัญญัติมาตรา 13¹⁷⁰ ได้กำหนดเขตอำนาจศาลเมื่อเกิดการกระทำผิดในเขตเทศบาลเมือง รวมถึงการกำหนดให้ใช้วิธีการคุมขังที่บ้านเป็นทางเลือกแทนการจำคุก และการกำหนดค่าธรรมเนียมการคุมขังที่บ้านไว้ดังนี้

มาตรา 13 สำหรับผู้กระทำผิดในเขตศาลของเทศบาลเมืองที่ถูกตัดสินให้คุมขังที่บ้านแม้จะมีบทบัญญัติใดๆ ของกฎหมายนี้ไปในทางตรงกันข้ามเมื่อคนที่ถูกตัดสินภายใต้คำสั่งของศาลเทศบาลที่มีระยะเวลาของการจำคุก โดยศาลเทศบาลกำหนดให้ใช้วิธีคุมขังที่บ้านเป็นทางเลือกที่จะถูกตัดสินจำคุกในเขตภูมิภาค การคุมขังที่บ้านได้รับคำสั่งจากศาลในเขตเทศบาลเมืองเป็นไปตามบทบัญญัติของมาตรานี้ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความต้องการและเงื่อนไขการตัดสินจำคุกที่บ้านที่กำหนดโดยศาลหรือผู้พิพากษตามบทบัญญัติของมาตรานี้ ค่าธรรมเนียมการคุมขังที่บ้านจะเรียกเก็บจากศาลเทศบาล ซึ่งแบ่งตามอนุ (7) มาตรา 5 ของกฎหมายนี้ โดยได้รับการจ่ายเงินให้กับพนักงานเทศบาลที่จะส่งเงินรายเดือนสำหรับค่าใช้จ่ายให้อำเภอ

¹⁷⁰WVC: Section 62-11B-13

4.1.5 ผู้ควบคุมดูแลการคุมขังที่บ้าน

บทบัญญัติมาตรา 7A¹⁷¹ กำหนดแนวทางให้คณะกรรมการเขตจ้างเจ้าหน้าที่ เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่บังคับบัญชาควบคุมการคุมขังที่บ้าน ดังนี้

มาตรา 7A การจ้างเจ้าหน้าที่ โดยคณะกรรมการเขต เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ บังคับบัญชาควบคุมการคุมขังที่บ้าน

คณะกรรมการเขตอาจจ้างเจ้าหน้าที่จำนวน 1 คนขึ้นไปด้วยความเห็นชอบของศาลเป็นผู้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลและรับคำสั่งจากนายอำเภอ และเป็นผู้บังคับบัญชาการคุมขังที่บ้าน และกำหนดเขตนายอำเภอในการกำกับดูแลผู้กระทำความผิดที่ได้รับคำสั่งให้คุมขังที่บ้าน ผู้ที่บังคับบัญชาควบคุมการคุมขังที่บ้านให้มีอำนาจเทียบเท่ากับเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานตาม มาตรา 12 ของกฎหมายนี้ โดยสามารถจับกุมผู้เข้าร่วมการคุมขังที่บ้านเมื่อมีเหตุอันสมควรจะเชื่อว่า เขามีส่วนร่วมในการละเมิดเงื่อนไขการคุมขังที่บ้านนอกจากที่ระบุไว้การใช้คำว่า “ผู้บังคับบัญชา” ในกฎหมายนี้จะหมายถึงผู้บังคับบัญชาการคุมขังที่บ้าน

โดยสรุปแล้วมาตรานี้กำหนดให้คณะกรรมการเขตจะจ้างเจ้าหน้าที่ได้ 1 คนขึ้นไป โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของนายอำเภอ โดยผู้นั้นจะมีอำนาจบังคับบัญชาควบคุมการคุมขังที่บ้าน และให้ผู้มีอำนาจบังคับบัญชามีอำนาจเทียบเท่ากับเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานมีอำนาจจับกุมผู้ที่ละเมิดเงื่อนไขการคุมขังที่บ้านได้

4.1.6 การกำกับดูแลการคุมขังที่บ้านโดยศาล

ในมาตรา 12¹⁷² กำหนดกฎเกณฑ์การกำกับดูแลการคุมขังที่บ้านโดยศาล ซึ่งมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

มาตรา 12 การกำกับดูแลการคุมขังที่บ้านโดยศาล

(ก) แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของกฎหมายนี้ไปในทางตรงกันข้ามกับกรณีใดๆ ที่บุคคลได้รับการคำสั่งให้จำคุกที่บ้านของตน โดยไม่ได้อยู่ในความดูแลของราชทัณฑ์หรือควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ศาลมีอำนาจสั่งพักการลงโทษหรือทัณฑ์บนบุคคลนั้น

(ข) ผู้ใดควบคุมการคุมขังที่บ้านที่กำหนดโดยบทบัญญัติของกฎหมายนี้จะได้รับการดูแลโดยสำนักงานคุมประพฤติของศาลที่พิจารณาคดี หากในช่วงระยะเวลาของการพักการลงโทษใดๆ ที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าคนที่ควบคุมได้ละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขของการพักการลงโทษนี้ โดยอยู่ภายใต้ขั้นตอนและบทลงโทษที่กำหนดไว้ในมาตรา 12 ของกฎหมายนี้ หากในช่วงระยะเวลาของการรอลงอาญาการคุมขังที่บ้านใดมีเหตุอันควรเชื่อว่าคนที่ควบคุมได้ละเมิด

¹⁷¹WVC: Section 62-11B-7a

¹⁷²WVC: Section 62-11B-12

ข้อกำหนดและเงื่อนไขของการพักการลงโทษและการคุมขังที่บ้าน ผู้ควบคุมจะอยู่ภายใต้การลงโทษเดียวกับบทลงโทษที่จะได้รับต่อการกระทำใดๆ ของโทษสูงสุดในกรณีที่มีการเพิกถอนทัณฑ์บนโทษจำคุกให้รอลงอาญาสำหรับการดำเนินการใดๆ ของโทษสูงสุดในกรณีที่มีการเพิกถอนทัณฑ์บนนั้น

จากบทบัญญัติข้างต้นการกำกับดูแลการคุมขังที่บ้านโดยศาล ถึงแม้ว่าผู้กระทำผิดจะถูกควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ แต่ศาลยังมีอำนาจสั่งพักการลงโทษหรือทัณฑ์บนบุคคลนั้นได้ และผู้ควบคุมการคุมขังที่บ้านจะได้รับการกำกับดูแลโดยสำนักงานคุมประพฤติอีกชั้นหนึ่ง

4.2 ทางเลือกในการลงโทษหรือการใช้แทนการจำคุก (Primary Sentencing)

4.2.1 หลักเกณฑ์และเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้านโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้านตามกฎหมาย West Virginia Code ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 5¹⁷³ ซึ่งกำหนดให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการคุมขังที่บ้าน ดังนี้

มาตรา 5 กำหนดสำหรับการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้สำหรับคุมขังที่บ้านการคุมขังที่บ้านของผู้กระทำผิดตามมาตรา 4 ของกฎหมายนี้ ให้รวมถึงสิ่งต่อไปนี้

- (1) ผู้กระทำผิดจะถูกคุมขังที่บ้านของตนเองตลอดเวลากว้นกรณีต่อไปนี้
 - (ก) การจ้างงานหรือการทำงานที่ได้รับอนุมัติจากศาลหรือผู้พิพากษาหรือการเดินทางจากการจ้างงานที่ได้รับการอนุมัติแล้ว
 - (ข) การว่างงานและการจ้างงานที่ได้รับอนุมัติสำหรับผู้กระทำผิดโดยศาลหรือผู้พิพากษา
 - (ค) ระหว่างรักษาสุขภาพจิตโดยจิตแพทย์ หรือการให้คำปรึกษาหรือโปรแกรมการรักษาอื่นๆ ที่ได้รับการอนุมัติสำหรับผู้กระทำผิดโดยศาลหรือผู้พิพากษา
 - (ง) การเข้าร่วมสถาบันการศึกษาหรือ โปรแกรมที่ได้รับการอนุมัติสำหรับผู้กระทำผิดโดยศาลหรือผู้พิพากษา
 - (จ) การเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนาในสถานที่เคารพบูชา
 - (ฉ) การมีส่วนร่วมในโปรแกรมการทำงานของชุมชนหรือบริการชุมชนที่ได้รับการอนุมัติสำหรับผู้กระทำผิดโดยศาลหรือ
 - (ช) การมีส่วนร่วมในกิจกรรมอื่นๆ โดยเฉพาะสำหรับผู้กระทำผิดที่ได้รับการอนุมัติโดยศาลหรือผู้พิพากษา

¹⁷³WVC: Section 62-11B-5

(2) สั้งเกิดการกระทำผิดและการลงโทษของศาลหรือผู้พิพากษาต่อมาพบว่าผู้กระทำผิดจะมีการละเมิดข้อตกลงและเงื่อนไขในการใช้การจำคุกที่บ้าน

(3) กำหนดมาตรการ หากผู้กระทำผิดที่ปฏิบัติตามกำหนดการที่สร้างขึ้นโดยเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานในกรณีศาลหรือผู้บังคับบัญชาหรือนายอำเภอในกรณีศาลพิพากษา โดยเฉพาะการตั้งค้ำเมื่อผู้กระทำผิดอาจจะหลบหนีไปจากบ้านของตนเองและสถานที่ที่ผู้กระทำผิดได้รับอนุญาตให้อยู่ภายในเวลาที่กำหนด

(4) กำหนดว่าผู้กระทำผิดไม่ได้ต้องการที่จะก่ออาชญากรรมอีกในช่วงระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านตามคำสั่งของศาลหรือผู้พิพากษา

(5) กำหนดว่าผู้กระทำผิดที่ได้รับการอนุมัติจากเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานหรือหัวหน้างานหรือนายอำเภอก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดหรือตารางเวลาที่อธิบายไว้ในการจัดสรรที่ (3) ของกฎหมายนี้

(6) ความต้องการของผู้กระทำผิด

(ก) โทรศัพท์เพื่อทำงานที่บ้านของผู้กระทำผิด

(ข) หากได้รับคำสั่งจากศาลหรือผู้พิพากษาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในบ้านของผู้กระทำผิดหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดหรือทั้งสองและ

(ค) การให้บริการไฟฟ้าในบ้านของผู้กระทำผิดในกรณีที่ใช้ชุดอุปกรณ์ โดยได้รับคำสั่งจากศาลหรือเมื่อถูกตัดสินคุมขังที่บ้านเมื่อได้รับคำสั่งจากผู้พิพากษา

(7) กำหนดให้ผู้กระทำผิดที่ถูกตัดสินคุมขังที่บ้านที่กำหนดโดยศาลหรือผู้พิพากษา หากคำสั่งพิพากษาคุมขังผู้กระทำผิดที่บ้านให้เป็นไปตามตารางค่าธรรมเนียมที่จัดทำขึ้นโดยผู้พิพากษา ส่วนการกำกับดูแลการกำหนดค่าใช้จ่ายการคุมขังที่บ้าน ผู้พิพากษาจะพิจารณาความสามารถของบุคคลที่จะชำระค่าใช้จ่ายได้ในการพิจารณาการจัดเก็บภาษี

(8) กำหนดว่าผู้กระทำผิดจะชำระค่าบริการที่ได้รับอนุญาตตามบทบัญญัติมาตรา 4 ของกฎหมายนี้ได้หรือไม่ให้ผู้พิพากษาพิจารณาความสามารถของบุคคลที่จะชำระค่าใช้จ่ายในการพิจารณาการจัดเก็บภาษีและปริมาณของค่าใช้จ่ายได้และ

(9) ความต้องการที่ผู้กระทำผิดจะปฏิบัติตามเงื่อนไขอื่นๆ ที่กำหนดโดยศาลหรือผู้พิพากษา

ในมาตรานี้ได้บัญญัติข้อกำหนดการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้สำหรับการคุมขังที่บ้านดังนี้

1) ผู้กระทำผิดจะถูกคุมขังที่บ้านตลอดเวลา ยกเว้น กรณีต่อไปนี้ 1) ระหว่างจ้างงานที่ได้รับอนุญาตจากศาล 2) ระหว่างได้รับการรักษาพยาบาลโดยแพทย์ 3) ระหว่างเข้ารับ

การศึกษา 4) ระหว่างเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนา 5) ระหว่างการทำงานบริการชุมชนที่ได้รับอนุญาตจากศาล และ 6) ระหว่างทำกิจกรรมอื่นๆ ที่ได้รับอนุญาตจากศาล

- 2) หากมีการละเมิดเงื่อนไขการคุมขัง จะต้องมีการลงโทษ
- 3) กำหนดมาตรการหากผู้กระทำผิดหลบหนีออกไปจากบ้าน
- 4) ผู้กระทำผิดจะต้องไม่ก่ออาชญากรรมอีกในระหว่างคุมขังที่บ้าน
- 5) ผู้กระทำผิดต้องได้รับอนุญาตก่อนการเปลี่ยนแปลงที่อยู่
- 6) ความต้องการโทรศัพท์และอุปกรณ์ไฟฟ้าของผู้กระทำผิด
- 7) ความสามารถของผู้กระทำผิดในการชำระค่าธรรมเนียมภาษีการใช้

เครื่องมือนี้

- 8) ให้ศาลพิจารณาความสามารถในการจ่ายภาษีของผู้กระทำผิด
- 9) ความต้องการของผู้กระทำผิดตามเงื่อนไขของศาล

4.2.2 คำสั่งศาลเพื่อคุมขังที่บ้าน

ตามมาตรา 6¹⁷⁴ บัญญัติไว้เพื่อให้ศาลออกคำสั่งเพื่อการคุมขังที่บ้าน กำหนดว่าภายใต้สถานการณ์ที่ผู้กระทำผิดถูกตัดสินคุมขังที่บ้านอาจจะได้รับคำสั่ง ต่อไปนี้

มาตรา 6 ภายใต้สถานการณ์ที่ผู้กระทำผิดถูกตัดสินคุมขังที่บ้านอาจจะได้รับคำสั่ง ต่อไปนี้

(ก) ศาลอาจจะพิพากษาให้ไม่ถูกตัดสินคุมขังที่บ้านสำหรับผู้กระทำผิดเว้นแต่ผู้กระทำผิดยินยอมจะปฏิบัติตามความต้องการที่กำหนดไว้ในคำสั่งศาล ที่ออกตามมาตรา

(ข) ศาลอาจจะพิพากษาให้ไม่ถูกตัดสินคุมขังที่บ้านสำหรับผู้กระทำผิดภายใต้การคุมตัวที่ออกไปสำคัญแสดงสิทธิหรือกระบวนการที่ออกโดยศาลอื่น

(ค) ผู้พิพากษาอาจไม่สั่งคุมขังที่บ้านสำหรับผู้กระทำผิดเว้นแต่เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะสามารถใช้ได้และเฉพาะในกรณีที่เขตของบ้านของผู้กระทำผิดที่มีโปรแกรมการตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นอุปกรณ์ดำเนินการ โดยหัวหน้าเขตหรือนายอำเภอเพื่อวัตถุประสงค์ในการกำกับดูแลผู้เข้าร่วมในโปรแกรมการคุมขังที่บ้านการตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์อาจจะไม่จำเป็นต้องใช้ในบางกรณีถ้าศาลตามคำร้องดังกล่าวพบว่าคำสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นไม่จำเป็น

(ง) ผู้พิพากษาอาจตัดสินคุมขังที่บ้านเฉพาะสำหรับผู้กระทำผิดอาญาร้ายแรงต่อบุคคลอื่น ถ้าผู้กระทำผิดไม่ได้อาศัยอยู่ภายในบ้านเดียวกับเหยื่ออาชญากรรม

¹⁷⁴WVC: Section 62-11B-6

(จ) หากกฎหมายห้ามใช้เครื่องมือนี้ไว้โดยชัดแจ้ง การถูกตัดสินจำคุกไม่สามารถใช้พระราชบัญญัติความผิดทางอาญาได้

(ฉ) แม้จะมีบทบัญญัติของหมวด (ค) ของมาตรานี้ ซึ่งอาจมีคำสั่งให้คุมขังที่บ้านนั้นผ่านการจัดเก็บภาษีของการกำกับดูแลหรือการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาโดยชุมชนที่กำหนดขึ้นตามมาตรา 11 บทที่ 62 ของกฎหมายนี้

จากมาตราดังกล่าวกำหนดว่าภายใต้สถานการณ์ที่ถูกตัดสินคุมขังที่บ้านศาลอาจมีคำสั่งต่อไปนี้

1) ศาลจะนำวิธีการคุมขังนี้มาใช้กับผู้กระทำผิดเมื่อผู้กระทำผิดยินยอมเท่านั้น
2) ศาลจะไม่นำวิธีการคุมขังนี้มาใช้เมื่อศาลได้ใช้มาตรการอื่นกับผู้กระทำผิด
3) ศาลอาจไม่สั่งคุมขังที่บ้านเว้นแต่ มีเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้งานได้

4) ศาลอาจสั่งให้คุมขังที่บ้านเฉพาะผู้กระทำผิดที่ก่ออาชญากรรมร้ายแรงเท่านั้น

5) หากกฎหมายห้ามไว้โดยชัดแจ้ง การจำคุกไม่อาจนำ พรบ. ความผิดทางอาญามาบังคับใช้ได้

6) การจัดเก็บภาษีและมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหาโดยชุมชน

4.2.3 บทบัญญัติว่าด้วยดุลพินิจของศาล

บทบัญญัติมาตรา 11¹⁷⁵ กำหนดให้ศาลใช้ดุลพินิจนำทางเลือกการคุมขังที่บ้านมาใช้กับผู้กระทำผิด ได้ดังนี้

มาตรา 11 บทบัญญัติว่าด้วยดุลพินิจของศาล

(ก) การคุมขังที่บ้านตามบทบัญญัติของกฎหมายนี้อาจจะถูกกำหนดขึ้นๆอยู่กับดุลพินิจของศาลหรือผู้พิพากษาในฐานะที่เป็นวิธีการทางเลือกของการจำคุกสำหรับความผิดใดๆ ยกเว้นสำหรับความผิดที่มีโทษจำคุกบางความผิดอาจไม่ได้รับการพิจารณาทางเลือกให้คุมขังที่บ้าน

(ข) ศาลที่พิพากษาหรือศาลของเทศบาล อาจใช้ดุลพินิจของตนในการสั่งให้การคุมขังที่บ้าน โดยใช้เป็นเงื่อนไขของการประกันตัวตามที่กำหนดถ้าผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขของการประกันตัวนั้น

สาระสำคัญของมาตรา 11 กำหนดให้วิธีคุมขังที่บ้านเป็นวิธีที่ศาลใช้ดุลพินิจนำมาใช้เป็นทางเลือกแทนการจำคุก ยกเว้น ในคดีความผิดบางประเภทที่ไม่อาจนำการคุมขังที่

¹⁷⁵WVC: Section 62-11B-11

บ้านมาใช้ได้ และศาลอาจใช้ดุลยพินิจนำการคุมขังที่บ้านมาใช้เป็นเงื่อนไขของการประกันตัวตามที่กำหนดก็ได้

4.2.4 กองทุนพิเศษค่าธรรมเนียมการคุมขังที่บ้าน

มาตรา 7¹⁷⁶ ของกฎหมาย West Virginia Code ได้กำหนดกองทุนพิเศษค่าธรรมเนียมการคุมขังที่บ้านไว้ดังนี้

มาตรา 7 กองทุนพิเศษค่าธรรมเนียมการคุมขังที่บ้าน

ค่าธรรมเนียมการคุมขังที่บ้านที่ได้รับคำสั่งจากศาลหรือผู้พิพากษาตามการจัดสรรที่ (7) ส่วนที่ห้าของกฎหมายนี้ โดยจะได้รับการจ่ายเงินให้กับนายอำเภอเขต นายอำเภอเขต จะกำหนดกองทุนพิเศษสำหรับการคุมขังที่บ้านกองทุนของนายอำเภอคือการฝากเงินค่าธรรมเนียมการคุมขังที่บ้านที่เก็บรวบรวมทั้งหมดตามมาตรานี้ โดยคณะกรรมการเขตจะต้องจัดสรรเงินจากกองทุนในการจัดการโปรแกรมการคุมขังที่บ้านรวมทั้งการจัดซื้อชุดอุปกรณ์ไฟฟ้าและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ในการกำกับดูแล และค่าอาหารต้องเป็นกองทุนที่มีการจัดสรรเพิ่มเติม คณะกรรมการเขตอาจแบ่งเงินส่วนเกินจากกองทุนเพื่อค่าใช้จ่ายในที่อยู่อาศัยของผู้ต้องขังหรือสำหรับโปรแกรมการแก้ไข โดยชุมชนถ้านายอำเภอหรือบุคคลอื่นที่ได้รับมอบหมายในการจัดการกองทุนรับรองโดยมีหนังสือไปยังคณะกรรมการเขตถึงส่วนเกินที่มีอยู่ในกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ณ สิ้นปีงบประมาณ

จากมาตราดังกล่าวได้อธิบายถึงการกำหนดค่าธรรมเนียม โดยตั้งเป็นกองทุนพิเศษจ่ายเงินให้กับนายอำเภอเขต โดยคณะกรรมการเขตจะเป็นผู้จัดสรรจากกองทุนดังกล่าว สำหรับใช้ในค่าใช้จ่ายต่างๆ ของการคุมขังที่บ้าน

4.2.5 เงื่อนไขความรับผิดชอบค่าใช้จ่ายส่วนตัวของผู้ต้องโทษ

บทบัญญัติมาตรา 8¹⁷⁷ กำหนดให้ผู้กระทำผิดจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายบางอย่างที่มีขึ้นจากการเข้าร่วมการคุมขังที่บ้าน ดังนี้

มาตรา 8 ผู้กระทำผิดจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายบางอย่างที่เกิดขึ้น

ผู้กระทำผิดที่ได้รับคำสั่งให้จำคุกที่บ้านภายใต้มาตรา 4 ของกฎหมายนี้ จะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นเช่นค่าอาหารของตัวเองที่อยู่อาศัยเสื้อผ้าการดูแลสุขภาพทางการแพทย์ และค่าใช้จ่ายในการรักษาอื่นๆ เป็นต้น ผู้กระทำผิดมีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์จากรัฐบาลที่จัดไว้สำหรับบุคคลที่อยู่ในขั้นทำทัณฑ์บนหรืออื่นๆ ที่ได้รับการปล่อยตัวตามเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้าน

จากบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ได้กำหนดให้ผู้ต้องโทษต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น ค่าอาหาร ที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า การดูแลสุขภาพทางการแพทย์ และค่าใช้จ่ายในการรักษาอื่นๆ

¹⁷⁶WVC: Section 62-11B-7

¹⁷⁷WVC: Section 62-11B-8

อย่างไรก็ตาม ผู้กระทำผิดมีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์จากรัฐบาลที่อนุญาตให้สำหรับบุคคลที่ได้รับการปล่อยตัวตามเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้าน

4.3 กระบวนการหลังจากใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

4.3.1 ข้อมูลที่ต้องส่งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย

กรมคุมประพฤติจะต้องรายงานข้อมูลส่งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ตามมาตรา 10¹⁷⁸ โดยมีข้อมูลดังต่อไปนี้

มาตรา 10 ข้อมูลที่จะนำส่งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย

ข้อมูลที่จะนำส่งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายกรมคุมประพฤติจะเรียกเก็บ โดยศาลหรือผู้บังคับบัญชาหรือนายอำเภอเรียกเก็บโดยผู้พิพากษาที่มีอำนาจกำกับดูแลผู้กระทำผิดที่ได้รับคำสั่งให้จำคุก โดยจะต้องให้ทุกหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายที่มีเขตอำนาจในสถานที่ที่กรมคุมประพฤติหรือสำนักงานของผู้บังคับบัญชาหรือนายอำเภอนั้นตั้งอยู่ และมีรายชื่อผู้กระทำผิดภายใต้การคุมขังที่บ้าน โดยกรมคุมประพฤติผู้บังคับบัญชาหรือนายอำเภอนั้นจะต้องรายการข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดแต่ละคน ดังต่อไปนี้

(1) ชื่อหรือชื่อแทนที่รู้จักกันดีของผู้กระทำผิดและสถานที่คุมขังที่บ้านของผู้กระทำผิดนั้น

(2) ฐานความผิดทางอาญาที่ผู้กระทำผิดได้รับการตัดสิน

(3) วันที่ผู้กระทำผิดถูกตัดสินคุมขังที่บ้านและวันสิ้นสุดการคุมขัง

(4) ชื่อที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานผู้ดูแลผู้กระทำผิดหรือผู้บังคับบัญชาในการคุมขังสำหรับบ้าน

จากมาตรา 10 กำหนดให้กรมคุมประพฤติต้องรายงานข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดแต่ละคน ส่งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ศาล สำนักงานของผู้บังคับบัญชาหรือนายอำเภอ ดังนี้

1) ชื่อจริงหรือชื่อแทนที่รู้จักกันดีของผู้กระทำผิดและสถานที่คุมขังที่บ้านของผู้กระทำผิดนั้น

2) ฐานความผิดทางอาญาที่ผู้กระทำผิดได้รับการตัดสิน

3) วันที่ผู้กระทำผิดถูกตัดสินคุมขังที่บ้านและวันสิ้นสุดการคุมขัง

4) ชื่อที่อยู่และหมายเลข โทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานผู้ดูแลผู้กระทำผิดหรือผู้บังคับบัญชาในการคุมขังสำหรับบ้าน

¹⁷⁸WVC: Section 62-11B-10

4.3.2 บทลงโทษกรณีฝ่าฝืนคำสั่งการคุมขังที่บ้าน

บทบัญญัติมาตรา 9¹⁷⁹ กำหนดบทลงโทษของการฝ่าฝืนคำสั่งของขั้นตอนการคุมขังบ้านไว้ ดังนี้

มาตรา 9 บทลงโทษกรณีฝ่าฝืนคำสั่งของขั้นตอนการคุมขังที่บ้าน

(ก) ถ้าในช่วงระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านใด มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำผิดมีส่วนร่วมในการละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้านศาลจะสั่งจำคุกผู้กระทำผิดภายใต้วิธีการและบทลงโทษที่กำหนดไว้ในมาตรา 10 ถึงมาตรา 12 ของกฎหมายนี้

(ข) ถ้าในช่วงระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านใดมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำผิดที่ถูกคุมขังที่บ้าน โดยศาลเห็นว่าการละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขของศาลที่มีคำสั่งให้คุมขังที่บ้านและการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมกำหนดเป็นทางเลือกในรูปแบบของการจำคุกจะต้องเป็นไปตามขั้นตอนเดียวกันที่เกี่ยวข้องกับการคุมขังและการเรียกเก็บเงินกับการมีส่วนร่วมละเมิดคำสั่งของการคุมขังที่บ้านใดๆ ภายใต้คำสั่งนี้

(ค) ถ้าในช่วงระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านใดมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำผิดที่ถูกคุมขังที่บ้าน โดยผู้พิพากษาได้ละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขคำสั่งของผู้พิพากษาให้คุมขังที่เป็นทางเลือกที่จะถูกตัดสินจำคุก ผู้มีอำนาจกำกับดูแลอาจจับกุมผู้มีส่วนร่วมดังกล่าว และนำผู้กระทำผิดมาพบผู้พิพากษาที่อยู่ในเขตอำนาจผู้พิพากษาจะดำเนินการรับฟังเหตุผลและสรุปว่าการคุมขังที่บ้านของผู้เข้าร่วมควรถูกเพิกถอนหรือไม่ ถ้ามันปรากฏเหตุเพียงพอแก่ผู้พิพากษาว่าเงื่อนไขของการคุมขังบ้านใดได้รับการละเมิดผู้พิพากษาอาจยกเลิกการคุมขังที่บ้านเพื่อให้การคุมขังถูกดำเนินการภายใต้คำสั่งให้คุมขังที่บ้านนั้นมีโทษอย่างเดียวกันหรือลงโทษตามการละเมิดคำสั่งให้คุมขังที่บ้านของผู้พิพากษา

จากมาตรา 9 ได้กำหนดบทลงโทษสำหรับการฝ่าฝืนคำสั่งของขั้นตอนการคุมขังบ้านไว้ ดังนี้

1) ถ้ามีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำผิดมีส่วนร่วมในการละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้านศาลอาจสั่งจำคุกผู้กระทำผิดได้

2) ถ้าศาลเห็นว่าการละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้านศาลจะเรียกเก็บเงินกับผู้มีส่วนร่วมละเมิดคำสั่งนั้นได้

3) ถ้ามีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำผิดที่ถูกคุมขังที่บ้าน โดยศาล ได้ละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขคำสั่งของศาล ผู้มีอำนาจกำกับดูแลอาจจับกุมผู้มีส่วนร่วมดังกล่าว และนำ

¹⁷⁹WVC: Section 62-11B-9

ผู้กระทำผิดมาพบศาลศาลจะดำเนินการรับฟังเหตุผลและสรุปว่าการคุมขังที่บ้านควรถูกเพิกถอนหรือไม่ ถ้าปรากฏเหตุเพียงพอแก่ศาลว่าเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้านได้รับการละเมิด ศาลอาจยกเลิกการคุมขังที่บ้านได้

5. ร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ (Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill)

เนื่องจาก Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill มีฐานะเป็นร่างกฎหมาย ซึ่งยังมีได้ประกาศบังคับใช้เป็นกฎหมาย จึงอาจมีการปรับแก้/เพิ่มเติมข้อความ ก่อนการประกาศบังคับใช้เป็นกฎหมายต่อไป โดยร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ฉบับนี้กำหนดให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เป็นเงื่อนไขแทนการจำคุกในเรือนจำ เนื่องจากพื้นที่ในเรือนจำมีความแออัดด้วยจำนวนผู้ต้องขังจำนวนมาก

5.1 ก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial)

5.1.1 บทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

1) เงื่อนไขพิเศษ

บทบัญญัติมาตรา 15¹⁸⁰ ของกฎหมาย EM of Offenders Legislation Bill ได้กำหนดบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการควบคุม โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ว่าด้วยเงื่อนไขพิเศษไว้ ดังนี้

มาตรา 15 (เงื่อนไขพิเศษ)

(ฉ) เงื่อนไขที่จะต้องนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิด โดยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของการกำกับดูแลที่กำหนดตามมาตรา (ab) หรือ (e) ที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิด

(3) ผู้กระทำผิดที่อยู่ภายใต้การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ให้ปฏิบัติตามนี้

(ก) อาจจะต้องมีการตรวจสอบชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ติดอยู่กับร่างกายผู้กระทำผิด

(ข) จะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำที่เป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานที่จำเป็นสำหรับการบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และ

(ค) การละเมิดเงื่อนไขการตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์ถ้าผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเหล่านั้น

¹⁸⁰ EM of Offenders Legislation Bill : Section 15

จากบทบัญญัติมาตรา 15 ดังกล่าวได้กำหนดเงื่อนไขการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดเพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น

ผู้กระทำผิดที่อยู่ภายใต้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ให้ปฏิบัติ ดังนี้ 1) อาจจะต้องมีการตรวจสอบชุดเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ 2) จะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานและ 3) ห้ามละเมิดเงื่อนไขการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

2) เงื่อนไขพิเศษอื่นๆ

บทบัญญัติมาตรา 54I¹⁸¹ ของกฎหมาย EM of Offenders Legislation Bill ได้กำหนดบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ว่าด้วยเงื่อนไขพิเศษอื่นๆ ดังนี้

มาตรา 54I (เงื่อนไขพิเศษอื่นๆ)

(f) เงื่อนไขที่ว่าผู้กระทำผิดจะต้องส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขของผู้กระทำผิดที่กำหนดตามมาตรา (e) ที่ห้ามผู้กระทำผิดออกจากหรือเข้าไปในสถานที่ที่กำหนดบางเวลาหรือตลอดเวลาตามมาตรา 54I (A)

(1) ในส่วนนี้จะนำไปใช้กับการตรวจสอบโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามเงื่อนไขที่กำหนดภายใต้มาตรา 54I (3) (f)

(2) วัตถุประสงค์ของการตรวจสอบสภาพโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ มีดังนี้

(ก) เพื่อยับยั้งการกระทำผิดจากการละเมิดเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา 54I (3)(e) ที่ห้ามผู้กระทำผิดเข้าหรืออยู่ในสถานที่ที่กำหนดตามเวลาที่ระบุทุกครั้งและ

(ข) ในการตรวจสอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา 54I(3)(e) ที่ห้ามไม่ให้ผู้กระทำผิดเข้าหรืออยู่ในสถานที่ที่กำหนดบางเวลาหรือตลอดเวลา

(3) ศาลต้องไม่กำหนดเงื่อนไขการตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์เว้นแต่จะมีเรื่องเกี่ยวกับความเห็นของผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์ในรายงานก่อนตามมาตรา 26 หรือมาตรา 26AB

(4) ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดที่ได้ผ่านการตรวจสอบโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อาจจะใช้ทั้งเพื่อวัตถุประสงค์ที่อ้างถึงในส่วนย่อย (1) และเพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(ก) เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา 54I(3)(e) ที่ห้ามผู้กระทำผิดเข้าหรืออยู่ในสถานที่ที่กำหนดตามเวลาที่กำหนด

¹⁸¹ EM of Offenders Legislation Bill : Section 54I

(ข) ในการตรวจสอบการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา 54I (3)(e) ที่ห้ามผู้กระทำผิดเข้าหรืออยู่ในสถานที่ที่กำหนด หรือพื้นที่ตามเวลาที่กำหนดหรือทุกครั้งที่คณะกรรมการกำหนด

(ค) เพื่อให้มีหลักฐานของการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขใดๆ ที่กำหนดตามมาตรา 54I(3)(e) ที่ห้ามผู้กระทำผิดจากการเข้าหรืออยู่ในสถานที่ที่กำหนดหรือพื้นที่ในช่วงเวลาที่กำหนดหรือตลอดเวลาที่กระทำความผิด

(ง) เพื่อตรวจสอบว่าผู้กระทำผิดยังไม่ได้ดัดแปลงหรือแทรกแซงอย่างอื่นที่ทำให้สามารถใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง

(5) ผู้กระทำผิดที่อยู่ภายใต้การตรวจสอบโดยการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

(ก) อาจจะต้องมีการตรวจสอบเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ติดอยู่กับร่างกายของผู้กระทำผิดและ

(ข) จะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำที่เป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานตามมาตรา 15 ที่จำเป็นในการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพของเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และ

(ค) ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์ถ้าผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำที่กำหนดขึ้น

(6) รายงานประจำปีของกรมราชทัณฑ์จะต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับวันที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในปีที่รายงานดังต่อไปนี้

(ก) จำนวนของผู้กระทำผิดเรื่องใดที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นเงื่อนไขการตรวจสอบ

(ข) ค่าเฉลี่ยของจำนวนผู้กระทำผิดที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นเงื่อนไขและระยะเวลาเฉลี่ยที่ใช้การควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

(ค) ร้อยละของผู้กระทำผิดในขณะที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขการควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ พิจารณาดังนี้

1) การตัดสินใจโทษสำหรับความล้มเหลวเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพ หรือ

2) การตัดสินใจจากการกระทำผิดกฎหมายอื่นๆ

(ง) รายละเอียดของกระบวนการและระบบที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์และที่ตั้งสถานที่ควบคุม

จากมาตราดังกล่าวได้กำหนดเงื่อนไขพิเศษ เช่น การส่งเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจสอบ การห้ามผู้กระทำผิดเข้าหรือออกจากสถานที่ รวมถึงวัตถุประสงค์ของการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ข้อห้ามอันเป็นเงื่อนไขการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีดังนี้ 1) ห้ามผู้กระทำผิดเข้าหรืออยู่ในสถานที่ที่กำหนด 2) ห้ามผู้กระทำผิดเข้าหรืออยู่ในพื้นที่ในช่วงเวลาที่กำหนด และ 3) ห้ามผู้กระทำผิดคัดแปลง หรือแทรกแซงเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การควบคุมตรวจสอบเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มีดังนี้ 1) ต้องมีการตรวจสอบอุปกรณ์อย่างสม่ำเสมอ 2) ต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน และ 3) ต้องมีการรายงานข้อมูลประจำปีโดยกรมราชทัณฑ์

5.2 ทางเลือกในการลงโทษหรือการใช้แทนการจำคุก (Primary Sentencing)

5.2.1 หลักเกณฑ์และเงื่อนไขของการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

บทบัญญัติมาตรา 26¹⁸² ได้กำหนดเงื่อนไขของการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เมื่อใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาระยะหนึ่งแล้ว โดยมีรายละเอียดดังนี้

มาตรา 26(1) ในกรณีที่มีการกำกับดูแลที่เข้มข้นหรือเงื่อนไขที่เป็นไปได้สำหรับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ โดยให้ใช้เครื่องมือนี้ได้ไม่เกิน 2 ปีติดต่อกัน

(2) มีเงื่อนไขว่าห้ามไม่ให้ผู้กระทำผิดเข้าหรือออกจากสถานที่ 10 สถานที่ที่กำหนดหรือพื้นที่ตามช่วงเวลาที่กำหนดหรือตลอดเวลา เพื่ออำนวยความสะดวกหรือส่งเสริมวัตถุประสงค์ของการลดความเสี่ยงของการกระทำผิด และ

(3) เงื่อนไขการอำนวยความสะดวกหรือส่งเสริมวัตถุประสงค์ของการฟื้นฟูและการลดความเสี่ยงของการกระทำผิดและ

(4) เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง จะต้องรับประกันผู้กระทำผิดที่จะส่งไปตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์ว่าไม่มีความเสี่ยงต่อการหลบหนี และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของผู้กระทำผิด

จากมาตราดังกล่าวเมื่อใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาระยะหนึ่งแล้วตามมาตรา 26 ให้ปฏิบัติ ดังนี้

¹⁸² EM of Offenders Legislation Bill : Section 26

- 1) ให้ใช้วิธีการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ไม่เกินระยะเวลา 2 ปีติดต่อกัน
- 2) ห้ามผู้กระทำผิดเข้าหรือออกนอกสถานที่ใด ในช่วงเวลาที่กำหนด หรือตลอดเวลา
- 3) การลดความเสี่ยงของการกระทำผิด
- 4) การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะต้องประกันการปฏิบัติตามเงื่อนไขของผู้กระทำผิด

5.3 กระบวนการหลังจากใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

5.3.1 การรายงานความเห็นและผลงานให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย

บทบัญญัติมาตรา 26AB¹⁸³ ได้กำหนดให้มีการรายงานความเห็นและผลงานไปยังหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายดังนี้

มาตรา 26AB เมื่อพิจารณาถึงสภาพของเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 25 เงื่อนไขการปล่อยให้ คุมขังผู้กระทำผิดไว้ที่บ้าน โดยคุมขังไม่เกิน 2 ปีติดต่อกัน

(1) ศาลอาจสั่งให้เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานเตรียมความพร้อมเพื่อรายงานความคืบหน้าให้ทราบ โดยศาลจะพิจารณาการจัดเก็บภาษีของการใช้อิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 30

(ก) เป็นเงื่อนไขสำหรับการปล่อยให้คุมขังติดต่อกันไม่เกิน 2 ปี

(ข) เงื่อนไขของการกำกับดูแลอย่างเข้มข้น

(2) รายงานความเห็นต่อผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์ต่อไป

(ก) มีเงื่อนไขว่าห้ามไม่ให้ผู้กระทำผิดเข้าหรือออกจากสถานที่ 35 สถานที่ หรือพื้นที่ตามช่วงเวลาที่กำหนดหรือตลอดเวลา เพื่ออำนวยความสะดวกหรือส่งเสริมวัตถุประสงค์ในการลดความเสี่ยงของผู้กระทำผิด และ

(ข) อำนวยความสะดวกหรือส่งเสริมวัตถุประสงค์ของการฟื้นฟูผู้กระทำผิดและ

(ค) วัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง จะต้องรับประกันผู้กระทำผิดที่จะส่งไปตรวจสอบอิเล็กทรอนิกส์ว่าไม่มีความเสี่ยงต่อการหลบหนี และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของผู้กระทำผิด

¹⁸³ EM of Offenders Legislation Bill : Section 26AB

(3) รายงานผลงานตามมาตรา ๑๖๖ นอกเหนือจากการรายงานอื่นๆ ที่ต้องปฏิบัติ ตามพระราชบัญญัตินี้

ตามมาตรา ๑๖๖ กำหนดให้มีการรายงานผลงานความคืบหน้าและความเห็นไป ยังหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย ดังนี้

1) ศาลจะสั่งให้เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานเตรียมพร้อมเพื่อรายงานความ คืบหน้าการพิจารณาการจัดเก็บภาษีเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นเงื่อนไขการคุมขังไม่เกิน 2 ปี ติดต่อกัน

2) รายงานความเห็น เงื่อนไข และวัตถุประสงค์ต่อผู้บริหารระดับสูงของ กรมราชทัณฑ์

3) รายงานผลงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

และกฎหมายบัญญัติต่ออีกว่า ก่อนที่ศาลจะกำหนดเงื่อนไขการตรวจสอบ อิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 54I(3)(f) นั้น จะต้องเสนอความเห็นของผู้บริหารระดับสูงของกรม ราชทัณฑ์ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ในรายงานนั้นก่อนตามมาตรา 26AB(3A)¹⁸⁴ ดังนี้

บทบัญญัติมาตรา 26AB(3A) ศาลต้องไม่กำหนดเงื่อนไขการตรวจสอบ อิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา 54I(3)(f) เว้นแต่จะได้รับความเห็นของผู้บริหารระดับสูงของกรม ราชทัณฑ์ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ในรายงานก่อนซึ่งอยู่ภายใต้มาตรา 26 หรือมาตรา 26AB

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าประเทศที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุม ผู้กระทำผิดเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งสิ้นประเทศเหล่านี้มีสาธารณูปโภคพื้นฐานที่ครบถ้วน ปัญหาทางเศรษฐกิจมีไม่มากนัก ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีจำนวนผู้กระทำผิดค่อนข้างน้อย และเป็นกลุ่มประเทศที่ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าการแก้ แค้นทดแทน ทั้งนี้ ปัจจุบันมีประเทศต่างๆ ที่สนใจศึกษาถึงข้อดีและข้อด้อยของการใช้เครื่องมือ ดังกล่าวควบคุมผู้กระทำผิด โดยกำลังดำเนินการแก้ไขกฎหมายให้มีความเหมาะสมต่อการ ใช้ เครื่องมือนี้ เพื่อสร้างทางเลือกใหม่ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแทนการคุมขังในเรือนจำ

¹⁸⁴ EM of Offenders Legislation Bill : Section 26 (3A)

บทที่ 5

บทวิเคราะห์เปรียบเทียบการควบคุมผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ กฎหมายไทยกับต่างประเทศ

ในการศึกษากฎหมายต่างประเทศประกอบด้วย

1) กฎหมาย Criminal Justice Act, The Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000 และกฎหมาย The Bail Act 1976 ประเทศอังกฤษ

2) กฎหมาย Georgia Codes ของมลรัฐจอร์เจีย กฎหมาย Kentucky Revised Statutes ของมลรัฐเคนทักกี และกฎหมาย West Virginia Code ของมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกาและ

3) ร่างกฎหมาย Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill ประเทศนิวซีแลนด์

จากการศึกษาพบว่ามี การนำหลักเกณฑ์และกระบวนการของเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้กับผู้ต้องโทษ และการใช้มาตรการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายไทย ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกับมาตรา 89/2(3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2550 และมาตรา 108 วรรคสามแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 โดยสามารถพิจารณาได้ในประเด็นต่อไปนี้

1. เหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

กฎหมายไทยกำหนดให้ต้องปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นซึ่งอาจจะเป็นเหตุจำเป็นของรัฐหรือของตัวผู้ต้องโทษเองก็ได้ ทั้งนี้หากไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นก็ไม่อาจนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ได้เลย แม้ว่าผู้ซึ่งต้องโทษจำคุกจะเป็นบุคคลที่เข้าหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็ตาม ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการนำเครื่องมือนี้มาใช้ไม่ใช่สิทธิที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ

กฎหมายอังกฤษเหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้ต้องโทษมีความสัมพันธ์กับการอนุญาตให้ปล่อยตัวก่อนกำหนดโดยผู้กระทำผิดจะถูกจำคุกในเรือนจำที่หนึ่ง และส่วนที่เหลือจะถูกควบคุมภายใต้เงื่อนไขการปล่อยตัวที่ถูกกำหนดไว้ตามกฎหมาย โดยกฎหมาย

อังกฤษได้ให้ดุลพินิจศาลที่จะกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดไว้อย่างกว้างๆ ซึ่งการควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมือนี้เป็นมาตรการหนึ่งของการลงโทษโดยชุมชน และเมื่อเข้าหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ก็สามารถนำเครื่องมือนี้มาใช้ได้ โดยเลขาธิการแห่งรัฐ (The Secretary of State) เห็นสมควรให้ควบคุมผู้ต้องโทษต่อไปบนเงื่อนไขการอนุญาตจนกว่าจะครบกำหนดตามคำพิพากษาได้ซึ่งขณะที่อยู่ภายใต้การอนุญาตนี้ยังถือว่าผู้ต้องโทษได้รับโทษตามคำพิพากษาจำคุกอยู่

กฎหมายมลรัฐจอร์เจียของสหรัฐอเมริกา กำหนดให้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ถูกใช้เป็นเงื่อนไขการปล่อยตัวผู้ต้องโทษทางอาญาและมุ่งเน้นให้นำมาใช้กับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งจะอยู่ภายใต้ดุลพินิจของศาลเป็นสำคัญ โดยจำเลยที่อยู่ในเขตอำนาจศาล ถ้าศาลเห็นว่าเป็นผู้มีความเหมาะสมที่จะใช้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษา ศาลจะสั่งให้นำเครื่องมือนี้มาใช้กับจำเลย

กฎหมายมลรัฐเคนทักกีและกฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียของสหรัฐอเมริกา ได้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพื่อเป็นเงื่อนไขในการคุมขังผู้กระทำผิดหรือจำเลยไว้ที่บ้าน เพื่อใช้เป็นหลักประกันความปลอดภัยให้ชุมชน และเตรียมพร้อมผู้กระทำผิดหรือจำเลยเมื่อพ้นโทษ

ร่างกฎหมายของนิวซีแลนด์ ซึ่งมีฐานะเป็นเพียงร่างยังมีได้ประกาศบังคับใช้เป็นกฎหมาย โดยร่างฉบับนี้กำหนดให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เป็นเงื่อนไขแทนการจำคุกในเรือนจำ เนื่องจากพื้นที่ของเรือนจำมีความแออัดด้วยจำนวนผู้ต้องขังจำนวนมาก

จะเห็นได้ว่ากฎหมายไทยเหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ขึ้นค่อนข้างจำกัด เมื่อเปรียบเทียบกับเหตุในการนำไปใช้ในกฎหมายต่างประเทศทั้งนี้เนื่องจากในต่างประเทศนั้น เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะถูกนำมาใช้ทั้งในขั้นตอนก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial) และขั้นตอนภายหลังการจำคุกมาระยะเวลาหนึ่ง (Post-Prison) โดยถือเป็นการลงโทษผู้กระทำผิดนอกจากนี้ในขั้นตอนหลังจากที่ผู้ต้องโทษได้รับโทษจำคุกในเรือนจำมาระยะเวลาหนึ่งแล้วกฎหมายต่างประเทศก็ได้กำหนดให้นำเครื่องมือนี้มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดที่บ้านในช่วงเวลาที่ยังไม่ครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของกฎหมายอังกฤษและในช่วงเวลาภายใต้มาตรการควบคุมภายหลังการปล่อยตัวของกฎหมายแต่ละมลรัฐของสหรัฐอเมริกาด้วยอีกทั้งกฎหมายมลรัฐจอร์เจียยังมีการนำเครื่องมือนี้มาใช้กับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม กฎหมายไทย(พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558) ได้มีการแก้ไขใหม่ให้สามารถนำเครื่องมือนี้มาใช้ในขั้นตอนการปล่อยชั่วคราว โดยนำมาใช้ติดตามตัวผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราวเพื่อป้องกันการหลบหนี หรือภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการปล่อยตัว

ตารางที่ 5.1 เปรียบเทียบเหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

ประเทศ	เหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
1. ไทย	ต้องปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นซึ่งอาจจะเป็นความจำเป็นของรัฐหรือของตัวผู้ต้องโทษเองก็ได้และนำมาใช้ในการปล่อยชั่วคราว	เหตุนี้ค่อนข้างจำกัดเมื่อเปรียบเทียบกับเหตุในการนำไปใช้ในกฎหมายต่างประเทศ	ม. 89/2 ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น... ศาลจะมีคำสั่งให้จำคุก... (ป.วิอาญา) ม. 108 วรรคสาม ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว... ในกรณีที่ผู้นั้นยินยอมจะสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใด...
2. อังกฤษ	เหตุที่ใช้มีความสัมพันธ์กับการอนุญาตให้ปล่อยตัวก่อนกำหนดโดยผู้กระทำผิดจะถูกจำคุกในเรือนจำครั้งหนึ่งก่อน และโทษส่วนที่เหลือจะถูกควบคุมภายใต้เงื่อนไขการปล่อยตัวที่ถูกกำหนดไว้โดยกฎหมาย เมื่อเข้าหลักเกณฑ์ก็สามารถนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ได้ ซึ่ง The Secretary of State เห็นควรให้ความคุ้มครองผู้ต้องโทษต่อไปบนเงื่อนไขการอนุญาตได้จนกว่าจะครบกำหนดตามคำพิพากษา	มีการใช้อย่างกว้างขวางโดยเครื่องมือนี้จะถูกนำมาใช้ทั้งในขั้นตอนก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial) และ ขั้นตอนภายหลังจำคุกมาระยะเวลาหนึ่ง (Post-Prison)	Section 3AA Conditions for the imposition of electronic monitoring requirements: children and young persons. (The Bail Act 1976)

ประเทศ	เหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
3. มลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา	ใช้เป็นเงื่อนไขการปล่อยชั่วคราว(ประกันตัว) ผู้ต้องโทษทางอาญาและผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ โดยศาลเห็นว่าเป็นผู้มีความเหมาะสมที่จะใช้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ก่อนมีคำพิพากษา ศาลจะสั่งให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับจำเลย	ใช้ภายใต้เงื่อนไขของมาตรการควบคุมก่อนและหลังการปล่อยตัวและจำเลยในความผิดทางเพศ	Section 17-6-1.1 (a) In addition to other methods of posting bail or as special condition of bond, a defendant may be released from custody pending the trial of his or her case on the condition that the defendant comply with the terms and conditions of an electronic pretrial release and monitoring program... (Georgia Code)
4. มลรัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา	นำมาใช้เพื่อเป็นเงื่อนไขในการคุมขังผู้กระทำผิดหรือจำเลยไว้ที่บ้าน เพื่อใช้เป็นหลักประกันความปลอดภัยให้ชุมชน และเตรียมพร้อมผู้กระทำผิดหรือจำเลยเมื่อพ้นโทษ	ใช้ภายใต้เงื่อนไขของมาตรการควบคุมภายหลังการปล่อยตัว	KRS 532.200 (5) "Approved monitoring device" means an electronic device or apparatus which is capable of recording, tracking, or transmitting information as to the prisoner's location or verifying the prisoner's presence or non-presence in the home, or both. ... (Kentucky Revised Statutes)
5. มลรัฐเวสต์ เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา	นำมาใช้เพื่อเป็นเงื่อนไขการปล่อยชั่วคราว(ประกันตัว) และการคุมขังผู้กระทำผิดหรือจำเลยไว้ที่บ้าน เพื่อใช้เป็นหลักประกันความปลอดภัยให้ชุมชน และเตรียมพร้อมผู้กระทำผิดหรือจำเลยเมื่อพ้นโทษ	ใช้ภายใต้เงื่อนไขของมาตรการควบคุมก่อนและหลังการปล่อยตัว	WVC 62-11B-4 Home incarceration; (a) As a condition of probation or bail or as an alternative sentence to another form of incarceration for any criminal violation of this code over which a circuit court has jurisdiction, a circuit court may order an offender confined to the offender's home for a period of home incarceration. ... (West Virginia Code)

ประเทศ	เหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
6. นิวซีแลนด์	นำมาใช้เป็นเงื่อนไขแทนการจำคุกในเรือนจำเนื่องจากพื้นที่ในเรือนจำมีความแออัดด้วยจำนวนผู้ต้องขังจำนวนมาก	ได้กำหนดให้ นำ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ควบคุมผู้กระทำความผิดที่บ้าน	Section 5 4 I 2) The purposes of an electronic monitoring condition are (a) to deter the offender from breaching a condition imposed under section54I (3) (e) that prohibits the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times; and (b) to monitor compliance with a condition imposed under section 5 4 I (3) (e) that prohibits the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times. (Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill)

2. ลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

กฎหมายไทยกำหนดไว้ให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้ซึ่งต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาอันถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้วระยะเวลาหนึ่ง โดยกำหนดไว้ 2 ประเภท ดังนี้ 1) ผู้ซึ่งต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษา 2) ผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี ในกรณีต้องโทษจำคุกเกิน 30 ปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิตและ 3) ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกปล่อยตัวชั่วคราวโดยถ้าผู้นั้นมีอายุไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ถึงแม้ยินยอมก็ไม่สามารถใช้ได้ เว้นแต่ ผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น

กฎหมายอังกฤษกำหนดไว้ให้มีการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ภายใต้เงื่อนไขการอนุญาตให้ปล่อยตัวก่อนกำหนดโดยผู้ต้องโทษต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้วระยะเวลาหนึ่งตามที่กฎหมายกำหนดไว้ โดยกำหนดไว้ 2 ประเภทดังนี้ 1) กรณีของผู้ต้องโทษจำคุกน้อยกว่า 12 เดือนจะได้รับการปล่อยตัวไปโดยไม่มีเงื่อนไขเมื่อได้รับโทษมาแล้วถึงหนึ่ง และ 2) กรณีของผู้ต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 12 เดือนขึ้นไปจะได้รับการปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขการอนุญาตเมื่อได้รับโทษมาแล้วถึงหนึ่ง (ครั้งหนึ่ง)

ซึ่งสิทธิจะได้รับการปล่อยตัวโดยการอนุญาตนี้ผู้ต้องโทษจะได้รับ โดยอัตโนมัติเมื่อได้รับการลงโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้วถึงหนึ่งทั้งนี้ในส่วนของผู้กระทำผิดที่เป็นอันตรายจะได้รับการพิจารณาเรื่องการปล่อยตัวโดยการอนุญาตเมื่อได้รับโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้วถึงหนึ่งด้วยเช่นกันแต่ในส่วนของผู้กระทำผิดที่ไม่เป็นอันตรายนี้ไม่เป็นสิทธิที่พึงได้รับโดยอัตโนมัติแต่เป็นสิทธิในลักษณะของการได้รับการพิจารณาว่าควรจะต้องรับโทษจำคุกในเรือนจำต่อไปอีกระยะเวลาเท่าใด

กฎหมายมลรัฐจอร์เจียของสหรัฐอเมริกา ประเภทของผู้ต้องโทษที่จะนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้คือ ผู้ต้องโทษที่ถูกจำคุกในเรือนจำท้องถิ่นที่ได้กระทำผิดในความผิดหุโทษ (Misdemeanor) และผู้ต้องโทษต้องมีคุณสมบัติเหมาะสมจะเข้าโปรแกรมการคุมขังไว้ที่บ้าน ซึ่งต้องมีลักษณะ ดังนี้

- 1) ต้องไม่มีหมายศาลหรือคำสั่งจากศาลอื่น
- 2) ต้องไม่มีประวัติอาชญากรรมภายในระยะเวลา 5 ปีในข้อหาทำร้ายร่างกายที่รุนแรง รวมทั้งข้อหาข่มขืน คุกคามทางเพศต่อเด็ก ข้อหาปล้นทรัพย์จำหน่ายสารเสพติดที่ควบคุมหรือกัญชา ข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยยานพาหนะ หนีประกันศาล หรือ
- 3) ต้องไม่เจ็บป่วยร้ายแรงและต้องมีความสามารถในการทำงานเป็นปกติ

นอกจากนี้กรณีของความผิดทางเพศ ในสหรัฐอเมริกาโปรแกรมการควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของมลรัฐจอร์เจียได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมาย โดยให้ใช้มาตรการนี้กับผู้ต้องโทษที่ได้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่ร้ายแรงไว้โดยเฉพาะซึ่งผู้ต้องโทษในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อผู้เยาว์ภายในหรือหลังจากวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2006 หรือกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่ร้ายแรงและผู้ต้องโทษในคดีความผิดทางเพศที่ถูกจำคุกในวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2006 แต่กระทำความผิดก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2006 ของประมวลกฎหมายอาญาจะถูการประเมินให้ใช้มาตรการนี้

กฎหมายมลรัฐเคนทักกีของสหรัฐอเมริกา กำหนดหลักเกณฑ์ห้ามนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำความผิดชนิดร้ายแรงหรือ Violet felony offense ซึ่งได้กำหนดไว้และการพยายามกระทำความผิดในความผิดชนิดร้ายแรงเหล่านี้ด้วย รวมถึงผู้ที่เคยต้องโทษในความผิดร้ายแรงนี้มาภายในระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี โดยสรุปแล้วกฎหมายมลรัฐเคนทักกี ได้กำหนดให้นำเครื่องมือนี้มาใช้กับผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเล็กน้อยหรือความผิดลหุโทษ (Misdemeanor) นั่นเอง

กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียของสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดลักษณะของผู้ต้องโทษที่นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้อย่างกว้างๆไว้โดยใช้คำว่า Offender หมายถึง ผู้ใหญ่ซึ่งถูกตัดสินลงโทษในความผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุกหรือคุมขังในคุกหรือเรือนจำของรัฐ หรือเด็กและเยาวชนซึ่งถูกตัดสินลงโทษจากการกระทำความผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุกหรือถูกตัดสินให้จำคุกในเรือนจำของรัฐ โดยสรุปแล้วกฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียได้กำหนดให้นำเครื่องมือนี้มาใช้กับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่และเยาวชนที่ถูกตัดสินลงโทษให้จำคุก

ร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ ซึ่งได้รับแนวคิดเกี่ยวกับมาตรการการลงโทษระดับกลางมาจากสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดลักษณะกรณีที่จะนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้โดยนำมาใช้กับผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเล็กน้อยหรือความผิดลหุโทษ

จะเห็นได้ว่าทั้งในกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศมีการกำหนดให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้ต้องโทษจำคุกที่ได้รับการลงโทษในเรือนจำมาแล้วระยะหนึ่งเช่นเดียวกันโดยมีส่วนที่แตกต่างกันในรายละเอียดของระยะเวลาการได้รับโทษจำคุกมาแล้วซึ่งในกฎหมายไทยกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ที่ 1 ใน 3 ของโทษที่กำหนดขณะที่กฎหมายอังกฤษกำหนดหลักไว้ที่ครึ่งหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม กฎหมายมลรัฐจอร์เจีย กฎหมายมลรัฐเคนทักกี กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียและร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ ได้กำหนดประเภทของผู้ต้องโทษที่จะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์โดยจะต้องเป็นคดีที่มีอัตราโทษจำคุกในความผิดไม่เกิน 12 เดือน หรือความผิดลหุโทษ

ตารางที่ 5.2 เปรียบเทียบลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

ประเทศ	ลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
1. ไทย	นำมาใช้กับผู้ต้องโทษที่ได้รับโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้วระยะหนึ่งกำหนดไว้ 2 ประเภทดังนี้ 1) ผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของกำหนดโทษที่ระบุในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษา 2) ผู้ต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี ในกรณีต้องโทษจำคุกเกิน 30 ปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิตและ 3) ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกปล่อยตัวชั่วคราว ถ้าผู้นั้นมีอายุไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ถึงแม้ยินยอมก็ไม่สามารถใช้ได้ เว้นแต่ผู้นั้นมีพฤติกรรมที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น	ต้องรับโทษมาแล้ว 1 ใน 3 ของโทษที่กำหนดหรือไม่น้อยกว่า 10 ปี แล้วแต่กรณีและผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกปล่อยตัวชั่วคราวผู้นั้นยินยอม และผู้ที่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ที่มีพฤติกรรมที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น	ม. 89/2 ... ศาลจะมีคำสั่งให้จำคุกผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น หรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต... (ป.วิ อาญา) ม. 108 วรรคสาม ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว... ในกรณีที่ผู้นั้น <u>ยินยอม</u> จะสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใด... แต่ถ้าผู้ถูกปล่อยชั่วคราวมีอายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์... จะสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ต่อเมื่อผู้นั้นมีพฤติกรรมที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น

ประเทศ	ลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
2. อังกฤษ	นำมาใช้ภายใต้เงื่อนไขการอนุญาตให้ปล่อยตัวก่อนกำหนดโดยผู้ต้องโทษต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้วระยะหนึ่งกำหนดไว้ 2 ประเภทดังนี้ 1) ในกรณีของผู้ต้องโทษจำคุกน้อยกว่า 12 เดือนจะได้รับการปล่อยตัวโดยไม่มีเงื่อนไขเมื่อได้รับโทษมาแล้วครึ่งหนึ่ง และ 2) ในกรณีของผู้ต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 12 เดือนขึ้นไปจะได้รับการปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขการอนุญาตเมื่อได้รับโทษมาแล้วครึ่งหนึ่ง	ต้องรับโทษมาแล้วครึ่งหนึ่งของโทษที่กำหนด	Section 33 Duty to release short-term and long-term prisoners (1) As soon as a short-term prisoner has served one-half of his sentence, it shall be the duty of the Secretary of state. (a) to release him unconditionally if that sentence is for a term of less than twelve months; and (b) To release him on license if that sentence is for a term of twelve months or more. (Criminal Justice Act 1991)
3. มลรัฐจอร์เจียสหรัฐอเมริกา	เป็นผู้ต้องโทษที่กระทำผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือนจะต้องมีคุณสมบัติเหมาะสม ดังนี้ 1) ต้องไม่มีหมายศาลหรือคำสั่งจากศาลอื่น 2) ต้องไม่มีประวัติอาชญากรรมภายในเวลา 5 ปีในข้อหาทำร้ายร่างกายที่ร้ายแรง และ 3) ต้องไม่เจ็บป่วยร้ายแรง และมีความสามารถในการทำงานเป็นปกติ	ใช้ในคดีมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือ ความผิดลหุโทษ	Section 42-1-8 (d) in order to qualify for assignment to a home arrest program, an offender: (1) May not be subject to any outstanding warrants or orders from any other court or law enforcement agency;

ประเทศ	ลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
			<p>(2) Shall not have any criminal record or any history within the preceding five years of any assaultive offenses of an aggravated nature, including, but not limited</p> <p>(3) May not have any life-threatening illnesses or disabilities that would interfere with the ability to work on a regular schedule. (Georgia Code)</p>
<p>4. มลรัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา</p>	<p>ห้ามนำมาใช้กับผู้กระทำผิดร้ายแรงหรือ Violent felony offense และการพยายามกระทำผิดในความผิดร้ายแรงเหล่านี้ด้วยรวมถึงผู้ที่เคยต้องโทษในความผิดร้ายแรงมาในระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี</p>	<p>ใช้ในคดีมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือความผิดลหุโทษ</p>	<p>KRS 532.200 (3) "Violent felony offense" means an offense defined in KRS murder, manslaughter in the first degree, assault in the first degree, assault in the second degree, kidnapping, rape in the first degree, sodomy in the first degree, sexual abuse in the first degree, burglary in the first degree, arson in the first degree, arson in the second degree, arson in the third degree, robbery in the first degree, robbery in the second degree, escape in the first degree, any criminal attempt to commit the offense or conviction as a persistent felony offender when the offender has a felony</p>

ประเทศ	ลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
			conviction for any of the above-listed offenses within the five year period preceding the date of the latest conviction;(Kentucky Revised Statutes)
5. มลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา	ได้กำหนดลักษณะของผู้ต้องโทษไว้อย่างกว้างๆ โดยใช้คำว่า Offender หมายถึง ผู้ใหญ่ซึ่งถูกตัดสินลงโทษในความผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุกในเรือนจำของรัฐ หรือเด็กและเยาวชนซึ่งถูกตัดสินลงโทษจากการกระทำผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุก หรือถูกตัดสินให้จำคุกในเรือนจำของรัฐ	ใช้ในคดีมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือ ความผิดลหุโทษ	WVC 62-11B-3 (3) "Offender" means any adult convicted of a crime punishable by imprisonment or detention in a county jail or state penitentiary; or a juvenile convicted of a delinquent act that would be a crime punishable by imprisonment or incarceration in the state penitentiary or county jail, if committed by an adult. (West Virginia Code)
6. นิวซีแลนด์	ได้รับแนวคิดเกี่ยวกับมาตรการการลงโทษระดับกลางมาจากสหรัฐอเมริกา โดยกำหนดกรณีที่จะนำเครื่องมือนี้มาใช้โดยนำมาใช้กับผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเล็กน้อยหรือความผิดลหุโทษ	ใช้ในคดีมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือ ความผิดลหุโทษ	Section 2 6 AB Pre-sentence reports when considering electronic monitoring condition as release condition for sentence of imprisonment for 24 months or less or as condition of sentence of intensive supervision (Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill)

3. ผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

เป็นอำนาจของศาลภายใต้การร้องขอของบุคคล ดังต่อไปนี้ 1) พนักงานอัยการ 2) ผู้บัญชาการเรือนจำและ 3) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายหรือ 4) อาจจะเป็นกรณีที่ศาลเห็นสมควรเองก็ได้ โดยในการสั่งของศาลนี้กฎหมายกำหนดให้ศาลต้องพิจารณาโดยการคำนึงถึงฐานความผิดความประพฤติสวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุกสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย

กรณีการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในขั้นตอนการปล่อยชั่วคราวผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้ในกรณีที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยยินยอม คือ ศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวโดยจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่หรือเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติก็สามารถทำได้

กฎหมายอังกฤษกำหนดให้เป็นหน้าที่ของเลขาธิการแห่งรัฐ(The Secretary of State) ในการพิจารณากำหนดให้มีการอนุญาตปล่อยตัว โดยมีเงื่อนไขกับผู้ต้องโทษที่รับโทษมาแล้วระยะหนึ่งตามที่กฎหมายกำหนด โดยในการพิจารณาเงื่อนไขการอนุญาตจะได้รับการแนะนำจากผู้ว่าราชการเรือนจำ(Prison governor)และหน่วยงานการบริหารจัดการผู้กระทำผิดแห่งชาติหรือ NOMS (National Offender Management Service) ทั้งมีการนำการประเมินความเสี่ยงในการก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมมาใช้ในการพิจารณาออกคำสั่งให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดด้วยโดยการพิจารณานี้จะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของสาธารณะการป้องกันการกระทำผิดซ้ำและความปลอดภัยในการกลับเข้าสู่ชุมชนของผู้กระทำผิดในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในระหว่างอนุญาต

กฎหมายมลรัฐจอร์เจียของสหรัฐอเมริกา กำหนดให้ผู้ที่มีอำนาจร้องขอและเป็นผู้พิจารณาตามกฎหมายคือ เจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) หรือศาลซึ่งมีอำนาจกำหนดให้ผู้ต้องโทษเข้าร่วมโปรแกรมการคุมขังไว้ที่บ้าน โดยศาลมีอำนาจใช้ดุลยพินิจเพิกถอนการเข้าร่วมโปรแกรมการคุมขังที่บ้านได้ด้วย

กฎหมายมลรัฐเคนทักกีของสหรัฐอเมริกา กำหนดให้ผู้ที่ถูกพิพากษาว่ากระทำผิดมีสิทธิยื่นคำร้องขอต่อศาลที่มีคำพิพากษาหรือต่อเรือนจำท้องถิ่นเพื่อขอให้ศาลสั่งให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับตนแทนการจำคุก โดยศาลจะเป็นผู้พิจารณาและมีคำสั่งคำร้องนั้น หรือศาลอาจเห็นสมควรสั่งเองก็ได้

กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียของสหรัฐอเมริกา บัญญัติให้ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไข หรือตั้งค่าประกัน หรือมีคำสั่งให้ใช้หรือไม่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้เฉพาะกรณี โดยศาลจะออกคำสั่งเพื่อการคุมขังที่บ้านโดยกำหนดเงื่อนไขภายใต้สถานการณ์เฉพาะกรณี

ร่างกฎหมายนิวซีแลนด์บัญญัติให้อำนาจในการออกคำสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อยู่กับศาล โดยกำหนดเพิ่มเติมว่า ก่อนที่ศาลจะกำหนดเงื่อนไขการควบคุมนั้นจะต้องเสนอความเห็นของผู้บริหารระดับสูงที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อกรมราชทัณฑ์ในรายงานนั้นก่อน

จะเห็นได้ว่าบุคคลผู้มีอำนาจในการสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในกฎหมายไทย แตกต่างกับกฎหมายของต่างประเทศบางประเทศโดยกฎหมายไทยกำหนดให้ศาลเป็นหลักที่เป็นผู้ใช้ดุลพินิจในกรณีนี้ขณะที่ประเทศอังกฤษจะกำหนดให้เป็นหน้าที่เลขาธิการแห่งรัฐ(The Secretary of State) ส่วนมลรัฐจอร์เจียกำหนดให้อำนาจการพิจารณาของเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) หรือศาล และสำหรับมลรัฐเคนทักกีมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย และนิวซีแลนด์ อำนาจในการพิจารณายังเป็นของศาล

ตารางที่ 5.3 เปรียบเทียบผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ประเทศ	ผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
1. ไทย	นำมาใช้ภายใต้การร้องขอของบุคคล ดังนี้ 1) พนักงานอัยการ 2) ผู้บัญชาการเรือนจำ 3) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายหรือ 4) กรณีที่ศาลเห็นสมควรเอง กรณีการปล่อยชั่วคราวผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้ในกรณีที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยยินยอม คือ ศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว	กำหนดให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในกรณีนี้ได้เป็นหลัก	ม. 89/2 ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น เมื่อพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้จำคุก ... (ป.วิอาญา) ม. 108 วรรคสาม ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาล... จะสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใด...
2. อังกฤษ	เป็นหน้าที่ของเลขาธิการแห่งรัฐ (The Secretary of State) ในการกำหนดให้มีการอนุญาตให้ปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไข	กำหนดให้เป็นหน้าที่เลขาธิการแห่งรัฐในการใช้ดุลพินิจ	Section 3 AC Electronic monitoring: general provisions. (2) A person may not be made responsible for the electronic monitoring of a person on bail unless he is of a description specified in an order made by the Secretary of State. (The Bail Act 1976)

ประเทศ	ผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
3. มลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา	ผู้ที่มีอำนาจร้องขอและผู้พิจารณาตามกฎหมายคือ ศาล(The Court) หรือเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) ซึ่งมีอำนาจกำหนดให้ผู้ต้องโทษเข้าร่วมโปรแกรมการคุมขังไว้ในบ้าน และมีอำนาจใช้ดุลยพินิจ เพิกถอนการเข้าร่วมโปรแกรมการคุมขังที่บ้านได้ด้วย	กำหนดให้เป็นอำนาจการพิจารณาของศาล(The Court) หรือเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff)	Section 17-6-1.1 (e) A defendant released pursuant to an electronic pretrial release and monitoring program shall abide by such conditions as the court may impose relating to such program, including, but not limited to, the following. ... (Georgia Code)
4. มลรัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา	ผู้ถูกพิพากษามีสิทธิยื่นคำร้องขอต่อศาลที่มีคำพิพากษาหรือต่อเรือนจำท้องถิ่นเพื่อขอให้ศาลสั่งให้นำเครื่องมือนี้มาใช้กับตนแทนการจำคุกได้หรือศาลอาจเห็นสมควรสั่งเองก็ได้	อำนาจในการพิจารณาใช้ดุลยพินิจเป็นของศาล	KRS 532.210 (1) Any misdemeanor or a felon who has not been convicted of, pled guilty to, or entered an Alford plea to a violent felony offense may petition the sentencing court for an order directing that all or a portion of a sentence of imprisonment in the county jail be served under conditions of home incarceration. KRS 431.517 ... Court ordered participation of global positioning monitoring system.(Kentucky Revised Statutes)

ประเทศ	ผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
5. มลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา	ศาลเป็นผู้ออกคำสั่งเพื่อการคุมขังที่บ้าน โดยกำหนดเงื่อนไขภายใต้สถานการณ์เฉพาะกรณี หรือตั้งค่าประกัน หรือมีคำสั่งให้ใช้หรือไม่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	อำนาจในการพิจารณาใช้ดุลพินิจเป็นของศาล	WVC 62-11B-4 Home incarceration; (b) The period of home incarceration may be continuous or intermittent, as the circuit court or magistrate court orders. (West Virginia Code)
6. นิวซีแลนด์	อำนาจในการออกคำสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อยู่ที่ศาล โดยบัญญัติเพิ่มเติมว่า ก่อนที่ศาลจะกำหนดเงื่อนไขการควบคุมนั้นจะต้องเสนอความเห็นของผู้บริหารระดับสูงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่อกรมราชทัณฑ์ในรายงานนั้นก่อน	อำนาจในการพิจารณาใช้ดุลพินิจเป็นของศาล	Section 5 4 I (3) The court must not impose an electronic monitoring condition unless it has had regard to the opinion of the chief executive of the Department of Corrections in a pre-sentence report provided under section 2 6 or 2 6 AB. (Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill)

4. เกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

กฎหมายไทยกำหนดให้มีเกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ข้อ 2 กำหนดให้การยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้มีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตแก่ผู้ซึ่งต้องจำคุกผู้ใด ให้เจ้าพนักงานคำนึงถึงเกณฑ์การพิจารณาถึงเหตุจำเป็น ดังนี้

1) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก
2) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ และขาดผู้อุปการะ

3) ผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง

4) ผู้ซึ่งต้องจำคุกมีเหตุควรได้รับการดูแลการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ

กฎหมายไทยกำหนดให้กับเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้อง และศาลในกรณีการพิจารณาถึง “เหตุจำเป็น” เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อเป็นการจำกัดขอบเขตการใช้ดุลยพินิจที่มีมาก

กฎหมายอังกฤษนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เป็นเงื่อนไขของการประกันตัว โดยกำหนดให้บุคคลที่ได้รับการประกันตัวต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดก่อนการปล่อยชั่วคราวโดยมีหลักประกัน มีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

1) บุคคลนั้นต้องยินยอมให้คุมขัง

2) บุคคลนั้นจะต้องไม่กระทำผิดขณะให้ประกันตัว

3) บุคคลนั้นจะไม่รบกวนพยาน

4) บุคคลนั้นจะไม่กระทำอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นการขัดขวางแนวทางการปฏิบัติเพื่อความยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่น หรือเพื่อจุดมุ่งหมายที่จะสามารถสอบสวนได้

กฎหมายมลรัฐจอร์เจียของสหรัฐอเมริกา ได้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เป็นเงื่อนไขของการประกันตัวเช่นเดียวกับอังกฤษ โดยศาลสามารถใช้ดุลยพินิจและให้สิทธิปล่อยตัวไปภายใต้โปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมือนี้ก่อนมีคำพิพากษาได้ซึ่งลักษณะที่ศาลจะอนุญาตให้ประกันตัวมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

1) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะหลบหนีจากเขตอำนาจศาลหรือจะไม่ปรากฏตัวต่อศาลเมื่อศาลต้องการ

2) ผู้ต้องหาไม่คุกคามหรือเป็นอันตรายต่อบุคคลใดๆ และทรัพย์สินใดๆ ในชุมชน

3) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดร้ายแรงในระหว่างพิจารณา และ

4) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะทำการข่มขู่พยานหรือทำการขัดขวางใดๆต่อการจัดการความยุติธรรม

กฎหมายมลรัฐเคนทักกีของสหรัฐอเมริกาได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณาผู้ที่ไม่มีความเสี่ยงที่จะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้แก่บุคคล ดังนี้ 1) ผู้ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจพิจารณาและเขตอำนาจศาลของรัฐและ 2) ผู้ที่กระทำผิดในความผิดร้ายแรง (Violent felony) และบุคคลดังกล่าวนี้จะต้องมีการวินิจฉัยทางการแพทย์ซึ่งให้ความเห็นว่าผู้ป่วยจะต้องตายภายใน 6 เดือนหรือ Terminal illness ซึ่งเป็นเกณฑ์หนึ่งในการพิจารณาอีกด้วย

กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียของสหรัฐอเมริกาคำหนดเกณฑ์การพิจารณาการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่และเยาวชนที่ถูกตัดสินลงโทษให้จำคุกโดยศาลอาจมีคำสั่งภายใต้หลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- 1) ศาลจะนำวิธีการคุมขังดังกล่าวมาใช้กับผู้กระทำผิดเมื่อผู้กระทำผิดยินยอมเท่านั้น
- 2) ศาลจะไม่นำวิธีการคุมขังดังกล่าวมาใช้เมื่อศาลได้ใช้มาตรการอื่นกับผู้กระทำผิด
- 3) ศาลอาจไม่สั่งคุมขังที่บ้านเว้นแต่ มีเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้งานได้
- 4) ศาลอาจสั่งให้คุมขังที่บ้านเฉพาะผู้กระทำผิดที่ก่ออาชญากรรมร้ายแรงเท่านั้น
- 5) หากกฎหมายห้ามไว้โดยชัดแจ้ง การจำคุกไม่อาจนำ พรบ. ความผิดทางอาญามาบังคับใช้ได้

ร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ไม่ได้กำหนดถึงเกณฑ์การพิจารณาที่จะต้องนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดที่ชัดเจนระบุเพียงว่าจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของการกำกับดูแลที่กฎหมายกำหนดโดยศาลและจะต้องไม่กำหนดเงื่อนไขในการตรวจสอบเว้นแต่จะมีความเห็นของผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์เท่านั้น

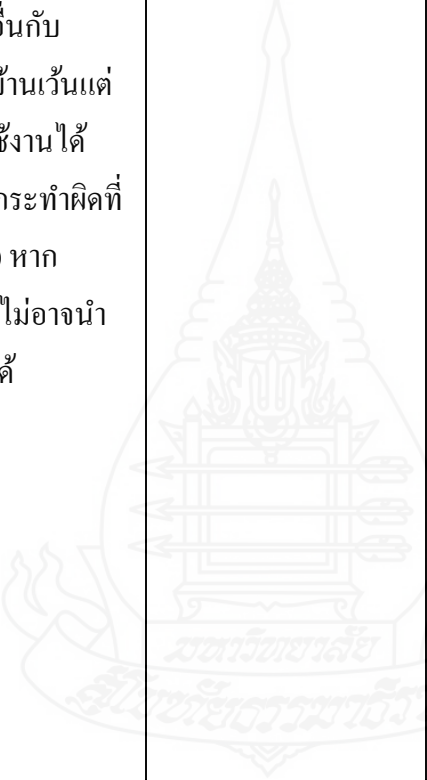
จะเห็นได้ว่าในกฎหมายไทยได้กำหนดการพิจารณาถึงเหตุจำเป็นในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ ขณะที่กฎหมายอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา กำหนดเกณฑ์การพิจารณาในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขในการนำเครื่องมือนี้มาใช้กับผู้กระทำผิด ส่วนร่างกฎหมายนิวซีแลนด์นั้น แม้ไม่ได้กำหนดถึงเกณฑ์การพิจารณาที่ชัดเจน แต่ก็บัญญัติไว้ว่าจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขตามกฎหมาย และศาลจะกำหนดเงื่อนไขก็ต่อเมื่อมีความเห็นของผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์เท่านั้น

ตารางที่ 5.4 เปรียบเทียบเกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ประเทศ	เกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบ่งชี้
1. ไทย	เจ้าพนักงานจะต้องคำนึงถึงเกณฑ์การพิจารณาถึงเหตุจำเป็น ดังนี้ 1) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก 2) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้และขาดผู้อุปการะ 3) ผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง และ 4) ผู้ซึ่งต้องจำคุกมีเหตุควรได้รับการทุเลาการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ	กำหนดการพิจารณาถึงเหตุจำเป็นในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้	ข้อ 2 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556
2. อังกฤษ	บุคคลที่ได้รับการประกันตัวต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดก่อนการปล่อยชั่วคราวโดยมีหลักประกัน ดังนี้ 1) บุคคลนั้นต้องยินยอมให้คุมขัง 2) บุคคลนั้นจะต้องไม่กระทำความผิดให้ประกันตัว 3) บุคคลนั้นจะไม่รบกวนพยาน 4) บุคคลนั้นจะไม่กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นการขัดขวางแนวทางการปฏิบัติเพื่อความยุติธรรม	กำหนดเกณฑ์การพิจารณาในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขในการนำเครื่องมือดังกล่าวมาใช้กับผู้กระทำความผิด	Section 3 (6) He may be required to comply, before release on bail or later, with such requirements as appear to the court to be necessary to secure that (a) he surrenders to custody, (b) he does not commit an offence while on bail, (c) He does not interfere with witnesses or otherwise obstruct the course of justice whether in relation to himself

ประเทศ	เกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
	<p>ที่เกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่น หรือเพื่อจุดมุ่งหมายที่จะสามารถสอบสวนได้และ5) บุคคลนั้นมีสิทธิให้ทนายความ หรือผู้ที่ไว้วางใจให้ดำเนินการแทนตนได้</p>		<p>or any other person,</p> <p>(d) He makes himself available for the purpose of enabling inquiries or a report to be made to assist the court in dealing with him for the offence.</p> <p>(e) Before the time appointed for him to surrender to custody, he attends an interview with an authorized advocate or authorized litigator, as defined by section 119(1) of the Courts and Legal Services Act 1990. (The Bail Act 1976)</p>
<p>3. มลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา</p>	<p>ลักษณะที่ศาลจะอนุญาตให้ประกันตัวมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้ 1) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะหลบหนีจากเขตอำนาจศาลหรือไม่ปรากฏตัวต่อศาลเมื่อศาลต้องการ 2) ผู้ต้องหาไม่คุกคามหรือเป็นอันตรายต่อบุคคลและทรัพย์สินในชุมชน 3) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดร้ายแรงในระหว่างพิจารณา และ4) ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงที่จะทำการข่มขู่พยานหรือทำการ</p>	<p>กำหนดเกณฑ์การพิจารณาในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขในการนำเครื่องมือดังกล่าวมาใช้กับผู้กระทำผิด</p>	<p>Section 17-6-1 (e) A court shall be authorized to release a person on bail if the court finds that the person:(1) Poses no significant risk of fleeing from the jurisdiction of the court or failing to appear in court when required;(2) Poses no significant threat or danger to any person, to the community, or to any property in the community; (3) Poses no significant risk of committing any felony pending trial; and (4) Poses no significant risk of</p>

ประเทศ	เกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
	ขีดขวางต่อการจัดการความยุติธรรม		intimidating witnesses or otherwise obstructing the administration of justice.(Georgia Code)
4. มลรัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา	เกณฑ์การพิจารณาผู้ที่ไม่มีความผิดใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้แก่บุคคล ดังนี้ 1) ผู้ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจพิจารณาและเขตอำนาจศาลของรัฐ และ2) ผู้ที่กระทำผิดในความผิดร้ายแรง (Violent felony) และบุคคลดังกล่าวนั้นจะต้องมีการวินิจฉัยทางการแพทย์ซึ่งให้ความเห็นว่าผู้ป่วยจะต้องตายภายใน 6 เดือนหรือภาวะTerminal illness	กำหนดเกณฑ์การพิจารณาในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขในการนำเครื่องมือดังกล่าวมาใช้กับผู้กระทำผิด	KRS 532.230 No person being held under a detainer, warrant, or process issued by some other jurisdiction shall be eligible for home incarceration. No person convicted of a violent felony offense shall be eligible for home incarceration. KRS 532.200 (4) "Terminal illness" means a medically recognized disease for which the prognosis is death within six (6) months to a reasonable degree of medical certainty; (Kentucky Revised Statutes)
5. มลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา	เกณฑ์พิจารณาการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่และเยาวชนที่ถูกตัดสินลงโทษให้จำคุกโดยศาลอาจมีคำสั่งภายใต้หลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ 1) ศาลจะนำวิธีการคุมขังดังกล่าวมาใช้กับผู้กระทำผิดเมื่อผู้กระทำผิดยินยอมเท่านั้น 2) ศาลจะไม่นำวิธีการคุมขัง	กำหนดเกณฑ์การพิจารณาในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขในการนำเครื่องมือดังกล่าวมาใช้กับผู้กระทำผิด	WVC 62-11B-6 Circumstances under which home incarceration may not be ordered; exceptions. (a) A circuit court or magistrate may not order home incarceration for an offender unless the offender agrees to abide by all of the requirements set forth in the court's order issued under this article.

ประเทศ	เกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
	<p>ดังกล่าวมาใช้เมื่อศาลได้ใช้มาตรการอื่นกับผู้กระทำความผิด 3) ศาลอาจไม่สั่งคุมขังที่บ้านเว้นแต่มีเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้งานได้ 4) ศาลอาจสั่งให้คุมขังที่บ้านเฉพาะผู้กระทำความผิดที่ก่ออาชญากรรมร้ายแรงเท่านั้น และ 5) หากกฎหมายห้ามไว้โดยชัดแจ้ง การจำคุกไม่อาจนำพรบ. ความผิดทางอาญามาบังคับใช้ได้</p>		<p>(b) A circuit court or magistrate may not order home incarceration for an offender who is being held under a detainer, warrant or process issued by a court of another jurisdiction.</p> <p>(c) A magistrate may not order home incarceration for an offender unless electronic monitoring is available and only if the county of the offender's home has an established program of electronic monitoring that is equipped, operated and staffed by the county supervisor or sheriff for the purpose of supervising participants in a home incarceration program: Provided, That electronic monitoring may not be required in a specific case if a circuit court upon petition thereto finds by order that electronic monitoring is not necessary.</p> <p>(d) A magistrate may only order home incarceration for an offender convicted of a crime of violence against the person if the offender does not occupy the same home as</p>

ประเทศ	เกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวอ้างอิง
			<p>the victim of the crime.</p> <p>(e) Home incarceration is not available as a sentence if the language of a criminal statute expressly prohibits its application. (West Virginia Code)</p>
6. นิวซีแลนด์	<p>ไม่ได้กำหนดถึงเกณฑ์การพิจารณาที่จะต้องนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดที่ชัดเจนระบุเพียงว่าจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของการกำกับดูแลที่กฎหมายกำหนดโดยศาลจะต้องไม่กำหนดเงื่อนไขในการตรวจสอบเว้นแต่จะมีความเห็นของผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์เท่านั้น</p>	<p>บัญญัติไว้ว่าจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขตามกฎหมาย และศาลจะกำหนดเงื่อนไขก็ต่อเมื่อมีความเห็นของผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์เท่านั้น</p>	<p>Section 54I (3) The court must not impose an electronic monitoring condition unless it has had regard to the opinion of the chief executive of the Department of Corrections in a pre-sentence report provided under section 26 or 26AB. (Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill)</p>

5. ระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

กฎหมายไทยไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นระยะเวลาเท่าใดแต่ก็อาจตีความได้จากบทบัญญัติที่ปรากฏว่า ใช้ตลอดระยะเวลาที่ถูกกำหนดไว้ในคำพิพากษาจำคุกที่ต่อเนื่องมาจากการรับโทษจำคุกในเรือนจำนอกจากนี้ในกฎหมายไทยการอยู่ในสถานที่ขังตามมาตรา 89/2 (1) นี้จะต้องอยู่ตลอด 24 ชั่วโมงเนื่องจากการจำกัดสิทธิเสรีภาพอย่างไรก็ตาม ในการนำเครื่องมือนี้มาใช้งานจริง กรมคุมประพฤติได้นำมาใช้ภายในระยะเวลาตั้งแต่ 7 วัน จนถึง 6 เดือน

กฎหมายอังกฤษกำหนดให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้ภายใต้เงื่อนไขการอนุญาตซึ่งก็คือในส่วนของระยะเวลาที่เหลือภายหลังจากที่ได้รับการจำคุกในเรือนจำทั้งนี้ในส่วนของระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในแต่ละวันนั้นรูปแบบของการใช้เครื่องมือนี้ในกฎหมายอังกฤษไม่ได้กำหนดให้อยู่ตลอด 24 ชั่วโมงโดยเงื่อนไขที่เป็นระยะเวลานี้จะถูกกำหนดโดยเลขาธิการแห่งรัฐ (The Secretary of State) ซึ่งโดยหลักแล้วจะไม่ใช่การควบคุมตัวตลอดเวลาทั้งนี้ในส่วนของกำหนดระยะเวลาตามคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ (home detention curfew) ได้มีการกำหนดระยะเวลาให้ใช้เครื่องมือนี้ไว้ในแต่ละวันไม่น้อยกว่า 9 ชั่วโมง โดยใช้ EM เป็นเครื่องมือในการควบคุมตัวให้อยู่ในสถานที่นี้

กฎหมายมลรัฐจอร์เจียของสหรัฐอเมริกา ก็เช่นเดียวกับกฎหมายไทย คือ ไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นระยะเวลาเท่าใด กำหนดไว้แต่เพียงว่าจำเลยที่ถูกปล่อยโดยโปรแกรมการควบคุม โดยเครื่องมือนี้ก่อนมีคำพิพากษาจะต้องผูกพันภายใต้เงื่อนไขที่ศาลกำหนดโดยไม่จำกัด รวมทั้งระยะเวลาคุมขังที่บ้านด้วย

กฎหมายมลรัฐเคนทักกีของสหรัฐอเมริกา กำหนดให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้ภายใต้เงื่อนไขเวลาทั้งหมดหรือบางส่วน of คำพิพากษาลงโทษจำคุกในเรือนจำ ที่สามารถเปลี่ยนมาใช้ “Home Incarceration” แทนได้ โดยกำหนดเวลาที่จะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นจะต้องไม่เกิน 6 เดือน

กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียของสหรัฐอเมริกาไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นระยะเวลาเท่าใดโดยกำหนดไว้แต่เพียงว่าระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านอาจจะต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ตามแต่ระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านต้องไม่เกินระยะเวลาของการจำคุกในเรือนจำที่กำหนดสำหรับความผิดที่ผู้กระทำผิดได้กระทำโดยศาลจะเป็นผู้มีคำสั่ง

ร่างกฎหมายนิวซีแลนด์กำหนดให้ใช้เครื่องมือนี้ภายใต้เงื่อนไขให้ใช้วิธีการควบคุม โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ไม่เกินระยะเวลา 2 ปี ในกรณีที่มีการกำกับดูแลที่เข้มข้น

จากการศึกษาพบว่า กฎหมายมลรัฐจอร์เจียกฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียและกฎหมายไทย ไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตลอดเวลา เช่นเดียวกับในกฎหมายอังกฤษกล่าวคือ ผู้ถูกคุมขังยังสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้ในช่วงเวลาที่ ไม่ได้ถูกกำหนดไว้แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของผู้มีอำนาจในการสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นด้วย

ขณะที่กฎหมายมลรัฐเคนทักกีได้กำหนดเวลาที่จะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้น จะต้องไม่เกิน 6 เดือน และร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ก็กำหนดให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ไม่เกิน ระยะเวลา 2 ปี

จะเห็นได้ว่าระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้กฎหมายไทยกฎหมายมลรัฐเคนทักกีกฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียและกฎหมายอังกฤษถูกกำหนดให้นับต่อเนื่องไปจาก ระยะเวลาการรับโทษจำคุกในเรือนจำทั้งนี้ในส่วนของระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในแต่ละวันนั้นกฎหมายไทยกำหนดไว้แตกต่างกับกฎหมายต่างประเทศในลักษณะที่กฎหมายไทยเป็นการจำกัดเสรีภาพตลอด 24 ชั่วโมงขณะที่กฎหมายต่างประเทศนั้นจำกัดเสรีภาพเป็นบางเวลาและสามารถออกไปใช้ชีวิตในสังคมได้ในกรณีที่ได้รับการอนุญาต

ตารางที่ 5.5 เปรียบเทียบระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ประเทศ	ระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
1. ไทย	ไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจนแต่ก็อาจตีความได้จากบทบัญญัติที่ปรากฏว่าตลอดระยะเวลาที่ถูกกำหนดไว้ในคำพิพากษาจำคุกที่ต่อเนื่องมาจากการรับโทษจำคุกในเรือนจำนอกจากนี้การอยู่ในสถานที่ขังจะต้องอยู่ตลอด 24 ชั่วโมงตามมาตรา 89/2 (1) จึงเป็นการจำกัดเสรีภาพ โดยกรมคุมประพฤตินำเครื่องมือนี้มาใช้ภายในระยะเวลาตั้งแต่ 7 วัน จนถึง 6 เดือน	ไม่ได้กำหนดระยะเวลาขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของผู้มีอำนาจในการสั่งให้ใช้เครื่องมือนั้นด้วย และกำหนดให้นับระยะเวลาต่อเนื่องไปจากโทษจำคุกในเรือนจำ(กรมคุมประพฤติ นำมาใช้ระยะเวลา 7 วัน ถึง 6 เดือน)	ม. 89/2 วรรคท้าย คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลกำหนดให้ เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้นเป็นผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่งและให้นำความในมาตรา 89/1 วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ม. 89/1 วรรคสี่ เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ปฏิบัติตามวิธีการ หรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่ง หรือให้ดำเนินการตามหมายขังได้
2. อังกฤษ	บังคับใช้ภายใต้เงื่อนไขการอนุญาตคือระยะเวลาที่เหลือภายหลังจากที่ได้รับการจำคุกในเรือนจำในส่วนของระยะเวลาการใช้เครื่องมือนี้ในแต่ละวันนั้นกฎหมายอังกฤษไม่ได้กำหนดให้อยู่ตลอด 24 ชั่วโมงโดยเงื่อนไขที่เป็นระยะเวลานี้จะถูกกำหนดโดยเลขาธิการแห่งรัฐ(The Secretary of State) ซึ่งไม่เป็น	ไม่ได้กำหนดระยะเวลาและกำหนดให้นับระยะเวลาต่อเนื่องไปจากโทษจำคุกในเรือนจำ	Section 37A(2)The curfew condition may specify different places or different periods for different days, but shall not specify periods which amount to less than 9 hours in any one day (excluding for this purpose the first and last days of the period for which the condition is in force). (Powers of Criminal Courts

ประเทศ	ระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวท้อ้างอิง
	การควบคุมตัวตลอดเวลานี้ การกำหนดระยะเวลาตามคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ (home detention curfew) ได้มีการกำหนดระยะเวลาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ไว้ในแต่ละวันไม่น้อยกว่า 9 ชั่วโมงโดยใช้เครื่องมือ EM เป็นเครื่องมือในการควบคุมตัวให้อยู่ในสถานที่นี้		(Sentencing) Act 2000)
3. มลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา	ไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจน กำหนดไว้แต่เพียงว่าจำเลยที่ถูกปล่อยตัวโดยโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาจะต้องผูกพันภายใต้เงื่อนไขที่ศาลกำหนดโดยไม่จำกัดรวมทั้งระยะเวลาคุมขังที่บ้านด้วย	ไม่ได้กำหนดระยะเวลา	Section 17-6-1 (e), 17-6-1.1 (e) (Georgia Code)
4. มลรัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา	บังคับใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้ภายใต้เงื่อนไขทั้งหมดหรือบางส่วนของคำพิพากษาจำคุกในเรือนจำที่สามารถเปลี่ยนมาใช้“Home Incarceration”แทนได้ โดยกำหนดเวลาที่จะใช้เครื่องมือนี้จะต้องไม่เกิน 6 เดือน	กำหนดเวลาที่จะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นจะต้องไม่เกิน 6 เดือน และกำหนดให้นับระยะเวลาต่อเนื่องไปจากโทษจำคุกในเรือนจำ	KRS 532.210 (d) Order that all or a portion of a sentence of imprisonment in the county jail be served under conditions of home incarceration at whatever time or intervals, consecutive or nonconsecutive, as the court shall determine. The time actually spent in home incarceration pursuant to this provision shall not exceed six (6) months or the maximum term of

ประเทศ	ระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวทออ้างอิง
			imprisonment assessed pursuant to this chapter whichever is the shorter; (Kentucky Revised Statutes)
5. มลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา	ไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจนกำหนดไว้แต่เพียงว่าระยะเวลาของการคุมขังที่บ้านอาจจะต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ตามแต่ระยะเวลารวมนั้นต้องไม่เกินระยะเวลาของการจำคุกในเรือนจำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่ผู้กระทำผิดได้กระทำโดยศาลจะเป็นผู้มีคำสั่ง	ไม่ได้กำหนดระยะเวลาและกำหนดให้นับระยะเวลาต่อเนื่องไปจากโทษจำคุกในเรือนจำ	WVC 62-11B-4 (b) The period of home incarceration may be continuous or intermittent, as the circuit court or magistrate court orders. However, the aggregate time actually spent in home incarceration may not exceed the term of imprisonment or incarceration prescribed by this code for the offense committed by the offender.(West Virginia Code)
6. นิวซีแลนด์	บังคับใช้เครื่องมือนี้ภายใต้เงื่อนไขให้ใช้วิธีการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ไม่เกินระยะเวลา 2 ปี ในกรณีที่มีการกำกับดูแลที่เข้มข้น	กำหนดให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ไม่เกินระยะเวลา 2 ปี	Section 26AB Pre-sentence reports when considering electronic monitoring condition as release condition for sentence of imprisonment for 24 months or less or as condition of sentence of intensive supervision (Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill)

6. การฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

กฎหมายไทยหากมีการฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กฎหมายกำหนดให้ศาลอาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งโดยการให้ดำเนินการตามหมายจับ (หมายจำคุก) ได้ซึ่งมีลักษณะเป็นการให้กลับไปรับโทษจำคุกในเรือนจำเหมือนเดิม (ป.วิ อาญา ม. 89/1 วรรคสี่ ประกอบกับ ม.89/2 วรรคท้าย)

กรณีการปล่อยชั่วคราวมาตรา 117 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 กำหนดให้กรณีที่มีคำสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดกับผู้ต้องหาหรือจำเลยแล้ว ถ้าปรากฏว่าอุปกรณ์นี้ถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใดให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหนีหรือจะหลบหนี

กฎหมายอังกฤษมีการกำหนดเหตุในการเพิกถอนคำสั่งไว้ทั้งในกรณีไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการห้ามออกนอกสถานที่และการทำลายเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการควบคุมรวมทั้งหากปรากฏว่ามีความจำเป็นเพื่อป้องกันสังคมจากอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากตัวผู้ต้องโทษกฎหมายก็ให้อำนาจเลขาธิการแห่งรัฐ (The Secretary of State) เพิกถอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นี้ได้และเรียกตัวให้ผู้ต้องโทษกลับเข้าเรือนจำทั้งนี้กฎหมายอังกฤษให้สิทธิผู้ต้องโทษซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงนี้ได้และให้เป็นอำนาจของเลขาธิการแห่งรัฐในการพิจารณา

กฎหมายมลรัฐจอร์เจียของสหรัฐอเมริกา กำหนดให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจเพิกถอนจำเลยจากการเป็นผู้เข้าร่วมโปรแกรมการควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อนมีคำพิพากษาในเวลาใดก็ได้ซึ่งกรณีนี้ศาลมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งคุมประพฤติและพิพากษาให้ผู้นั้นได้รับโทษจำคุกโดยกลับเข้าที่คุมขังหรือเรือนจำได้ทันที

กฎหมายมลรัฐเคนทักกีของสหรัฐอเมริกา กำหนดให้มีการวางหลักประกันในการปฏิบัติตามเงื่อนไข และข้อบังคับที่จะให้นำผู้ต้องโทษกลับมาจำคุกในเรือนจำในกรณีหากมีการผิดเงื่อนไขการควบคุม และการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว จะต้องมีคุณสมบัติหลบหนีการควบคุม

กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียของสหรัฐอเมริกา บัญญัติว่า ถ้าหากมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำผิดมีส่วนร่วมในการละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้านศาลอาจสั่งจำคุกผู้กระทำผิดในเรือนจำได้ภายใต้วิธีการและบทลงโทษตามที่กำหนดไว้

กฎหมายแต่ละมลรัฐของสหรัฐอเมริกาหากมีการฝ่าฝืนมาตรการควบคุมภายหลังการปล่อยตัวก็จะมี การเพิ่มระดับของมาตรการควบคุมให้เข้มงวดยิ่งขึ้นทั้งนี้หากเป็นการฝ่าฝืนโดยการ

ไปกระทำผิดในฐานความผิดที่กฎหมายกำหนดไว้หรือได้กระทำการฝ่าฝืนซ้ำก็จะต้องได้รับโทษจำคุกในเรือนจำอีกด้วย

ร่างกฎหมายนิรโทษกรรมกำหนดไว้ว่า ในกรณีไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของการตรวจสอบที่กำหนดไว้ศาลอาจสั่งห้ามผู้กระทำความผิดเข้า หรืออยู่ในสถานที่ที่ระบุหรือพื้นที่ตามเวลาที่กำหนดได้ โดยเป็นมาตรการเพื่อความปลอดภัยต่อชุมชน

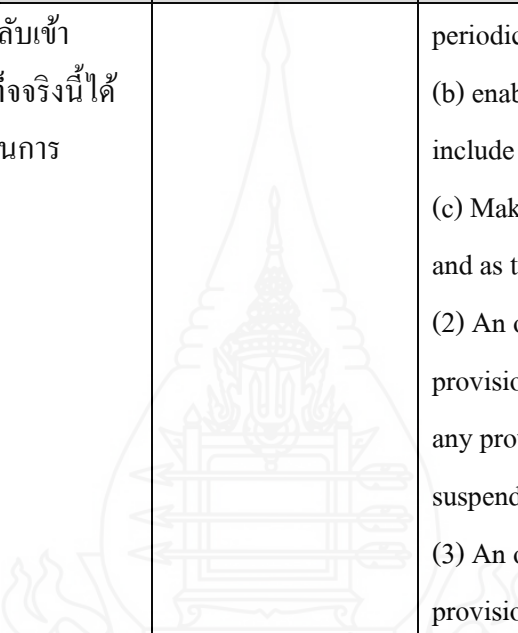
จะเห็นได้ว่าบทลงโทษในกรณีที่มีการฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์คือการให้กลับเข้าไปรับโทษในเรือนจำเช่นเดิมซึ่งกฎหมายไทยได้บัญญัติไว้สอดคล้องกับกฎหมายต่างประเทศหลายประเทศ ยกเว้น กฎหมายนิรโทษกรรม ที่ได้กำหนดมาตรการเพื่อความปลอดภัยซึ่งมีลักษณะเข้มงวดขึ้น

อีกทั้งในการปล่อยชั่วคราวโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ถ้าหากปรากฏว่าอุปกรณ์นี้ถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใดให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหนีหรือจะหลบหนี มาตรานี้กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นมาตรการป้องกันมิให้มีการทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ซึ่งเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดตามมาตรา 108 วรรคสาม

ตารางที่ 5.6 เปรียบเทียบการฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

ประเทศ	การฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
1. ไทย	หากมีการฝ่าฝืนเงื่อนไขกฎหมายกำหนดให้ศาลอาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งโดยการให้ดำเนินการตามหมายขัง (หมายจำคุก) ได้ซึ่งมีลักษณะเป็นการให้กลับไปปรับโทษจำคุกในเรือนจำเช่นเดิม การปล่อยชั่วคราวโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ หากพบว่าอุปกรณ์เสียหายหรือถูกทำลายให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหนีหรือจะหลบหนี	กำหนดให้กลับเข้าไปปรับโทษในเรือนจำเช่นเดิมและถ้าพบว่าอุปกรณ์เสียหายให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหลบหนี	ม.89/1 วรรคสี่ เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ปฏิบัติตามวิธีการ หรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่ง หรือให้ดำเนินการตามหมายขังได้ ม.89/2 วรรคท้ายให้นำ ม.89/1 วรรคสี่ มาใช้โดยอนุโลม (ป.วิ อาญา) ม. 117 วรรคสอง ในกรณีที่มีคำสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์... ถ้าปรากฏว่าอุปกรณ์ดังกล่าวถูกทำลาย... ให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหนีหรือจะหลบหนี
2. อังกฤษ	เหตุเพิกถอนคำสั่งในกรณีไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการห้ามออกนอกสถานที่และการทำลายอุปกรณ์ในการควบคุม และเพื่อป้องกันสังคมจากอันตรายจากตัวผู้ต้องโทษกฎหมายให้อำนาจเลขานุการแห่งรัฐ (The Secretary of State) เพิกถอนการอนุญาตให้ใช้	กฎหมายให้อำนาจเลขานุการแห่งรัฐ (The Secretary of State) พิจารณา	Section 178 Power to provide for court review of community orders (1) The Secretary of State may by order (a) enable or require a court making a community order to provide for the community order to be reviewed

ประเทศ	การฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
	<p>เครื่องมือนี้ได้และเรียกตัวให้ผู้ต้องโทษกลับเข้าเรือนจำ โดยให้สิทธิผู้ต้องโทษชี้แจงข้อเท็จจริงนี้ได้ และให้เป็นอำนาจของเลขาธิการแห่งรัฐในการพิจารณา</p>		<p>periodically by that or another court, (b) enable a court to amend a community order so as to include or remove a provision for review by a court, and (c) Make provision as to the timing and conduct of reviews and as to the powers of the court on a review. (2) An order under this section may, in particular, make provision in relation to community orders corresponding to any provision made by sections 191 and 192 in relation to suspended sentence orders. (3) An order under this section may repeal or amend any provision of this Part. (The Criminal Justice Act 2003)</p>

ประเทศ	การฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
3. มลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา	ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการเพิกถอนจำเลยจากการควบคุมโดยเครื่องมือนี้ก่อนมีคำพิพากษาในเวลาใดก็ได้ ซึ่งศาลมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งคุมประพฤติและพิพากษาให้ผู้นั้นได้รับโทษจำคุก โดยกลับเข้าที่คุมขังหรือเรือนจำได้ทันที	มีการเพิ่มระดับของมาตรการควบคุมให้เข้มงวดยิ่งขึ้นเมื่อฝ่าฝืนเงื่อนไข	Section 17-6-1.1(c) The court, in its sole discretion, may revoke at any time the eligibility of any defendant to participate in the electronic pretrial release and monitoring program in which event the defendant shall be immediately returned to custody. If the defendant's case has not been assigned to a particular division of the court, the chief judge shall have such authority.(Georgia Code)
4. มลรัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา	มีการวางหลักประกันในการปฏิบัติตามเงื่อนไข และข้อบังคับที่จะให้นำผู้ต้องโทษกลับมาจำคุกในเรือนจำในกรณีหากมีการผิดเงื่อนไขการควบคุม และการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว จะต้องมีความผิดฐานหลบหนีการควบคุม	มีการเพิ่มระดับของมาตรการควบคุมให้เข้มงวดยิ่งขึ้นเมื่อฝ่าฝืนเงื่อนไข	KRS532.210 (e) Issue warrants for persons when there is reason to believe they have violated the conditions of home incarceration, conduct hearings on such matters, and order imprisonment in the county jail upon proof of violation; KRS 532.220 (2) Violation of subsection (1) of this section may subject the home incarcerate to prosecution under KRS 520.030 (escape);(Kentucky Revised Statutes)

ประเทศ	การฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์	ข้อพิจารณาเปรียบเทียบ	ตัวบทอ้างอิง
5. มลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา	หากมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำผิดมีส่วนร่วมในการละเมิดข้อกำหนดและเงื่อนไขของการคุมขังที่บ้าน ศาลอาจสั่งจำคุกผู้กระทำผิดในเรือนจำได้ ภายใต้วิธีการและบทลงโทษตามที่กำหนดไว้	มีการเพิ่มระดับของมาตรการควบคุมให้เข้มงวดยิ่งขึ้นเมื่อฝ่าฝืนเงื่อนไข	WVC 62-11B-9. Violation of order of home incarceration procedures; penalties. (a) If, at any time during the period of home incarceration, there is reasonable cause to believe that a participant in a home incarceration program has violated the terms and conditions of the circuit court's home incarceration order, he or she is subject to the procedures and penalties set forth in section ten, article twelve of this chapter. (West Virginia Code)
6. นิวซีแลนด์	กรณีที่ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของการตรวจสอบที่กำหนดไว้ ศาลอาจสั่งห้ามผู้กระทำผิดเข้า หรืออยู่ในสถานที่ที่ระบุหรือพื้นที่ตามเวลาที่กำหนดได้ โดยเป็นมาตรการเพื่อความปลอดภัยต่อชุมชน	กำหนดมาตรการเพื่อความปลอดภัยซึ่งมีลักษณะเข้มงวดขึ้น	Section 26 (2) A condition that prohibits the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times (a where about condition in this paragraph) would facilitate or promote the objective of reducing the risk of the offender reoffending; (Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill)

8. ข้อดีและข้อด้อยของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

8.1 ข้อดี

การศึกษาผลกระทบของผู้กระทำผิดที่ถูกควบคุมด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในต่างประเทศ พบว่าวิธีนี้มีข้อดี คือ เป็นการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนอันเป็นการแสดงถึงความรับผิดชอบของสังคมที่มีต่อปัญหาอาชญากรรม เป็นการลดปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำ ผู้กระทำผิดได้รับการยอมรับจากสังคม เนื่องจากผู้กระทำผิดมีโอกาสจะเข้ารับการฝึกอาชีพ เข้ารับการศึกษา หรือเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมที่สนใจได้ ลดภาระของรัฐบาล ประหยัดงบประมาณในการการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้กระทำผิด เนื่องจากผู้กระทำผิดสามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเอง และครอบครัวได้ โดยเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว เนื่องจาก ผู้กระทำผิดสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับครอบครัวได้เป็นการช่วยลดความตึงเครียดจากการถูกควบคุมตัวในเรือนจำที่เข้มงวด สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และผู้กระทำผิด และยังเป็น การสร้างความปลอดภัยแก่สังคม เนื่องจากผู้กระทำผิดจะถูกตรวจตราความประพฤติตลอด 24 ชั่วโมง

การพิจารณาให้ควบคุมตัวผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของกฎหมายสหรัฐอเมริกา เป็นการใช้อนุญาโทษกับผู้กระทำผิดที่มีโทษเล็กน้อย โดยมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือเป็นผู้กระทำผิดที่มีการฝ่าฝืนการคุมประพฤติ จึงจะได้รับการพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมตัวหรือคุมขังผู้กระทำผิดไว้ในบ้าน ซึ่งเป็นการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อให้เกิดประโยชน์ ในแง่ที่ผู้กระทำผิดเล็กน้อย กระทำผิดไม่ร้ายแรง หรือลหุโทษ จึงไม่ต้องถูกจำคุกในเรือนจำ ทำให้ผู้กระทำผิดไม่มีมลทินติดตัว

การบัญญัติให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิด 2 ประเภทตามกฎหมายอังกฤษ คือ ผู้กระทำผิดอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ซึ่งได้รับคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนแต่ไม่เกิน 4 ปีและได้ผ่านการประเมินความเสี่ยงอนุมัติโดยเจ้าหน้าที่คุมประพฤติ และมีที่พักอาศัยที่เหมาะสม และผู้กระทำผิดซึ่งได้รับคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป กฎหมายไม่ได้ห้ามเด็ดขาดในการใช้มาตรการนี้ แต่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าไม่เหมาะสมในการใช้ EM ยกเว้น มีสภาพแวดล้อมที่ดีเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่ามีความเหมาะสมที่ไม่นำเครื่องมือนี้มาใช้กับเยาวชน เพราะอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ และยากจะกลับไปใช้ชีวิตตามปกติในสังคมได้

หลักการพิจารณาคูณสมบัติและความเหมาะสมในการอนุญาตให้ผู้กระทำผิดใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของมลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา ยังคงเป็นอำนาจของศาล แม้ว่าเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) จะมีอำนาจพิจารณาความเหมาะสม และเห็นชอบอนุญาตให้ผู้ต้องโทษ ใช้การควบคุมผู้กระทำผิดโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก็ตาม แต่ก็ต้องมีการตรวจสอบโดยศาลอีก

ชั้นหนึ่ง โดยกำหนดให้กรณีเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) มีคำสั่งอนุญาตให้ใช้มาตรการนี้ต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังศาลที่มีคำสั่งตัดสินและศาลสามารถใช้ดุลพินิจเพิกถอนคำสั่งได้ ซึ่งมีผลโดยตรงที่ว่ามีระบบการตรวจสอบคุณสมบัติและความเหมาะสมของผู้กระทำผิดถึง 2 ชั้น คือ ศาลกับเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) จะทำให้กำหนดมาตรการที่เหมาะสมและเกิดประโยชน์กับผู้ต้องโทษสูงสุด

ส่วนกรณีผู้ต้องโทษในความผิดทางเพศที่เป็นอันตราย (Sexually dangerous predator) ถูกกำหนดให้สวมใส่ระบบการควบคุมผู้ต้องโทษด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ก็เช่นเดียวกันยังมีการตรวจสอบโดยศาลอีกชั้นหนึ่ง ผู้ต้องโทษความผิดทางเพศนั้นสามารถร้องขอให้ศาลพิจารณาภายใน 30 วันหลังจากประกาศการจัดประเภทผู้ต้องโทษ การพิจารณาจะดำเนินไปตามกฎหมายและการตัดสินของผู้พิพากษาจะถือเป็นคำสั่งตัดสินที่ถึงที่สุด เช่นเดียวกับการพิจารณาคดีคุณสมบัติของผู้ต้องโทษในความผิดทั่วไปที่มีระบบตรวจสอบโดยศาลและเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff)

กระบวนการพิจารณาถึงความเหมาะสมในการนำการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของอังกฤษนั้น ศาลจะต้องปรึกษาหารือกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง หรือเลขาธิการแห่งรัฐ (The Secretary of State) เพราะเป็นเจ้าพนักงานหรือผู้รับผิดชอบในการดูแลรายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติตามเงื่อนไขและพิจารณารายงานก่อนการพิพากษาหรือคำสั่ง นอกจากนี้ยังให้ผู้พิพากษาได้ปรึกษากับหน่วยงานคุมประพฤติและผู้ว่าราชการจังหวัดในการใช้วิธีการกับผู้กระทำผิด โดยผู้กระทำผิดจะได้รับการประเมินความเสี่ยงจากหน่วยงานคุมประพฤติ ดังนั้น โดยหลักแล้วกระบวนการพิจารณาในการนำมาตรการนี้มาใช้กับผู้กระทำผิดยังเป็นอำนาจของศาล การปรึกษาหารือระหว่างศาล เลขาธิการแห่งรัฐ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง กรมคุมประพฤติ และผู้ว่าราชการจังหวัด ก็เพื่อให้เกิดความรัดกุมในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ได้เป็นอย่างดี

ในส่วนนี้กฎหมายไทยได้วางหลักกระบวนการพิจารณาในทำนองเดียวกับกฎหมายต่างประเทศคือ ให้ศาลพิจารณาข้อมูลและประวัติต่างๆ ของผู้กระทำผิดประกอบการวินิจฉัยถึงความเหมาะสม รวมถึงให้ศาลสอบถามข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้องซึ่งเป็นผู้ที่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดเป็นอย่างดีอีกด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนรอบด้าน เป็นการแสวงหาวิธีนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดให้เกิดความเหมาะสม

การร้องขอให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา นั้น ผู้กระทำผิดทางเพศที่อันตราย (Sexually dangerous predator) สามารถร้องขอให้ศาลพิจารณาได้ภายใน 30 วัน หลังจากการจัดประเภทของผู้ต้องโทษ ซึ่งเป็นการให้สิทธิผู้ต้องโทษสามารถร้องขอให้ใช้เครื่องมือได้เอง

การตรวจสอบและติดตามภายหลังจากที่ศาลได้พิจารณาแล้ว และได้สั่งให้ใช้การควบคุมผู้กระทำผิดโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ กฎหมายทุกประเทศรวมทั้งกฎหมายไทยต่างก็มี

บัญญัติไว้ โดยจะมีเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการควบคุมผู้กระทำผิดด้วย เครื่องมือนี้ให้เป็นไปตามคำสั่ง และหากภายหลังผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการ โดยฝ่าฝืนข้อกำหนดการใช้มาตรการนี้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงหรือเพิกถอนคำสั่งที่อนุญาตให้ใช้ การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมือนี้ได้ และนำตัวผู้กระทำผิดกลับมารับโทษในเรือนจำต่อไป และ บางประเทศอย่างมลรัฐจอร์เจียยังได้กำหนดให้ผู้กระทำผิดมีความผิดในกรณีฝ่าฝืนข้อกำหนดใน การควบคุมผู้กระทำผิดโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อีกด้วย

โดยให้ผู้กระทำผิดที่มีความผิดในข้อหาเล็กน้อย (misdemeanor) หรือข้อหา หลบหนี โดยมีผลให้ขาดคุณสมบัติในการเข้าร่วมโครงการคุมขังไว้ในบ้านต่อไปในระหว่าง โครงการ ซึ่งจะเห็นได้ว่าหลายประเทศมีระบบการตรวจสอบกรณีมีการฝ่าฝืนเงื่อนไขที่มีความรัดกุม

8.2 ข้อดี

ข้อดีที่เกิดขึ้น คือ ครอบครัวของผู้กระทำผิดอาจประสบความตึงเครียด เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการควบคุมด้วยวิธีการนี้เพิ่มขึ้น อาจเกิดความรุนแรงได้ในกรณีที่ผู้กระทำผิด ละเมิดกฎหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการควบคุม การทะเลาะวิวาทที่อาจเกิดขึ้นจากความเครียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้กระทำผิดถูกบังคับให้ใช้เวลาในที่พักรักษาตัวมากขึ้นกว่าปกติ และมีการ แทรกแซงหรือรบกวนความเป็นส่วนตัว เช่น การสุ่มตรวจของเจ้าหน้าที่ในที่พักอาศัยช่วงกลางดึก ตลอดจนอาจเป็นการทำลายความเชื่อมั่นของผู้กระทำผิดเอง และทำลายชื่อเสียงของผู้กระทำผิด และครอบครัวต่อชุมชน เป็นต้น

ภาระต้นทุนค่าใช้จ่ายบริการที่มีเพิ่มขึ้น เพราะต้องมีรายจ่ายค่าอุปกรณ์ ค่าใช้จ่ายใน การควบคุมตรวจตราผู้กระทำผิด ตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งปัญหาด้านต้นทุนค่าใช้จ่าย นี้เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้หลายประเทศใช้เป็นเหตุผลหลักในการตัดสินใจว่าจะเลือกใช้เครื่องมือนี้ ควบคุมผู้กระทำผิดหรือไม่ และนโยบายของรัฐในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดและความมั่นคงทางการ เมืองก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะหากรัฐบาลขาดเสถียรภาพหรือไม่ให้ความสำคัญแล้ว การนำเครื่องมือนี้ มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดก็คงจะประสบผลสำเร็จได้ยากขึ้น

นอกจากนี้ในสหรัฐอเมริกาได้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กับผู้กระทำผิดทางเพศ ซึ่งมลรัฐจอร์เจีย ถือว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศเป็นอันตราย โดยเฉพาะผู้กระทำผิดทางเพศที่ เป็นอันตราย (Sexually dangerous predator) จะต้องถูกกำหนดให้สวมใส่ระบบการควบคุมผู้กระทำ ผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ประเด็นนี้ควรมีกรณียกเว้นผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นเยาวชน หรือ ผู้กระทำผิดที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี โดยให้ใช้การคุมประพฤติแบบปกติแทน เพราะหากใช้ EM จะ ส่งผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจ และยากจะกลับไปใช้ชีวิตตามปกติในสังคมได้

การพิจารณาผู้กระทำผิดเพื่อใช้การควบคุมโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของอังกฤษนั้น มีการประเมินความเสี่ยง และไม่ใช่ผู้กระทำผิดทุกคนจะมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการปล่อยตัวภายใต้การควบคุมตัวโดยใช้เครื่องมือนี้ ซึ่งผู้กระทำผิดที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสม ผู้กระทำผิดร้ายแรง ผู้กระทำผิดที่ต้องไปปรับผิวนอกราชอาณาจักร โดยเฉพาะ ผู้กระทำผิดที่มีระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษาน้อยกว่า 14 วัน จะไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะใช้เครื่องมือนี้ จะเห็นได้ว่าเกณฑ์คุณสมบัติมีความเข้มข้นเกินไป ซึ่งทำให้มีผู้ต้องโทษที่ไม่เข้าตามเกณฑ์จำนวนมาก จึงขัดกับหลักการนำเครื่องมือ EM มาใช้ ที่มีเจตนาเพื่อนำผู้กระทำผิดออกจากเรือนจำ เนื่องจากเรือนจำมีพื้นที่ไม่เพียงพอ

อำนาจร้องขอให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของมลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา จะเป็นของเจ้าพนักงานมณฑล (Sheriff) หรือศาล เป็นผู้พิจารณาและเป็นผู้กำหนดให้ผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องโทษเข้าใช้โปรแกรมคุมขังไว้ในบ้าน และศาลจะมีอำนาจใช้ดุลพินิจเพิกถอนการเข้าร่วมโครงการนี้ด้วย อย่างไรก็ตาม การไม่ให้สิทธิผู้กระทำผิดร้องขอได้ด้วยตัวเอง จึงเป็นการจำกัดสิทธิผู้กระทำผิดเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย

กรณีเด็กและเยาวชนกระทำผิดร้ายแรง หรือความผิดเกี่ยวกับเพศ กฎหมายอังกฤษให้อำนาจในการร้องขอให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กับศาล หรือคณะบุคคล ที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่คุมประพฤติ นักสังคมสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่ตำรวจ แพทย์ และเจ้าหน้าที่ทางการศึกษา แต่ก็ไม่ได้อำนาจให้สิทธิผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน หรือผู้ปกครองมีสิทธิร้องได้ด้วยตัวเอง จึงเป็นการจำกัดสิทธิของผู้ต้องโทษเช่นกัน

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไทย มาตรา 89/2 บัญญัติว่าตัวผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องโทษไม่มีอำนาจร้องขอต่อศาลได้โดยตรง ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงสิทธิของผู้ต้องขังแล้ว ผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องโทษควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับกรณีการขังโดยมิชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา 90 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งให้สิทธิผู้ต้องขังยื่นคำร้องต่อศาลเอง โดยให้สิทธิเฉพาะผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องขังเท่าในกรณีผู้ต้องขังที่เจ็บป่วย และมีเหตุจำเป็นที่ต้องรับการรักษาเป็นต้น เช่นเดียวกับกฎหมายสหรัฐอเมริกา ได้มีการกำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศที่ร้ายแรง มีสิทธิสามารถร้องขอต่อศาลได้ การไม่ให้ผู้กระทำผิดมีสิทธิร้องขอได้ด้วยตัวเอง จึงเป็นการจำกัดสิทธิของผู้ต้องโทษ อย่างไรก็ตาม ถ้าหากให้สิทธิผู้ต้องโทษสามารถร้องขอเองได้ ก็จะเกิดกรณีร้องขอเข้ามาแบบไม่มีที่สิ้นสุดได้ ซึ่งเป็นเหมือนดาบสองคม กฎหมายจึงบัญญัติขึ้นเพื่อป้องกันกรณีที่จะเกิดขึ้นตามมา

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้น ไม่ว่าผู้กระทำผิดจะได้รับคำพิพากษาจำคุก โทษสูงสุดเพียงใดหรือ ฐานใด เมื่อได้รับโทษจำคุกในระยะหนึ่งแล้วก็จะได้รับการพิจารณาถึงความเหมาะสมในการใช้มาตรการควบคุม ผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกันทั้งสิ้น และเช่นเดียวกับกรณีผู้ต้องโทษที่ได้รับโทษจำคุกด้วยความผิดเล็กน้อย หรือลหุโทษ ก็จะต้องได้รับโทษจำคุกมาก่อน 1 ใน 3 ของโทษ จึงจะได้รับการพิจารณาให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมือนี้ ซึ่งผู้ต้องโทษที่มีโทษจำคุกเล็กน้อยนี้เป็นผู้ต้องโทษที่ไม่มีลักษณะเป็นอาชญากรโดยสันดาน สมควรได้รับการพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทันทีตั้งแต่ศาลตัดสิน โดยไม่ควรถูกจำคุก เพราะผลกระทบของการจำคุกอาจเกิดผลเสียกับตัวผู้ต้องโทษมากกว่า ซึ่งผู้ต้องโทษในเรือนจำบางคนก็เข้ามาอาจกระทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อาจจะเป็นการกระทำผิดครั้งแรกซึ่งแก้ไขฟื้นฟูได้ ส่วนผู้กระทำผิดที่มีสันดานเป็นโจรนั้นมีน้อย อย่างไรก็ตาม การตีความแบบเหมารวมของกฎหมายไทย โดยไม่มีการแยกประเภทผู้กระทำผิดร้ายแรงกับความผิดเล็กน้อย พฤติกรรมการหนีไปกระทำผิดซ้ำ หรือสันดาน แล้วไม่จัดการผู้กระทำผิดแต่ละประเภทตามความเหมาะสม อาจก่อให้เกิดผลเสียตามมาในระยะยาวได้

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีบทสรุปและข้อเสนอแนะอันเป็นผลมาจากการศึกษาวิเคราะห์ ซึ่งได้แยกออกเป็น 2 หัวข้อ ดังนี้ 1) บทสรุป และ 2) ข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

การศึกษาทฤษฎีการลงโทษไม่ว่าจะเป็น ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนทฤษฎีการลงโทษแบบบรรลประ โยชน์ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด และทฤษฎีการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคม นอกจากทำให้เห็นถึงวิวัฒนาการของการให้คุณค่าของความยุติธรรมแล้ว โดยแต่ละทฤษฎีต่างก็ให้คุณค่าความยุติธรรมแตกต่างกันออกไป ก่อให้เกิดความขัดแย้งในแง่วัตถุประสงค์ของการลงโทษ ซึ่งการจะบอกว่าแนวคิดทฤษฎีใดถูกต้อง ดีกว่าอีกทฤษฎีหนึ่งนั้น จะต้องแบ่งแยกการพิจารณาถึงผลลัพธ์ในอดีต และผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนได้ให้ความสำคัญกับการพิจารณาถึงผลลัพธ์ในอดีต ส่วนอีก 3 ทฤษฎีคือ ทฤษฎีการลงโทษแบบบรรลประ โยชน์ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด และทฤษฎีการลงโทษเพื่อคุ้มครองสังคมนั้นจะให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ในอนาคตเป็นหลัก

แนวคิดด้านการควบคุมทางสังคมด้วยการตัดสินลงโทษด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ได้ถูกนำมาใช้เพื่อทดแทนการลงโทษรูปแบบเดิม เป็นผลให้จำนวนบุคลากรเจ้าหน้าที่ในการควบคุมตรวจสอบผู้กระทำผิดเพิ่มขึ้นมาก ในอดีตที่ผ่านมาการลงโทษโดยชุมชนถูกออกแบบมาเพื่อลดการควบคุมดูแลโดยเจ้าหน้าที่และเพื่อเสริมการลงโทษโดยวิธีคุมขัง วิธีการดังกล่าวถูกแทนที่ด้วยการบริการชุมชนเช่น ศาลเลือกส่งวนการลงโทษดังกล่าวไว้สำหรับผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงต่ำซึ่งไม่ควรถูกคุมขังในเรือนจำและเมื่อจำนวนผู้กระทำผิดเพิ่มขึ้นส่งผลให้มีเจ้าหน้าที่โครงการและสิ่งอำนวยความสะดวกที่โครงการจะได้รับเพิ่มขึ้น

มีหลักฐานจำนวนมากชี้ให้เห็นถึงการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อย่างกว้างขวางในแง่ของการเพิ่มขึ้นทั้งจำนวนบุคลากรราชทัณฑ์และจำนวนผู้กระทำผิดที่ได้รับการลงโทษอย่างเป็นทางการ โดยในรัฐแคลิฟอร์เนีย แคนาดา¹⁸⁵ พบว่าเครื่องมือนี้ได้ถูกนำไปใช้กับผู้กระทำผิดที่มีความ

¹⁸⁵ดูเพิ่มเติมในบทที่ 2

เสี่ยงต่ำถึงแม้ว่าการใช้เครื่องมือนี้คือวิธีการถูกลงโทษวิธีการหนึ่ง โดยนักวิจัยพบว่าวิธีนี้มีโอกาส น้อยในการกระทำผิดซ้ำ จึงทำให้โครงการประสบความสำเร็จสูง เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในรัฐแ คตเซวันคือการกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงขึ้น ในกรณีที่ผู้กระทำผิดฝ่าฝืนเงื่อนไขของโครงการ หรือ การพยายามหลบหนี ด้วยการถูกส่งตัวกลับไปยังเรือนจำ

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นหนึ่งในทางเลือกของ กระบวนการยุติธรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูผู้กระทำผิดเป็นสำคัญขณะเดียวกันเครื่องมือนี้ก็ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของศาล โครงการนี้สามารถขยายตัวแพร่หลายมากขึ้นโดยเพิ่มจำนวน บุคลากรของกระบวนการยุติธรรม เช่น ในรัฐบริติชโคลัมเบีย หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ ประกอบด้วย กรมราชทัณฑ์และกรมคุมประพฤติ

การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในหลายประเทศทำให้ค่าใช้จ่ายลดลงกว่าวิธีการคุมขัง ผู้กระทำผิดในเรือนจำ และก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายที่คุ้มค่าเกิดประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

นอกจากนี้ การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการควบคุมผู้กระทำผิด จากการศึกษา พบว่า คือการควบคุมดูแลจากชุมชนซึ่งบ่งชี้ถึงความรับผิดชอบของสังคมต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดจากความแออัดในเรือนจำ ลดการถูกตีตราจากสังคมเมื่อถูกจำคุก ทำให้ ผู้กระทำผิดได้พัฒนาศักยภาพของตนเองโดยการประกอบอาชีพ ลดภาระของรัฐบาล สร้าง ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว ลดความตึงเครียดของผู้กระทำผิดจากการถูกคุมขัง ในเรือนจำ สร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคลากรเจ้าหน้าที่เรือนจำ และคืนความสงบสุขปลอดภัย ให้กับชุมชนและสังคม

สำหรับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่มีผลเชิงลบ ประกอบด้วย ผู้กระทำผิดรวมถึง ครอบครัวของผู้ถูกควบคุม โดยเครื่องมือนี้ต้องเผชิญกับความตึงเครียดและอาจเพิ่มการใช้ความ รุนแรงในครอบครัว การแทรกแซง และการรบกวนเวลาของครอบครัว โดยทำลายความเชื่อมั่นใน ตนเองและทำลายชื่อเสียงของผู้กระทำผิดและชื่อเสียงของครอบครัวต่อชุมชน ผู้ถูกควบคุมที่ใช้ เครื่องมือนี้จะขาดความเคารพจากเพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัว โดยเป็นการเผชิญกับเงื่อนไขที่ มากกว่าการคุมประพฤติในสภาวะปกติ รวมถึงการเพิ่มขึ้นของงบประมาณด้านเจ้าหน้าที่ในการ ควบคุมอีกด้วย

จากการวิเคราะห์เหตุในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ มีข้อสรุปว่ากฎหมายไทย นี้ค่อนข้างจำกัดเมื่อเปรียบเทียบกับเหตุในการนำไปใช้ในกฎหมายต่างประเทศทั้งนี้เนื่องจากใน ต่างประเทศนั้นเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะถูกนำมาใช้ทั้งในขั้นตอนก่อนมีคำพิพากษา (Pre-Trial) และขั้นตอนภายหลังจำคุกมาระยะเวลาหนึ่ง (Post-Prison) โดยถือเป็นการลงโทษผู้กระทำผิด นอกจากนี้ในขั้นตอนหลังจากที่ผู้ต้องโทษได้รับโทษจำคุกในเรือนจำมาระยะหนึ่งแล้วกฎหมาย

ต่างประเทศก็ได้กำหนดให้นำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดที่บ้านอีกด้วยในช่วงเวลาที่ยังไม่ครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของกฎหมายอังกฤษและช่วงเวลาภายใต้มาตรการควบคุมภายหลังการปล่อยตัวในกฎหมายแต่ละมลรัฐของสหรัฐอเมริกา อีกทั้งกฎหมายมลรัฐจอร์เจียมีการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศอีกด้วย

ลักษณะของผู้ต้องโทษที่จะถูกนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ทั้งกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศกำหนดให้มีการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้ต้องโทษจำคุกที่ได้รับการลงโทษในเรือนจำมาแล้วระยะหนึ่งเช่นเดียวกัน โดยจะมีส่วนที่แตกต่างกันในรายละเอียดของระยะเวลาการได้รับโทษจำคุกมาแล้วซึ่งในกฎหมายไทยกำหนดหลักเกณฑ์ว่าจะต้องรับโทษมาแล้ว 1 ใน 3 ของโทษจำคุก ขณะที่กฎหมายอังกฤษกำหนดหลักไว้ที่ครึ่งหนึ่งอย่างไรก็ตาม กฎหมายมลรัฐจอร์เจีย กฎหมายมลรัฐเคนทักกี กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียและร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ ได้กำหนดประเภทของผู้ต้องโทษที่จะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้น จะต้องเป็นคดีมีอัตราโทษจำคุกในความผิดไม่เกิน 12 เดือน หรือความผิดลหุโทษ

ประเด็นผู้ที่มีอำนาจสั่งให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะเห็นได้ว่ากฎหมายไทยแตกต่างกับกฎหมายของต่างประเทศบางประเทศโดยกฎหมายไทยยังกำหนดให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในกรณีนี้ขณะที่ประเทศอังกฤษจะกำหนดให้เป็นหน้าที่เลขาธิการแห่งรัฐ(The Secretary of State) ส่วนมลรัฐจอร์เจียกำหนดให้เป็นอำนาจการพิจารณาของเจ้าพนักงานมณฑล(Sheriff) หรือศาล และใน ส่วนมลรัฐเคนทักกีมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย และนิวซีแลนด์ อำนาจในการพิจารณายังคงเป็นของศาล

ประเด็นเรื่องเกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กฎหมายไทยได้กำหนดการพิจารณาถึงเหตุจำเป็น ในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ ขณะที่กฎหมายอังกฤษและสหรัฐอเมริกา กำหนดเกณฑ์การพิจารณาในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขในการนำเครื่องมือนี้มาใช้กับผู้กระทำผิด ส่วนร่างกฎหมายนิวซีแลนด์นั้น แม้ไม่ได้กำหนดถึงเกณฑ์การพิจารณาที่ชัดเจน แต่ก็บัญญัติไว้ว่าต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของกฎหมาย และศาลจะกำหนดเงื่อนไขก็ต่อเมื่อมีความเห็นของผู้บริหารระดับสูงของกรมราชทัณฑ์เท่านั้น

กรณีระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กฎหมายไทยกฎหมายมลรัฐเคนทักกี กฎหมายมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนียและกฎหมายอังกฤษถูกกำหนดให้นับต่อเนื่องไปจากระยะเวลาการรับโทษจำคุกในเรือนจำทั้งนี้ส่วนของระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในแต่ละวันนั้น กฎหมายไทยกำหนดไว้แตกต่างกับกฎหมายต่างประเทศในลักษณะที่กฎหมายไทยเป็นการจำกัดเสรีภาพตลอด 24 ชั่วโมงขณะที่กฎหมายต่างประเทศจำกัดเสรีภาพเป็นบางเวลาและสามารถออกไปใช้ชีวิตในสังคมได้ในกรณีที่ได้รับการอนุญาต

ส่วนประเด็นการฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะเห็นได้ว่าบทลงโทษในกรณีที่มีการฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์คือการให้กลับไปปรับโทษในเรือนจำเหมือนเดิมซึ่งกฎหมายไทยได้บัญญัติไว้สอดคล้องกับกฎหมายต่างประเทศหลายประเทศ ยกเว้นกฎหมายนิวซีแลนด์ ที่ได้กำหนดมาตรการเพื่อความปลอดภัยซึ่งมีลักษณะที่เข้มงวดขึ้นแทน

สุดท้ายประเด็นกระบวนการภายหลังการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จากการศึกษาพบว่า กฎหมายไทยมีระบบการตรวจสอบควบคุมภายหลังการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เช่นเดียวกับกฎหมายอังกฤษ และกฎหมายมลรัฐจอร์เจีย กล่าวคือ ศาลมีอำนาจสั่งการเปลี่ยนแปลงคำสั่งที่ให้ผู้คุมผู้ต้องโทษโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในทางที่ผ่อนคลายหรือเข้มงวดขึ้นได้หรือให้ดำเนินการตามหมายจำคุกโดยให้ผู้ต้องโทษกลับไปปรับโทษจำคุกในเรือนจำได้ เช่นเดียวกันส่วนกฎหมายมลรัฐเคนทักกี มลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย และร่างกฎหมายนิวซีแลนด์ กำหนดให้มีการรายงานข้อมูลเกี่ยวกับการควบคุมให้หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายทราบภายหลังการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

2. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดแทน การจำคุกในเรือนจำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 25 พ.ศ. 2550 มาตรา 89 มาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 30 พ.ศ. 2558 มาตรา 108 มาตรา 110 และมาตรา 117 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (มาตรการคุมประพฤติในกรณีที่มีศาลมีคำพิพากษาแล้ว) ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาบทบัญญัติของกฎหมาย และแนวทางในการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

2.1 เพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมาย

2.2 เสนอแนะแนวทางการปฏิบัติ

2.1 แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมาย

2.1.1 แก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไทย มาตรา 89/2

มาตรา 89/2 กำหนดไว้ว่า ตัวผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องโทษไม่มีอำนาจร้องขอต่อศาลได้โดยตรง ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงสิทธิของผู้ต้องขังแล้ว ผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องโทษควรได้รับการปฏิบัติอย่างเดียวกันกับกรณีการขัง โดยมีขอบด้วยกฎหมายตามมาตรา 90 ประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความอาญา ซึ่งให้สิทธิผู้ต้องขังยื่นคำร้องต่อศาลเอง โดยให้สิทธิเฉพาะผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องขังในกรณีผู้ต้องขังที่เจ็บป่วย และมีเหตุจำเป็นที่ต้องรับการรักษา เป็นต้น เช่นเดียวกับกฎหมายมลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา ได้มีการกำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศที่ร้ายแรง มีสิทธิสามารถร้องขอต่อศาลได้

อย่างไรก็ตาม การไม่ให้ผู้ต้องโทษมีสิทธิร้องขอได้ด้วยตัวเอง จึงเป็นการจำกัดสิทธิของผู้ต้องโทษในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอย่างไม่เป็นธรรม ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 วรรคแรก เพิ่มเติม ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น... ผู้ต้องขังมีสิทธิร้องขอได้ด้วยตนเอง โดยเพิ่มเข้ามาในมาตราดังกล่าว

นอกเหนือไปจากพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายขังที่ร้องขอได้ และกรณีศาลเห็นสมควรเอง

2.1.2 จัดทำร่างระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยแนวทางการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นเงื่อนไขอื่น ๆ แทนการจำคุกในเรือนจำ พ.ศ. ...”

กรณีที่ผู้กระทำผิดยังไม่สมควรต้องรับโทษอันเนื่องมาจากสภาพของผู้กระทำผิดนั้นเอง ลักษณะและผลของการกระทำตลอดจนสถานะแวดล้อมอันเป็นสาเหตุ หรือเกี่ยวเนื่องกับผู้กระทำผิดหรือการกระทำผิดนั้น เพื่อให้ผู้กระทำผิดมีโอกาสกลับตัวโดยไม่มีประวัติว่าเคยต้องโทษจำคุก ดังนั้น เพื่อให้การใช้เครื่องมือ EM เป็นไปในแนวทางเดียวกันและเกิดประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม

มาตรา 56 วรรคสอง อนุมาตรา 5 ประมวลกฎหมายอาญา ได้บัญญัติให้ศาลสามารถกำหนดเงื่อนไขอื่น ๆ เพื่อแก้ไขและฟื้นฟู ผู้กระทำผิด หรือป้องกันมิให้กระทำผิด หรือมีโอกาสกระทำผิดขึ้นอีก เพื่อเป็นเงื่อนไขเพิ่มเติมในการคุมประพฤติ ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนวทาง “ร่างระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยแนวทางการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นเงื่อนไขอื่น ๆ แทนการจำคุกในเรือนจำ พ.ศ. ...” เป็นเงื่อนไขตามมาตรา 56 วรรคสอง (5) ซึ่งสอดคล้องกับการกำหนดหลักเกณฑ์ตาม The Criminal Justice Act 2003 ของอังกฤษ และ Georgia Code ของสหรัฐอเมริกา ดังนี้

“ข้อ 1 ภายใต้อำนาจมาตรา 56 แห่งประมวลกฎหมายอาญาเงื่อนไขอื่น ๆ ตามอนุมาตรา 5 และมาตรา 89/2 อนุมาตรา 3 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อศาลเห็นว่าจำเลยยังไม่สมควรถูกจำคุกหากพฤติการณ์แห่งคดีปรากฏว่า

(1) การกระทำความผิดของจำเลยมีสาเหตุมาจากความยากจนหรือกระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์และความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเพียงเล็กน้อย

(2) จำเลยได้สำนึกถึงความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้นและในกรณีที่มีผู้เสียหายบุคคลดังกล่าวไม่คิดใจที่จะดำเนินคดีแก่จำเลย

(3) ผู้เสียหายกับจำเลยมีความสัมพันธ์กันในทางหนึ่งทางใดเช่นเป็นญาติเพื่อนบ้านหรือผู้ร่วมงานและความผิดที่เกิดขึ้นเป็นความผิดไม่ร้ายแรงซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างมีความเข้าใจที่ดีต่อกันแล้ว

(4) เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทและผู้เสียหายเป็นบุคคลในครอบครัวหรือญาติของจำเลยหรือตัวจำเลยได้รับผลร้ายอย่างรุนแรงจากการกระทำผิดนั้น หรือ

(5) พฤติการณ์อื่นในทำนองเดียวกับ (1) ถึง (4) ซึ่งศาลเห็นว่าจำเลยไม่ควรมีความผิดต้องโทษติดตัว

ศาลพึงพิจารณาใช้วิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตต่อผู้นั้นได้ หรือกำหนดเงื่อนไขอื่น ๆ ในลักษณะเดียวกัน เพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควรกำหนด”

กำหนดไว้เพื่อให้จำเลยได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสม และเป็นการให้โอกาสจำเลยกลับตัวเสียใหม่และกลับมาใช้ชีวิตตามปกติร่วมกับครอบครัวและสังคม โดยเป็นการเพิ่มเติมกรณีเหตุจำเป็นตามกฎหมายฯ ข้อ 2 ซึ่งผู้วิจัยมองว่า ควรบัญญัติให้ครอบคลุมไปถึงพฤติการณ์แห่งคดี (1) ถึง (5) ข้างต้นนี้ด้วย

“ข้อ 2 นอกเหนือจากเงื่อนไขตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2(3) ศาลอาจกำหนดเงื่อนไขอื่น ๆ ตามมาตรา 56 (5) ดังต่อไปนี้ให้จำเลยปฏิบัติเพิ่มเติมก็ได้

(1) ให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายหรือเยียวยาความเสียหายทางร่างกายหรือจิตใจให้แก่ผู้เสียหายโดยวิธีอื่นตามที่จำเลยและผู้เสียหายตกลงกัน

(2) ให้เข้ารับคำแนะนำจากแพทย์นักจิตวิทยานักสังคมสงเคราะห์หรือบุคคลซึ่งทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาด้านจิตใจหรือทางสังคมตามที่ศาลกำหนด

(3) ให้ปฏิบัติตามกิจตามที่ศาลเห็นสมควรและจำเลยยินยอม

(4) ให้บริจาคเงินเพื่อการกุศลหรือสาธารณประโยชน์ตามที่จำเลยยินยอม

(5) ห้ามออกนอกสถานที่อยู่อาศัยในระหว่างเวลาที่ศาลกำหนด

(6) ห้ามเข้าไปในสถานที่ที่ศาลกำหนด

(7) ให้ทำทัณฑ์บนว่าจะไม่ก่อเหตุร้ายหรือก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ผู้อื่น

(8) ไม่เสพสุราหรือยาเสพติดให้โทษ

(9) ไม่ประพฤติดนหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันอาจนำไปสู่การกระทำผิดอื่น”

กำหนดเงื่อนไขที่จำเป็นให้จำเลยต้องปฏิบัติตามเพิ่มเติมควบคู่ไปกับเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้การควบคุมโดย EM เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเทียบเคียงจากมาตรา 177 กฎหมาย The Criminal Justice Act 2003 ของอังกฤษ และมาตรา 17-6-1.1 (e) กฎหมาย Georgia Code ของสหรัฐอเมริกา

“ข้อ 3 ในระหว่างใช้วิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นอกจากพนักงานคุมประพฤติแล้วศาลอาจแต่งตั้งบุคคลในครอบครัวของจำเลยหรือบุคคลที่ศาลเห็นสมควรซึ่งยอมรับดูแลจำเลยเป็นผู้ควบคุมให้คำแนะนำช่วยเหลือหรือตัดเตือนจำเลยด้วยก็ได้”

นอกจาก กฎกระทรวงฯ ข้อ 5 ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานสามารถจัดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบจำเลยได้แล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าควรกำหนดให้ศาลสามารถแต่งตั้งบุคคลอื่นเพื่อช่วยเหลือจำเลยในระหว่างใช้ EM ได้ด้วย เพื่อทำหน้าที่สอดส่อง ดูแล และตัดเตือนจำเลย ในกรณีจำเลยพยายามฝ่าฝืนเงื่อนไขการควบคุมหรือทำลายเครื่องมือนี้ให้หยุดการกระทำดังกล่าวลง เนื่องจากไม่ก่อให้เกิดผลดีกับตัวจำเลยเอง

“ข้อ 4 ถ้าภายในเวลาที่ศาลกำหนดให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จำเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลได้วางไว้หรือกระทำผิดขึ้นอีกแต่ศาลมิได้พิพากษาให้จำคุกในคดีหลัง ศาลอาจดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ก็ได้

- (1) ตัดเตือนจำเลย
- (2) เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติ
- (3) ยกเลิกการจำคุกโดยวิธีอื่น ให้ศาลเรียกจำเลยกลับเข้าเรือนจำ”

กำหนดมาตรการอย่างหนึ่งอย่างใดในกรณีที่จำเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฯ เนื่องจากมาตรา 89/1 วรรคสี่ กำหนดไว้เพียงมาตรการเดียว คือ ให้ศาลเปลี่ยนแปลงคำสั่ง หรือให้ดำเนินการตามหมายขังนำตัวจำเลยกลับเข้าเรือนจำ โดยอ้างอิงมาจากกฎหมายอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา (Georgia Codes, Kentucky Revised Statutes และ West Virginia Code) ซึ่งบัญญัติไว้เช่นเดียวกัน

ข้อ 5 ในกรณีที่จำเลยได้กระทำผิดอีกภายในเวลาที่ศาลกำหนดให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และศาลในคดีหลังจะพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยให้ศาลที่พิพากษาคดีหลังกำหนดโทษที่รอไว้ตามพฤติการณ์แห่งคดีเท่าที่ปรากฏในสำนวนคดีก่อนเพื่อบวกเข้ากับโทษในคดีหลัง

หากสำนวนคดีก่อนอยู่ที่ศาลอื่นให้ศาลที่พิพากษาคดีหลังยืมสำนวนจากศาลนั้นหรือจะขอให้ศาลนั้นส่งเอกสารเท่าที่จำเป็นมาทางโทรสารไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอื่นเพื่อใช้ประกอบการพิจารณากำหนดโทษก็ได้

กำหนดให้ศาลสามารถบวกโทษเพิ่มจากโทษที่รอไว้ในกรณีที่จำเลยกระทำผิดซ้ำสองระหว่างถูกควบคุมโดย EM เพื่อให้จำเลยมีความหลากหลายและไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก ซึ่งเป็นหลักการว่าด้วยวิธีการรอ การกำหนดโทษ ตามคำแนะนำของประธานศาลฎีกาเกี่ยวกับวิธีการรอการกำหนดโทษ ผู้วิจัยเห็นว่าสมควรนำวิธีนี้มาใช้ เนื่องจากการรอการกำหนดโทษ เป็นวิธีการหนึ่งซึ่งสหรัฐอเมริกานำมาใช้ เพื่อลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำ และมีความคล้ายคลึงกันระหว่างการทำงานบริการสังคมและการใช้ EM ระหว่างรอกำหนดโทษ จึงสามารถนำโทษมาบวกเพิ่มได้

ข้อ 6 ในกรณีที่ต้องมีวิธีการใดในทางธุรการเพื่อให้การปฏิบัติตามระเบียบนี้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้กำหนดแนวทางปฏิบัติหรือดำเนินการในเรื่องนั้น ได้ตามความจำเป็น

กำหนดไว้เพื่ออนาคตหากมีมาตรการใดเพิ่มเติม ก็ให้หัวหน้าหน่วยงานระดับกระทรวง ก็คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม จัดทำแนวทางการปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยได้ ซึ่งเป็นหลักการเบื้องต้นของกฎหมายทุกฉบับที่ต้องมีไว้เพื่อใช้ออกกฎหมายลูก

2.2 เสนอแนวทางการปฏิบัติ

ผู้วิจัยเสนอแนะแนวการปฏิบัติ โดยแยกตามประเด็นได้ 7 หัวข้อ ดังนี้

2.2.1 ผู้ที่มีอำนาจร้องขอให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การร้องขอให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายมลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกานั้น ผู้กระทำผิดทางเพศที่อันตราย (Sexually dangerous predator) สามารถร้องขอให้ศาลพิจารณาได้ภายใน 30 วัน หลังจากการจัดประเภทของผู้ต้องโทษ ซึ่งเป็นการให้สิทธิผู้ต้องโทษสามารถร้องขอใช้เครื่องมือได้เอง

ดังนั้น กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไทยจึงควรรับเอาแนวทางนี้มาใช้ โดยให้สิทธิผู้ต้องขังยื่นคำร้องต่อศาลเองได้ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเช่นเดียวกับกฎหมายมลรัฐจอร์เจีย ที่ได้กำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศที่ร้ายแรงมีสิทธิสามารถร้องขอต่อศาลได้ อย่างไรก็ตาม การไม่ให้ผู้ต้องโทษมีสิทธิร้องขอได้ด้วยตัวเอง จึงเป็นการจำกัดสิทธิของผู้ต้องโทษในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอย่างไม่เป็นธรรม

2.2.2 ประเภทผู้ต้องโทษและการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

การพิจารณาให้ควบคุมตัวผู้กระทำผิด โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของกฎหมายสหรัฐอเมริกา เป็นการใช้มาตรการดังกล่าวกับผู้กระทำผิดที่มีโทษเล็กน้อย โดยมีอัตราโทษจำคุก ไม่เกิน 12 เดือน หรือเป็นผู้กระทำผิดที่มีการฝ่าฝืนการคุมประพฤติ จึงจะได้รับการพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมตัวหรือคุมขังผู้กระทำผิดไว้ในบ้าน ซึ่งเป็นการใช้

เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ก่อให้เกิดประโยชน์ ในแง่ที่ผู้กระทำผิดเล็กน้อย และกระทำผิดไม่ร้ายแรง หรือลหุโทษ จึงไม่ต้องถูกจำคุกในเรือนจำ ทำให้ผู้กระทำผิดไม่มีมลทินติดตัว

นอกจากนี้ในสหรัฐอเมริกาได้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์กับผู้กระทำผิดทางเพศ ซึ่งมลรัฐจอร์เจีย ถือว่าการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศเป็นอันตราย โดยเฉพาะผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นอันตรายจะต้องถูกกำหนดให้สวมใส่ระบบการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ประเด็นนี้ควรมีกรณียกเว้นผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นเยาวชน หรือผู้กระทำผิดที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี โดยให้ใช้การคุมประพฤติแบบปกติแทน เพราะหากใช้ EM จะส่งผลกระทบต่อจิตใจ และยากจะกลับไปใช้ชีวิตตามปกติในสังคมได้

ในส่วนกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้น ไม่ว่าผู้กระทำผิดจะได้รับคำพิพากษาจำคุกโทษสูงสุดเพียงใดหรือฐานใด เมื่อได้รับโทษจำคุกมาระยะหนึ่งแล้วก็จะได้รับการพิจารณาถึงความเหมาะสมในการใช้มาตรการควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกันทั้งสิ้น และเช่นเดียวกับกรณีผู้ต้องโทษที่ได้รับโทษจำคุกด้วยความผิดเล็กน้อย หรือลหุโทษ ก็จะต้องได้รับโทษจำคุกมาก่อน 1 ใน 3 ของโทษ จึงจะได้รับการพิจารณาให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมือนี้ ซึ่งผู้ต้องโทษที่มีโทษจำคุกเล็กน้อยนี้เป็นผู้ต้องโทษที่ไม่มีลักษณะเป็นอาชญากรโดยสันดานสมควรได้รับการพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ทันที ตั้งแต่ศาลตัดสิน โดยไม่ต้องถูกจำคุก เพราะผลกระทบของการจำคุกอาจเกิดผลเสียกับตัวผู้ต้องโทษมากกว่าผลดี ซึ่งผู้ต้องโทษในเรือนจำบางคนก็เข้ามาอาจกระทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อาจจะเป็นการกระทำผิดครั้งแรกซึ่งแก้ไขฟื้นฟูได้ ส่วนผู้กระทำผิดที่มีสันดานเป็นโจรนั้นมีน้อย

อย่างไรก็ตาม การตีความแบบเหมารวมของกฎหมายไทย โดยไม่มีการแยกประเภทผู้กระทำผิดร้ายแรงกับความผิดเล็กน้อย พฤติกรรมการหวนไปกระทำผิดซ้ำหรือสันดานแล้วไม่จัดการผู้กระทำผิดแต่ละประเภทตามความเหมาะสม อาจก่อให้เกิดผลเสียตามมาในระยะยาวได้ ผู้วิจัยจึงเสนอให้แยกประเภทผู้กระทำผิดเล็กน้อย (ลหุโทษ) ออกมาโดยใช้อัตราโทษเป็นเกณฑ์ ผู้กระทำผิดเล็กน้อยให้ใช้ EM ได้ทันทีโดยไม่ต้องถูกจำคุกก่อนตามกฎหมายมลรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา

จากการศึกษาจึงสมควรให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในความผิดครั้งแรก โดยนำมาใช้กับผู้กระทำผิดทุกประเภทคดี ส่วนคดีความผิดเล็กน้อย หรือลหุโทษ (โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน ปรับไม่เกิน 1000 บาท) หรือ การกระทำผิดโดยประมาท (ผู้กระทำไม่มีสันดานโจร) ให้ใช้ EM ได้ทันทีโดยไม่ต้องถูกจำคุก 1 ใน 3 ของโทษตามคำพิพากษา หรือได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี กรณีต้องโทษจำคุกเกิน 30 ปีขึ้นหรือจำคุกตลอดชีวิต

2.2.3 เกณฑ์การพิจารณาให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

เมื่อพิจารณามาตรา 89/2(3) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้น กำหนดให้นำมาตรการควบคุมผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องโทษ โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เมื่อผู้กระทำความผิดได้รับโทษจำคุกมาระยะหนึ่งแล้ว โดยให้ศาลคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องถูกจำคุก ตลอดจน สวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย ทั้งนี้ ให้ศาลดำเนินการไต่สวนหรือสอบถาม ผู้เสียหาย เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง หลักเกณฑ์นี้เป็นการให้ศาลใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงตัวผู้กระทำความผิดและความปลอดภัยของสังคมด้วย

การกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องโทษ เมื่อมองวัตถุประสงค์ของการใช้กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (3) และกฎกระทรวงฯ ผู้วิจัยเห็นว่า การใช้ดุลพินิจของศาลในการอนุญาตให้ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นเปิดกว้างสำหรับการพิจารณาอนุญาตให้ใช้มาตรการดังกล่าว จึงเห็นว่าการจะอนุญาตหรือไม่ เป็นสิ่งที่ศาลพึงต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของสังคม โดยพิจารณาจากการกระทำความผิดของผู้ต้องโทษว่าการกระทำความผิดนี้มีความร้ายแรงหรือมีผลกระทบต่อสังคมมากน้อยเพียงใด รวมทั้งผลกระทบต่อผู้เสียหายที่ได้รับผลจากการกระทำนั้นด้วย ควรมีการแยกประเภทของความผิดให้ชัดเจน ความผิดที่มีความร้ายแรงควรได้รับการประเมินความเสี่ยงจากสังคม ส่วนความผิดเล็กน้อยก็ควรได้รับสิทธิในการยื่นคำร้องหลังศาลมีคำพิพากษาให้รับผิด โดยไม่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขการลงโทษจำคุกที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของโทษตามคำพิพากษา หรือได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี กรณีต้องโทษจำคุกเกิน 30 ปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต เช่น ความผิดลหุโทษ หรือการกระทำความผิดโดยประมาท เป็นต้น

2.2.4 ระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

จากการศึกษากฎหมายต่างประเทศ ระยะเวลาการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของผู้กระทำความผิดอยู่ระหว่าง 2 - 5 ปี สำหรับระยะเวลาของการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ผู้วิจัยเห็นว่าระยะเวลาที่เหมาะสมขึ้นอยู่กับประเภทของคดี ฐานความผิด และอัตราโทษ โดยไม่ควรจะใช้เกิน 2 ปีและใช้วิธีการกำกับดูแลที่เข้มงวด อ้างอิงจากกฎหมาย Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill ประเทศนิวซีแลนด์ เนื่องจากเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ต้องโทษได้สำนึกผิดและกลับตัวกลับใจ นอกจากนี้ เห็นว่าระยะเวลาการใช้ EM ในการควบคุมผู้กระทำความผิด ควรมีความเหมาะสมและเชื่อมโยงกับโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับ

2.2.5 กระบวนการภายหลังการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

การตรวจสอบและติดตามภายหลังจากที่ศาลได้สั่งให้ใช้การควบคุมผู้กระทำความผิด โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ กฎหมายทุกประเทศรวมทั้งกฎหมายไทยมีบัญญัติไว้โดยจะมีเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการควบคุมผู้กระทำความผิดด้วยเครื่องมือนี้ ให้เป็นไปตามคำสั่งและหากภายหลังผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการ โดยฝ่าฝืนข้อกำหนดการใช้มาตรการนี้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงหรือเพิกถอนคำสั่งที่อนุญาตให้ใช้การควบคุมผู้ต้องโทษ โดยเครื่องมือนี้ได้ และนำตัวผู้กระทำความผิดกลับมารับโทษในเรือนจำต่อไป

โดยบางประเทศอย่างมลรัฐจอร์เจียยังได้กำหนดให้ผู้กระทำความผิด มีความผิดในกรณีฝ่าฝืนข้อกำหนดในการควบคุมผู้กระทำความผิด โดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อีกด้วย โดยให้ผู้กระทำความผิดที่มีความผิดในข้อหาเล็กน้อยหรือข้อหาหลบหนี ซึ่งมีผลให้ผู้กระทำความผิดขาดคุณสมบัติเข้าร่วมโครงการต่อไปในระหว่างโครงการ ซึ่งจะเห็นได้ว่าหลายประเทศมีระบบการตรวจสอบกรณีมีการฝ่าฝืนเงื่อนไขที่มีความรัดกุม

ผู้วิจัยเห็นว่าประเด็นการตรวจสอบควบคุมภายหลังการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ควรมีการออกไปสุ่มตรวจที่บ้าน และการตรวจสอบผ่านทางโทรศัพท์ หรือผ่านทางเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ที่เรียกว่า การควบคุมด้วยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Surveillance) โดยมีการตรวจสอบใน 2 รูปแบบ คือ

1) การติดต่อแบบต่อเนื่อง (Continuous contact) ด้วยการส่งสัญญาณไปยังเครื่องรับที่ตัว ผู้กระทำความผิดตลอดเวลา เมื่อใดที่ผู้กระทำความผิดออกนอกเขตบ้าน อุปกรณ์จะส่งสัญญาณผ่านโทรศัพท์ไปยังศูนย์ควบคุม

2) การติดต่อแบบกำหนด (Programmed contact) ด้วยการให้คอมพิวเตอร์จากศูนย์ควบคุม สุ่มโทรศัพท์ไปยังผู้กระทำความผิดที่ถูกคุมขังที่บ้านเพื่อตรวจสอบว่ายังอยู่ในบ้านหรือไม่

นอกจากนี้ยังต้องอาศัยการสุ่มตรวจโดยเจ้าหน้าที่ สุ่มตรวจทุกวันเป็นอย่างน้อย เช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกา และเป็นการตรวจปีสสาวะเพื่อหาสารเสพติดด้วยไปในคราวเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการจัดทำทะเบียนประวัติการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพื่อส่งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ศาล และเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง ภายหลังจากการใช้เครื่องมืออย่างน้อย 1 ครั้งภายใน 30 วัน เช่นเดียวกับมลรัฐเคนทักกี และมลรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย โดยมีรายการ ดังนี้

- 1) ชื่อจริง หรือชื่อแทนของผู้กระทำความผิด และสถานที่ควบคุมผู้กระทำความผิดนั้น
- 2) ฐานความผิดทางอาญาที่ผู้กระทำความผิดได้รับการตัดสิน
- 3) วันที่ผู้กระทำความผิดถูกตัดสินให้ใช้ EM และวันสิ้นสุดการใช้

4) ชื่อ ที่อยู่และหมายเลข โทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลผู้กระทำผิด หรือผู้บังคับบัญชาการควบคุม

เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนและกำหนดเป้าหมายสำหรับการใช้เครื่องมือในครั้งต่อไป โดยข้อมูลที่หน่วยงานได้รับจะนำมาใช้พัฒนาการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2.6 ปัญหาด้านงบประมาณ

ถึงแม้ว่าการควบคุมโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าภาระต้นทุนค่าใช้บริการได้เพิ่มมากขึ้น เพราะต้องมีรายจ่ายค่าอุปกรณ์ ค่าใช้จ่ายในการควบคุมตรวจตราผู้กระทำผิด ตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งปัญหาด้านต้นทุนค่าใช้จ่ายนี้เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้หลายประเทศใช้เป็นเหตุผลหลักในการตัดสินใจเลือกใช้เครื่องมือนี้ควบคุมผู้กระทำผิดหรือไม่ โดยการวางแผนที่ดีอาจช่วยลดค่าใช้จ่ายของการใช้เครื่องมือนี้ได้ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้ใช้ต้องกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน ดังนี้

- 1) ลักษณะและประเภทของการกระทำผิดที่จะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงลักษณะทางจิตวิทยาและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องของผู้กระทำผิด
- 2) ความโปร่งใสของกระบวนการคัดเลือกผู้เข้าโครงการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ตลอดจนการมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนชัดเจน
- 3) การสนับสนุนการรักษาพยาบาลและการให้บริการสิ่งของที่จำเป็นสำหรับผู้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
- 4) ตรวจสอบเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ให้อยู่ในสภาพดี และพร้อมใช้งาน
- 5) การให้คำปรึกษาผู้กระทำผิดเกี่ยวกับโครงการและสิ่งที่จะต้องรู้ รวมถึงว่าการควบคุมมีวิธีการอย่างไร และทำโดยใคร
- 6) บันทึกข้อมูลการรักษาพยาบาลสำหรับผู้กระทำผิดที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์
- 7) บันทึกเก็บข้อมูลการฝ่าฝืน หรือการละเมิดโครงการและความผิดที่เกิดขึ้นใหม่ทั้งในระหว่างและภายหลังการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

จากการศึกษาจะเห็นว่าประเทศที่ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ควบคุมผู้กระทำผิดเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งสิ้นประเทศเหล่านี้มีสาธารณูปโภคพื้นฐานที่ครบถ้วน ปัญหาทางเศรษฐกิจมีไม่มากนัก ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีจำนวนผู้กระทำผิดค่อนข้างน้อย และเป็นกลุ่มประเทศที่ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าการแก้แค้นทดแทน ทั้งนี้ ปัจจุบันมีประเทศต่างๆ ที่สนใจศึกษาถึงข้อดีและข้อเสียของการใช้เครื่องมือนี้

ควบคุมผู้กระทำผิด โดยกำลังดำเนินการแก้ไขกฎหมายให้มีความเหมาะสมต่อการใช้เครื่องมือนี้ เพื่อสร้างทางเลือกใหม่ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแทนการคุมขังในเรือนจำ

ผู้วิจัยเห็นว่าแนวคิดการคุมขังผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำเป็นแนวคิดใหม่ เพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษ โดยการคุมขังผู้กระทำผิดบางประเภทไว้ในเรือนจำ แนวทางการคุมขังผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ มุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน เพื่อให้ผู้กระทำผิดได้รับการยอมรับจากสังคม และเป็นคนดีกลับคืนสู่สังคมได้ในอนาคต อีกทั้ง การควบคุมผู้กระทำผิดด้วยEMก็ยังคงเป็นวิธีการรองรับการขยายตัวของระบบงานราชทัณฑ์ทั้งในแง่ของจำนวนบุคลากรที่จำเป็นในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิด และจำนวนของผู้กระทำผิดในการควบคุมที่เพิ่มขึ้นด้วย

การควบคุมผู้กระทำผิดด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เป็นสิ่งที่ใหม่มากสำหรับสังคมไทย การจะผลักดันให้เกิดผลในทางปฏิบัติต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนผู้เป็นเจ้าของเทคโนโลยี รวมทั้งต้องมีความรู้ความเข้าใจเพื่อให้เกิดการยอมรับและความเชื่อมั่นต่อการใช้เครื่องมือนี้ในการควบคุมตัวผู้กระทำผิด ถ้าหากสามารถปฏิบัติได้เช่นนี้แล้วปัญหาต่างๆของระบบงานราชทัณฑ์ไทยคงจะหมดสิ้นไป อีกทั้งเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในประเทศ และพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทยทั้งระบบอีกด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- “กฎกระทรวงกำหนดสถานที่อื่นที่ใช้ในการขัง จำคุก หรือควบคุมผู้ต้องหา จำเลยหรือผู้ซึ่งต้อง
จำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุด พ.ศ. 2552.” *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 126 ตอนที่ 78 ก.
หน้าที่ 1 ,15 ตุลาคม 2552.
- “กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและ
อาณาเขต พ.ศ. 2556.” *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่มที่ 130 ตอนที่ 28ก.,22 มีนาคม2556.
- “พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการคุมขังตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2506.”
ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 80 ตอนที่ 109 , 12 พฤศจิกายน 2506.
- จิตติ ดิงสภักดิ์. (ม.ป.ป.). *คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 1*. (พิมพ์ครั้งที่ 3).
กรุงเทพฯ: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
- ณัฐฐวัฒน์ สุทธิโยธิน. (2556). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ธีราพจน์ ทองศรี. (2549). *ทัศนะผู้พิพากษาต่อมาตรการลงโทษระดับกลาง* (สารนิพนธ์
สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- นัทธี จิตสว่าง (2541). สิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังกำลังถูกละเมิด. *ราชทัณฑ์* 46(3)
- บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ..... สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กรุงเทพมหานคร (2558)
- บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ..... สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาปฏิบัติหน้าที่สำนักงาน
เลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร (2558)
- เบญจจะ เพ็งดิษฐ์. (2532). *การคุมขังผู้ต้องโทษไว้ในที่อยู่อาศัยโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์*
(วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ปริญานุช สันติวงษ์. (2554). *ทัศนะของผู้บริหารในกระบวนการยุติธรรมต่อการนำมาตราการ
ลงโทษระดับกลางมาใช้ควบคุมผู้กระทำผิดในสังคมไทย* (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
กรุงเทพมหานคร.

มยุรี มณีแจ่ม. (2554). *ปัญหาอุปสรรคในการควบคุมผู้กระทำผิดด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์*

(วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม).

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.

รายงานการประชุมฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความอาญา ครั้งที่ 1/2548, วันอังคารที่ 9 พฤศจิกายน 2547 ณ ห้องประชุม

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่

1310-4/2548, วันพุธที่ 15 ธันวาคม 2547 ณ ห้องประชุมเสริม วินิจฉัยกุล

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่

1312-6/2548, วันพุธที่ 2 มีนาคม 2548 ณ ห้องประชุมเสริม วินิจฉัยกุล สำนักงาน

คณะกรรมการกฤษฎีกา กรุงเทพมหานคร.

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่

1313-7/2548, วันพุธ ที่ 9 มีนาคม 2548 ณ ห้องประชุมเสริม วินิจฉัยกุล สำนักงาน

คณะกรรมการกฤษฎีกา กรุงเทพมหานคร.

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่

1317-1/2549, วันพุธที่ 18 มกราคม 2549 ณ ห้องประชุมเสริมวินิจฉัยกุล สำนักงาน

คณะกรรมการกฤษฎีกา กรุงเทพมหานคร.

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ครั้งที่

1318-2/2549, วันพุธที่ 2 กุมภาพันธ์ 2549 ณ ห้องประชุมเสริม วินิจฉัยกุล

รายงานการประชุมคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ 1, วันอังคารที่ 13

กุมภาพันธ์ 2550 ณ ห้องประชุมคณะกรรมการหมายเลข 301 ชั้น 3 อาคารรัฐสภา 2

กรุงเทพมหานคร.

รายงานการประชุมคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ 2, วันจันทร์ที่ 19

กุมภาพันธ์ 2550 ณ ห้องประชุมคณะกรรมการหมายเลข 311 ชั้น 3 อาคารรัฐสภา 2

กรุงเทพมหานคร.

รายงานของคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ..... สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาปฏิบัติหน้าที่

สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร (2558)

- ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์. (2539). *แนวทางการปรับปรุงแก้ไขอำนาจหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ* (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์. (2546). *การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนกับการใช้มาตรการลงโทษระดับกลาง* (เอกสารวิชาการสาขาสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรม). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ศูนย์เทคโนโลยีบังคับใช้กฎหมายราชทัณฑ์แห่งชาติ (1999). *Keeping track of electronic monitoring*. สืบค้นจาก <http://nlectc.org/txtfiles/ElecMonasc.html>
- สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2549) *ศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดขั้นโทษและการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา*, (โครงการวิจัย) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- สุชาติ วงศ์อนันต์ชัย (2556). *รณว.ยธ.ประกาศเอาจริงแก้ปัญหานักโทษล้นคุก* ซึ่งตัวเลขเพิ่มต่อเนื่อง. สืบค้นจาก <http://www.mcot.net/>
- สุพจน์ สุโรจน์. (2556). “อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา”, เอกสารการสอนชุดวิชา 33435 หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อรรถนพ สุจริตรัตน์. (2533). *การศึกษาทัศนระของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมต่อการนำวิธีการควบคุมผู้กระทำผิดโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในประเทศไทย* (วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- Beck, J.L., Klein-Saffran, J., & Wooten, H.B. (1990). Home confinement and the use of electronic monitoring with federal parolees. *Federal Probation*, 54(4).
- Bonta, J., Rooney, J., & Wallace-Capretta, S.. (1999). *Electronic monitoring in Canada*. Ottawa: Public Works and Government Services Canada.
- Coopridge, K.W., & Kerby, J. (1990). A Practical Application of Electronic Monitoring at the Pretrial stage. *Federal Probation*, 54(1).
- Courtwright, K. E., Berg, B. L., & Mutchnick, R. J. (1997). Effects of house arrest with electronic monitoring on DUI offenders. *Journal of Offender Rehabilitation*, 24(3/4).
- Del Carmen, R., & Vaughn, J. (1986). Legal issues in the use of electronic surveillance in probation. *Federal Probation*, 50(2).

- Dodgson, K., & Mortimer, E. (2000). *Home detention curfew- The first year of operation*.
 Research Findings
- Fay, S. J. (1993). The rise and fall of tagging as a criminal justice measure in Britain. *International Journal of the Sociology of Law*, 21.
- Gomme, I. M. (1995). From big house to big brother: Confinement in the future. *The Canadian Criminal Justice System*. Toronto: Canadian Scholars' Press..
- Mainprize, S. (1992). Electronic monitoring in corrections: Assessing cost-effectiveness and the potential for widening the net of social control. *Canadian Journal of Criminology*, 34(2).
- Mortimer, E., Pereira, E., & Walter, I. (1999). *Making the tag fit: further analysis from the first two years of the trials of curfew orders*. Research findings.
- Nellis, M. (1991). The electronic monitoring of offenders in England and Wales. *British Journal of Criminology*, 31(2).
- On Guard plus Ltd. (2000). *Frequently asked questions*. Retrieved from <http://www.onguard-plus.com/faq.html>
- Petersilia, J. (1988). A man's home is his prison. *Criminal Justice*, 2, 17-19.
- Roberts, J. V. (1999). The hunt for the paper tiger: Conditional sentencing after Brady. *Criminal Law Quarterly*, 42, 38-66.
- Rubin, B. (1990). *Electronic jails: A new criminal justice concern*. *Journal of Offender Monitoring*, 3.
- Schmidt, A. (1998). Electronic monitoring: What does the literature tell us?. *Federal Probation* 62 (2)
- Solicitor General Canada. (1998). *Corrections population growth: Second progress report for the federal/provincial/territorial Ministers responsible for justice*. Retrieved from <http://www.sgc.gc.ca/epub/corr/e199810c/e199810c.html>
- Vancise, W. J. (1997). *Home alone - but not forgotten: Is electronically monitored house arrest an effective alternative to imprisonment?* Retrieved from <http://www.acjnet.org/capej/en/law/publications/elecmoni.html>

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัย

สกลนครราชภัฏ

ภาคผนวก ก
กฎหมายไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๕)

พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๖๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๑๕)
พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๕ หมายถึงหรือหมายจำกัดจัดการให้เป็นไปตามนั้นในเขตของศาลซึ่งออกหมาย
เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น”

(๓) ให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการพิจารณาของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย ทั้งนี้ ให้ศาลดำเนินการไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหาย เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในท้องที่นั้น หรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง

คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้นเป็นผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง และให้นำความในมาตรา ๘๕/๑ วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔๖ เมื่อจำเลย สามี ภริยา ญาติของจำเลย พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำหรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลมีอำนาจสั่งให้ทุเลาการบังคับให้จำคุกไว้ก่อนจนกว่าเหตุอันควรทุเลาจะหมดไป ในกรณีต่อไปนี้

- (๑) เมื่อจำเลยวิกลจริต
- (๒) เมื่อเกรงว่าจำเลยจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก
- (๓) ถ้าจำเลยมีครรภ์
- (๔) ถ้าจำเลยคลอดบุตรแล้วยังไม่ถึงสามปี และจำเลยต้องเลี้ยงดูบุตรนั้น

ในระหว่างทุเลาการบังคับอยู่นั้นศาลจะมีคำสั่งให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในความควบคุมในสถานที่อันควรนอกจากเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุกก็ได้ และให้ศาลกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้นเป็นผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง

ลักษณะของสถานที่อันควรตามวรรคสองให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งต้องกำหนดวิธีการควบคุมและบำบัดรักษาที่เหมาะสมกับสภาพของจำเลย และมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นด้วย

เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังจำเลยไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการตามหมายจำคุกได้

ให้หักจำนวนวันที่จำเลยอยู่ในความควบคุมตามมาตรานี้ออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา”
มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๒๔๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“หญิงใดจะต้องประหารชีวิต ถ้ามีครรภ์อยู่ ให้รอไว้จนพ้นกำหนดสามปีนับแต่คลอดบุตรแล้ว ให้ลดโทษประหารชีวิตลงเหลือจำคุกตลอดชีวิต เว้นแต่เมื่อบุตรถึงแก่ความตายก่อนพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว ในระหว่างสามปีนับแต่คลอดบุตร ให้หญิงนั้นเลี้ยงดูบุตรตามความเหมาะสมในสถานที่ที่สมควรแก่การเลี้ยงดูบุตรภายในเรือนจำ”

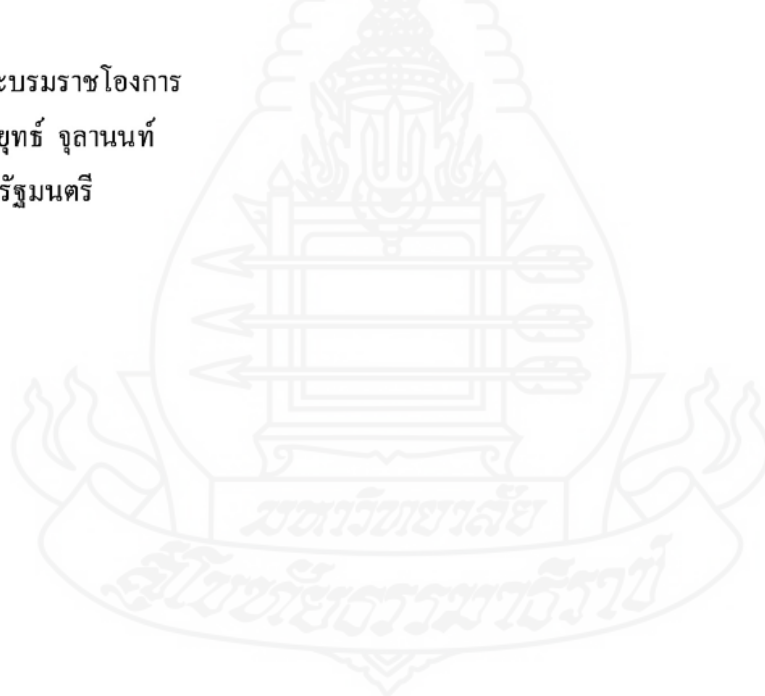
มาตรา ๗ บทบัญญัติมาตรา ๒๔๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช่บังคับแก่การขอรับพระราชทานอภัยโทษและการขอรับพระราชทานเปลี่ยนโทษหนักเป็นเบาหรือลดโทษ ที่ได้มีการถวายเรื่องราวหรือคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันเรือนจำมีสภาพที่แออัด ไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุก และไม่เหมาะสมกับสภาพของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกบางลักษณะ โดยเฉพาะสภาพชีวิตหญิงมีครรภ์ซึ่งต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ประกอบกับเทคโนโลยีในการควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวมีความก้าวหน้าเป็นอันมาก ดังนั้น เพื่อให้ผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสม สมควรปรับปรุงวิธีการขังและจำคุก โดยกำหนดวิธีการหรือสถานที่ในการขังหรือจำคุกนอกเรือนจำให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกในแต่ละลักษณะ ตลอดจนปรับปรุงการดูแลสุขภาพบังคับโทษจำคุกหญิงมีครรภ์และเปลี่ยนโทษประหารชีวิตหญิงมีครรภ์เป็นจำคุกตลอดชีวิตเพื่อให้บุตรได้รับการเลี้ยงดูจากมารดาและสืบสายสัมพันธ์ทางครอบครัว อันจะเป็นแนวทางให้บุตรเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในสังคมต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๐)

พ.ศ. ๒๕๕๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

เป็นปีที่ ๗๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๐) พ.ศ. ๒๕๕๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๑๐๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่หรือเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติ หรือในกรณีที่ผู้นั้นยินยอมจะสั่งให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการหลบหนี หรือภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น แต่ถ้า

ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวมีอายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แม้ผู้นั้นยินยอม จะสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ต่อเมื่อผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๑๑๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การเรียกประกันหรือหลักประกันตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองจะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้ และต้องคำนึงถึงเงื่อนไขและมาตรการป้องกันต่าง ๆ ที่ได้ใช้กับผู้ถูกปล่อยชั่วคราวประกอบด้วย ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือข้อบังคับของประธานศาลฎีกาแล้วแต่กรณี”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๑๑๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

“ในกรณีที่มีคำสั่งให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดตามมาตรา ๑๐๘ วรรคสามกับผู้ต้องหาหรือจำเลยใด ถ้าปรากฏว่าอุปกรณ์ดังกล่าวถูกทำลายหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใด ให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นหนีหรือจะหลบหนี”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑๙ ในกรณีผิดสัญญาประกันต่อศาล ศาลมีอำนาจสั่งบังคับตามสัญญาประกันหรือตามที่ศาลเห็นสมควรโดยมีต้องฟ้อง ทั้งนี้ ศาลอาจสั่งการบังคับตามสัญญาประกันหรือลดจำนวนเงินที่ต้องใช้ตามสัญญาประกันก็ได้ โดยคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หลบหนี รวมทั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใดประกอบด้วย และเมื่อศาลสั่งประการใดแล้ว ฝ่ายผู้ถูกบังคับตามสัญญาประกันหรือพนักงานอัยการมีอำนาจอุทธรณ์ได้ คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

เงินสดหรือหลักทรัพย์อื่นที่นำมาวางต่อศาลเพื่อเป็นหลักประกันตามมาตรา ๑๑๔ ไม่อยู่ในข่ายที่จะถูกยึดหรืออายัดเพื่อชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้อื่นจนกว่าความรับผิดชอบตามสัญญาประกันจะระงับสิ้นไป เว้นแต่ศาลเห็นว่าหนี้ของเจ้าหนี้นั้นมิได้เกิดจากการฉ้อฉลและมีคำสั่งให้ปล่อยทรัพย์สินดังกล่าว

ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการบังคับคดีเพราะผิดสัญญาประกันตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีหรือคำสั่งอื่นใดเพื่อบังคับเอาแก่ทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้ เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา โดยให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งและพนักงานอัยการเป็นผู้มี

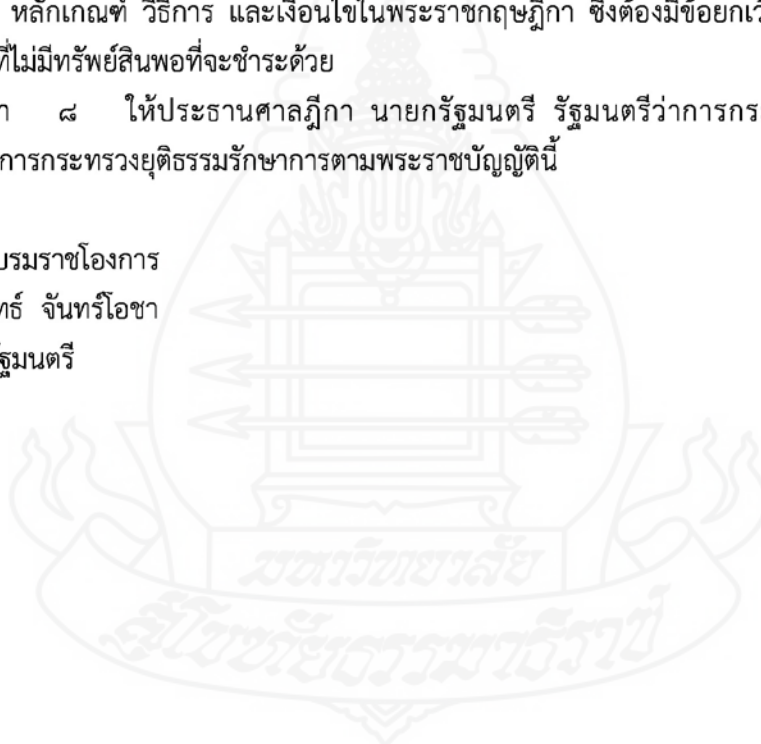
อำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกัน และให้เจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี มีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ประกันและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากศาล หรือพนักงานอัยการ และถ้าจะต้องขายทรัพย์สินที่วางเป็นหลักประกันไว้ต่อศาล เมื่อศาลส่งทรัพย์สินหรือหนังสือสำคัญสำหรับทรัพย์สินนั้นไปยังเจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี ให้ถือว่าได้มีการยึดทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้มิให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี

การบังคับคดีตามมาตรา นี้ ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม เว้นแต่ประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจะออกข้อบังคับกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ข้อบังคับนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

มาตรา ๗ เมื่อครบสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คณะรัฐมนตรีจัดทำมีการประเมินความคุ้มค่าและภาระค่าใช้จ่ายของรัฐในการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใด ตามมาตรา ๑๐๘ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีเห็นสมควรให้เก็บค่าใช้จ่ายจากผู้ถูกปล่อยชั่วคราวที่ใช้อุปกรณ์ดังกล่าว ให้กำหนดอัตราค่าใช้จ่าย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งต้องมีช้อยกเว้นในการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากผู้ที่ไม่มีทรัพย์สินพอที่จะชำระด้วย

มาตรา ๘ ให้ประธานศาลฎีกา นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันมีการนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการบังคับตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา สมควรให้นำอุปกรณ์ดังกล่าวไปใช้ในการติดตามตัวผู้ถูกปล่อยชั่วคราว ถ้ามีการทำลายอุปกรณ์ดังกล่าวหรือทำให้ใช้การไม่ได้ไม่ว่าโดยวิธีใด ให้สันนิษฐานว่าผู้ถูกปล่อยชั่วคราวนั้นหนีหรือจะหลบหนี และมีให้เรียกหลักประกันเกินสมควร เพื่อให้ผู้ต้องหาและจำเลยมีโอกาสได้รับการปล่อยชั่วคราวมากขึ้น อีกทั้งสมควรกำหนดให้มีการสั่งการบังคับตามสัญญาประกันหรือลดจำนวนเงินที่ต้องใช้ตามสัญญาประกันโดยคำนึงถึงความพยายามของผู้ประกันในการติดตามผู้ที่หลบหนี รวมทั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นว่ามีมากน้อยเพียงใด และแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การบังคับตามสัญญาประกันในกรณีที่ต้องมีการบังคับคดีโดยเจ้าพนักงานบังคับคดี กรมบังคับคดี เพื่อให้การบังคับตามสัญญาประกันมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง

กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่น
ที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต
พ.ศ. ๒๕๕๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ และมาตรา ๘๘/๒ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในกฎกระทรวงนี้

“ผู้ถูกจำกัด” หมายความว่า ผู้ซึ่งศาลมีคำสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้น

“การจำกัดการเดินทางและอาณาเขต” ให้ความหมายรวมถึง คำสั่งศาลให้จำคุกโดยวิธีการห้ามออกนอกเคหสถานหรือสถานที่อื่นใดในช่วงเวลาที่กำหนดโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

“อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์” หมายความว่า เครื่องอุปกรณ์รับส่งสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือใด ๆ ที่ใช้ติดตามตัว หรือที่ใช้สวมใส่ข้อมือ ข้อเท้า หรืออวัยวะส่วนอื่นใดของผู้ถูกจำกัด รวมทั้งระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัดได้

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุก

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๒ ในการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้มีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตแก่ผู้ซึ่งต้องจำคุกผู้ใด ให้เจ้าพนักงานคำนึงถึงเหตุจำเป็นซึ่งรวมถึงเหตุ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก

(๒) ผู้ซึ่งต้องจำคุกจำเป็นต้องเลี้ยงดูบิดา มารดา สามี ภรรยา หรือบุตร ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ และขาดผู้อุปการะ

(๓) ผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง

(๔) ผู้ซึ่งต้องจำคุกมีเหตุควรได้รับการทุเลาการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่น ๆ

ข้อ ๓ ในการยื่นคำร้องตามข้อ ๒ ให้เจ้าพนักงานผู้ร้องขอเสนอแนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข หรือแผนดำเนินการประกอบการพิจารณาของศาลด้วย

ข้อ ๔ แนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข หรือแผนดำเนินการตามข้อ ๓ เจ้าพนักงานผู้ร้องขออาจเสนอเงื่อนไขห้ามมิให้ออกนอกเคสสถานหรือสถานที่อื่นใดในช่วงเวลาที่กำหนด ร่วมกับการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

ข้อ ๕ ให้เจ้าพนักงานจัดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบผู้ถูกจำกัดตามสมควร เพื่อมิให้บุคคลใดดัดแปลง ทำให้เสียหาย ทำลาย เคลื่อนย้าย หรือถอดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ไม่ว่าด้วยกรณีใด ๆ เพื่อมิให้มีการบังคับตามคำสั่งศาล

ในกรณีที่มีเหตุตามวรรคหนึ่ง หรือเหตุอื่นใดที่ทำให้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ชำรุดเสียหายหรือไม่สามารถใช้งานได้ตามคำสั่งศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อเจ้าพนักงานทราบทันที

ข้อ ๖ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามกฎกระทรวงนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ถูกจำกัดฝ่าฝืนเงื่อนไขหรือสอบถามบุคคลที่อยู่ในที่นั้น ๆ เพื่อรวบรวมข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ อุปนิสัย และความประพฤติของผู้ถูกจำกัด

(๒) รายงานข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อันเป็นเหตุควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัดแก่เจ้าพนักงานทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

(๓) สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือผู้ถูกจำกัดตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ

(๔) ตรวจสอบการดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติ เงื่อนไข และแผนดำเนินการที่ศาลให้ความเห็นชอบตามข้อ ๓

ข้อ ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศ เพื่อกำหนด อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ถูกจำกัด หน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือเงื่อนไขอื่นใด เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

พลตำรวจเอก ประชา พรหมนอก

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๘๙/๒ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้ศาลอาจมีคำสั่งให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ภาคผนวก ข
กฎหมายต่างประเทศ

1. กฎหมายอังกฤษ

1.1 The Bail Act 1976

Section 3

(6) He may be required to comply, before release on bail or later, with such requirements as appear to the court to be necessary to secure that—

(a) he surrenders to custody,

(b) he does not commit an offence while on bail,

(c) He does not interfere with witnesses or otherwise obstruct the course of justice whether in relation to himself or any other person,

(d) He makes himself available for the purpose of enabling inquiries or a report to be made to assist the court in dealing with him for the offence.

(e) Before the time appointed for him to surrender to custody, he attends an interview with an authorized advocate or authorized litigator, as defined by section 119(1) of the Courts and Legal Services Act 1990.

(6ZAA) the requirements which may be imposed under subsection (6) include electronic monitoring requirements.

The imposition of electronic monitoring requirements is subject to section 3 AA (in the case of a child or young person), section 3 AB (in the case of other persons) and section 3 AC (in all cases).

(6ZAB) In this section and sections 3 AA to 3 AC "electronic monitoring requirements" means requirements imposed for the purpose of securing the electronic monitoring of a person's compliance with any other requirement imposed on him as a condition of bail.

Section 3AA

Conditions for the imposition of electronic monitoring requirements: children and young persons.

(1) A court may not impose electronic monitoring requirements on a child or young person unless each of the following conditions is met.

(2) The first condition is that the child or young person has attained the age of twelve years.

(3) The second condition is that—

(a) the child or young person is charged with or has been convicted of a violent or sexual offence, or an offence punishable in the case of an adult with imprisonment for a term of fourteen years or more; or

(b) he is charged with or has been convicted of one or more imprisonable offences which, together with any other imprisonable offences of which he has been convicted in any proceedings—

(i) Amount, or

(ii) Would, if he were convicted of the offences with which he is charged, amount, to a recent history of repeatedly committing imprisonable offences while remanded on bail or to local authority accommodation.

(4) The third condition is that the court is satisfied that the necessary provision for dealing with the person concerned can be made under arrangements for

The electronic monitoring of persons released on bail that are currently available in each local justice area which is a relevant area.

(5) The fourth condition is that a youth offending team has informed the court that in its opinion the imposition of electronic monitoring requirements will be suitable in the case of the child or young person.

(6) Where a court imposes an electronic monitoring requirement, the requirement shall include provision for making a person responsible for the monitoring; and a person who is made so responsible shall be of a description specified in an order made by the Secretary of State.

(7) The Secretary of State may make rules for regulating—

(a) The electronic monitoring of compliance with requirements imposed on a child or young person as a condition of bail; and

(b) Without prejudice to the generality of paragraph (a) above, the functions of persons made responsible for securing the electronic monitoring of compliance with such requirements.

(8) Rules under this section may make different provision for different cases.

(9) Any power of the Secretary of State to make an order or rules under this section shall be exercisable by statutory instrument.

Section 3AB

Conditions for the imposition of electronic monitoring requirements: other persons.

- (1) A court may not impose electronic monitoring requirements on a person who has attained the age of seventeen unless each of the following conditions is met.
- (2) The first condition is that the court is satisfied that without the electronic monitoring requirements the person would not be granted bail.
- (3) The second condition is that the court is satisfied that the necessary provision for dealing with the person concerned can be made under arrangements for the electronic monitoring of persons released on bail that are currently available in each local justice area which is a relevant area.
- (4) If the person is aged seventeen, the third condition is that a youth offending team has informed the court that in its opinion the imposition of electronic monitoring requirements will be suitable in his case.

Section 3AC

Electronic monitoring: general provisions.

- (1) Where a court imposes electronic monitoring requirements as a condition of bail, the requirements must include provision for making a person responsible for the monitoring.
- (2) A person may not be made responsible for the electronic monitoring of a person on bail unless he is of a description specified in an order made by the Secretary of State.
- (3) The Secretary of state may make rules for regulating—
 - (a) The electronic monitoring of persons on bail;
 - (b) Without prejudice to the generality of paragraph (a), the functions of persons made responsible for such monitoring.

1.2 The Criminal Justice Act 2003 (CJA2003)**Section 1.1.41**

Where an offender fails, without reasonable excuse, to comply with one or more requirements, the responsible officer can either give a warning or initiate breach proceedings. Where the offender fails to comply without reasonable excuse for the second time within a 12- month period, the responsible officer must initiate proceedings.

Section 2.1.3

Where a prison sentence of 12 months or more is imposed on an offender who is not classified as dangerous, that offender will be entitled to be released from custody after completing half of the sentence. The whole of the second half of the sentence will be subject to license requirements. These requirements will be set shortly before release by the Secretary of state (with advice from the Governor responsible for authorizing the prisoner's release in consultation with the Probation Service) but a court will be able to make recommendations at the sentencing stage on the content of those requirements.

The conditions that the Secretary of state may attach to a license are to be prescribed by order

Section 50

Community sentence not available where sentence fixed by law etc. The power to make a community order or youth community order is not exercisable in respect of an offence for which the sentence—

- (a) Is fixed by law,
- (b) Falls to be imposed under section 51A(2) of the Firearms Act 1968 (c. 27) (required custodial sentence for certain firearms offences),
- (c) Falls to be imposed under section 110(2) or 111(2) of the Sentencing Act (requirement to impose custodial sentences for certain repeated offences committed by offenders aged 18 or over), or
- (d) Falls to be imposed under any of sections 225 to 228 of this Act (requirement to impose custodial sentences for certain offences committed by offenders posing risk to public).

Section 156

Pre-sentence reports and other requirements

- (1) informing any such opinion as is mentioned in section 148(1), (2)(b) or (3)(b), section 152(2) or section 153(2), a court must take into account all such

It is not intended that an offender necessarily progress from one range to the next on each sentencing occasion. The decision as to the appropriate range each time is based upon the seriousness of the new offence(s).

The decision on the nature and severity of the requirements to be included in a community sentence should be guided by:

- (1) The assessment of offence seriousness (LOW, MEDIUM OR HIGH);
- (2) The purpose(s) of sentencing the court wishes to achieve;
- (3) The risk of re-offending;
- (4) The ability of the offender to comply, and the availability of requirements in the local area.
- (5) The resulting restriction on liberty must be a proportionate response to the offence that was committed.

Section 177

(3) Where the court makes a community order imposing a curfew requirement or an exclusion requirement, the court must also impose an electronic monitoring requirement (as defined by section 215) unless—

- (a) It is prevented from doing so by section 215(2) or 218(4), or
- (b) In the particular circumstances of the case, it considers it inappropriate to do so.

(4) Where the court makes a community order imposing an unpaid work requirement, an activity requirement, a programme requirement, a prohibited activity requirement, a residence requirement, a mental health treatment requirement, a drug rehabilitation requirement, an alcohol treatment requirement, a supervision requirement or an attendance Centre requirement, the court may also impose an electronic monitoring requirement unless prevented from doing so by section 215(2) or 218(4).

(6) Before making a community order imposing two or more different requirements falling within subsection (1), the court must consider whether, in the circumstances of the case, the requirements are compatible with each other.

Section 178

Power to provide for court review of community orders

(1) The Secretary of State may by order

(a) Enable or require a court making a community order to provide for the community order to be reviewed periodically by that or another court,

(b) Enable a court to amend a community order so as to include or remove a provision for review by a court, and

(c) Make provision as to the timing and conduct of reviews and as to the powers of the court on a review.

(2) An order under this section may, in particular, make provision in relation to community orders corresponding to any provision made by sections 191 and 192 in relation to suspended sentence orders.

Section 179

Breach, revocation or amendment of community order schedule 8 (which relates to failures to comply with the requirements of community orders and to the revocation or amendment of such orders) shall have effect.

Section 181

Prison sentences of less than 12 months

(3) The court, when passing sentence, must—

(a) Specify a period (in this Chapter referred to as "the custodial period") at the end of which the offender is to be released on a license, and

Section 189

(1) A court which passes a sentence of imprisonment for a term of at least 28 weeks but not more than 51 weeks²⁹ in accordance with section 181 may –

(a) order the offender to comply during a period specified for the purposes of this paragraph in the order (in this Chapter referred to as "the supervision period") with one or more requirements falling within section 190(1) and specified in the order, and

(b) Order that the sentence of imprisonment is not to take effect unless either –

(i) during the supervision period the offender fails to comply with a requirement imposed under paragraph (a), or

(ii) during a period specified in the order for the purposes of this subparagraph (in this Chapter referred to as “the operational period”) the offender commits in the United Kingdom another offence (Whether or not punishable with imprisonment), and (in either case) a court having power to do so subsequently orders under paragraph 8 of Schedule 12 that the original sentence is to take effect.

(2) Where two or more sentences imposed on the same occasion are to be served consecutively, the power conferred by subsection (1) is not exercisable in relation to any of them unless the aggregate of the terms of the sentences does not exceed 65 weeks.

(3) The supervision period and the operational period must each be a period of not less than six months and not more than two years beginning with the date of the order.

(4) The supervision period must not end later than the operational period.

(5) A court which passes a suspended sentence on any person for an offence may not impose a community sentence in his case in respect of that offence or any other offence of which he is convicted by or before the court or for which he is dealt with by the court.

Section 182

(3) Where the court makes a custody plus order requiring a license to contain a curfew requirement or an exclusion requirement, the court must also require the license to contain an electronic monitoring requirement (as defined by section 215) unless—

(a) The court is prevented from doing so by section 215(2) or 218(4), or

(b) In the particular circumstances of the case, it considers it inappropriate to do so.

(4) Where the court makes a custody plus order requiring a license to contain an unpaid work requirement, an activity requirement, a programme requirement, a prohibited activity requirement, a supervision requirement or an attendance Centre requirement, the court may also require the license to contain an electronic monitoring requirement unless the court is prevented from doing so by section 215(2) or 218(4).

(5) before making a custody plus order requiring a license to contain two or more different requirements falling within subsection (1), the court must consider whether, in the circumstances of the case, the requirements are compatible with each other.

Section 215

Electronic monitoring requirement

(1) In this Part "electronic monitoring requirement", in relation to a relevant order, means a requirement for securing the electronic monitoring of the offender's compliance with other requirements imposed by the order during a period specified in the order, or determined by the responsible officer in accordance with the relevant order.

(2) Where—

(a) it is proposed to include in a relevant order a requirement for securing electronic monitoring in accordance with this section, but

(b) There is a person (other than the offender) without whose co-operation it will not be practicable to secure the monitoring, the requirement may not be included in the order without that person's consent.

Section 246

(4)(a) The sentence is imposed under section 227 or 228,

(b) the sentence is for an offence under section 1 of the Prisoners (Return to Custody) Act 1995 (c. 16),

(c) the prisoner is subject to a hospital order, hospital direction or transfer direction under section 37, 45A or 47 of the Mental Health Act 1983(c. 20),

(d) The sentence was imposed by virtue of paragraph 9(1)(b) or (c) or 10(1)(b) or (c) of Schedule 8 in a case where the prisoner has failed to comply with a curfew requirement of a community order,

(e) The prisoner is subject to the notification requirements of Part 2 of the Sexual Offences Act 2003 (c. 42),

(f) The prisoner is liable to removal from the United Kingdom,

(g) The prisoner has been released on license under this section during the currency of the sentence, and has been recalled to prison under section 255(1)(a),

(h) The prisoner has been released on license under section 248 during the currency of the sentence, and has been recalled to prison under section 254, or

Section 300

Power to impose unpaid work requirement or curfew requirement on fine defaulter

(1) Subsection (2) applies in any case where, in respect of a person aged 16 or over, a magistrates' court—

(a) Has power under Part 3 of the Magistrates' Courts Act 1980 (c. 43) to issue a warrant of commitment for default in paying a sum adjudged to be paid by a

(h) The prisoner has been released on license under section 248 during the currency of the sentence, and has been recalled to prison under section 254, or

1.3 The Criminal Justice Act 1991 (CJA 1991)**Section 33**

Duty to release short-term and long-term prisoners

(1) As soon as a short-term prisoner has served one-half of his sentence, it shall be the duty of the Secretary of state—

(a) To release him unconditionally if that sentence is for a term of less than twelve months; and

(b) To release him on license if that sentence is for a term of twelve months or more.

(1A) As soon as a long-term prisoner has served one-half of his sentence, it shall be the duty of the Secretary of state to release him on license.

(1B) Subsection (1A) does not apply to a long-term prisoner if the offence or one of the offences in respect of which he is serving the sentence is specified in Schedule 15 to the Criminal Justice Act 2003 (specified violent offences and specified sexual offences).

(1C) The reference in subsection (1B) to an offence specified in Schedule 15 to the Criminal Justice Act 2003 includes a reference to—

(a) an offence under section 70 of the Army Act 1955, section 70 of the Air Force Act 1955 or section 42 of the Naval Discipline Act 1957 as respects which the corresponding civil offence (within the meaning of the Act in question) is an offence specified in that Schedule, and

(b) An offence under section 42 of the Armed Forces Act 2006 as respects which the corresponding offence under the law of England and Wales (within the meaning given by that section) is an offence specified in that Schedule.

(1D) Section 48 of the Armed Forces Act 2006 (attempts, conspiracy etc.) applies for the purposes of subsection (1C) (b) as if the reference in subsection (3)(b) of that section to any of the following provisions of that Act were a reference to subsection (1C)(b).

(2) As soon as a long-term prisoner to whom subsection (1A) does not apply has served two-thirds of his sentence, it shall be the duty of the Secretary of state to release him on license.

(3) As soon as a short-term or long-term prisoner who—

(a) Has been released on license under subsection (1)(b) or (2) above or section 35 or 36(1) below; and

(b) Has been recalled to prison under section 38(2) or 39(1) below, would (but for his release) have served three-quarters of his sentence, it shall be the duty of the Secretary of state to release him unconditionally.

(4) Where a prisoner whose sentence is for a term of less than twelve months has been released on license under section 36(1) below and recalled to prison under section 38(2) below, subsection (3) above shall have effect as if for the reference to three-quarters of his sentence there were substituted a reference to one-half of that sentence.

(5) In this Part—

"Long-term prisoner" means a person serving a sentence of imprisonment for a term of four years or more;

"Short-term prisoner" means a person serving a sentence of imprisonment for a term of less than four years.

Section 34A

(1) Subject to subsection (2) below, subsection (3) below applies where a short term prisoner aged 18 or over is serving a sentence of imprisonment for a term of three months or more.

(2) Subsection (3) below does not apply where -

(a) The sentence is an extended sentence within the meaning of section 55 of the Crime and Disorder Act 1998;

(b) The sentence is for an offence under section 1 of the Prisoners (Return to Custody) Act 1995;

(c) The sentence was imposed under paragraph 3(1)(d) or 4(1)(d) of Schedule 2 to this Act in a case where the prisoner had failed to comply with a requirement of a curfew order;

(d) The prisoner is subject to a hospital order, hospital direction or transfer direction under section 37, 45A or 47 of the Mental Health Act 1983;

Section 37A

(1) A person shall not be released under section 34A(3) above unless the licence includes a condition ("the curfew condition") which-

(a) Requires the released person to remain, for periods for the time being specified in the condition, at a place for the time being so specified (which may be an approved probation hostel); and

(b) Includes requirements for securing the electronic monitoring of his whereabouts during the periods for the time being so specified.

(2) The curfew condition may specify different places or different periods for different days, but shall not specify periods which amount to less than 9 hours in any one day (excluding for this purpose the first and last days of the period for which the condition is in force).

(3) The curfew condition shall remain in force until the date when the released person would (but for his release) have served one-half of his sentence.

(4) The curfew condition shall include provision for making a person responsible for monitoring the released person's whereabouts during the periods for the time being specified in the condition; and a person who is made so responsible shall be of a description specified in an order made by the Secretary of state.

(5) The power conferred by subsection (4) above-

(a) Shall be exercisable by statutory instrument; and

(b) Shall include power to make different provision for different cases or classes of case or for different areas.

Section 38A

Breach of curfew condition.

(1) If it appears to the Secretary of state, as regards a person released on license under section 34A (3) above —

- (a) That he has failed to comply with the curfew condition;
- (b) That his whereabouts can no longer be electronically monitored at the place for the time being specified in that condition; or.
- (c) That it is necessary to do so in order to protect the public from serious harm from him.

(2) The Secretary of state may, if the curfew condition is still in force, revoke the license and recall the person to prison.

1.4 The Powers of Criminal Courts (Sentencing) Act 2000 (PCE(S) A2000)**Section 36B**

Electronic monitoring of requirements in community orders.

(1) Subject to subsections (2) to (4) below, a community order may include requirements for securing the electronic monitoring of the offender's compliance with any other requirements imposed by the order.

(2) A court shall not include in a community order a requirement under subsection (1) above unless the court—

(a) has been notified by the Secretary of State that electronic monitoring arrangements are available in the relevant areas specified in subsections (7) to (10) below; and

(b) is satisfied that the necessary provision can be made under those arrangements.

(3) Where—

(a) it is proposed to include in an exclusion order a requirement for securing electronic monitoring in accordance with this section; but

(b) There is a person (other than the offender) without whose co-operation it will not be practicable to secure the monitoring, the requirement shall not be included in the order without that person's consent.

(4) Where—

(a) it is proposed to include in a community rehabilitation order or a community punishment and rehabilitation order a requirement for securing the electronic monitoring of the offender's compliance with a requirement such as is mentioned in paragraph 8(1) of Schedule 2 to this Act; but

(b) There is a person (other than the offender) without whose co-operation it will not be practicable to secure the monitoring, the requirement shall not be included in the order without that person's consent.

(5) An order which includes requirements under subsection (1) above shall include provision for making a person responsible for the monitoring; and a person who is made so responsible shall be of a description specified in an order made by the Secretary of State.

(6) The Secretary of State may make rules for regulating—

(a) the electronic monitoring of compliance with requirements included in a community order; and

(b) Without prejudice to the generality of paragraph (a) above, the functions of persons made responsible for securing the electronic monitoring of compliance with requirements included in the order.

(7) In the case of a curfew order or an exclusion order, the relevant area is the area in which the place proposed to be specified in the order is situated.

In this subsection, "place", in relation to an exclusion order, has the same meaning as in section 40A below.

(8) In the case of a community rehabilitation order or a community punishment and rehabilitation order, the relevant areas are each of the following—

(a) where it is proposed to include in the order a requirement for securing compliance with a requirement such as is mentioned in sub-paragraph (1) of paragraph 7 of Schedule 2 to this Act, the area mentioned in sub-paragraph (5) of that paragraph;

(b) where it is proposed to include in the order a requirement for securing compliance with a requirement such as is mentioned in sub-paragraph (1) of paragraph 8 of that Schedule, the area mentioned in sub-paragraph (5) of that paragraph;

(c) Where it is proposed to include in the order a requirement for securing compliance with any other requirement, the area proposed to be specified under section 41(3) below.

(9) In the case of a community punishment order, a drug treatment and testing order, a drug abstinence order, a supervision order or an action plan order, the relevant area is the petty session's area proposed to be specified in the order.

(10) In the case of an attendance center order, the relevant area is the petty session's area in which the attendance center proposed to be specified in the order is situated.]

Section 127

Where a person is convicted on indictment of any offence, other than an offence for which the sentence is fixed by law or falls to be imposed under section 109(2), 110(2) or 111 (2) above, the court, if not precluded from sentencing the offender by its exercise of some other power, may impose a fine instead of or in addition to dealing with him in any other way in which the court has power to deal with him, subject however to any enactment requiring the offender to be dealt with in a particular way.

Section 128 (1) Before fixing the amount of any fine to be imposed on an offender who is an individual, a court shall inquire into his financial circumstances.

2. กฎหมายสหรัฐอเมริกา

2.1 Georgia Code

Section 17-6-1

(e) A court shall be authorized to release a person on bail if the court finds that the person:

- (1) Poses no significant risk of fleeing from the jurisdiction of the court or failing to appear in court when required;
- (2) Poses no significant threat or danger to any person, to the community, or to any property in the community;
- (3) Poses no significant risk of committing any felony pending trial; and
- (4) Poses no significant risk of intimidating witnesses or otherwise obstructing the administration of justice.

Section 17-6-1.1

(a) In addition to other methods of posting bail or as special condition of bond, a defendant may be released from custody pending the trial of his or her case on the condition that the defendant comply with the terms and conditions of an electronic pretrial release and monitoring program which is approved pursuant to subsection (j) of this Code section. The sheriff of a county may enter into agreements with such approved providers. A bonding company, bonding agent, or probation service provider may be a provider of such services.

(b) If it appears to the court that a defendant subject to its jurisdiction is a suitable candidate for electronic pretrial release and monitoring, the court may, in its sole discretion and subject to the eligibility requirements of this Code section, authorize the defendant to be released under the provisions of an electronic pretrial release and monitoring program. A judge may only authorize electronic pretrial release and monitoring if that judge has jurisdiction to set a bond for the offense charged and the defendant is otherwise eligible for bond under subsection (e) of Code Section 17-6-1. When a court of competent jurisdiction has already set bond for a defendant indicating that the defendant is otherwise eligible for release on bail pursuant to subsection (e) of Code Section 17-6-1, in addition to accepting cash in satisfaction of the bond set by a court, the court may instruct the sheriff that the defendant is to be released to an electronic pretrial release and monitoring program.

(c) The court, in its sole discretion, may revoke at any time the eligibility of any defendant to participate in the electronic pretrial release and monitoring program in which event the defendant shall be immediately returned to custody. If the defendant's case has not been assigned to a particular division of the court, the chief judge shall have such authority.

(d) A defendant may not be released to, or remain in, an electronic pretrial release and monitoring program who has any other outstanding warrants, accusations, indictments, holds, or incarceration orders from any other court, law enforcement agency, or probation or parole officer that require the posting of bond or further adjudication.

(e) A defendant released pursuant to an electronic pretrial release and monitoring program shall abide by such conditions as the court may impose relating to such program, including, but not limited to, the following:

- (1) Periods of home confinement;

(2) Compliance with all requirements and conditions of the electronic pretrial release and monitoring program provider;

(3) Compliance with any court orders or special conditions of bond which may include an order directing that no contact, direct or indirect, be made with the victim or forbidding entry upon, about, or near certain premises;

(4) An order directing that the accused provide support and maintenance for the person's dependents to the best of his or her ability;

(5) Restrictions on the use of alcoholic beverages and controlled substances;

(6) Curfews;

(7) Limitations on work hours and employment;

(8) An order directing the accused to submit to test of breath, blood, or urine from time to time;

(9) Travel restrictions;

(10) An order directing that electronic pretrial release and monitoring equipment be kept in good working condition;

(11) An order directing that the person refrains from violating the criminal laws of any state, county, or municipality;

(12) An order directing timely payment of all fees connected with the electronic pretrial release and monitoring program;

(13) Payroll deductions to fund electronic pretrial release and monitoring fees;

(14) Provisions to permit reasonable medical treatment;

(15) Provisions for procuring reasonable necessities, such as grocery shopping;

(16) Provisions for attendance in educational, rehabilitative, and treatment programs; and

(17) Such other terms and conditions as the court may deem just and proper.

(g) In the event that a court of competent jurisdiction finds probable cause, upon oath, affirmation, or sworn affidavit, that a defendant has violated the terms or conditions of his or her electronic pretrial release and monitoring program, other than terms regarding home confinement set forth in paragraph (1) of subsection (e) of this Code section, or finds that the defendant provided false or misleading information concerning his or her qualifications to participate in the electronic pretrial release and monitoring program, including, but not limited to, name, date of

birth, address, or other personal identification information, then the defendant's ongoing participation in such program shall be terminated immediately and, upon arrest of the defendant for such violation by any law enforcement officer, the defendant shall be returned to confinement at the county jail or other facility from which the defendant was released.

(h) (1) as an additional condition of electronic pretrial release and monitoring, a defendant authorized to participate in such program by the court shall pay a reasonable, nonrefundable fee for program enrollment, equipment use, and monitoring to the provider of such program. If a bonding company, bonding agent, or probation service provider is the provider, the fees earned in the capacity of being such a provider shall be in addition to the fees allowed in Code Sections 17-6-30, 42-8-34, and 42-8-100.

(1) The fees connected with the electronic pretrial release and monitoring program shall be timely paid by a defendant as a condition of his or her ongoing participation in the electronic pretrial release and monitoring program in accordance with the terms for such programs as approved by the court. Failure to make timely payments shall constitute a violation of the terms of the electronic pretrial release and monitoring program and shall result in the defendant's immediate return to custody.

(2) Defendants who have an extraordinary medical condition requiring ongoing medical treatment or indigent persons, as defined by the court, and who are selected by the court following the indigence standards established by the court may have such electronic pretrial release and monitoring fees paid by the sheriff with the consent of the governing authority.

(i) No defendant released under an electronic pretrial release and monitoring program under this Code section shall be deemed to be an agent, employee, or involuntary servant of the county or the electronic pretrial release and monitoring provider while so released, working, or participating in training or going to and from the defendant's place of employment or training. Neither the electronic pretrial release nor monitoring provider nor the sheriff shall be civilly liable for the criminal acts of a defendant released pursuant to this Code section.

(j) Any person or corporation approved by the chief judge of the court and the sheriff in their discretion who meets the following minimum requirements may be approved to provide electronic pretrial release and monitoring services:

- (1) The provider shall comply with all applicable federal, state, and local laws and all rules and regulations established by the chief judge and the sheriff in counties where the provider provides electronic pretrial release and monitoring services;
- (2) The provider shall provide the chief judge and the sheriff with the name of the provider, the name of an individual who shall serve as the contact person for the provider, and the telephone number of such contact person;
- (3) The provider shall promptly, not later than three business days after such change, notify the chief judge and sheriff of any changes in its address, ownership, or qualifications under this Code section;
- (4) The provider shall provide simultaneous access to all records regarding all monitoring information, GPS tracking, home confinement, and victim protection regarding each person placed on electronic pretrial release and monitoring;
- (5) The provider shall act as surety for the bond.
- (k) The sheriff shall maintain a list of approved providers of electronic pretrial release and monitoring services. The sheriff, in his or her discretion, may temporarily or permanently remove any provider from the list of approved providers should the provider:
 - (1) Fail to comply with the requirements of this Code section;
 - (2) Fail to monitor properly any defendant that the provider was required to monitor;
 - (3) Charge an excessive fee for use and monitoring of electronic monitoring equipment; or
 - (4) Act or fail to act in such a manner that, in the discretion of the sheriff, constitutes good cause for removal.

Section 42-1-8

- (a) (3) 'Home arrest' means an electronic monitoring of an offender at a residence approved and accepted by the court, the sheriff, or the director or administrator of the home arrest program.
- (b) Notwithstanding the provisions of Code Section 42-1-4, any person who is confined in a county jail (1) after conviction and sentencing, (2) pending completion of a presentencing report, or (3) after return for a violation of the terms of probation may, in the discretion of the sheriff and subject to the eligibility requirements set forth in subsection (d) of this Code section, be assigned to a home

(c) Whenever the sheriff assigns an offender to home arrest, the court which sentenced such offender or before which such offender's case is pending shall be notified in writing by the sheriff or the director or administrator of the home arrest program to which the offender is assigned of the offender's place of employment and the location of any educational or facilitative program in which the offender participates. The court, in its discretion, may revoke the authority for any offender to participate in home arrest, whether such offender was assigned to home arrest by the court or the sheriff. The sheriff or home arrest director or administrator may enter into an agreement to accept into the local home arrest program offenders who are sentenced to home arrest or who have met all home arrest standards.

(d) In order to qualify for assignment to a home arrest program, an offender:

(1) May not be subject to any outstanding warrants or orders from any other court or law enforcement agency;

(2) Shall not have any criminal record or any history within the preceding five years of any assaultive offenses of an aggravated nature, including, but not limited

(3) May not have any life-threatening illnesses or disabilities that would interfere with the ability to work on a regular schedule.

(e) An offender's employment under this Code section shall be with a legitimate, recognized, and established employer. An offender assigned to a home arrest program who, without proper authority, leaves his home or the work area to which he is assigned, who leaves or fails to attend an assigned educational or other rehabilitative program, or who leaves the vehicle or route of travel in going to or returning from his assigned place of work shall be guilty of a misdemeanor. If the offender leaves the county or the area of restriction, he may be found guilty of escape under Code Section 16-10-52. An offender who is found guilty of a misdemeanor under this subsection or of escape shall be ineligible for further participation in a home arrest program during his current term of confinement.

(f) Any wages earned by an offender in home arrest under this Code section may, upon order of the court or the sheriff, be paid to the director or administrator of the home arrest program after standard payroll deductions required by federal or state law have been withheld.

Section 42-1-12

(a)(9)(B) 'Criminal offense against a victim who is a minor' with respect to convictions occurring after June 30, 2001, means any criminal offense under Title 16 or any offense under federal law or the laws of another state or territory of the United States which consists of:

- (1) Kidnapping of a minor, except by a parent;
- (2) False imprisonment of a minor, except by a parent;
- (3) Criminal sexual conduct toward a minor;
- (4) Solicitation of a minor to engage in sexual conduct;
- (5) Use of a minor in a sexual performance;
- (6) Solicitation of a minor to practice prostitution;
- (7) Use of a minor to engage in any sexually explicit conduct to produce any visual medium depicting such conduct;
- (8) Creating, publishing, selling, distributing, or possessing any material depicting a minor or a portion of a minor's body engaged in sexually explicit conduct;
- (9) Transmitting, making, selling, buying, or disseminating by means of a computer any descriptive or identifying information regarding a child for the purpose of offering or soliciting sexual conduct of or with a child or the visual depicting of such conduct;
- (10) Conspiracy to transport, ship, receive, or distribute visual depictions of minors engaged in sexually explicit conduct; or
- (11) Any conduct which, by its nature, is a sexual offense against a minor.

(a)(10)(A) 'Dangerous sexual offense' with respect to convictions occurring after June 30, 2006, means any criminal offense under Title 16 as specified in this paragraph or any offense under federal law or the laws of another state or territory of the United States which consists of the same or similar elements of the following offenses:

- (1) Aggravated assault with the intent to rape in violation of Code Section 16-5-2;
- (2) Kidnapping in violation of Code Section 16-5-40 which involves a victim who is less than 14 years of age, except by a parent;
- (3) False imprisonment in violation of Code Section 16-5-41 which involves a victim who is less than 14 years of age, except by a parent;
- (4) Rape in violation of Code Section 16-6-1;

- (5) Sodomy in violation of Code Section 16-6-2;
 - (6) Aggravated sodomy in violation of Code Section 16-6-2;
 - (7) Statutory rape in violation of Code Section 16-6-3, if the individual convicted of the offense is 21 years of age or older;
 - (8) Child molestation in violation of Code Section 16-6-4;
 - (9) Aggravated child molestation in violation of Code Section 16-6-4, unless the person was convicted of a misdemeanor offense;
 - (10) Enticing a child for indecent purposes in violation of Code Section 16-6-5;
 - (11) Sexual assault against persons in custody in violation of Code Section 16-6-5.1;
 - (12) Incest in violation of Code Section 16-6-22;
 - (13) A second conviction for sexual battery in violation of Code Section 16-6-22.1;
 - (14) Aggravated sexual battery in violation of Code Section 16-6-23;
 - (15) Sexual exploitation of children in violation of Code Section 16-12-100;
 - (16) Electronically furnishing obscene material to minors in violation of Code Section 16-12-100.1;
 - (17) Computer pornography and child exploitation prevention in violation of Code Section 16-12-100.2;
 - (18) Obscene telephone contact in violation of Code Section 16-12-100.3;
 - (19) Any conduct which, by its nature, is a sexual offense against a minor or an attempt to commit a sexual offense against a minor.
- (a) (14)** 'Minor' means any individual under the age of 18 years and any individual that the sexual offender believed at the time of the offense was under the age of 18 years if such individual was the victim of an offense.
- (a) (21)** 'Sexually dangerous predator' means a sexual offender: (a) Who was designated as a sexually violent predator between July 1, 1996, and June 30, 2006; or (b) Who is determined by the Sexual Offender Registration Review Board to be at risk of perpetrating any future dangerous sexual offense?

Section 42-1-14

(c) Any sexual offender who changes residence from another state or territory of the United States to this state and who is not designated as a sexually dangerous predator, sexual predator, or a sexually violent predator shall have his or her required registration information forwarded by the sheriff of his or her county of registration to the board for the purpose of risk assessment classification. After receiving a recommendation from the board that he or she be classified as a sexually dangerous predator, the sexual offender may, within 30 days after the issuance of such classification, request a hearing before an administrative law judge. Such hearing shall be conducted in accordance with Chapter 13 of Title 50, the 'Georgia Administrative Procedure Act.' The decision of the administrative law judge shall constitute the final decision of the board subject to the right of judicial review in accordance with Chapter 13 of Title 50. If the final determination is that the sexual offender is classified as a sexually dangerous predator, such fact shall be communicated in writing to the appropriate official, the Georgia Bureau of Investigation, and the sheriff of the county where the sexual offender resides.

(e) Any sexually dangerous predator shall be required to wear an electronic monitoring system that shall have, at a minimum:

- (1) The capacity to locate and record the location of a sexually dangerous predator by a link to a global positioning satellite system;
- (2) The capacity to timely report or record a sexually dangerous predator's presence near or within a crime scene or in a prohibited area or the sexually dangerous predator's departure from specific geographic locations; and
- (3) An alarm that is automatically activated and broadcasts the sexually dangerous predator's location if the global positioning satellite monitor is removed or tampered with by anyone other than a law enforcement official designated to maintain and remove or replace the equipment.

Section 42-8-34

Hearings and determinations; referral of cases to probation supervisors; probation or suspension of sentence; payment of fine or costs; disposition of defendant prior to hearing; continuing jurisdiction; transfer of probation supervision; probation fee

(a) Any court of this state which has original jurisdiction of criminal actions, except juvenile courts, municipal courts, and probate courts, in which the defendant in a criminal case has been found guilty upon verdict or plea or has been sentenced upon a plea of nolo contendere, except for an offense punishable by death or life imprisonment, may, at a time to be determined by the court, hear and determine the question of the probation of such defendant.

(b) Prior to the hearing, the court may refer the case to the probation supervisor of the circuit in which the court is located for investigation and recommendation. The court, upon such reference, shall direct the supervisor to make an investigation and to report to the court, in writing at a specified time, upon the circumstances of the offense and the criminal record, social history, and present condition of the defendant, together with the supervisor's recommendation; and it shall be the duty of the supervisor to carry out the directive of the court.

(c) Subject to the provisions of subsection (a) of Code Section 17-10-1 and subsection (f) of Code Section 17-10-3, if it appears to the court upon a hearing of the matter that the defendant is not likely to engage in a criminal course of conduct and that the ends of justice and the welfare of society do not require that the defendant shall presently suffer the penalty imposed by law, the court in its discretion shall impose sentence upon the defendant but may stay and suspend the execution of the sentence or any portion thereof or may place him on probation under the supervision and control of the probation supervisor for the duration of such probation. The period of probation or suspension shall not exceed the maximum sentence of confinement which could be imposed on the defendant.

Section 42-8-34.1

(d) If the violation of probation or suspension alleged and proven by a preponderance of the evidence or the defendant's admission is the commission of a felony offense, the court may revoke no more than the lesser of the balance of probation or the maximum time of the sentence authorized to be imposed for the crime constituting the violation of the probation.

(e) If the violation of probation or suspension alleged and proven by a preponderance of the evidence or the defendant's admission is the violation of a special condition of probation or suspension of the sentence, the court may revoke the probation or suspension of the sentence and

require the defendant to serve the balance or portion of the balance of the original sentence in confinement.

(g) In no event shall an offender be supervised on probation for more than a total of two years for any one offense or series of offenses arising out of the same transaction, whether before or after confinement, except as provided by paragraph (2) of subsection (a) of Code Section 17-10-1.

Section 42-8-35

Terms and conditions of probation; supervision

(b) In determining the terms and conditions of probation for a probationer who has been convicted of a criminal offense against a victim who is a minor or dangerous sexual offense as those terms are defined in Code Section 42-1-12, the court may provide that the probationer shall be:

(2) Required to wear a device capable of tracking the location of the probationer by means including electronic surveillance or global positioning systems. The department shall assess and collect fees from the probationer for such monitoring at levels set by regulation by the department;

2.2 Kentucky Revised Statutes

Section 431.517

Authorization for home incarceration as a form of pretrial release. Court ordered participation of global positioning monitoring system --Costs.

(1) Except as provided in this section, home incarceration may be ordered as a form of pretrial release, subject to the conditions imposed by the provisions of KRS 532.200 to 532.250.

(2) A court ordering home incarceration as a form of pretrial release pursuant to this section may order the defendant to participate in a global positioning monitoring system program during all or part of the time of pretrial release Through the use of a county-operated program pursuant to KRS 67.372 and 67.374 And not a program operated by the Department of Corrections pursuant to KRS 532.210 to 532.250.

(3) A court ordering global positioning monitoring system program participation for a defendant pursuant to this section shall:

- (a) Require the defendant to pay all or the part of the monitoring costs based on the sliding scale adopted by the Supreme Court of Kentucky as specified in KRS 403.761 and administrative costs for participating in the system;
 - (b) Provide the monitoring system with a written or electronic copy of the conditions of release; and
 - (c) Provide the monitoring system with a contact at the office of the circuit clerk, commonwealth's attorney, or county attorney, as appropriate or Pretrial release services for reporting violations of the monitoring order.
- (4) A person, county, or other organization may voluntarily agree to pay all or apportion of a defendant's monitoring costs specified in KRS 403.761.

Section 532.200

Definitions for KRS 532.210 to 532.250. As used in KRS 532.210 to 532.250, unless the context otherwise requires:

- (1) "Home" means the temporary or permanent residence of a defendant consisting of the actual living area. If more than one (1) residence or family is located on a single piece of property, "home" does not include the residence of any other person who is not part of the social unit formed by the defendant's immediate family. A hospital, nursing care facility, hospice, half-way house, group home, residential treatment facility, or boarding house may serve as a "home" under this section;
- (2) "Home incarceration" means the use of a monitoring device approved by the commissioner of the Department of Corrections to facilitate a prisoner's ability to maintain gainful employment or to participate in programs approved as a condition of his or her incarceration, or both, using the person's home for purposes of confinement;
- (3) "Violent felony offense" means an offense defined in KRS 507.020 (murder), 507.030 (manslaughter in the first degree), 508.010 (assault in the first degree), 508.020 (assault in the second degree), 509.040 (kidnapping), 510.040 (rape in the first degree), 510.070 (sodomy in the first degree), 510.110 (sexual abuse in the first degree), 511.020 (burglary in the first degree), 513.020 (arson in the first degree), 513.030 (arson in the second degree), 513.040 (arson in the third degree), 515.020 (robbery in the first degree), 515.030 (robbery in the second degree),

520.020 (escape in the first degree), any criminal attempt to commit the offense (KRS 506.010), or conviction as a persistent felony offender (KRS 532.080) when the offender has a felony conviction for any of the above-listed offenses within the five (5) year period preceding the date of the latest conviction;

(4) "Terminal illness" means a medically recognized disease for which the prognosis is death within six (6) months to a reasonable degree of medical certainty; and

(5) "Approved monitoring device" means an electronic device or apparatus which is capable of recording, tracking, or transmitting information as to the prisoner's location or verifying the prisoner's presence or non-presence in the home, or both. The devices shall be minimally intrusive. Devices shall not be used without the prisoner's knowledge to record or transmit:

- (a) Visual images other than the defendant's face;
- (b) Oral or wire communications or any auditory sound other than the defendant's voice; or
- (c) Information as to the prisoner's activities while inside the home.

Section 532.210

Petition -- Study of record -- Order.

(1) Any misdemeanor or a felon who has not been convicted of, pled guilty to, or entered an Alford plea to a violent felony offense may petition the sentencing court for an order directing that all or a portion of a sentence of imprisonment in the county jail be served under conditions of home incarceration. Such petitions may be considered and ruled upon by the sentencing court prior to and throughout the term of the defendant's sentence.

(2) The sentencing judge shall study the record of all persons petitioning for home incarceration and, in his discretion, may:

- (a) Cause additional background or character information to be collected or reduced to writing by the county jailer or misdemeanor supervision department;
- (b) Conduct hearings on the desirability of granting home incarceration;
- (c) Impose on the home incarcerated such conditions as are fit, including restitution;
- (d) Order that all or a portion of a sentence of imprisonment in the county jail be served under conditions of home incarceration at whatever time or intervals, consecutive or nonconsecutive, as the court shall determine. The time actually spent in home incarceration

pursuant to this provision shall not exceed six (6) months or the maximum term of imprisonment assessed pursuant to this chapter whichever is the shorter;

(e) Issue warrants for persons when there is reason to believe they have violated the conditions of home incarceration, conduct hearings on such matters, and order reimprisonment in the county jail upon proof of violation; and

(f) Grant final discharge from incarceration.

(3) All home incarcerates shall execute a written agreement with the court setting forth all of the conditions of home incarceration. The order of home incarceration shall incorporate that agreement and order compliance with its terms. The order and agreement shall be transmitted to the supervising authority and to the appropriate jail official.

(4) Time spent in home incarceration under this subsection shall be credited against the maximum term of imprisonment assessed for the defendant pursuant to this chapter.

(5) Home incarcerates shall be under the supervision of the county jailer except in counties establishing misdemeanor supervision departments, wherein they shall be under the supervision of such departments. Home incarceratedes shall be subject to the decisions of such authorities during the period of supervision. Fees for supervision or equipment usage shall be paid directly to the supervising authority.

Section 532.220

Conditions of home incarceration. The conditions of home incarceration shall include the following:

(1) The home incarcerate shall be confined to his home at all times except when:

(a) Working at approved employment or traveling directly to and from such employment;

(b) Seeking employment;

(c) Undergoing available medical, psychiatric, or mental health treatment or approved counseling and after care programs;

(d) Attending an approved educational institution or program;

(e) Attending a regularly scheduled religious service at a place of worship; and

(f) Participating in an approved community work service program;

- (2) Violation of subsection (1) of this section may subject the home incarcerate to prosecution under KRS 520.030 (escape);
- (3) The home incarcerate shall conform to a schedule prepared by a designated officer of the supervising authority specifically setting forth the times when he may be absent from the home and the locations where he may be during those times;
- (4) The home incarcerate shall not commit another offense during the period of time for which he is subject to the conditions of home incarceration;
- (5) The home incarcerate shall not change the place of home incarceration or the schedule without prior approval of the supervising authority;
- (6) The home incarcerate shall maintain a telephone or other approved monitoring device in the home or on his person at all times;
- (7) Any other reasonable conditions set by the court or the supervising authority including:
 - (a) Restitution under KRS 533.030;
 - (b) Supervision fees under KRS 439.315; and
 - (c) Any of the conditions imposed on persons on probation or conditional discharge under KRS 533.030(2);
- (8) A written and notarized consent agreement shall be filed with the court by every adult who will share the offender's home during the term of home incarceration; and
- (9) Any supervision fee or other monetary condition, except restitution, shall be paid by the defendant directly to the person or organization specified by the court in a written order, except that any such fees or monetary conditions owed to the Department of Corrections shall be paid through the circuit clerk.

Section 532.230

No person being held under a detainer, warrant, or process issued by some other jurisdiction shall be eligible for home incarceration. No person convicted of a violent felony offense shall be eligible for home incarceration.

Section 532.240

Any person serving his sentence under conditions of home incarceration shall be responsible for his food, housing, clothing, and medical care expenses, and shall be eligible for government benefits to the same extent as a person on probation, parole, post incarceration supervision, or conditional discharge.

Section 532.250

Monthly list of incarceration provided to local law enforcement agencies. –At least once every thirty 30 day. The supervising authority shall provide all and county law enforcement agencies with a list of the offenders under home incarceration in their jurisdiction, the list shall include the following information.

- (1) The prisoner's place of home incarceration.
- (2) The crime for which the prisoner was convicted
- (3) The date that the sentence of home incarceration will be completed. And
- (4) The name, address and phone number of the officer of the authority supervising the prisoner.

2.3 West Virginia Code**Section 62-11B-2**

Applicability

This article applies to adult offenders and to juveniles who have committed a delinquent act that would be a crime if committed by an adult.

Section 62-11B-3

Definitions As used in this article:

- (1) "Home" means the actual living area of the temporary or permanent residence of an offender. The term includes, but is not limited to, a hospital, health care facility, hospice, group home, residential treatment facility and boarding house.
- (2) "Monitoring device" means an electronic device that is:

(A) Limited in capability to the recording or transmitting of information regarding an offender's presence or absence from the offender's home and his or her use or lack of use of alcohol or controlled substances;

(B) Minimally intrusive upon the privacy of other persons residing in the offender's home; and

(C) Incapable of recording or transmitting:

(i) Visual images;

(ii) Oral or wire communications or any auditory sound; or

(iii) Information regarding the offender's activities while inside the offender's home without the offender's knowledge or consent.

(3) "Offender" means any adult convicted of a crime punishable by imprisonment or detention in a county jail or state penitentiary; or a juvenile convicted of a delinquent act that would be a crime punishable by imprisonment or incarceration in the state penitentiary or county jail, if committed by an adult.

Section 62-11B-4

Home incarceration; period of home incarceration; applicability.

(a) As a condition of probation or bail or as an alternative sentence to another form of incarceration for any criminal violation of this code over which a circuit court has jurisdiction, a circuit court may order an offender confined to the offender's home for a period of home incarceration. As an alternative sentence to incarceration in jail for any criminal violation of this code over which a magistrate court has jurisdiction or as a condition of bail for a criminal violation of this code over which a magistrate court has jurisdiction to set bail, a magistrate may order an offender confined to the offender's home for a period of electronically monitored home incarceration: Provided, That electronic monitoring may not be required in a specific case if a circuit court upon petition thereto finds by order that electronic monitoring is not necessary.

(b) The period of home incarceration may be continuous or intermittent, as the circuit court or magistrate court orders. However, the aggregate time actually spent in home incarceration may not exceed the term of imprisonment or incarceration prescribed by this code for the offense committed by the offender.

(c) A grant of home incarceration under this article constitutes a waiver of any entitlement to deduction from a sentence for good conduct under the provisions of section twenty-seven, article five, chapter twenty-eight of this code.

(d) When imposing home incarceration as a condition of bail, a magistrate shall do so consistent with guidelines promulgated by the Supreme Court of Appeals.

Section 62-11B-5

Requirements for order for home incarceration. An order for home incarceration of an offender under section four of this article is to include, but not be limited to, the following:

(1) A requirement that the offender be confined to the offender's home at all times except when the offender is:

(A) Working at employment approved by the circuit court or magistrate, or traveling to or from approved employment;

(B) Unemployed and seeking employment approved for the offender by the circuit court or magistrate;

(C) Undergoing medical, psychiatric, mental health treatment, counseling or other treatment programs approved for the offender by the circuit court or magistrate;

(D) Attending an educational institution or a program approved for the offender by the circuit court or magistrate;

(E) Attending a regularly scheduled religious service at a place of worship;

(F) Participating in a community work release or community service program approved for the offender by the circuit court, in circuit court cases; or

(G) Engaging in other activities specifically approved for the offender by the circuit court or magistrate.

(2) Notice to the offender of the penalties which may be imposed if the circuit court or magistrate subsequently finds the offender to have violated the terms and conditions in the order of home incarceration.

(3) A requirement that the offender abide by a schedule, prepared by the probation officer in circuit court cases, or by the supervisor or sheriff in magistrate court cases, specifically setting

forth the times when the offender may be absent from the offender's home and the locations the offender is allowed to be during the scheduled absences.

(4) A requirement that the offender is not to commit another crime during the period of home incarceration ordered by the circuit court or magistrate.

(5) A requirement that the offender obtains approval from the probation officer or supervisor or sheriff before the offender changes residence or the schedule described in subdivision (3) of this section.

(6) A requirement that the offender maintain:

(A) A working telephone in the offender's home;

(B) If ordered by the circuit court or as ordered by the magistrate, an electronic monitoring device in the offender's home, or on the offender's person, or both; and

(C) Electric service in the offender's home if use of a monitoring device is ordered by the circuit court or any time home incarceration is ordered by the magistrate.

(7) A requirement that the offender pay a home incarceration fee set by the circuit court or magistrate. If a magistrate orders home incarceration for an offender, the magistrate shall follow a fee schedule established by the supervising circuit judge in setting the home incarceration fee. The magistrate or circuit judge shall consider the person's ability to pay in determining the imposition and amount of the fee;

(8) A requirement that the offender pay a fee authorized by the provisions of section four, article eleven-c of this chapter: Provided, That the magistrate or circuit judge considers the person's ability to pay in determining the imposition and amount of the fee; and

(9) A requirement that the offender abide by other conditions set by the circuit court or by the magistrate.

Section 62-11B-6

Circumstances under which home incarceration may not be ordered; exceptions.

(a) A circuit court or magistrate may not order home incarceration for an offender unless the offender agrees to abide by all of the requirements set forth in the court's order issued under this article.

(b) A circuit court or magistrate may not order home incarceration for an offender who is being held under a detainer, warrant or process issued by a court of another jurisdiction.

(c) A magistrate may not order home incarceration for an offender unless electronic monitoring is available and only if the county of the offender's home has an established program of electronic monitoring that is equipped, operated and staffed by the county supervisor or sheriff for the purpose of supervising participants in a home incarceration program: Provided, That electronic monitoring may not be required in a specific case if a circuit court upon petition thereto finds by order that electronic monitoring is not necessary.

(d) A magistrate may only order home incarceration for an offender convicted of a crime of violence against the person if the offender does not occupy the same home as the victim of the crime.

(e) Home incarceration is not available as a sentence if the language of a criminal statute expressly prohibits its application.

(f) Notwithstanding the provisions of subsection (c) of this section, a magistrate may order home incarceration through the imposition of supervision or participation in a community corrections program created pursuant to article eleven-c, chapter sixty-two of this code.

Section 62-11B-7

Home incarceration fees; special fund. All home incarceration fees ordered by the circuit court or a magistrate pursuant to subdivision (7), section five of this article are to be paid to the county sheriff. The county sheriff is to establish a special fund designated the home incarceration services fund, in which the sheriff is to deposit all home incarceration fees collected pursuant to this section. The county commission shall appropriate money from the fund to administer a home incarceration program, including the purchase of electronic monitoring devices and other supervision expenses, and may as necessary supplement the fund with additional appropriations. The county commission may also appropriate any excess money from the fund to defray the costs of housing county inmates or for community corrections programs, if the sheriff or other person designated to administer the fund certifies in writing to the county commission that a surplus exists in the fund at the end of the fiscal year.

Section 62-11B-7a

Employment by county commission of home incarceration supervisors; authority of supervisors.

The county commission may employ one or more persons with the approval of the circuit court and who shall be subject to the supervision of the sheriff as a home incarceration supervisor or may designate the county sheriff to supervise offenders ordered to undergo home incarceration and to administer the county's home incarceration program. Any person so supervising shall have authority, equivalent to that granted to a probation officer pursuant to section ten, article twelve of this chapter, to arrest a home incarceration participant when reasonable cause exists to believe that such participant has violated the conditions of his or her home incarceration. Unless otherwise specified, the use of the term "supervisor" in this article shall refer to a home incarceration supervisor.

Section 62-11B-8

Offender responsible for certain expenses. An offender ordered to undergo home incarceration under section four of this article is responsible for providing his own food, housing, clothing, medical care and other treatment expenses. The offender is eligible to receive government benefits allowable for persons on probation, parole or other conditional discharge from confinement or incarceration.

Section 62-11B-9

Violation of order of home incarceration procedures; penalties.

(a) If, at any time during the period of home incarceration, there is reasonable cause to believe that a participant in a home incarceration program has violated the terms and conditions of the circuit court's home incarceration order, he or she is subject to the procedures and penalties set forth in section ten, article twelve of this chapter.

(b) If, at any time during the period of home incarceration, there is reasonable cause to believe that a participant sentenced to home incarceration by the circuit court has violated the terms and conditions of the court's order of home incarceration and the participant's participation was imposed as an alternative sentence to another form of incarceration, the participant is subject to the same procedures involving confinement and revocation as would a probationer charged with a

violation of the order of home incarceration. Any participant under an order of home incarceration is subject to the same penalty or penalties, upon the circuit court's finding of a violation of the order of home incarceration, as he or she could have received at the initial disposition hearing: Provided, That the participant shall receive credit towards any sentence imposed after a finding of violation for the time spent in home incarceration.

(c) If, at any time during the period of home incarceration, there is reasonable cause to believe that a participant sentenced to home incarceration by a magistrate has violated the terms and conditions of the magistrate's order of home incarceration as an alternative sentence to incarceration in jail, the supervising authority may arrest the participant upon the obtaining of an order or warrant and take the offender before a magistrate within the county of the offense. The magistrate shall then conduct a prompt and summary hearing on whether the participant's home incarceration should be revoked. If it appears to the satisfaction of the magistrate that any condition of home incarceration has been violated, the magistrate may revoke the home incarceration and order that the sentence of incarceration in jail be executed. Any participant under an order of home incarceration is subject to the same penalty or penalties, upon the magistrate's finding of a violation of the order of home incarceration, as the participant could have received at the initial disposition hearing: Provided, That the participant shall receive credit towards any sentence imposed after a finding of violation for the time spent in home incarceration.

Section 62-11B-10

Information to be provided law-enforcement agencies. A probation department charged by a circuit court or a supervisor or sheriff charged by a magistrate with supervision of offenders ordered to undergo home incarceration shall provide all law-enforcement agencies having jurisdiction in the place where the probation department or the office of the supervisor or sheriff is located with a list of offenders under home incarceration supervised by the probation department, supervisor or sheriff. The list must include the following information about each offender:

- (1) The offender's name, any known aliases, and the location of the offender's home incarceration;
- (2) The crime for which the offender was convicted;

- (3) The date the offender's home incarceration expires; and
- (4) The name, address and telephone number of the offender's supervising probation officer or supervisor, as the case may be, for home incarceration.

Section 62-11B-11

Discretion of the court; provisions of article not exclusive.

- (a) Home incarceration pursuant to the provisions of this article may be imposed at the discretion of the circuit court or magistrate court as an alternative means of incarceration for any offense. Except for offenses for which the penalty includes mandatory incarceration, home incarceration may not be considered an exclusive means of alternative sentencing.
- (b) Upon conviction of a person, the circuit court, magistrate court or municipal court may, in its discretion, grant credit for time spent on home incarceration as a condition of bail toward any sentence imposed, if the person is found to have complied with the terms of bail.

Section 62-11B-12

Supervision of home incarceration by circuit court.

- (a) Notwithstanding any provision of this code to the contrary, in any case where a person has been ordered to home incarceration where that person is not in the custody or control of the division of corrections, the circuit court shall have the authority of the board of probation and parole regarding the release, early release or release on parole of the person.
- (b) Any person paroled from a sentence of home incarceration imposed by the provisions of this article shall be supervised by the probation office of the sentencing court. If at any time during the period of parole there is reasonable cause to believe that the person paroled has violated the terms and conditions of his or her parole, he or she shall be subject to the procedures and penalties set forth in section ten, article twelve of this chapter. If at any time during the period of parole from home incarceration there is reasonable cause to believe that the person paroled has violated the terms and conditions of his or her parole and the home incarceration was imposed as an alternative sentence to another form of incarceration, he or she shall be subject to the same penalty or penalties as he or she could have received at the initial disposition hearing. Time served on parole granted shall be credited for time served toward any remainder of the maximum

sentence in the event of parole revocation: Provided, That time served on parole from home incarceration may not be credited towards any reduction of sentence for good conduct towards any remainder of the maximum sentence in the event of parole revocation.

Section 62-11B-13

Home incarceration for municipal court offenders.

Notwithstanding any provision of this article to the contrary, when a person is convicted under a municipal ordinance for which a period of incarceration may be imposed, the municipal court may enter an order for home incarceration as an alternative sentence to incarceration in a county or regional jail. A home incarceration sentence ordered by a municipal court pursuant to the provisions of this section is subject to the same requirements and conditions as a home incarceration sentence imposed by a circuit court or magistrate court pursuant to the provisions of this article. All home incarceration fees ordered by the municipal court pursuant to subdivision (7), section five of this article are to be paid to the municipal clerk, who shall monthly remit the fees to the sheriff.

3. กฎหมายนิวกีฬานด์

Electronic Monitoring of Offenders Legislation Bill

Section 15

(Special conditions)

(f) conditions requiring the offender to submit to the electronic monitoring of compliance with any release conditions or conditions of an extended supervision order, imposed under paragraph (ab) or (e), that relate to the where about of the offender:

(3) An offender who is subject to an electronic monitoring condition—

(a) may be required to have electronic monitoring equipment attached to his or her body; and

(b) must comply with written instructions from a probation officer that are reasonably necessary for the effective administration of the electronic monitoring (for example, an instruction to regularly charge the equipment); and

(c) breaches the electronic monitoring condition if he or she does not comply with those written instructions.

Section 26

(Pre-sentence reports)

(1) in the case of intensive supervision or possible release conditions for a proposed sentence of imprisonment for 24 months or less, the opinion of the chief executive of the Department of Corrections as to whether—

(2) A condition that prohibits the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times (a whereabouts condition in this paragraph) would facilitate or promote the objective of reducing the risk of the offender reoffending; and

(3) A whereabouts condition would facilitate or promote the objective of rehabilitating and reintegrating the offender; and

(4) Either or both of those objectives would warrant a condition requiring the offender to submit to electronic monitoring of his or her compliance with the whereabouts condition.

(3A) The court must not impose an electronic monitoring condition under section 54I(3)(f) unless it has had regard to the opinion of the chief executive of the Department of Corrections in a pre-sentence report provided under section 26 or 26AB.

Section 26AB

Pre-sentence reports when considering electronic monitoring condition as release condition for sentence of imprisonment for 24 months or less or as condition of sentence of intensive supervision

(1) The court may direct a probation officer to prepare a pre-sentence report for the court in accordance with subsection (2) if the court is considering imposing electronic monitoring as—

(a) a release condition for a sentence of imprisonment for 24 months or less;

(b) a condition of a sentence of intensive supervision.

(2) The pre-sentence report must include the opinion of the chief executive of the Department of Corrections as to whether—

(a) a condition that prohibits the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times (a whereabouts condition in this subsection) would facilitate or promote the objective of reducing the risk of the offender reoffending; and

(b) a whereabouts condition would facilitate or promote the objective of rehabilitating and reintegrating the offender; and

(c) either or both of those objectives would warrant a condition requiring the offender to submit to electronic monitoring of his or her compliance with the whereabouts condition.

(3) A pre-sentence report under this section is in addition to other pre-sentence reports required under this Act.

Section 54I

(Other special conditions)

(f) a condition that the offender must, when required to do so by a probation officer, submit to the electronic monitoring of compliance with any conditions of his or her sentence imposed under paragraph (e) that prohibit the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times: 54IA Electronic monitoring

(1) This section applies to electronic monitoring imposed as a condition under section 54I(3)(f).

(2) The purposes of an electronic monitoring condition are—

(a) to deter the offender from breaching a condition imposed under section 54I(3)(e) that prohibits the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times; and

(b) to monitor compliance with a condition imposed under section 54I(3)(e) that prohibits the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times.

(3) The court must not impose an electronic monitoring condition unless it has had regard to the opinion of the chief executive of the Department of Corrections in a pre-sentence report provided under section 26 or 26AB.

(4) Information about an offender that is obtained through an electronic monitoring condition may be used both for the purposes referred to in subsection (1) and for the following purposes:

(a) to verify compliance with conditions imposed under section 54I(3)(e) that prohibit the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times:

(b) to detect non-compliance with conditions imposed under section 54I(3)(e) that prohibit the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times, and the commission of offences:

(c) to provide evidence of non-compliance with any conditions imposed under section 54 I(3)(e) that prohibit the offender from entering or remaining in specified places or areas at specified times or at all times, and the commission of offences:

(d) to verify that the offender has not tampered or otherwise interfered with the ability of the electronic monitoring equipment to operate effectively and accurately.

(5) An offender who is subject to an electronic monitoring condition—

(a) may be required to have electronic monitoring equipment attached to his or her body; and

(b) must comply with written instructions from a probation officer that are reasonably necessary for the effective administration of the electronic monitoring (for example, an instruction to regularly charge the equipment); and

(c) fails to comply with the electronic monitoring condition if he or she does not comply with those written instructions.

(6) The annual report of the Department of Corrections must include the following information about the use of electronic monitoring in the year reported on:

(a) the number of offenders who were at any time subject to an electronic monitoring condition:

(b) the average number of offenders who were subject to an electronic monitoring condition and the average duration of the condition:

(c) the percentage of offenders who, while subject to an electronic condition, were—

(i) convicted for failing to comply with the condition; or

(ii) convicted of any other offence:

(d) a description of the processes and systems that relate to electronic monitoring

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายรณกฤษ ศรีเปรมหทัย
วัน เดือน ปีเกิด	19 สิงหาคม 2530
สถานที่เกิด	เขต ราชเทวี กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	รัฐศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2553 นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2554
สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี
ตำแหน่ง	นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

